ŞİMŞEK HIRSIZI

PERCY JACKSON VE OLİMPOSLULAR — KİTAP BİR

ÖDÜLLÜ KİTAP DİZİSİ

RICK RIORDAN

ŞİMŞEK HIRSIZI

Percy Jackson ve Olimposlular - Şimşek Hırsızı

Özgün Adı: Percy Jackson & The Olympians • The Lighfning Thief

3. Baskı: İstanbul, 2009

Çeviri: Kadir Yiğit Us

Yayına Hazırlayanlar: Esen Gür, Belce Oztuna, Gülay Ekal

ŞİMŞEK HIRSIZI

Rick Riordan

Öyküyü ilk dinleyen

Haley'ye...

İÇİNDEKİLER

1. Cebire Giriş Dersi Öğretmenimi Yanlışlıkla Buharlaştırıyorum

Bakın, melez olmayı ben istemedim.

Siz de melez olduğunuzu düşünerek bu satırları okuyorsanız, tavsiyem şu: kitabı hemen kapatın! Anne babanız nasıl doğduğunuza dair hangi yalanı söylediyse ona inanın ve normal bir yaşam sürmeyi deneyin.

Melez olmak tehlikeli. Korkunç. Çoğu zaman da pis şekillerde, acı çektirerek öldürüyor sizi.

Şayet normal bir çocuksanız, bunu da kurmaca olduğunu düşündüğünüz için okuyorsanız, harika. Okumaya devam edin. Bunların hiçbirinin olmadığına inanabildiğiniz için sizi ne kadar kıskanıyorum.

Ama eğer bu sayfalarda kendinizi buluyorsanız, içinizde bir şeyler kıpır kıpır oluyorsa, hemen okumayı bırakın. Siz de bizlerden biri olabilirsiniz. Bir kere bunu anladınız mı, onların da bunu hissetmesi an meselesi olacak ve peşinize düşecekler.

Uyarmadı demeyin.

Benim adım Percy Jackson.

On iki yaşındayım. Birkaç ay öncesine kadar, New York'un dışındaki, sorunlu çocuklar için özel bir okul olan Yancy Akademisi'nde yaülı öğrenciydim.

Sorunlu bir çocuk muyum?

Eh, öyle diyebilirsiniz.

Bunu kanıtlamak için şu kısacık, sefil yaşamımdaki herhangi bir anı anlatabilirim. Ama işler esas geçen Mayıs ayında, altıncı sınıflar için

Manhattan'a bir araştırma gezisi düzenlediklerinde, gerçekten kötü gitmeye başladı. Her biri kafadan kontak, yirmi sekiz tane çocuk ve iki öğretmen sarı renkli okul otobüsümüze atlamış, antik Yunan ve Roma şeylerine bakmak için Metropolitan Sanat Müzesi'ne gitmiştik.

Biliyorum, işkenceymiş gibi geliyor kulağa. Yancy Akademisi'nin çoğu gezisi öyledir.

Ama Bay Brunner, yani Latince öğretmenimiz düzenliyordu bu geziyi, o yüzden umutluydum.

Bay Brunner, motorlu bir tekerlekli sandalyesi olan orta yaşlı bir adam. Saçları gittikçe seyrekleşiyor, sakalı çalı gibi, eprimiş tüvit ceketi her zaman kahve kokar. Aklınıza havalı bir adam olacağı gelmez ama sınıfta öyküler anlatır, şakalaryapar, oyunlar oynatır. Muhteşem bir Roma zırhları ve silahları koleksiyonu da olduğundan, dersinde uyumadığım tek öğretmendir.

Bu gezi idare eder diye ummuştum. En azından bir kereliğine başım belaya girmez diye ummuştum.

Yanılmışım.

Bakın, araştırma gezilerinde başıma hep kötü şeyler gelir. Beşinci sınıftayken gittiğim okul, Saratoga Savaş Meydanı'na gezi düzenlemişti. Amerika İç Savaşı'ndan kalma bir top yüzünden başıma bir kaza geldi. Ben okul otobüsünü hedef almamıştım ki! Yine de okuldan attılar tabii. Ondan önce de dördüncü sınıftayken gittiğim okulla Deniz Dünyası filminin setindeki köpekbalığı havuzunu geziyorduk. Ben, işte nasıl olduysa, havuza uzanan iskelede yanlış bir manivelayı hareket ettirince, sınıfın tümü beklenmedik bir şekilde yüzmeye başladı. Onun öncesinde de... Neyse, siz anladınız.

Bu gezide uslu durmaya kararlıydım.

Şehrin içinde ilerlerken yol boyunca Nancy Bobofit'e katlandım. O çilli, kızıl saçlı, kleptoman kız sürekli fıstık ezmeli ve ketçaplı sandviçiyle en yakın arkadaşım Kıvırcık'ın kafasına vuruyordu.

Kıvırcık kolay hedefti. Bir kere sıskaydı. Üstelik sinirlenince ağlıyordu. Birkaç kez sınıfta kalmış olacak ki, altıncı sınıfta sivilceli, tutam tutam sakalları çıkmaya başlamış tek öğrenci oydu. Üstüne üstlük sakattı. Bacaklarındaki bir kas hastalığından ötürü, ömrü boyunca beden eğitimi dersine girmemesini sağlayan bir raporu vardı. Yürüyüşü komikti, sanki attığı her adım canını yakıyormuş gibi. Ama bunlar sizi aldatmasın. Yemekhanede börek çıkınca nasıl koştuğunu bir görmeniz gerek.

Her neyse, Nancy Bobofit sandviçi bölüp bölüp Kıvırcık'ın kafasına atıyor, attığı parçalar da çocukcağızın kahverengi, kıvırcık saçlarına yapışıyordu. Dahası, Nancy ona hiçbir şey yapamayacağımı biliyordu çünkü zaten gözetimdeydim. Okul müdürü bu gezide kötü, utanç verici, hatta kısmen eğlenceli tek bir şey bile olursa disiplin cezası vermekle tehdit etmişti beni. Dersler bitince okuldan çıkartmayarak sıkıntıdan öldürecekti.

"Bu kızı öldüreceğim," diye mırıldandım.

Kıvırcık beni sakinleştirmeye çalıştı. "Sorun değil. Fıstık ezmesi severim."

Çevik bir hareketle yana eğildi ve Nancy'nin öğününün bir parçası onu ıskaladı.

"Eee, artık yeter," diyerek yerimden kalkacak oldum ama Kıvırcık beni çekip koltuğuma oturttu.

"Zaten gözetim altındasın," diyerek durumu hatırlattı. "Bir şey olursa kabahati kime bulurlar biliyorsun."

Geriye dönüp bakınca, keşke Nancy Bobofit'i hemen o an, oracıkta yere yapıştırsaymışım diyorum. Sonradan kendimi içine sokacağım karmaşaya kıyasla, okulda kalma cezası bir hiçmiş.

Müze gezisinin başında Bay Brunner vardı.

Tekerlekli sandalyesiyle en önde giderek, her adımın yankılandığı kocaman galerilerde bize rehberlik ediyordu. Kah mermer heykellerin, kah

hakikaten eski, siyahlı turunculu vazoların sergilendiği cam muhafazaların yanından geçiyorduk.

Bu şeylerin iki, üç bin yıldır ayakta olduğunu düşününce aklım başımdan gidecek gibi oluyordu.

Bizi tepesinde büyük bir sfenks olan dört metre yüksekliğindeki taş bir sütunun başına topladı ve bunun bizim yaşımızdaki bir kız için bir stele, yani mezar taşı olduğunu söyledi. Sütunun etrafındaki oymaların anlamını anlattı. Söylediklerini can kulağıyla dinlemeye çalışıyordum, çünkü ilginç gelmişti ama etrafımdaki herkes konuşuyordu. Onları ne zaman susturmaya çalışsam bu kez de bize eşlik eden diğer öğretmenimiz Bayan Dodds bana şeytani gözlerle bakıyordu.

Bayan Dodds, Georgia'dan gelmiş, elli yaşında olmasına rağmen sürekli siyah bir deri ceket giyen ufak tefek matematik öğretmenimizdi. Harley Davidson marka birmotosikleti ta dolabınızın içine kadar sürecek kadar da sert gözüküyordu. Yancy'ye sene ortasında, son matematik öğretmenimiz bir sinir krizi geçirdiğinde gelmişti.

Bayan Dodds geldiği ilk günden beri Nancy Bobofit'i sevmiş, bana ise şeytan tohumu muamelesi yapmıştı. Kadın,eğri büğrü parmağını bana uzatır, gerçekten tatlı bir şekilde "Şimdi, şekerim," derdi; bir ay boyunca derslerden sonra okulda kalma cezası aldığımı anlardım.

Bir keresinde, ceza olsun diye gece yarısına kadar eski matematik ders kitaplarındaki yanıtları sildirdikten sonra, Kıvırcık'a Bayan Dodds'un insan olmadığını söylemiştim. Kıvırcık çok ciddi bir ifade takınarak bana bakmış ve "Tamamen haklısın," demişti.

Bay Brunner, Yunan cenaze sanatı hakkında konuşmaya devam ediyordu.

En nihayetinde Nancy Bobofit kıs kıs gülerek stele'deki çıplak adamla ilgili bir şeyler söyledi ben de dayanamadım, dönüp "Çeneni kapar mısın?" dedim.

Sesim arzu ettiğimden gür çıkmış.

Tüm grup kahkahalarla güldü. Bay Brunner anlattığı hikayeyi kesti.

"Bay Jackson," dedi, "bir yorumda mı bulunacaktınız?"

Yüzüm utançtan kıpkırmızı kesildi. "Hayır, efendim,"dedim.

Bay Brunner stele'nin üzerindeki resimlerden birine işaret etti. "Belki siz bu resmin neyi temsil ettiğini söyleyebilirsiniz bize?"

Oymaya baktım ve içime bir rahatlık doldu, ne olduğunu gerçekten hatırlamıştım. "Bu Kronos, kendi çocuklarını yiyor, değil mi?"

"Evet," dedi Bay Brunner ama belli ki tatmin olmamıştı.

"Ve bunu yapmıştı çünkü... ?"

"Şey..." Yanıtı bulmak için beynimin içindekileri alt üst ediyordum. "Kronos kral tanrıydı ve..."

"Tanrı?" diye sordu Bay Brunner.

"Titan," diye düzelttim dediklerimi. "Ve... Tanrı olan çocuklarına güvenmiyordu. Bu yüzden, şey, Kronos onları yedi, değil mi? Ama karısı henüz bir bebek olan Zeus'u sakladı ve onun yerine yemesi için Kronos'a bir kaya verdi. Sonra, Zeus büyüyünce babası Kronos'u kandırdı, Kronos da Zeus'un erkek ve kız kardeşlerini kustu..."

"Öööğ!" dedi arkamdaki kızlardan birisi.

"...böylece tanrılar ve Titanlar arasında büyük bir kavga başladı," diye devam ettim. "Ve tanrılar kazandı."

Gruptan bazıları yine gülüştü.

Arkamdaki Nancy Bobofit bir arkadaşına mırıldandı: "Sanki gerçek hayatta bir işimize yarayacakmış gibi. Sanki iş başvurularımızda soracaklar: Lütfen, Kronos neden çocuklarını yedi, açıklayınız."

"Bay Jackson," dedi Brunner, "Bayan Bobofit'in mükemmel sorusunu açıklamak gerekirse, bu, gerçek hayatta işe yarar mı?"

"Yakalandın," diye mırıldandı Kıvırcık.

"Kapa çeneni," dedi Nancy tıslayarak, yüzü saçlarından da kırmızı olmuştu.

En sonunda Nancy de yakayı ele vermişti. Onu uygunsuz bir şeyler derken yakalayan tek kişi zaten Bay Brunner'dı. Radar gibiydi kulakları.

Sorusunu düşündüm ve omuz silktim. "Bilmiyorum efendim."

"Anlıyorum," dedi Bay Brunner hüsrana uğramış bir ifadeyle. "Eh, yarım puan, Bay Jackson. Zeus aslında Kronos'ahardal ve şarap karışımı yedirerek diğer beş çocuğunu kusmasını sağlamıştı. Onlar da elbette ölümsüz tanrılardı, Titan'ın midesinde sindirilmeden yaşamaya ve büyümeye devam etmişlerdi. Tanrılar babalarını yendiler, onu kendi orağıyla parçalara ayırdılar ve parçalarını Yeraltı Dünyası'nınen karanlık köşesine, Tartarus'a attılar. Bu mutlu sonla beraber yemek vaktimiz de geldi. Bayan Dodds, rica etsem bize dışarı çıkan yolu gösterir misiniz?"

Sınıf dağıldı, kızlar midelerini tutuyor, oğlanlar da birbirlerini itip kakıp aptal gibi davranıyorlardı.

Kıvırcıkla onların peşinden gidecektik ki Bay Brunner seslendi: "Bay Jackson."

Bunun olacağını biliyordum.

Kıvırcık'a devam etmesini söyledim. Sonra Bay Brunner'a döndüm. "Efendim?"

Bay Brunner bir baktı mı yerinizden kımıldayamazdınız. Binlerce yıl yaşındaki kahverengi gözleri her şeyi görmüş geçirmiş gibiydi.

"Sorumun yanıtını öğrenmelisin," dedi Bay Brunner.

"Titanlarla ilgili olanı mı?"

"Gerçek hayatla ilgili olanı. Ve öğrendiklerini nasıl uygulayacağını."

"Ha."

"Benden öğrendiklerin," dedi, "hayati önemi olan şeyler. Böyleymiş gibi davranmanı istiyorum. Senden yalnızca her şeyin en iyisini bekliyorum Percy Jackson."

Kızmak istiyordum, bu adam beni çok zorluyordu.

Demek istediğim, elbette, havalıydı Bay Brunner. Sınav günleri Romalı zırhı kuşanır ve bağırırdı: "Hey hooo!" Sonra bize meydan okur, kılıcının ucuyla iterek tahtaya koşturtur ve yaşamış tüm Yunanlıların ve Romalıların adlarını, hatta annelerininadlarını ve hangi tanrılara taptıklarını tek tek sorardı. Bay Brunner benim herkes kadar iyi bilmemi bekliyordu ama gelin görün ki bende disleksi vardı. Yani yazıları doğru dürüst okuyamıyordum. Üstüne üstlük dikkat bozukluğum da olduğundan, hayatımda C'nin üstünde not almamıştım. Hayır, benim onlarkadar iyi olmamı beklemiyordu; daha iyi olmamı bekliyordu. Oysa ben bırakın onca adı ve bilgiyi öğrenmeyi, bunları doğru dürüst telaffuz bile edemiyordum.

Daha çok çalışırım gibi bir şeyler geveledim ağzımda. Bay Brunner ise sanki o kızın cenazesinde bulunmuş gibi stele'ye uzun uzun, üzgün üzgün baktı.

Bana dışarı çıkıp öğle yemeğimi yememi söyledi.

Sınıf müzenin girişindeki basamaklarda toplandı. Buradan Beşinci Cadde boyunca gidip gelen yayaları görebiliyorduk.

Tepemizde ise kocaman fırtına bulutları toplanıyordu, bu şehirde hiç bu kadar kara bulutlar görmemiştim. Belki küresel ısınmadan falandır diye düşündüm çünkü New York eyaletinin tümünde hava Noel'den beri bir tuhaftı. Ağır kar fırtınaları, sel baskınları, çakan şimşeklerden doğan yangınlar atlatmıştık. Şimdi bir tayfun kopsa şaşırmazdım.

Kimse durumu fark etmemiş gibiydi. Oğlanlardan bazıları güvercinleri kraker atışına tutuyordu. Nancy Bobofit bir hanımefendinin para çantasına

dadanmış yankesicilik yapıyordu ve elbette Bayan Dodds hiçbir şey görmüyordu.

Kıvırcıkla diğerlerinden uzağa, çeşmenin kenarına oturduk. Böylece kimse o okuldan olduğumuzu anlamaz diye umuyorduk. Yani başka yerde tutunamayan ucubelerin gittiği okul.

"Cezalı mısın?" diye sordu Kıvırcık.

"Yok," dedim. "Brunner ceza vermedi de bazen yakamdan düşse diye geçiyor içimden. Yani... ben dahi miyim yahu?"

Kıvırcık bir süre bir şey demedi. Sonra kendimi iyi hissetmem için derin, felsefi bir şeyler söyleyecek diye düşünürken "Elmanı alabilir miyim?" dedi.

Bir şey yiyecek halim olmadığından almasına izin verdim.

Beşinci Cadde'de akan taksi nehrine baktım ve oturduğumuz yerden birkaç sokak ötedeki annemin dairesini düşündüm. Noel'den beri görmemiştim onu. Bir taksiye atlayıp eve gitmeyi öylesine istiyordum ki. Annem beni kucaklar, gördüğüne sevinir ama bir yandan da hayal kırıklığına uğrardı. Beni doğruca Yancy'ye geri yollar, altı senede altıncı okulum olmasına ve muhtemelen buradan da atılacak olmama rağmen daha çok çabalamam gerektiğini hatırlatırdı. Bana öyle kederli bakardı ki dayanmam mümkün olmazdı.

Bay Brunner engellilere ayrılmış rampanın dibine tekerlekli sandalyesini park etti. Bir yandan kitap okuyup bir yandan mısır gevreği yemeye başladı. Sandalyesinin arkasından birden kırmızı bir şemsiye peyda oldu, sanki motorlu bir kafe masası gibiydi.

Nancy Bobofit çirkin arkadaşları ile beraber karşıma dikildiğinde sanırım turistleri soymaktan sıkılmıştı sandviçimi açıyordum. Yarısı yenmiş yemeğini Kıvırcık'ın kucağına attı.

"Hay aksi." O çarpık dişleri ile bir de bana sırıtmaz mı! Çilleri, birisi yüzüne spreyle sıvı Cheetos sıkmış gibi turuncuydu.

Sakin olmaya çalıştım. Okul danışmanım bana bir milyon kez söylemişti, "Ona kadar say, öfkeni denetlemeye çalış."Ama öylesine delirmiştim ki, aklımdaki her şey uçup gitmişti. Kulaklarım uğuldamaya başlamıştı.

Kıza el sürdüğümü hatırlamıyorum ama göz açıp kapayana dek Nancy çeşmede kıç üstü oturmuş haldeydi, bir yandan da ciyak ciyak bağırıyordu: "Percy beni itti!"

Bayan Dodds yanımızda belirdi.

Çocuklardan bazıları fısıldaşıyordu. "Gördün mü ...?" "... su ..."

"... sanki onu kaptı götürdü ..."

Neden bahsettiklerini anlamıyordum. Tek bildiğim başımın yine belada olduğuydu.

Bayan Dodds zavallı küçük Nancy'nin iyi olduğundan emin olup, ona müzenin hediyelik eşya dükkanından yeni bir tişört falan filan almaya söz verdikten sonra bana döndü. Gözlerinde zaferle yanan bir ateş vardı, sanki tüm dönem beklediği bir şeyi yapmıştım. "Şimdi, şekerim..."

"Biliyorum," diyerek homurdandım. "Bir ay boyunca ders kitaplarını sil dur."

Söylenecek doğru şey bu değildi.

"Gel benimle," dedi Bayan Dodds.

"Bekleyin!" diye viyakladı Kıvırcık. "Bendim. ben ittim."

Sersemlemiş bir halde ona bakakaldım. Beni kurtarmaya çalıştığına inanamıyordum. Kıvırcık, Bayan Dodds'tan ölümüne korkardı.

Bayan Dodds, Kıvırcık'a öyle bir baktı ki, çocukcağızın tel tel tüylü çenesi titredi.

"Hiç sanmıyorum Çalıdibi," dedi kadın.

"Ama..."

"Bu-ra-da-ka-la-cak-sın."

Kıvırcık çaresizce bana baktı.

"Sorun yok abicim," dedim. "Denediğin için teşekkür ederim."

"Şekerim," diye haykırdı bana Bayan Dodds. "Hemen."

Nancy Bobofit budalaca sırıttı.

Ben de ona son model seni-sonra-geberteceğim bakışımdan attım. Sonra da Bayan Dodds'la yüzleşmek için döndüm ama orada değildi. Müze girişinde duruyordu, hem de merdivenlerin en tepesinde. Gelmem için sabırsızlıkla işaret etti.

O kadar hızlı nasıl çıkmıştı oraya?

Başıma böyle şeyler çok gelir. Beynim bazen uyuyakalıyormuş gibi, bir bakmışım bir şeyi gözden kaçırmışım, sanki evren denen bulmacanın bir parçası düşmüş de kalan boşluğa bakıyormuşum gibi. Okul danışmanım bunun DEHB'den, yani bendeki Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu'ndan kaynaklandığını söylemişti; beynim bazı şeyleri yanlış yorumluyormuş.

Ben bundan o kadar emin değildim.

Bayan Dodds'un peşinden gittim.

Basamakların yarısını tırmanmıştım ki, göz ucuyla Kıvırcık'a bir bakış attım. Solgun gözüküyordu, gözleri bir bana, bir Bay Brunner'a dönüyordu. Sanki olan bitenden Bay Brunner'ın da haberi olsun ister gibiydi. Ama Bay Brunner okuduğu romana dalmıştı.

Yukarı baküm. Bayan Dodds yine gözden kaybolmuştu. Şimdi binanın içinde, giriş holünün uçundaydı.

Tamam, diye geçirdim içimden. Bana hediye dükkanından Nancy'ye yeni bir tişört aldıracak.

Ama anlaşılan plan bu değilmiş.

Onu müzenin derinliklerinde takip ettim. En sonunda yetiştiğimde yeniden Yunan ve Roma bölümündeydik.

Bizim dışımızda galeri boştu.

Bayan Dodds Yunan tanrılarının resmedildiği kocaman bir frizin, yani duvar süsünün önünde kollarını kavuşturmuş beni bekliyordu. Gırtlağından da sanki hırıldıyormuşçasına tuhaf bir gürültü geliyordu.

O sesi duymasam da sinirlerim bozulurdu gerçi. İnsanın öğretmeniyle, hele de Bayan Dodds'la baş başa kalması garip oluyor. Frize öyle bir bakıyordu ki, sanki onu un ufak etmek istiyordu...

"Şekerim, sen hep sorun çıkartıyorsun," dedi.

En güvenli şeyi yaptım. "Evet, efendim," dedim.

Kadın deri ceketinin kollarının ucuna asıldı. "Başın hepdertten kurtulur zannettin, değil mi?"

Gözlerindeki bakışa delice demek az kalırdı. Şeytaniydi. O bir öğretmen, diye düşündüm gerginlikle. Beni incitecek değil ya.

"Ben... eee... düzelmeye gayret göstereceğim efendim."

Bina bir gök gürültüsü ile sallandı.

"Biz aptal değiliz, Percy Jackson," dedi Bayan Dodds. "Seni bulmamız an meselesiydi. Haydi, itiraf et, daha az acı çekeceksin."

Neden bahsettiğine dair en ufak fikrim yoktu.

"Eee?" dedi, bir şey bekliyor gibiydi.

"Hanımefendi, ben bilmi—"

"Vaktin doldu," dedi tıslayarak.

Sonra olabilecek en acayip şey oldu. Gözleri mangal ateşi gibi yanmaya başladı. Parmakları uzadı, pençelere döndü. Ceketi eriyip, kocaman, deriden kanatlara dönüştü. İnsan değildi. Pençeleri, sapsarı sivri dişlerle dolu ağzı, kırış kırış yüzü ile yarasa kanatlı bir cadıydı o artık ve beni lime lime etmek üzereydi.

Sonra işler daha da garipleşmeye başladı.

Bir dakika önce müzenin önünde olan Bay Brunner, tekerlekli sandalyesini sürerek, elinde bir kalemle galerinin kapısından içeri giriyordu şimdi.

"Hey hooo, Percy!" diye bağırdı ve kalemi havaya fırlattı.

Bayan Dodds da üstüme atıldı.

Ciyaklayarak eğildim ve havayı biçen pençelerin sesi kulaklarımda çınladı. Kalemi havada yakaladım ama elime değer değmez kalemlikten çıkmıştı. Bir kılıçtı, hem de Bay Brunner'ın sınav günleri kullandığı bronz kılıç.

Bayan Dodds gözlerinde canice bir bakışla etrafımda döndü.

Dizlerim tutmuyordu. Ellerim öyle titriyordu ki, neredeyse kılıcı düşürüyordum.

Öfkeyle bağırdı: "Öl, şekerim!"

Sonra da doğruca üzerime uçtu.

Mutlak bir dehşet içimi kapladı. İçimden gelen tek şeyi yaptım: kılıcı savurdum.

Kılıcın metal ağzı kadının omzuna değdi ve sanki kadın sudan yapılmış gibi içinden geçti. Hıss!

Bayan Dodds sanki devasa bir pervaneye tutulmuş kumdan bir kaleye döndü. Sarı bir toz dağıtarak patladı, oracıkta buharlaştı ama bir süre kükürt kokusu, bir ölüm çığlığı ve kötülüğün saçtığı buz gibi bir hava etrafı sardı, sanki o alev alev, kor kırmızı iki göz hâlâ beni izliyordu.

Bir başımaydım.

Elimde bir tükenmez kalem vardı.

Bay Brunner orada değildi. Kimse yoktu, sadece ben vardım.

Ellerim titriyordu. Yemeğime uyuşturucu ya da başka bir şey bulaşmış olmalıydı.

Olan biten her şeyi ben mi düşlemiştim?

Yeniden dışarı çıktım.

Yağmur yağmaya başladı.

Kıvırcık çeşmenin başında duruyordu, başını bir müze haritası ile örtmüştü. Nancy Bobofit hâlâ orada, çeşmedeyüzdüğünden ıpıslak bir halde duruyor, çirkin arkadaşlarına homurdanıyordu. Beni görünce, "Umarım Bayan Kerr kıçma şaplağı geçirmiştir?" dedi.

"Kim dedin?" dedim.

"Öğretmenimiz. Salak!"

Gözlerimi kırpıştırdım. Bayan Kerr diye bir öğretmenimiz yoktu. Nancy'ye neden bahsettiğini sordum.

Kız gözlerini devirip uzaklaştı.

Kıvırcık'a Bayan Dodds'un nerede olduğunu sordum.

"Kim?" dedi.

Ama önce bir duraladı, bana bakamıyordu, o yüzden benimle dalga geçtiğini düşündüm.

"Hiç komik değil abicim," dedim. "Bu iş ciddi."

Tepemizde gök gürledi.

Bay Brunner'ın kırmızı şemsiyesinin altında oturduğunu, kitap okuduğunu gördüm. Sanki hiç yerinden kıpırdamamıştı.

Yanına gittim.

Başını kaldırdı, dikkati dağılmış gibiydi. "Ah, işte bu benim kalemim sanırım. Lütfen bundan sonra kendi yazım araçlarınızı kendiniz getirin Bay Jackson."

Bay Brunner'a kalemini verdim. Hâlâ elimde olduğunun farkında bile değildim.

"Efendim," dedim. "Bayan Dodds nerede?"

Bana boş boş baktı. "Kim?"

"Bize eşlik eden diğer öğretmen. Bayan Dodds. Cebire giriş dersi öğretmenimiz."

Kaşlarını çattı ve sandalyesinde doğruldu, biraz endişeli gibiydi. "Percy, bu gezide Bayan Dodds diye birisi yok. Bildiğim kadarıyla Yancy Akademisi'nde de Bayan Dodds isminde birisi hiç olmadı. Sen iyi misin?"

2. Üç Yaşlı Kadın Ölüm Çorapları Dikiyor

Arada bir tuhaf şeyler başıma gelir gelmesine ama çabuk geçip gider. Bu yaşadığım şey, günün yirmi dört saati, haftanın yedi günü süren halüsinasyondu ve bunu kaldıramıyordum. Sanki okuldaki senemin geri kalanı boyunca herkes bana bir tür numara çekiyordu. Öğrenciler sanki o müze gezisinden dönüşte otobüse binmeden önce hayatımda görmediğim o şen şakrak sarışın kadının, yani Bayan Kerr'in, Noel'den beri cebire giriş dersi öğretmenimiz olduğuna tamamen, külliyen inanmışlardı.

Onları tuzağa düşürüp düşüremeyeceğimi görmek için sık sık Bayan Dodds'tan bahsediyordum ama bana deliymişim gibi bakıyorlardı.

Ben de neredeyse onlara inanmak üzereydim; Bayan Dodds hiç var olmamıştı.

Neredeyse.

Ama Kıvırcık beni aldatamazdı. Ona Dodds adını söylersöylemez bir anlığına da olsa ne yapacağını şaşırıyor, sonra da öyle birisinin olmadığını söylüyordu. Fakat ben yalan söylediğini biliyordum.

Bir şeyler dönüyordu. Müzede bir şeyler olmuştu.

Gün içerisinde bu konuyu düşünecek çok vaktim olmuyordu ama geceleri rüyamda pençeleriyle, deriden kanatlarıyla Bayan Dodds'u görüyor, soğuk terler dökerek uyanıyordum.

O acayip hava da devam ediyordu, bu da ruh halimi olumsuz yönde etkiliyordu. Bir gece gök gürültüleri, şimşekler yurttaki odamın pencerelerini açtı. Birkaç gün sonra ise Yancy Akademisi'nin seksen kilometre ötesine, Hudson Vadisi'ne görülmüş en büyük hortum indi. Sosyal bilgiler dersinde çalıştığımız güncel olaylardan birisi, o sene Atlantik

Okyanusu'nda bir anda patlayan fırtınalar yüzünden ufak uçakların düşüşünde yaşanan artıştı.

Artık her şeye çabuk almıyor, çoğu zaman huysuzluk ediyordum. Notlarım D'den F'ye düştü. Nancy Bobofit ve arkadaşlarıyla daha sık kavga etmeye başladım. Neredeyse her dersten atılıyor, koridorda beklemek zorunda kalıyordum.

Sonunda İngilizce öğretmenimiz Bay Nicoll bir milyonuncu kez neden telaffuz sınavlarına çalışmayıp tembellik ettiğimi sorunca koptum. Ona yaşlı ayyaş dedim. Ne anlama geldiğini bildiğimden değil, kulağıma hoş gelmişti sadece.

Müdür sonraki hafta anneme bir mektup yazıp işleri resmiyete döktü: gelecek sene Yancy Akademisi'ne davet edilmeyecektim.

İyi, dedim kendi kendime. Sadece iyi.

Evimi özlemiştim.

Buradan atılıp devlet okulunda başlamam, tiksinç üvey babama ve onun aptalca poker partilerine katlanmam anlamına gelse de, annemle beraber şehrin Yukarı Doğu Yakası'ndaki ufacık evimizde olmak istiyordum.

Yine de... Yancy'nin bazı şeylerini özleyecektim. Yurt odamdaki pencereden görünen koruluk manzarası, uzaktaki Hudson Nehri, çam ağaçlarının kokusu... Kıvırcık'ı özleyeçektim, biraz tuhaf biri olsa da iyi bir arkadaştı. Gelecek sene bensiz kalınca nasıl hayatta kalacak diye kara kara düşünüyordum.

Latince dersini de özleyecektim. Özellikle de Bay Brunner'ın çılgın sınav günlerini ve daha iyi olabileceğime dair inancını.

Sınav haftası yaklaşırken çalıştığım tek ders Latince'ydi. Bay Brunner'ın, bana ölüm kalım meselesiyle ilgili söylediği şeyleri unutmamıştım. Neden olduğunu bilmesem de ona inanmaya başlamıştım.

Final sınavlarından önceki gece o denli öfkelendim ki *Cambridge Yunan Mitolojisi Rehberi*'ni yurttaki odamın bir ucundan diğer ucuna fırlattım. Sözcükler sayfalardan dışarı çıkıp kafamın etrafında dolanmaya başlamıştı. Her bir kelime sanki kaykaya biniyormuşçasına bir o yana, bir bu yana yüz seksen derece dönüyordu. Kheiron ve Charon arasındaki farkı, Polydictes ve Polydeuces arasındaki farkı hatırlamam mümkün değildi. Hele bir de o Latince fiil çekimi yok mu? Unut gitsin.

Odada volta atmaya başladım, sanki gömleğimin içinde karıncalar dolaşıyordu.

Bay Brunner'ın yüzündeki ciddi ifadeyi, neredeyse binlerce yılın deneyimiyle bakan gözlerini hatırladım: *senden yalnızca her şeyin en iyisini bekliyorum Percy Jackson.*

Derin bir nefes aldım. Mitoloji kitabını yerden aldım.

Daha önce hiçbir öğretmenimden yardım istememiştim. Belki Bay Brunner'la konuşsam bana yol gösterirdi. En azından sınavında alacağım F notu için önceden gidip özür dilemiş olurdum. Hiç denemediğimi düşünmesini, bu şekilde Yancy Akademisi'nden ayrılmayı istemiyordum.

Aşağı kata, öğretmenlerin odalarına yürüdüm. Çoğu karanlık ve boştu ama Bay Brunner'ın odasının kapısı aralıktı, penceresinden sızan ışık koridorun zemini boyunca uzanıyordu.

Tam odasının kapısına üç adım kalmıştı ki, içeriden gelen sesleri duydum. Bay Brunner bir soru sordu. Kesinlikle Kıvırcık'a ait olan bir ses, "...Percy için endişeleniyorum, efendim," dedi.

Dondum kaldım.

Öyle her zaman başkalarının konuşmalarını dinlemem. Ama en iyi arkadaşınız bir yetişkinle hakkınızda konuşsun da sizi göreyim, bakalım dinlemeden durabilecek misiniz?

Kapıya biraz daha yaklaştım.

"...bu yaz tek başına," diyordu Kıvırcık. "Demek istediğim, İyi Kimseler'den biri okulda. Şimdi biz bundan eminiz ve onlar da biliyor..."

"Onu acele ettirirsek işler daha da kötüye gider," dedi Bay Brunner. "Çocuğun daha da olgunlaşması gerek."

"Ama zamanı olmayabilir. Yaz gündönümü son tarih..."

"Meseleyi onsuz çözmeli Kıvırcık. Bırak da hâlâ vaktivarken cehaletinin tadını çıkarsın."

"Efendim, kadını gördü..."

"Hayal etti," dedi Bay Brunner ısrarla. "Öğrencilerin, çalışanların üstüne örtülen Sis onu buna ikna edecek."

"Efendim, ben... Ben görevimde bir kez daha başarısız olamam." Kıvırcık'ın içi dolmuş, konuşurken yutkunmayabaşlamıştı. "Bu ne demek biliyorsunuz."

"Başarısız olmadın Kıvırcık," dedi Bay Brunner anlayışla. "O kadının nasıl bir şey olduğunu anlamam gerekirdi. Haydi, şimdilik sadece Percy'yi önümüzdeki sonbahara kadar nasıl hayatta tutacağımızı düşünelim..."

Elimdeki mitoloji kitabı kaydı ve pat diye yere düştü.

Bay Brunner sustu.

Kalbim küt küt atarak kitabı yerden aldım ve koridorda geri geri gitmeye başladım.

Brunner'ın odasının kapısındaki pencereden çıkan ışığın önünden bir gölge geçti. Bu gölge benim tekerlekli sandalyede oturan öğretmenimden çok, hem de çok uzun bir şeyin gölgesiydi; elinde de bir okçunun yayına benzer, tuhaf bir şey tutuyordu.

En yakındaki kapıyı açıp içeri sızdım.

Birkaç saniye sonra ağır ağır ilerleyen, tılak-tılok-tılak-tılok diye sesler duydum, sanki üstüne deri kaplanmış tahtaları birbirine vuruyormuş gibi. Sonra arkasına saklandığım kapının tam önünden bir hayvanın genizden çıkan homurtusu gibi bir ses geldi. Kocaman, karanlık bir şekil camın önünde durdu sonra yürüyüp gitti.

Boncuk boncuk terler boynumdan akıyordu.

Koridorda bir yerde Bay Brunner konuştu: "Hiçbir şeyyok," dedi fısıltıyla. "Kış gündönümünden sinirlerim epey bozuk."

"Benimkiler de öyle," dedi Kıvırcık. "Ama yemin ederim ki..."

"Yurda dön," dedi Bay Brunner. "Yarın bütün gün sınavın var."

"Aman hatırlatmasanız."

Bay Brunner'ın odasındaki ışık söndü.

Karanlıkta bana sonsuz gibi gelen bir süre bekledim.

En sonunda gizlice koridora girdim ve yurttaki odamadöndüm.

Kıvırcık yatakta yatıyordu, sanki bütün gece oradaymış, Latince sınavı notlarını çalışıyormuş gibiydi.

"Hey," dedi mahmur gözlerle. "Sınava hazır mısın?" Yanıt vermedim.

"Berbat gözüküyorsun." Kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?"

"Sadece... Yorgunum."

İfademi görmesin diye sırtımı döndüm ve yatmaya hazırlandım.

Aşağı katta duyduklarımı anlamamıştım. Olan biten her şeyi hayal ettiğime inanmak istiyordum.

Ama bir şey açıktı: Kıvırcık ve Bay Brunner arkamdan konuşuyorlardı. Başımın bir tür belada olduğunu düşünüyorlardı.

Sonraki gün öğleden sonra üç saatlik Latince sınavından çıkmıştım, gözümün önünde yanlış yazdığım tüm Yunan ve Romalı adları uçuşuyordu, Bay Brunner beni tekrar sınıfa çağırdı.

Bir an dün gece onları dinlediğimi anladığından endişelendim ama sorun bu değil gibiydi.

"Percy," dedi. "Yancy'den gitmek zorunda olduğuna üzülme. Bu... Bu en iyisi."

Nazik konuşuyordu ama bu sözler yine de beni utandırdı. Alçak sesle konuşmuştu ama sınavı bitirmeye çalışan diğer öğrenciler söylediklerini duymuştu. Nancy Bobofit yılışık yılışık sırıttı bana, dalga geçmek için ufak öpücükler attı.

"Peki, efendim," dedim mırıldanarak.

"Demek istediğim..." Bay Brunner tekerlekli sandalyesini bir ileri bir geri itmeye başladı, sanki ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Burası sana uygun bir yer değil. Er geç olacaktı zaten."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

En sevdiğim öğretmenim tüm sınıfın önünde bana bu işi beceremediğimi söylüyordu. Tüm sene bana inandığını söylemişti, şimdiyse okuldan atılmamın alın yazım olduğunu söylüyordu.

"Haklısınız," dedim tir tir titreyerek.

"Yok, yok..." dedi Bay Brunner. "Of, her şey karıştı. Söylemeye çalıştığım... Sen normal değilsin Percy. Bunda..."

"Teşekkür ederim," dedim pat diye. "Eksik olmayın, bana bunu hatırlattınız."

"Percy..."

Ama ben çoktan gitmiştim bile.

Dönemin sonu geldi, üstümü başımı bavuluma tıkıştırdım.

Diğer çocuklar şakalaşıyor, tatil planlarını anlatıyordu.Bir tanesi İsviçre kırlarında gezintiye çıkacaktı. Diğeri bir ay boyunca tekneyle Karayipleri dolaşacaktı. Tamam, hepsi benim gibi eli suça bulaşmış çocuklardı ama zengin suçlu çocuklardı. Babaları yönetici, büyükelçi veya ünlü kişilerdi. Bense, hiç kimse soyundan hiç kimseydim.

Bu yaz ne yapacağımı sordular, şehre dönüyorum dedim.

Onlara söylemediğim şey, yazın köpek gezdirmek, gazete aboneliği toplamak gibi bir iş bulmam gerektiği ve boş vaktimi sonbaharda hangi okula gideceğimi düşünerek kaygılanmaklageçireceğimdi.

"Öyle mi?" dedi çocuklardan biri. "Süper."

Sanki ben orada yokmuşum gibi konuşmaya devam ettiler.

Elveda demeye korktuğum tek kişi Kıvırcık'ti ama şu işe bakın, demem de gerekmedi. Benim gideceğim otobüsle Manhattan'a gitmek için bilet almış, o yüzden beraberce şehre giden otobüsteydik.

Kıvırcık otobüs yolculuğu boyunca kaygıyla otobüsün koridorundan diğer yolculara bakıp durdu. Yancy'den ne zaman ayrılsak böyle kaygılı, içine bir kurt düşmüş gibi kıpır kıpır olduğunu fark ettim, sanki hep kötü bir şey olmasını bekliyordu. Daha önceleri birilerinin onunla dalga geçmesinden endişeliymiş gibi gelirdi. Ama şimdi bu otobüste onunla dalga geçecek kimse yoktu.

En sonunda dayanamadım.

"İyi Kimseler'e mi bakmıştın?"

Kıvırcık az kaldı yerinden fırlıyordu. "Ne? Sen ne demek istiyorsun?"

Sınavdan önceki gün Bay Brunner'la olan konuşmalarına kulak kabarttığımı itiraf ettim.

Kıvırcık gözlerini kırpıştırdı. "Ne kadarını dinledin?"

"Ah... Çok fazla değil. Yaz gündönümü neyin son tarihibakalım?"

Birden ürktü. "Bak, Percy... Senin için endişelendim, tamam mı? Yani iblis matematik hocaları falan gibi şeyler görüyordun..."

"Kıvırcık..."

"Ben de Bay Brunner'a herhalde baskı fazla geldi falan diyordum, çünkü Bayan Dodds diye birisi yok ve..."

"Kıvırcık gerçekten, hem de gerçekten çok kötü bir yalancısın."

Utançtan kulaklarına kadar kızardı.

Gömleğinin cebinden pis bir kartvizit çıkarttı. "Yalnızca bunu almanı istiyorum, tamam mı? Bu yaz yardımıma ihtiyacın olursa diye."

Karttaki yazılar süslü, parlak renkteydi, disleksik gözlerimi öldürüyorlardı ama sonunda şöyle bir şey seçtim:

"Bu Melez..."

"Sakın yüksek sesle söyleme!" dedi ciyaklayarak. "O benim, şey... Yazlık adresim."

Resmen içime oturdu. Kıvırcıkların yazlığı vardı. Onun ailesinin de Yancy'deki diğer aileler kadar zengin olacağı aklıma gelmemişti.

"Tamam," dedim surat asarak. "Yani, istersem malikanenizi ziyarete gelebilirim."

Evet manasında başını salladı. "Veya... Veya bana ihtiyacın olursa."

"Neden sana ihtiyacım olsun?"

Söylemek istediğimden daha kabaca çıkmıştı bu laf ağzımdan.

Kıvırcık boğazındaki adem elmasına kadar kızardı. "Bak Percy, işin aslı şu: Ben... ben seni korumalıyım denebilir."

Ona öylece bakakaldım.

Tüm sene boyunca, sırf onu okulun kabadayılarından korumak için bir sürü kavgaya girip çıkmıştım. Önümüzdeki sene bensiz çok fena dayak yiyecek diye uykularım kaçıyordu. Gel gör ki, şimdi sanki aslında o beni koruyormuş gibi yapıyordu.

"Kıvırcık," dedim, "Sen beni tam olarak neden koruyorsun?"

Altımızdan çok yüksek bir gıcırdama sesi geldi. Zeminden içeri kara kara dumanlar doldu, tüm otobüs çürük yumurta gibi kokmaya başladı. Sürücü bir küfür savurdu ve şoför kapısını açıp, ağır aksak otobüsten otobana indi.

Motor kaputunu açıp birkaç dakika takır tukur bir şeylerle uğraştı. Sonra da tüm yolcuların inmesi gerektiğini söyledi. Kıvırcıkla beraber herkes gibi aşağıya indik.

Şayet aracınız bozulup da aşağıya inmezseniz farkına varmayacağınız türden bir kır kenarındaydık. Otobanın bizim gittiğimiz tarafında akçaağaçlar ve geçen arabalardan atılmış çöpler dışında bir şey yoktu. Öğlen sıcağında kavrulup titreşen dört sıra asfalt yolun öbür yanında ise eski usul bir meyve tezgahı vardı.

Satılan meyveler gerçekten güzel gözüküyordu: kasalardan taşan kan kırmızı kirazlar ve elmalar, cevizler ve şeftaliler, ufak bir leğende buza yatırılmış elma suyu dolu sürahiler. Hiç müşteri yoktu, yalnızca bir akçaağacın gölgesinde, sallanan iskemlelerinde oturan üç tane yaşlı kadın vardı. Kadınlar, ömrümde gördüğüm en büyük çorapları örüyorlardı.

Çorap dendiğine bakmayın, hepsinin büyüklüğü birer kazak kadar vardı ama besbelli ki çoraptı bunlar. Sağdaki hanım bir tekini örüyordu. Soldaki ise diğer tekini. Ortadaki ise içi çelik mavisi yünlerle dolu devasa bir sepet tutuyordu.

Üçü de toprak kadar yaşlı gibiydi; soluk yüzleri muşmula gibi kırış kırıştı, gümüş renkli saçlarını beyaz bandanalarla arkada toplamışlardı, kemikleri çıkmış kolları ağartılmış ketenden elbiselerinin yenlerinden fırlıyordu.

En tuhafı doğrudan bana bakıyor gibi gözükmeleriydi.

Kıvırcık'a durumu anlatayım diye döndüm ve yüzündenkanın çekildiğini gördüm. Burnunun ucu seğiriyordu.

"Kıvırcık?" dedim. "Şşt, abicim..."

"Sana bakmadıklarını söyle. Bakıyorlar, değil mi?"

"Evet. Garip, değil mi? Şu çoraplar bana olur mu sence?"

"Hiç komik değil Percy. Hem de hiç komik değil."

Ortadaki yaşlı hanım kocaman bir makas çıkardı. İstersenkoyun kırpabileceğin türden makas, altın ve gümüşlerle kaplı uzun ağızlara sahipti. Kıvırcık'ın nefesinin kesildiğini fark ettim.

"Hemen otobüse biniyoruz," dedi. "Haydi."

"Ne?" dedim. "İçerisi neredeyse bin derece."

"Haydi gel!" Kapıyı zorlayıp açtı ve içeri girdi ama benaşağıda kaldım.

Yolun karşısındaki yaşlı hanımlar hâlâ beni izliyordu. Ortadaki yünü kesti, yemin ederim ki o dört şeritli yolun ta karşısından duydum kopma sesini. Diğer iki arkadaşı da çelik mavisi çorapları katlayıp gittiler. Hayretle bu çorapları kime ördüklerini düşündüm? Dev Karadamı'na mı, Godzilla'ya mı?

Otobüsün arkasından sürücü belirdi, motor kompartımanından dumanı tüten kocaman bir parçayı çekip çıkartmışü. Otobüs bir titredi, sonra motor çalıştı.

Yolcular sürücüyü alkış yağmuruna tuttu.

"Bu iş böyle yapılır!" diye bağırdı sürücü. Şapkası ile otobüse bir şaplak attı. "Herkes otobüse!"

Otobüs hareket edince kendimi kötü hissetmeye başladım, sanki grip olmuştum da ateşim çıkmıştı.

Kıvırcık da benden iyi gözükmüyordu. Titriyor, dişleribirbirine vuruyordu.

"Kıvırcık."

"Evet?"

"Bana söylemediğin şey ne?"

Alnını gömleğinin yeniyle sildi. "Percy, o meyve tezgahının arkasında ne gördün?"

"Yaşlı kadınları mı diyorsun? Onlar da neydi öyle abicim? Sakın onlar da... Bayan Dodds gibi değiller, değil mi?"

Kıvırcık'ın yüzündeki ifadeyi okumak güçtü ama meyve satan kadınların Bayan Dodds'tan bin beter olduklarını anlamama yetti. "Bana ne gördüğünü söyle yeter," dedi.

"Ortadaki eline makas aldı ve iplik kesti."

Gözlerini kapadı ve parmaklarıyla bir işaret yaptı. Haç çıkarıyor gibiydi ama başka bir işaretti bu, sanki... sanki çok daha eski bir işaretti.

"İpi kestiğini gördün," dedi.

"Evet. Yani?" Ama bunu derken bile önemli bir şey gördüğümü biliyordum.

"Olamaz," diye mırıldandı Kıvırcık. Başparmağını kemirmeye başladı. "Bu da geçen seferki gibi olmasın, ne olur."

"Hangi geçen sefer?"

"Her zaman altıncı sınıfta oluyor. Asla altıncı sınıftan sonrasını göremiyorlar."

"Kıvırcık," dedim, çünkü beni gerçekten korkutmaya başlıyordu, "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bırak da otobüs terminalinden eve kadar seninle yürüyeyim... Söz ver beraber gideceğimize."

Bu bana tuhaf bir istekmiş gibi geldi ama söz verdim.

"Batıl inanç gibi bir şey mi bu?" diye sordum.

Hiçbir yanıt vermedi.

"Kıvırcık, o ipliği kesme meselesini diyorum. Bu, birisi ölecek anlamına mı geliyor?"

Yas tutarmış gibi baktı bana, sanki tabutuma en çok yakışacak çiçeklerin neler olacağını merak ediyordu.

3. Kıvırcık Beklenmedik Şekilde Pantolonunu Kaybediyor

İtiraf zamanı: Kıvırcık'ı otobüs terminaline varır varmaz ektim.

Biliyorum, biliyorum. Kaba bir hareket. Ama Kıvırcık beni deli ediyordu, sanki bir ölüymüşüm gibi bana bakıyor, durmadan "Neden hep böyle oluyor?", "Neden hep altıncı sınıfta?" diye mırıldanıyordu.

Kıvırcık, ne zaman üzülse mesanesi de dolduğundan, otobüsten iner inmez bir yere kaybolmamam için söz verdirip tuvalete koşturunca şaşırdım desem yalan olur. Onu beklemek yerine bavulumu kapıp sıvışüm ve şehrin yukarı yakasına giden ilk taksiye atladım.

"Doğu Yakası, Yüz Dördüncü Cadde'yle Birinci'nin köşesi" dedim şoföre.

Annemle tanışmadan önce size ondan bahsedeyim.

Adı Sally Jackson ve dünyanın en iyi insanı. Bu da dünyadaki en iyi insanların, en talihsiz insanlar olduğuna dairkuramımı doğruluyor. Dedem ve anneannem, annem beş yaşındayken bir uçak kazasında hayatlarını kaybetmiş, o da kendisiyle çok ilgilenmeyen amcası tarafından büyütülmüş. Bir roman yazarı olmak istiyormuş, o yüzden lise yıllarında iyi bir yaratıcı yazarlık bölümü olan bir üniversiteye girmekiçin para biriktirmiş. Sonra amcası kansere yakalanmış ve annem ona bakmak için son senesinde okulu bırakmış. Amcası öldükten sonra da beş parasız, ailesiz ve diplomasız kalmış.

Kötü talihini kırdığı tek an, babamla tanıştığı anmış.

Babamı pek hatırlamıyorum, sadece o içimi ısıtan hali vekısmen de gülümsemesi kalmış aklımda. Annem babamdan bahsetmeyi sevmiyor çünkü üzülüyor. Babamın hiçbir fotoğrafı da yok.

Anladınız değil mi, evlenmemişler. Annem, babamın zengin ve önemli birisi olduğunu, ilişkilerinin de gizli olduğunu söyledi. Sonra bir gün babam önemli bir gezi için Atlantik'i aşmak üzere yola çıkmış ve asla geri dönmemiş.

Okyanusta kayboldu, demişti annem. Ölmedi. Okyanusta kayboldu.

Annem daha sonra garip işlere girip çıkmış, lise diplomasını alabilmek için gece okuluna kaydolmuş ve beni bir başına büyütmüş. Asla şikayet etmedi, delirmedi de. Bir kere bile. Üstelik kolay katlanılır bir çocuk olmadığımı biliyordum.

En sonunda Gabe Ugliano ile evlendi. Gabe tanıştığımız ilk otuz saniye içerisinde iyi bir adammış gibi gözüktü, sonra da gerçek rengini, yani dünya çapında bir baş belası olduğunu gösterdi. Daha küçükken ona Kokarca Gabe lakabını taktım. Kusura bakmayın ama gerçekten öyle. Terli sporşortlarına sarılmış küflü sarımsaklı pizza kokuyor herif. İkimizin arasında kalan annemin işi hep zor oldu. HemKokarca Gabe'in ona davranışları hem de Kokarca ile benim aramızdakiler... Neyse, zaten eve gelince olanlar durumu anlatacak.

Ufak dairemize girerken annemin işten dönmüş olduğunu umuyordum. Ama aksine, Kokarca Gabe salonda arkadaşları ile poker oynuyordu. Televizyonda bir spor kanalı açıktı, halının her köşesine abur cubur ve bira kutuları saçılmıştı.

Başını bile kaldırmadan, puro iliştirilmiş ağzıyla seslendi: "Demek eve döndün."

"Annem nerede?"

"İşte," dedi. "Paran var mı?"

Aynen böyle. *Hoş geldin. Seni görmek güzel. Görüşmeyeli altı ay oldu, nasıl geçti?*Bunlar değil.

Gabe kilo almıştı. Ucuzluktan elbise giydirilmiş, dişsiz bir deniz ayısı mübarek. Saçından geriye kalan son üç teli, tarayıp kel kafasına yapıştırmış.

Yakışıklı falan mı zannediyorsa artık kendini.

Queens'deki Mega Elektronik Mağazası'nı yönetiyorum dese de çoğu zaman evde otururdu. Nasıl olup da onu uzun zaman önce işten atmadıklarını bilmiyorum. Maaş çekini alır, parasını midemi bulandıran purolarına ve elbette biraya yatırır. Her zaman bira... Ne zaman eve gelsem kumar fonuna para yatırmamı bekliyor bir de. Buna "erkek sırrı" diyor. Anlamı şu aslında, anneme söylersem tek yumrukla gözlerimin ferini söndürecek.

"Hiç param yok," dedim.

Yağlı kaşlarından tekini kaldırdı.

Tazı gibi paranın kokusunu alır Gabe. Buna şaşırıyorum zira kendi kokusu yüzünden çoktan burnu düşmeliydi, nasılkoku alıyor?

"Otobüs terminalinden buraya taksiyle geldin," dedi. "Tahminen bir yirmi papel vermişsindir. Para üstü olarak da altı ya da yedi dolar almışsındır. Bu çatının altında yaşayacaksan, sorumluluk üstleneceksin. Haklı değil miyim Eddie?"

Eddie apartman görevlimizdi ve bana vicdan azabıyla karışık anlayışla baktı. "Hadi ama Gabe," dedi. "Çocuk daha yeni geldi."

"Haklı değil miyim?" diye sorusunu yineledi Gabe.

Eddie önündeki kraker dolu kaseye bakarak kaşlarınıçattı. Diğer iki adamsa uyumlu bir şekilde gaz saldı.

"Tamam," dedim. Elimi cebime daldırıp bir tomar paraçıkarttım ve masanın üstüne attım. "Umarım kaybedersin."

"Karnen geldi, zeki çocuk!" diye bağırdı arkamdan.

"Yerinde olsam burnum havada dolaşmazdım!"

Odamın kapısını çarptım ki, aslında benim odam değildi.Okulda olduğum aylarda Gabe'in "çalışma odası"ydı. Burada eski araba dergileri

dışında pek bir şey çalıştığı yoktu; esasında benim eşyalarımı dolaba tıkıştırmayı, pencere eşiğine çamurlu botlarını koymayı seviyordu ve o lanet olasıca kolonyası, puroları ve bayat birası ile ortalığı kokutmak için elinden geleni ardına koymuyordu.

Bavulumu yatağın üzerine bıraktım. Evim, güzel evim. Gabe'in kokusu neredeyse Bayan Dodds kabuslarımdanya da meyve satan yaşlı kadının makasla ip keserken çıkan sesten bile beterdi.

Ama bu düşünce aklıma gelir gelmez dizlerimin bağı çözüldü. Kıvırcık'ın suratındaki paniğe kapılmış o ifadeyi ve onsuz eve dönmemem için bana söz verdirişini hatırladım. Birden tüylerim ürperdi. Sanki birisi, bir şey, şu an beni arıyordu. Belki de tam şu an elleri upuzun, dehşet verici pençelere dönüşerek merdivenleri sarsarak ilerliyordu.

Sonra annemin sesin işittim. "Percy?"

Yatak odamın kapısını açtı ve tüm korkularım buharlaştı.

Annem işte böyle sırf odaya girerek bile kendimi iyi hissetmemi sağlayabilir. Gözlerine ışık vurdu mu rengi değişir ve her yana parıltılar saçmaya başlar. Gülüşü bir battaniye ı^ibi sıcakür. Uzun, kahverengi saçlarında kırlaşmış teller olsa da asla onun yaşlı olduğunu düşünmem. Annem bana baktı mı sanki hep içimdeki güzel şeyleri görüyor, kötü şeyleri görmüyor. Bir kerecik bile olsun kimseye sesini yükselttiğini veya kaba bir söz ettiğini duymadım. Ne bana ne de Gabe'e.

"Ah, Percy." Beni sıkı sıkı kucakladı. "İnanmıyorum. Noel'den beri ne kadar büyümüşsün."

Üzerindeki kırmızı, beyaz ve mavi renkteki Amerika Şekeri üniforması dünyadaki en güzel şeylerin kokusunu taşıyordu: Çikolata, meyan kökü ve Grand Central'daki şeker dükkanında sattığı diğer tüm şeylerin kokusu. Bana "ücretsiz örnek" ile dolu koca bir çanta getirmişti, eve döndüğümde hep getirirdi.

Beraberce yatağın kenarına oturduk. Ben ekşi yabanmersini dizili iplere saldırırken, annem elini saçlarımda gezdirdi ve mektupta yazmadığım ne

varsa anlatmamı istedi. Okuldan uzaklaştırılmama dair hiçbir şey demedi. Umurunda değil gibiydi. Ama keyfim yerinde miydi? Küçük oğlu iyi miydi?

Beni boğduğunu, artık yettiğini söylesem de onu tekrar gördüğüm için, gizliden gizliye, gerçekten hem de gerçekten çok mutluydum.

Diğer odadan Gabe bağırdı: "Hey, Sally! Fasulyeli sos neoldu ha?"

Dişlerimi gıcırdattım.

Annem dünyanın en iyi kadını. Bir milyonerle evlenmeliydi, Gabe gibi bir baş belasıyla değil.

Canı sıkılmasın diye Yancy Akademisi'ndeki son günlerimden keyifle bahsettim. Bu sefer neredeyse bir sene idare edebilmiştim. Yeni arkadaşlar edinmiştim. Latince dersinde epey başarılı olmuştum. Ve dürüstçe söylemek gerekirse, bulaştığım kavgalar da müdürün abarttığı kadar değildi. Yancy Akademisi'ni sevmiştim. Gerçekten sevmiştim. Öyle güzel kıvırdım ki ben bile inanacaktım söylediklerime. Kıvırcık ve Bay Brunner aklıma gelince boğazımda bir şeyler düğümlendi. Nancy Bobofit bile gözüme o kadar kötü gözükmüyordu.

Ta ki o müze gezisine dek...

"Ne?" diye sordu annem. Bakışları vicdanımı sızlatıyor, içimdeki sırrı çekip çıkartmaya çalışıyordu. "Bir şeyden mi korktun?"

"Hayır, anne."

Yalan söylemek hoşuma gitmedi, ona Bayan Dodds'tan ve iplik kesen o üç yaşlı hanımdan bahsetmek istiyordum ama aptalca gelir diye düşündüm.

Annem dudak büzdü. Bir şeyleri söylemediğimi bilse de üstelemedi.

"Sana bir sürprizim var," dedi. "Deniz kıyısına gidiyoruz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Montauk'a mı gidiyoruz?"

"Üç gece. Aynı kulübede kalacağız."

"Ne zaman?"

Gülümsedi annem. "Üstümü değişir değişmez."

Buna inanamıyordum. Annemle son iki yaz Montauk'agidememiştik çünkü Gabe yeteri kadar paramız olmadığını söylüyordu.

Gabe eşikte belirdi ve kükredi: "Fasulye sosu, Sally? Beni duymadın mı?"

Adama bir yumruk patlatasım vardı ama annemin nasıl baktığını gördüm. Bana bir anlaşma sunduğunu anladım: *Kısa bir süreliğine Gabe'e iyi davran. Sadece Montauk'a gitmeye hazır olana dek. Sonra da buradan çıkarız.*

"Tam şimdi getiriyordum şekerim," dedi Gabe'e. "Sadece geziden bahsediyorduk."

Gabe gözlerini kıstı. "Gezi mi? O konuda ciddi miydin?" "Biliyordum," dedim alçak sesle. "Gitmemize izin vermeyecek."

"Elbette verecek," dedi annem, o da kısık sesle konuşuyordu. "Üvey baban yalnızca para konusunda endişe ediyor. Hepsi bu. Dahası," diyerek sözlerine devam etti, "Gabriel fasulyeli sosla yetinmek zorunda kalmayacak. Ona tüm hafta sonu yetecek kadar, yedi kat fazla sos hazırlayacağım. Tatlı. Ekşi krema. Ne gerekirse."

Gabe biraz yumuşadı. "Şimdi şu sizin gezi... senin kıyafetlere ayırdığın paradan karşılanacak, öyle mi?"

"Öyle tatlım," dedi annem.

"Ve arabamı yalnızca oraya gidip gelmek için kullanacaksınız."

"Son derece dikkat edeceğiz."

Gabe iki kat olmuş gerdanını kaşıdı. "O halde, şayet sen yedi kat fazla sosu çabucak hazırlarsan... Şayet çocuk da poker oyunumu böldüğü için özür dilerse..."

Şayet senin en hassas noktana bir tekme yapıştırırsam, diye düşündüm. Belki bir hafta opera şarkıcısı gibi bağırırsın?

Ama annemin bakışları onu delirtme diyordu.

Ne demeye bu herife katlanıyordu ki? Çığlık atmak istiyordum. Ne demeye onun ne düşündüğü annemin umurundaydı ki?

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Son derece önemli poker oyunun böldüğüm için gerçekten üzgünüm. Lütfen hemen oyununa dön."

Gabe'in gözleri kısıldı. Fındık kadar beyniyle sözcüklerimde alay arıyordu.

"Evet, her neyse," diyerek kararını belirtti.

Tekrar oyuna döndü.

"Teşekkürler Percy," dedi annem. "Montauk'a gittiken sonra şey hakkında... Söylemeyi unuttuğun ne varsa konuşuruz, tamam mı?"

Bir anlığına gözlerinden endişe okudum, otobüste Kıvırcık nasıl korktuysa öyle bir şeydi, sanki annem de havadaki o garip esinti ile ürperiyordu.

Ama sonra yeniden bir gülümseme kondu yüzüne, yanıldığımı düşündüm. Saçlarımı karıştırdı ve Gabe'e yedi kat fazla sos hazırlamaya gitti.

Bir saat sonra yola çıkmaya hazırdık.

Gabe yalnızca annemin çantalarını arabanın üstüne bağlamamı izleyecek kadar poker oyununa ara. verdi. Bir yandan da tüm hafta sonu annem yemek pişirmeyecek (daha da önemlisi 78 model Camaro marka arabası gidecek) diye sızlanıyordu.

"Arabada tek bir çizik olmasın zeki çocuk," diye uyardı tam son çantayı da yüklerken. "Tek çizik istemem."

Sanki arabayı ben süreceğim. Daha on iki yaşındayım. Ama bu Gabe'in umurunda değildi. Elleriyle boyadığı arabanın üstünü bir martı pisletse hesabını benden sormanın yolunu bulurdu.

Sallana sallana apartmana girişini izlerken o kadar öfkelendim ki, açıklayamayacağım bir şey yapüm. Gabe eşiğe varınca, Kıvırcık'ın kötülüğü def etmek için otobüste yaptığını gördüğüm el işaretini yaptım. Yani elimi kalbimin üstüne bir pençe gibi koydum, sonra Gabe'e doğru elimi savurdum. Kapı, Gabe'in poposuna öyle bir çarptı ki, merdivenden yukarı bir toptan fırlamışçasına uçtu. Belki rüzgardandı, belki de kapının menteşelerinde tuhaf bir sorun vardı ama bu olayın nedenini düşüneceğim diye durmadım.

Camaro'ya atladım ve anneme gazlamasını söyledim.

Kiraladığımız kulübe güney sahilinde, Long Island'ın ta uçundaydı. Soluk renkli perdeleri olan, pastel renkli bir kutuyu sanki deniz kıyısına bakan kum tepelerinin arasına gömmüşlerdi. Yastıklar kum, çekmeceler örümcek doluydu, deniz de çoğu zaman yüzülemeyecek kadar soğuktu.

Burayı seviyordum.

Bebekliğimden beri buraya gelirdik. Annem daha da uzun süredir geliyormuş. O söylemedi ama ben, bu kumsalın annem için neden özel olduğunu biliyordum. Burası babamla karşılaştığı yerdi.

Montauk'a yaklaştıkça annem gençleşiyor, yüzünden endişenin, yorgunluğun izleri siliniyordu. Gözleri denizin rengine dönüyordu.

Günbatımında oraya vardık, kulübenin tüm pencerelerini açtık ve her zamanki gibi temizlik işine başladık. Sahilde yürüdük, martılara mavi mısır koçanı attık ve mavi jelibonlar, tuzlu mavi karamelalar ve annemin işten getirdiği diğer ücretsiz örneklerden yedik.

Sanırım bu mavi renkli yemek meselesini anlatmam gerek.

Biliyor musunuz, Gabe bir zamanlar anneme böyle bir şey olmayacağını söylemişti. O sıralar önemsizmiş gibi görünen bir kavgaya tutuştular. Ama o günden beri annem mavi renkli bir şeyler bulup almak için yolunu değiştiriyor. Mavi doğum günü pastaları pişiriyordu. Mavi renkli yabanmersini pestilleri hazırlıyordu. Mavi renkli mısırlı tortillalar alıp, dükkandan da eve mavi renkli şekerler getiriyordu. Kendisine Bayan Ugliano demek yerine kızlık soyadı Jackson'ı kullandığını da düşününce, Gabe'e kapılıp gittiğini düşünmek yersiz olacaktı. Onda da asi bir kan vardı, benim gibi.

Karanlık çökünce ateş yaktık. Üstünde sosisli sandviçler pişirip, şekerleme erittik. Annem bana çocukluğuna dair, annesi babası uçak kazasında ölmeden önceki döneme ait hikayeler anlattı. Günün birinde yazmayı planladığı kitaplardan bahsetti, şekerleme dükkanından ayrılabilecek kadar para biriktirir biriktirmez yapacaktı bunu.

En sonunda, Montauk'a ne zaman gelsek aklıma düşen şeyi anneme sorma cesaretini buldum: babamı. Annemin gözleri doldu. Her zaman anlattığı şeyleri anlatacağını tahmin ettim ama bunları dahi dinlemekten hiç sıkılmazdım.

"O çok iyi kalpliydi Percy," dedi annem. "Uzun boyluydu, yakışıklıydı ve çok kuvvetliydi. Ama bir o kadar da kibardı. Siyah saçların, yeşil gözlerin, hepsi babandan sana geçmiş."

Annem şeker dolu çantadan mavi renkli bir jelibon çıkardı, "Keşke seni görebilseydi Percy. Çok gurur duyardı."

Nasıl olup da annemin bunu söylediğini anlayamıyordum. Neyimle gurur duyacaktı ki babam? Karnesi D+'larla dolu disleksik, hiperaktif bir çocuk, üstüne üstlük altı sene içerisinde altı kere okuldan atılmış.

"Ben kaç yaşındaydım?" diye sordum. "Yani... o gittiğinde?"

Annemin gözleri yanan ateşe daldı. "Yalnızca bir yaz boyunca beraber olduk Percy. Hem de bu plajda. Bu kulübede."

"Ama... ben bebekken beni görmüş."

"Hayır tatlım. Hamile olduğumu biliyordu ama seni hiç görmedi. Sen doğmadan önce gitmesi gerekti."

Halbuki babama dair bir şeyler hatırlar gibiydim. İçimi ısıtan o ışıltısı. Gülümsemesi. Annemin söyledikleri ile kafamdakileri uzlaştırmaya çalıştım.

Hep babamın bebekliğimi bildiğini varsaymıştım. Annem doğrudan böyle bir şey söylememişti ama yine de böyle olduğunu hissetmiştim. Oysa şimdi beni hiç görmediği söyleniyordu...

Babama kızdım. Aptalcaydı belki ama, o okyanus yolculuğuna çıktığı için, annemle evlenecek cesareti olmadığı için ona kızdım. Bizi terk etmişti, biz de Kokarca Gabe'e mecbur olmuştuk.

"Beni yeniden yollayacak mısınız?" diye sordum anneme. "Başka bir yatılı okula mı gidiyorum?"

Erimeye başlayan bir şekerlemeyi ateşten çekti.

"Bilmiyorum tatlım," Sesi içlenmiş gibiydi. "Sanırım...Sanırım bir şey yapmamız şart."

"Beni ortalıkta istemediğinizden mi?" diye sordum ama sözler ağzımdan çıktığı anda pişman oldum.

Annemin gözlerinde yaşlar birikti. Elimi tuttu, sıktı. "Ah, Percy, hayır. Ama tatlım ben... ben bunu yapmak zorundayım. Senin iyiliğin için. Seni göndermek zorundayım."

Annemin dedikleri Bay Brunner'ın, "Yancy'den ayrılman senin için en iyisi olacak" sözlerini hatırlattı.

"Çünkü normal değilim, öyle mi?" dedim.

"Bu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun Percy. Ama ne kadar önemli biri olduğunun farkında değilsin. Yancy Akademisi yeterince uzak diye düşünmüştüm. En sonunda güvende olursun diye düşünmüştüm."

"Neye karşı güvende?"

Annem gözlerini gözlerime dikti ve bir anda tüm hatıralar bastı içimi: başıma gelen ve unutmaya çalıştığım tüm o garip, korkunç şeyler.

Üçüncü sınıftaydım, siyah trençkotlu bir adam oyun bahçesinde peşime düşmüştü. Öğretmenler polisi çağırmakla tehdit edince de homurdanarak uzaklaşmıştı ama o adamın geniş kenarlı şapkasının altından tek gözü olduğunu, o gözün de kafasının tam ortasında olduğunu söylediğimde kimse bana inanmamıştı.

Ondan önceki olay ilk anılarımdan birisiydi. Anaokulundaydım, bir öğretmenim beni, yanlışlıkla, içine yılan girmiş bir karyolaya yatırmıştı. Annem beni almaya gelip, nasıl olduysa o yumuk yumuk çocuk ellerimle tutup öldürmeyi becerdiğim, cansız, pullu bir iple oynarken görünce çığlığı basmıştı.

İstisnasız her bir okulda tüyler ürpertici, tehlikeli bir şey olmuş, başka yere geçmek zorunda kalmıştım.

Anneme meyve satan ihtiyar kadınlardan, sanat müzesindeki Bayan Dodds'tan, matematik öğretmenimi bir kılıçla kesip toza dönüştürdüğümden bahsetmem gerektiğini biliyordum. Ama bir türlü gücümü toplayıp söyleyemiyordum. Sanki bunları söylersem Montauk gezimiz sona erecekti ve ben bunu istemiyordum.

"Seni olabildiğince yanımda tutmaya çalıştım," dedi.

"Bana bunun hata olduğunu söylediler. Ama tek seçenekkaldı Percy. Babanın seni yollamamı istediği bir yer var. Ama bir türlü ben... yüreğim elvermedi işte."

"Babam bir özel okula gitmemi mi istemişti?"

"Özel okul değil," dedi annem yumuşak bir ses tonuyla."Bir yaz kampı."

Başım dönmeye başladı. Babam, doğuşumu görecek kadar bile kalmamış babam, neden anneme bir yaz kampından bahsetmiş olsundu ki? Hem madem o kadar önemliydi, annem neden daha önce bundan bahsetmemişti?

Annem nasıl baktığımı görünce "Özür dilerim Percy," dedi. "Ama bunu anlatamam. Seni oraya yollayamazdım. Seni bir daha hiç görememem demek olabilirdi bu."

"Bir daha hiç mi? Ama sadece bir yaz kampıysa...?"

Sonra yanan ateşe döndü ve yüzündeki ifadeden bir sorudaha soracak olursam ağlamaya başlayacağını anladım.

O gece çok canlı bir rüya gördüm.

Plaj fırtınaya tutulmuştu. İki tane çok güzel hayvan vardı, beyaz bir at ve altın renkli bir kartal. İkisi de hemen suyun kenarında birbirlerini öldürmeye çalışıyorlardı. Kartal inişe geçti ve kocaman pençeleri ile atın burnunu biçti. At birdenşahlandı ve kartalın kanatlarını tekmeledi. Onlar mücadele ederken, yer titriyor, dünyanın altında bir yerden hayvanların birbirleriyle öldüresiye savaşmalarına neden olan canavarca bir sesin kıkırdamaları işitiliyordu.

Onlara doğru koştum, birbirlerini öldürmelerine engel olmalıydım ama ağır çekim koşuyordum. Çok geç kalacağımı biliyordum. Kartalın gagasını atın gözlerine doğru çevirip inişe geçtiğini gördüm ve "Hayır!" diye haykırdım.

Sıçrayarak uyandım.

Dışarıda gerçekten bir fırtına vardı, hem de ağaçları topraktan söken, evleri yıkan türden bir fırtına. Sahilde ne bir atne de bir kartal vardı. Yalnızca sanki gün doğdu sandıracak cinsten çakan şimşekler ve kum tepelerini topçu atışma tutar gibi çarpan altı metrelik dalgalar gözüküyordu.

Sonra patlayan gök gürültüsüyle annem uyandı. Gözlerini kocaman açtı ve "Hortum," dedi.

Bunun delice olduğunu biliyordum. Long Island'da yaz başında hortum olmazdı. Ama sanki okyanus bunu unutmuş gibiydi. Kükreyen rüzgarın içerisinden, uzaktan bir yerlerden bir feryat işitiliyordu. Bu öfkeli, işkence çeken ses tüylerimi diken diken ediyordu.

Sonra daha yakından, sanki kuma vurulan bir tokmak gibi bir ses geldi. Çaresiz bir sesti; birisi kulübemizin kapısına vuruyor ve bağırıyordu.

Annem geceliğiyle yataktan fırladı ve kapının kilidini açtı.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun önünde, kapının eşiğinde Kıvırcık belirdi. Ama o değildi... Tam olarak Kıvırcık değildi.

"Tüm gece aradım seni," dedi nefes nefese. "Hangi akla uydun da böyle yaptın?"

Annem dehşet içerisinde bana bakıyordu ama Kıvırcık'tan korkmuyordu, geliş nedeninden korkuyordu.

"Percy," dedi annem, yağmurun gürültüsü yüzünden bağırmak zorunda kalmıştı. "Okulda ne oldu? Bana anlatmadığın şeyler ne?"

Donakalmıştım, Kıvırcık'a bakıyordum. Gördüğüm şeyi algılayamıyordum.

"O Zeu kai alloi theoi!" diye haykırdı Kıvırcık. "Tam arkamda! Annene söylemedin mi?"

Kıvırcık'm eski Yunan dilinde lanet okuduğunu anladığımı fark edemeyecek kadar şoka girmiştim. Onun nasıl olupda gecenin bir yarısı, bir başına buralara kadar geldiğini düşünemeyecek kadar şoka girmiştim. Çünkü Kıvırcık pantolon giymemişti ve bacaklarının olması gereken yerde... Bacaklarının olması gereken yerde...

Annem sert sert bana baktı, daha önce hiç konuşmadığı bir tonla konuştu: "Percy. Hemen cevap ver!"

Kekeleye kekeleye meyve tezgahında duran yaşlı hanımları, Bayan Dodds'u anlattım, annem öylece baktı. Çakan şimşeklerin ışığında yüzünün

ölü görmüş gibi solduğu belli oluyordu.

Çantasını kaptı, bana yağmurluğumu fırlattı. "Arabaya git. İkiniz de. Koşun!"

Kıvırcık Camaro'ya koştu ama buna tam olarak koşmak denemezdi. Sanki bir at gibi tırısta gidiyor, pösteki gibi kıllarla kaplı arka bacakları sallanıyordu. Birden o bacaklarındaki kas hastalığı hikayesi anlamlı geldi. Nasıl hızlı koştuğunu ama yürürken aksadığını anladım.

Çünkü ayaklarının olması gereken yerde ayak yoktu. Ucu ayrık toynaklar vardı.

4. Annem Bana Boğa Güreşi Öğretiyor

Karanlık kırlardan geçen yollarda, gece boyunca yağmuru yararak ilerledik. Camaro'nun camına rüzgar çarpıp duruyordu. Yağmur kırbaç gibi şaklıyordu ön camda. Annem yolu nasıl görüyordu bilmiyorum ama ayağı sürekli gazdaydı.

Ne zaman bir şimşek çakıp ortalığı aydınlatsa, yanımda arkada oturan Kıvırcık'a bakıyor, delirdim mi yoksa üzerinde koyun postu gibi bir pantolon mu var diye düşünüyordum. Ama hayır, bu kokuyu anaokulundayken hayvanları beslediğimiz hayvanat bahçesi gezisinden hatırlıyordum: Lanolin, yün benzeri bir koku. Islanmış bir ağıl hayvanı kokusu.

Konuşmak için aklıma gelen tek konu şuydu: "Demek, sen ve annem... Birbirinizi tanıyorsunuz?"

Kıvırcık'ın gözleri dikiz aynasına gitti geldi ama arkamızda bir araç yoktu. "Pek öyle sayılmaz," dedi. "Yanişahsen tanışmadık. Ama annen seni kolladığımı biliyordu."

"Beni kollamak mı dedin sen?"

"Seni gözlüyordum. İyi olduğundan emin olmak için. Ama arkadaşınmış numarası yapmadım," dedi aceleyle. "Gerçekten dostunum."

"Hım... sen tam olarak nesin?"

"Şu an bunun bir önemi yok."

"Nasıl bir önemi yok? En iyi arkadaşımın belden aşağısı bir eşek."

Kıvırcık keskin, gırtlaktan gelen bir kahkaha kopardı "Meee-he-he!"

Daha önce de bu sesi çıkarttığını işitmiştim ama hep sinirden böyle gülüyormuş gibi gelmişti. Şimdi gücenme dolu bir meleme gibi geliyordu.

"Keçi!" diye bağırdı.

"Ne?"

"Belden aşağım keçi."

"Ne oldu, önemli değil demiştin."

"Meee-he-he! Böylesi bir hakareti başka satirler işitse, toynaklarının altına alırlar seni!"

"Haa? Dur bakalım. Satirler mi? Yani... Bay Brunner'ın anlattığı efsaneler gibi mi?"

"Meyve tezgahında duran yaşlı kadınlar sana efsaneymiş gibi mi geldi Percy? Ya Bayan Dodds bir efsane miydi?"

"İtiraf ettin! Demek Bayan Dodds diye bir vardı!" "Elbette."

"O halde neden..."

"Ne kadar az şey bilirsen, o kadar az canavar çekersin başına," dedi Kıvırcık, sanki benim de bunu bilmem gerekirmiş gibi. "İnsanların gözüne Sis çektik. İyi Kimseler'in birer halüsinasyon olduğunu sanmanı umduk. Ama işe yaramadı. Kim olduğunu anlamaya başladın."

"Kim olduğumu... Dur bir dakika, ne demek istiyorsun?"

Arkamızdan yine o garip feryat geldi, daha da yakındanhem de. Peşimizde ne varsa hâlâ arkamızdaydı.

"Percy," dedi annem "Anlatacak çok şey var ama vakityok. Seni tehlikeden uzaklaştırmalıyız."

"Hangi tehlikeden? Peşimde kim var?"

"Ah, pek kimse yok," dedi Kıvırcık, belli ki ona eşek demem hâlâ kanına dokunuyordu. "Yalnızca Ölülerin Tanrısı ve onun yardakçılarından en kana susamışları."

"Kıvırcık!"

"Kusuruma bakmayın Bayan Jackson. Biraz daha hızlı sürer misiniz lütfen?"

Olan biteni düşünmemeye çalışsam da beceremiyordum. Bu bir düş değildi, biliyordum. Bende hayalgücü ne gezer. Bu kadar tuhaf bir şeyi kırk yıl düşünsem bulamazdım.

Annem direksiyonu sertçe sola kırdı. Daha dar bir yola döndük. Karanlığa boğulmuş çiftlik evlerinin, ağaçlık tepelerin, üstünde KENDİ **ÇİLEĞİNİ KENDİN TOPLA** yazılı tabelalar olan beyaz çitlerin yanından geçiyorduk.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Sana bahsettiğim yaz kampına." Annemin sesi gergindi, sanki korkmamam için uğraşıyordu. "Babanın seni yollamak istediği yere."

"Gitmemi istemediğin yere yani?"

"Canım, lütfen," dedi annem yalvarırcasına. "Bu yeterince zor benim için. Anlamaya çalış. Tehlikedesin."

"Yaşlı kadınlar iplik kesti diye mi?"

"Onlar yaşlı kadınlar değil," dedi Kıvırcık. "Onlar Kader Tanrıçaları. Bu ne demek biliyor musun, karşına çıkmaları ne demek? Bunu yalnızca öleceksen, birisi ölecekse yaparlar."

"Neee? 'Sen' mi dedin sen?"

"Hayır demedim. 'Birisi' dedim."

"Ama 'sen' demek istedin. Ben yani."

"Bak, 'herhangi birisi' yerine 'sen' dedim. Sen, sen değil."

"Çocuklar!" dedi annem.

Direksiyonu bu kez sertçe sağa kırdı ve çarpmamak için yol değiştirdiği şeyi gördüm. O karanlık, kanat çırpan figür şimdi arkamızdaki fırtınada kaybolmuştu.

"O neydi?" diye sordum.

"Neredeyse vardık," dedi annem, sorumu duymazdan gelmişti. "Birkaç kilometre daha. Lütfen. Lütfen. Lütfen."

Nereye yaklaştığımızı anlamamıştım ama arabada ileri yaslandım, heyecanla oraya varmayı istiyordum.

Dışarıda yağmur ve karanlık dışında bir şey yoktu. Long Island'a giden yoldaki o bildik, ıssız kırlar vardı sadece. Bayan Dodds'u, sivri dişli, deri kanatlı o şeye dönüştüğü anı düşündüm. Yaşadığım korku yine bacaklarımı uyuşturmuştu. Gerçekte insan değildi. Beni öldürmek istemişti.

Sonra aklıma Bay Brunner geldi ve tutmam için fırlattığı kılıç. Tam Kıvırcık'a onu soracakken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir anda göz kamaştırıcı bir parlama, çeneleri titreten bir patlama oldu ve arabamız havaya uçtu.

Hiç ağırlığım yokmuş gibi hissettiğimi, aynı anda hem ezilip, hem kızartılıp, hem de hortumla ıslatılmış gibi olduğumu hatırlıyorum.

Kafamı yapıştığı şoför koltuğunun arka kısmından çekip çıkartım. "Offf. "

"Percy!" diye bağırdı annem.

"Ben iyiyim..."

Kendime gelmeye çalıştım. Ölmemiştim. Arabamız dahavaya uçmamıştı. Bir hendeğe girmiştik. Ön kapılar çamura yapışmıştı. Tavan bir yumurta kabuğu gibi kırılıp açılmıştı ve içeri yağmur doluyordu.

Şimşek. Tek açıklama buydu. Çarpmanın etkisiyle yoldan dışarı fırlamıştık. Arka koltukta, yanımda hareketsiz birkülçe yatıyordu. "Kıvırcık!"

Yan yatmıştı, ağzının kenarından kan geliyordu. Yapağı gibi kalçasından tuttum salladım. Hayır! Belden aşağın bir ağıl hayvanı bile olsa, sen benim en iyi arkadaşımsın, ölmeni istemiyorum!

Derken Kıvırcık "Yemek!" diye inledi ve hâlâ umut olduğunu anladım.

"Percy," dedi annem, "mutlaka..." ve sonra konuşamaz oldu.

Arkaya baktım. Çakan bir şimşek ışığında, çamur kaplı arka camdan, üzerimize doğru gelen, yol kenarında sallana sallana ilerleyen şekli gördüm. Görünce tüm bedenim ürperdi. Güreşçi gibi kocaman bir adamın karanlık siluetiydi. Kafasının üstüne sanki bir battaniye sarmıştı. Belden yukarısı fıçı gibiydi ve kıllarla kaplıydı. Battaniyenin altında yukarı kalkmış elleri, birer boynuz gibi alnında duruyordu.

Güçlükle yutkundum. "Bu ne..."

"Percy," dedi annem ve son derece ciddiydi. "Arabadan çık."

Annem tüm gücüyle kendi yanındaki kapıya yüklendi. Çamurda sıkışmıştı, açılmadı. Benim yanımdakini denedim. O da sıkışmıştı. Çaresizce tavandaki deliğe baktım. Çıkılabilirdi ama kenarları kor gibiydi ve üstünden duman tütüyordu.

"Yanımdaki koltuktan yukarı çık!" dedi annem. "Percy, koşmalısın. Şu büyük ağacı görüyor musun?"

"Ne?"

Bir şimşek daha çaktı ve baca gibi tüten delikten bakınca annemin dediği ağacı gördüm. Devasaydı, Beyaz Saray'da Noel için kullanabilecek türden bir çam ağacıydı ve en yakın tepenin başındaydı.

"Özel arazi orada başlıyor," dedi annem. "Tepeyi aş, vadiden aşağı gidince büyük bir çiftlik evi göreceksin. Koş ama sakın arkana bakma. Var

gücünle bağır, yardım çağır. Kapıya varana kadar da durma."

"Anne, sen de gel."

Beti benzi atmıştı, okyanusa bakarkenki gibi kederliydi gözleri.

"Hayır!" diye bağırdım. "Sen de benimle geliyorsun. Kıvırcık'ı taşımama yardım et."

"Yemek!" diye tekrar inledi Kıvırcık, sesi biraz daha gürdü şimdi.

Kafasına battaniye sarılı adam bize doğru gelmeye devam ediyor, homurdanıyor, burnundan soluyordu. Yaklaştıkça kafasında bir battaniye tutamayacağını anladım çünkü elleri, o etli, kocaman elleri bedeninin yanında sallanıyordu. Battaniye yoktu. Yani, kafası olamayacak kadar büyük, tüylü kütle... aslında kafasıydı. Ve o boynuz ucu gibi çıkıntılar...

"İstediği biz değiliz," diye açıkladı annem. "Seni istiyor. Ayrıca ağacın başladığı çizgiyi geçemez."

"Ama..."

"Vaktimiz yok Percy. Git hadi. Lütfen!"

Bunun üzerine öfkeden delirecek gibi oldum. Anneme öfkelenmiştim, keçi Kıvırcık'a öfkelenmiştim, ağır ama kararlı adımlarla bize doğru boğa gibi koşturan boynuzlu şeye öfkelenmiştim.

Kıvırcık'ın yanına doğru geçtim ve yağmura açılan kapıyıittim. "Hep beraber gidiyoruz. Haydi, gel anne." "Ben sana dedim ki..."

"Anne! Seni bırakmıyorum. Kıvırcık'ı kaldırmama yardım et."

Ne diyeceğini beklemeden dışarı süründüm, bir yandan da Kıvırcık'ı arabadan dışarı çıkarmaya uğraşıyordum. Şaşırtıcı biçimde hafifti ama annem yardımıma koşmasa onu çok uzağa taşıyamazdım.

Beraberce Kıvırcık'ın kollarını omuzlarımıza attık ve bel hizasına gelen ıslak çimlerin arasından tepeden yukarı ağır aksak çıkmaya başladık.

Geri dönüp bakınca canavarı ilk kez açık seçik gördüm. Boyu 2.10 civarıydı, rahat tavırları vardı, kolları ve bacakları bir vücut geliştirme dergisinden fırlamışa benziyordu. Pazıları, tüm derisini bir ağ gibi saran damarlarla kaplı kolundan deve kuşu yumurtaları gibi fırlıyordu. Üstünde külottan başka bir şey yoktu, o da hani pazardan alınmış beyaz külotlara benziyordu. Belden üstü o kadar korkunç olmasa komik gelecek bir durumdu. Göbek deliğinden itibaren kalın tüyler, omzuna varıyor ve kalınlaşıyordu.

Boynu, o heyula gibi kafasına giden bir kas ve kıl yığınıydı. O heybetli kafası bir öküz başı gibiydi. Burnu kolum kadar uzundu, sümükler saçıyordu ve ucuna parlak bir pirinç halka takılmıştı. Zalim kara gözlerinin üstündeki siyah beyaz, devasa boynuzları sanki elektrikli bir zımparayla sivriltilmiş gibiydi.

Tamam, canavarı tanımıştım. Bay Brunner'ın bize anlattığı ilk öykülerden birinde vardı. Ama bu gerçek olamazdı.

Gözlerimi kırpıştırıp gözlerimi örten suyu savurdum. "Bu..."

"Pasiphae'nin oğlu," dedi annem. "Keşke seni öldürmeyene kadar kararlı olduklarını bilseydim."

"Ama bu Min..."

"Adını söyleme!" diye beni uyardı annem. "Adların gücü var."

Çam ağacı hâlâ çok uzağımızdaydı, tepeden yukarı en az yüz metre tırmanmalıydık.

Tekrar arkama baktım.

Boğa-adam kamburunu çıkartıp arabamızın tepesine eğildi, pencerelerden içeri bakıyordu, aslında tam da baktığı söylenemezdi. Daha çok kokluyor, burnunu değdiriyordu. Ne demeye uğraşıyordu bilemem, ne de olsa en fazla on beş metre uzağındaydık.

"Yemek?" diye inledi Kıvırcık.

"Şşşt," dedim ona. "Anne, bu ne yapıyor? Görmüyor mu bizi?"

"Gözleri neredeyse kör, kulakları da neredeyse sağır," dedi annem. "Yolunu kokuyla bulur. Ama çok geçmeden yerimizi de anlayacak."

Sanki bizi duymuş gibi öfkeyle kükredi boğa-adam. Tavanı delinmiş yerden Gabe'in Camaro'sunu kavradı; şasi gıcırdamaya, inlemeye başladı. Arabayı başının üstüne kaldırdı ve yoldan aşağı fırlattı. Araç ıslak asfalta çarptı ve durmadan önce kıvılcımlar saçarak neredeyse bir kilometre gitti. Ardından benzin deposu patladı.

Gabe'in Tek çizik istemiyorum deyişini hatırladım. 4

Tüh!

"Percy," dedi annem. "Bizi görünce üstümüze koşmaya başlayacak. Son saniyeye kadar bekle, sonra yana atla, hem de tam yana. Hücum etmek için koştuktan sonra kolayca yön değiştiremez. Anladın mı?"

"Sen bunları nereden biliyorsun?"

"Uzunca bir süredir başımıza böyle bir şey gelecek diye endişeleniyordum. Bunların olacağını bilmeliydim. Seni yakınımda tutmak bencillikti."

"Yakınında tutmak mı? Ama..."

Bir öfkeli kükreme daha koptu ve boğa-adam tepeden yukarı koşmaya başladı.

Kokumuzu almıştı.

Çam ağacına birkaç metre kalmışsa da tepe gitgide dikleşiyor, kayganlaşıyordu. Kıvırcık da daha hafiflemiyordu elbet.

Boğa-adam yaklaşıyordu. Birkaç saniye sonra tepemizde olacaktı.

Annem tükenmişti tükenmesine ama Kıvırcık'ı omuzladı. "Git Percy! Ayrıl! Dediğimi unutma."

Onlardan ayrılmak istemiyordum ama dediği kulağıma doğru geliyordu. Tek şansımız buydu. Sola doğru koşturmaya başladım, döndüm ve yönünü bana çeviren canavarı gördüm. Kara gözleri kinle parlıyordu. Çürük et gibi kokuyordu.

Başını eğdi ve hücuma geçti. Jilet kadar keskin boynuzlarını tam göğsüme hedeflemişti.

İçim korku dolmuştu, az kaldı arkamı dönüp kaçacaktım ama bu bir işe yaramazdı. Bu yaratığı atlatmam mümkün değildi. O yüzden topuğumu yere bastırdım ve son anda yana atladım.

Boğa-adam buharlar çıkaran bir tren gibi yanımdan geçti sonra hayal kırıklığı ile kükredi ve döndü. Ama bu kez hedefi ben değil, Kıvırcık'ı çimlerin üzerine yatıran annemdi.

Tepenin başına varmıştık. Diğer yanda vadiyi görüyordum, aşağıda tam annemin dediği gibi yağmurda sarı sıcak ışıklar saçan bir çiftlik evi vardı. Ama neredeyse bir kilometre uzaktaydı. Asla oraya ulaşamayacaktık.

Boğa-adam homurdandı ve ayaklarıyla yeri dövdü. Şimdiağır ağır tepeden aşağı, yola doğru geri çekilen anneme dikmişti gözlerini. Annem canavarı Kıvırcık'tan uzak tutmaya çalışıyordu.

"Koş Percy!" dedi bana. "Daha fazla ilerleyemem. Koş!"

Ama orada öylece durdum. Korkudan donakalmıştım kicanavar anneme doğru hücum etti. Annem, tıpkı bana söylediği gibi yana atlamaya çalıştı ama canavar dersini almıştı. Elini yana açtı ve tam kaçacakken annemi ensesinden yakaladı. Annem kaçmaya çalışıyor, tekmeler fırlatıyor ama havaya dövüyordu zira canavar onu havaya kaldırıyordu.

"Anne!"

Gözleri bana döndü, son bir söz söyleyebildi boğulurken: "Kaç!"

Sonra, kızgın bir kükremeyle, canavar annemin boğazındaki yumruğunu sıktı ve annem gözlerimin önünde çözüldü, eridi, ışık oldu; altın rengi bir

parıltı, sanki bir hologram oldu. Göz kamaştıran bir patlamayla basitçe, öylece... Kayboldu.

"Hayır!"

Korkumun yerini öfke almıştı. Bacaklarıma yeni bir güç dolmuştu. Tıpkı Bayan Dodds pençelerini çıkarınca hissettiğim enerji akını gibi.

Boğa-adam çimenlerde çaresizce yatan Kıvırcık'ın üzerine eğildi. Kamburunu çıkardı, en iyi arkadaşımı koklamaya başladı. Onu da havaya kaldırıp yok edecek gibiydi.

Buna izin veremezdim.

Kırmızı yağmurluğumu çıkarttım.

"Hey!" diye haykırdım, yağmurluğu sallayarak canavarın yanına koştum. "Hey, seni aptal! Kıyma yığını seni!"

"Raaaarrrr!" Canavar kat kat etten oluşan yumruklarını sallayarak bana döndü.

Aklıma bir fikir gelmişti. Aptalcaydı ama hiç yoktan iyiydi. Sırtımı koca çam ağacına verdim. Kırmızı yağmurluğu boğa-adamın önünde sallayıp, son anda yolundan çekilmeyidüşünüyordum.

Ama işler öyle gelişmedi.

Boğa-adam çok hızlı biçimde hücum etti, hangi yöne kaçarsam kaçayım yakalamak için de kollarını açtı.

Zaman yavaşladı.

Bacaklarım gerildi. Yanlara kaçamayacağımdan doğrudan yukarı zıpladım. Yaratığın koca kafasını bir sıçrama tahtası gibi kullanarak kafasına bastırıp tekrar havalandım. Havada bir salto attıktan sonra da ensesine çöktüm.

Bunu nasıl becerdim? Nasıl yaptığımı düşünecek vaktim yoktu. Saniyenin binde biri kadar bir süre içerisinde canavarın kafası ağaca çarptı. Çarpmanın etkisiyle dişlerim ağzımdan fırlayacak gibi oldu.

Boğa-adam sendeleyerek sağa sola sallandı, beni üstünden atmaya çalışıyordu. Düşmemek için kollarımı boynuzlarına doladım. Gök gürültüsü ve şimşekler daha da güçleniyordu. Gözlerime yağmur doluyordu. Burnuma çürük et kokusu dolmuştu.

Canavar tıpkı rodeodaki boğalar gibi silkeleadi, hopladı, sıçradı. Aslında sırtını ağaca verip geri geri gitse beni dümdüz edecekti ama bu yaratığın tek vitesi olduğunu fark ettim: O da ileri vitesti.

Bir yandan da çimlerin üzerindeki Kıvırcık'ın inlemeleri geliyordu. Ona kes sesini diye bağırmak istiyordum ama öyle bir savruluyordum ki ağzımı açsam dilimi ısırıp koparmak üzereydim.

"Yemek!" diye inledi Kıvırcık.

Boğa-adam dönerek ona doğru manevra yapmaya hazırlandı. Çimleri eşeleyip hücuma geçmeye hazırlandı. Aklıma annemin boğazını sıkıp canını aldığı, bir ışık patlamasıyla annemin nasıl yok olduğu geldi ve içime yüksek oktanlı benzin gibi bir öfke doldu. Olanca kuvvetimle boynuzlara asıldım. Canavar bir anda gerildi, şaşkınlıkla homurdandı ve sonrasında... Çatırt!

Boğa-adam çığlığı bastı ve beni havaya fırlattı. Sırtüstü çimenlerin üzerine düştüm. Başımı bir kayaya çarpmıştım. Kalktığımda her yer bulanıktı ama elimde bir boynuz vardı, artık elimde neredeyse bir bıçak boyutunda pürüzlü, kemikten bir silah bulunuyordu.

Canavar hücuma geçti.

Hiç düşünmeden bir yana yuvarlandım ve diz çökerek doğruldum. Canavar yanımdan bir gülle gibi geçerken kırık boynuzu böğrüne, doğrudan kıllı göğüs kafesinin altına sapladım.

Boğa-adam ıstırapla kükredi. Kollarını savuruyor, el atıp göğsünü tutmaya çalışıyordu, derken çözülmeye başladı ama annem gibi değil.

Annem bir ışık parlamasıyla kaybolmuştu ama bu yaratık rüzgarda dağılan bir toz bulutu gibi uçuştu gitti, tıpkı Bayan Dodds gibi buharlaştı.

Canavar yok olmuştu.

Yağmur durmuştu. Fırtına gürüldeyerek uzaklaşıyordu. Ağıl hayvanları gibi kokuyordum, dizlerim titriyordu. Başım çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Zayıf düşmüştüm, yaralıydım, kederden kendimi kaybedecek gibiydim. Az önce annemin kayboluşunu görmüştüm. Kendimi yere atıp ağlamak istiyordum ama Kıvırcık'ın yardımıma ihtiyacı vardı. O yüzden bir şekilde onu yerden kaldırdım ve düşe kalka aşağıdakivadiye, ışık saçan çiftlik evine ilerledik. Ağlıyordum, anneme sesleniyordum, yine de Kıvırcık'ı tuttum. Onu bırakmayacaktım.

Son hatırladığım şey tahta bir verandaya düştüğümdü. Tepemde tavana asılı bir pervane dönüyor, güveler sarı birışığın etrafında uçup duruyorlardı. Bir de yüzüne aşina olduğum sakallı bir adamla sarı saçlarıyla bir prensese benzeyen hoş bir kızın endişeli bakışlarını görüyordum. Her ikisi de bana doğru eğilmişti. Kız şöyle dedi: "Bu o. Bu o olmalı."

"Sus, Annabeth," dedi adam. "Bilinci hâlâ yerinde. Onu içeri götür."

5. Bir Atla Bezik Oynuyorum

Ahır hayvanlarıyla dolu tuhaf rüyalar gördüm. Çoğu beni öldürmek istiyordu. Diğerleriyse yemek istiyordu.

Birkaç kez uyanmış olmalıyım ama işittiklerim ve gördüklerimden bir anlam çıkartamıyordum. O yüzden tekrar bayılıyordum. Yumuşak bir yatakta yattığımı, tadı tereyağlı patlamış mısıra benzese de aslında puding gibi görünen bir şeyleri kaşıkla ağzıma sokuşturduklarını hatırlıyorum. Kıvırcık sarı saçlı kız tepemde duruyor, kaşıkla çeneme dökülenleri temizlerken de sırıtıyordu.

Gözlerimin açıldığını görünce sordu: "Yaz gündönümünde ne olacak?"

Çatlamış bir sesle, "Ne?" dedim.

Kız etrafına bakındı, birilerinin bizi işitmesinden korkar gibiydi. "Neler dönüyor? Ne çalındı? Yalnızca birkaç haftamız var!"

"Kusura bakma," dedim mırıldanarak. "Ben, bilmiyorum..."

Birisi kapıya vurunca, kız hızla pudingi ağzıma doldurdu.

Tekrar uyandığımda kız ortalıkta yoktu.

Yatak odasının bir köşesinde sörfçü gençlere benzeyen, sarışın, gürbüz bir delikanlı vardı. Beni kolluyordu. Mavi gözleri vardı. Hem de en az on iki tane; yanaklarında, alnında, hatta ellerinin üstünde bile.

Tam olarak kendime geldiğimde çevremde tuhaf bir şey yoktu, yalnızca her şey alıştığımdan daha güzeldi. Kocaman bir verandada bir koltuktaydım; ufka uzanan çayırlara, yeşil tepelere bakıyordum. Esen meltem çilek kokusu taşıyordu. Bacaklarımın üzerine bir battaniye

serilmişti, enseme de bir yastık konmuştu. Her şey muhteşemdi ama ağzımda sanki bir akrep besliyormuşum gibi bir tat vardı. Dilim kurumuş, paslanmıştı, her dişim sızlıyordu.

Yanımdaki masada kocaman bir bardak içecek vardı. Buzlu elma suyuna benziyordu ve üzerinde yeşil bir pipet, kağıttan bir şemsiye ve ona ilişik bir kiraz vardı.

Ellerim o kadar güçsüzdü ki bardak parmaklarımdan kayıp düşecek gibi oldu.

"Dikkat et," dedi tanıdık bir ses.

Verandanın çitlerine dayanmıştı Kıvırcık, sanki bir haftadır uyumamış gibiydi. Bir kolunun altında bit ayakkabı kutusu vardı. Kot pantolon giymişti, ayaklarında spor ayakkabı vardı, üzerindeki turuncu renkli tişörtte MELEZ KAMPI yazıyordu. Bildiğimiz Kıvırcık'tı bu. Keçi çocuk değil.

Belki de bir kabus gördüm diye düşündüm. Belki annem iyiydi. Hâlâ tatildeydik ve nedense bu kocaman evde durmuştuk. Ve...

"Hayatımı kurtardın," dedi Kıvırcık. "Ben... Ne yapsam az gelirdi... Tekrar tepeye gittim. Bunu istersin diye düşündüm."

Son derece özen göstererek ayakkabı kutusunu kucağıma yerleştirdi.

İçinde siyah-beyaz bir boğa boynuzu vardı, kırıldığı için en altı pütürlüydü, ucundaysa kurumuş kan vardı. Olanlar bir kabus değildi.

"Minotor," dedim.

"Hım, Percy, bu pek iyi bir fikir değil—"

"Ona Yunan mitolojisinde böyle diyorlar, değil mi?" diye sordum ısrarla. "Minotor. Yarı insan, yarı boğa."

Kıvırcık tedirgin olmuştu, kıpırdanıyordu sürekli. "İki gündür baygındın. Ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Annem. O gerçekten..."

Kıvırcık başını eğdi.

Çayırın ötesine baktım. Koruluklar, döne döne giden bir ırmak, masmavi göğün altında dönüm dönüm çilek tarlaları vardı. Vadiyi engebeli tepeler sarmıştı. En yüksek tepe tam karşımızdaydı. En üstünde devasa bir çam ağacı vardı. Günışığı vurunca o bile güzel gözüküyordu.

Annem gitmişti. Tüm dünya kararmalı, buz kesmeliydi. Hiçbir şey güzel gözükmemeliydi.

"Özür dilerim," dedi Kıvırcık burnunu çekerek. "Başaramadım. Ben... Ben dünyadaki en kötü satirim."

İnledi, yere öyle sert vurdu ki uçtu gitti. Demek istediğim spor ayakkabısının üstü uçup gitti. Ayakkabının içi köpük doluydu ama toynak şeklinde bir boşluk vardı içinde.

"Hay, Styks belasını versin!" diye mırıldandı.

Berrak gökyüzünde bir gök gürültüsü yayıldı.

Sahte ayakkabısının içine toynağını sokuşturmaya uğraşırken, tamam, bu yeterli ispat, diye düşündüm.

Kıvırcık bir satirdi. İddiasına varım, şayet kahverengi kıvırcık kıllarını kazıyacak olsam, alnında minik boynuzlar belirecekti. Ama satirlerin, hatta Minotorların var olması umurumda olmayacak kadar sefil bir haldeydim. Tüm bunlar annemin hiçliğe karıştığı, sarı ışıkta çözüldüğü anlamınageliyordu.

Yapayalnızdım. Öksüzdüm. Kokarca Gabe'le mi yaşamak zorundaydım? Hayır. Bu asla olmazdı. Sokaklarda yatardım daha iyiydi. On yedi yaşındaymış gibi yapar, orduya katılırdım daha iyiydi. Bir şeyler bulurdum.

Kıvırcık hâlâ burnunu çekiyordu. Zavallı çocuk, zavallı keçi, satir, artık ne denirse... Sanki ona vuracakmışım gibi bakıyordu.

"Senin hatan değildi," dedim.

"Hayır, öyleydi. Seni korumam gerekirdi."

"Beni korumanı annem mi istemişti?"

"Hayır. Ama benim işim bu. Ben koruyucuyum. En azından... Öyleydim."

"Ama neden..." Bir anda başım döndü, bakışlarım bulanıklaştı.

"Kendini zorlama," dedi Kıvırcık. "Al bunu."

Bardağı tutmama yardım etti ve pipeti dudaklarıma yerleştirdi.

İçeceğin tadını alınca bir anda irkildim çünkü elma suyu tadı bekliyordum. Ama hiç de öyle değildi. Çikolatalı kurabiye tadı vardı. Sıvı kurabiye. Öyle herhangi bir kurabiye tadı da değildi bu. Annemin mavi renkli, çikolata parçacıklı kurabiyesiydi bu. Tereyağlıydı, sıcaktı, çikolataları eriyordu. İçince tüm bedenim ısındı, iyileşti, enerji doldum. Kederim azalmadıysa da sanki annem elini yanağıma koymuş gibi oldu; tıpkı ben küçükken yaptığı gibi, ardından da her şeyyoluna girecek derdi.

Farkına varmadan tüm bardağı içime çekmişim. Boş bardağa bakakaldım. Kesinlikle sıcak bir içecekti ama içindeki buzlar erimemişti bile.

"İyi miydi?" diye sordu Kıvırcık.

Evet manasında başımı salladım.

"Tadı neye benziyordu?" Çok düşünceli gözüküyordu, kendimi suçlu hissettim.

"Kusura bakma," dedim. "Biraz bıraksaydım da sen de tatsaydın."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır! Demek istediğim bu değildi. Sadece... merak ettim."

"Çikolatalı kurabiye gibi," dedim. "Anneminkiler gibi. Ev yapımı."

İç çekti. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Nancy Bobofit'e bir vursam yüz metre uçurabilecek gibi."

"Bu iyi," dedi. "Bu iyi. Ama bence daha fazla içmen riskli olur."

"Ne demek istiyorsun?"

İhtiyatla boş bardağı elimden aldı, sanki dinamit taşıyormuş gibiydi. Masanın üstüne koydu. "Haydi gel. Kheiron ve Bay D. bekliyor."

Veranda, çiftlik evinin her yanını sarıyordu.

Bacaklarım o kadar yürüdüğüm için titriyordu. Kıvırcık, Minotor boynuzunu taşımayı önerdi ama onu sıkı sıkı tuttum. Bu hatıranın bedelini ağır yoldan ödemiştim. Onu bırakmayacaktım.

Evin diğer yanına vardığımızda manzara karşısında nefesim kesildi.

Long Island'ın kuzey kıyısında olmalıydık çünkü evin bu yanında vadi denize uzanıyordu. Deniz bir buçuk kilometre ötede pırıl pırıl parlıyordu. Aradaki mesafede gördüğüm her şeyi algılamakta güçlük çekiyordum. Orada, burada antik Yunan mimarisine benzer yapılar vardı: Açık hava pavyonu,bir amfitiyatro, daire biçiminde bir arena. Ama hepsi yepyeniydi, beyaz mermer sütunları güneş ışığında parlıyordu. Yakındaki bir kum sahada bir düzine lise yaşı gelmiş çocuk ve satir voleybol oynuyordu. Ufacık bir gölde kanolar süzülüyordu. Kıvırcık'ın giydiğine benzer parlak turuncu tişörtler giymiş çocuklar, korulara dizilmiş, küme küme kulübelerin arasında birbirlerini kovalıyorlardı. Bazıları okçuluk alanında hedeflere ok sallıyordu. Diğerleri ağaçlarla çevrili bir patikada at sürüyordu ve eğer halüsinasyon görmüyorsam, bazı atların kanatları vardı.

Verandanın ucunda, yeşil çuhalı bir oyun masasının başında iki adam karşılıklı oturmuştu. Ağzıma patlamış mısır tadındaki pudingi kaşıkla veren sarı saçlı kız da onların yanında, verandanın korkuluğuna dayanmış duruyordu.

Benim karşımdaki ufak ama tombul bir adamdı. Kırmızı bir burnu; sulu sulu kocaman gözleri, neredeyse mora kaçan, kapkara, kıvırcık saçları vardı. Sanki bebek melek resimlerinden fırlamış gibiydi. Daha doğrusu kenar mahallede büyümüş, orta yaşa gelmiş bir bebek melek. Üzerine kaplan desenli bir Hawaii gömleği geçirmişti. Gabe'in poker partilerinden birine şıp diye uyacak bir adamdı ancak içimdeki bir his bu adamın kumar masasında üvey babamı dahi üteceğini söylüyordu.

"Bu Bay D." diye fısıldadı Kıvırcık. "Kampın yöneticisi. Kibar ol. Şu kız da Annabeth Chase. Kampçılardan biri amaherkesten uzun bir süredir burada. Kheiron'u da zaten tanıyorsun..."

Sırtı bana dönük adamı işaret etmişti.

İlk olarak o adamın tekerlekli sandalyede oturduğunu fark ettim. Sonra da tüvit ceket giydiğini, seyrelmiş kahverengi saçlarını ve çalı gibi sakallarını...

"Bay Brunner!" diye bağırdım.

Latince hocam dönüp gülümsedi. Gözlerinde, tıpkı habersiz sınav yapıp tüm çoktan seçmeli yanıtları B olarak ayarladığı zamanki gibi hınzırca bir parıltı vardı.

"Ah, güzel, Percy," dedi. "Şimdi bezik için dördüncüyü bulduk."

Bana kanlı gözlerle bakan ve derin bir iç çeken Bay D.'nin yanında hemen bir sandalye ayarladı. "Ah, herhalde bunu söylemem gerek, Melez Kampı'na hoş geldin. İşte söyledim. Şimdi, seni gördüğüme sevinmemi falan bekleme."

"Sağ olun." Azıcık kayıp adamdan uzaklaştım. Çünkü Gabe'le yaşarken öğrendiğim bir şey varsa, o da bir erişkinin ne zaman içki içtiğiydi. Bay D. alkol içmiyorsa satir olayım.

Bay Brunner sarışın kıza seslendi: "Annabeth?"

Kız ileri çıktı ve Bay Brunner bizi tanıştırdı. "Bu genç hanımsana bakıp, seni sağlığına kavuşturdu Percy. Annabeth, canım, neden gidip Percy'nin ranzasına bakmıyorsun? Onu şimdilik on bir numaralı kabine yerleştirelim."

Annabeth, "Elbette Kheiron," dedi.

Kız tahminen benim yaşlarımdaydı ama dört, beş santim daha uzundu ve benden çok daha atletik gözüküyordu. Bronzlaşmış teni, kıvırcık sarı saçları sayesinde bildik Kaliforniyalı kız görüntüsüne uygundu; gözleri hariç. İnsanı çarpan türden gri renkteydi gözleri, fırtına bulutları gibi; güzeldi ama bir yandan da tehditkardı. Sanki kavga etsek beni nasıl alaşağı edeceğini düşünürmüş gibi bakıyordu.

Elimdeki Minotor boynuzuna şöyle bir baktı, sonra başını bana çevirdi. Şöyle diyecek zannediyordum: Bir Minotor *öldürdün ha! Vay be, muhteşemsin! veya buna benzer şeyler* işte.

Bunun yerine şöyle dedi Annabeth: "Uyurken ağzından salyalar akıyor."

Sonra çimenlerde koşturdu, sarı saçları arkasından uçuştu.

"Demek," dedim, derhal konuyu değiştirmeliydim, "ee, siz burada çalışıyorsunuz Bay Brunner?"

"Bay Brunner değil," dedi eski Bay Brunner. "Maalesef o takma adımdı. Bana Kheiron diyebilirsin."

"Tamam," dedim. Kafam tamamen karışmıştı. Kamp yöneticisine baktım. "Ve Bay D... Bu bir şeyin kısaltması mı acaba?"

Bay D. kartları karıştırmayı bıraktı. Sanki yüksek sesle geğirmişim gibi baktı bana. "Genç adam, isimler güçlü şeylerdir. Nedensiz yere anılmamalı isimler."

"Ah. Tamam. Özür dilerim."

"Şunu söylemeliyim, Percy," diyerek Kheiron-Brunner araya girdi, "Hayatta olduğunu gördüğüme sevindim. Muhtemel bir kampçı için

viziteye çıkmayalı epey uzun zaman olmuştu doğrusu. Vaktimi boşa harcadığımı görsem üzülürdüm."

"Viziteye çıkmak mı?"

"Yancy Akademisi'nde seni eğitmek için geçirdiğim bir seneden bahsediyorum. Elbette çoğu okulda satirlerimiz var, ortalığı kolaçan ediyorlar. Ama Kıvırcık seni görür görmez bana haber verdi. Özel birisi olduğunu hissetmiş, o yüzden yanına gelmeye karar verdim. Diğer Latince öğretmenini de... Eh, izne çıkmaya ikna ettim."

Okul senesinin başlangıcını hatırlamaya çalıştım. Çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu ama Yancy'deki ilk haftamda başka bir Latince öğretmeni olduğunu hayal meyal hatırlar gibiydim. Sonra, hiçbir açıklama olmaksızın ortadan kaybolmuştu ve derse Bay Brunner girmeye başlamıştı.

"Yancy'ye sırf bana ders vermek için mi geldiniz yani?" diye sordum.

Kheiron evet manasında başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse ilk başta senden emin değildim. Annenle irtibat kurduk, Melez Kampı'na girmeye hazır olana dek sana göz kulak olacağımızı bilmesini istedik. Ama öğrenmen gereken çok şey vardı. Her halükarda buraya kadar sağ salim geldin. Bu da ilk sınavı geçtin demek."

"Kıvırcık," dedi Bay D. sabırsızlıkla, "oynuyor musun, oynamıyor musun?"

"Evet efendim!" dedi Kıvırcık ve nedense titreyerek dördüncü sandalyeye oturdu. Kaplan desenli, Hawaii gömlekli, bodur, ufak tefek bir adamın nesinden korkmuştu, bir türlü anlamıyordum.

"Bezik oynamayı bilirsin herhalde?" diye şüpheyle bakarak sordu Bay D.

"Korkarım hayır," dedim.

"Korkarım hayır, efendim ," dedi.

"Efendim," diye yineledim. Bu kamp yöneticisini gitgide daha az seviyordum.

"Pekala," dedi "Gladyatör dövüşleri ve Pac-Man'le birlikte, insanların keşfettiği en güzel oyunlardan birisidir. Tüm medeni gençlerin bu oyunun kurallarını bilmesini umarım."

"Eminim çocuk öğrenebilir," dedi Kheiron.

"Lütfen," dedim "Burası neresi? Benim burada ne işimvar? Bay Brun... Kheiron... Neden sırf bana ders vermek için Yancy Akademisi'ne geldiniz?"

Bay D. homurdandı. "Ben de aynı soruyu sormuştum."

Kamp yöneticisi kartları dağıttı. Kıvırcık önüne ne zamankağıt düşse ürküyordu.

Kheiron, Latince dersinde olduğu gibi bana anlayışla gülümsüyordu, sanki ortalamam kaç olursa olsun onun yıldız öğrencisi bendim. Doğru yanıtları benden bekliyordu.

"Percy," dedi. "Annen sana hiçbir şey anlatmadı mı?"

"Anlattı..." Onun o denize bakıp dalan, kederli gözlerinihatırladım. "Beni buraya yollamaya korktuğunu anlatmıştı, gerçi babam ondan bunu istemiş. Anneme göre bir kere buraya geldim mi muhtemelen bir daha çıkamazmışım. Beni kendine yakın tutmak istemiş."

"Tipik bir davranış," dedi Bay D. "Öldürülmelerinin nedeni genelde bu olur. Genç adam, artırıyor musun, artırmıyor musun?"

"Ne?" diye sordum.

Bay D. sabırsızlıkla bezikte nasıl artırıldığını anlattı, ben de öyle yaptım.

"Korkarım anlatacak çok şey var," dedi Kheiron. "Korkarım, her zaman kullandığımız uyum filmi bu kez işe yaramayacak."

"Uyum filmi mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi Kheiron kararlı biçimde. "Pekala, Percy. Arkadaşın Kıvırcık bir satir, bunu biliyorsun. Biliyorsun, -kutudaki boynuza işaret ederek- Minotoru öldürdün. Kesinlikle kolay iş değildi bu delikanlı. Bilmediğin şey, hayatını yönlendiren yüce güçler. Tanrılar, senin Yunan tanrıları dediğin güçler, kanlı canlı varlıklar."

Masanın etrafındakilere baktım.

Birisinin Hayır! diye bağırması için bekliyordum ama yalnızca Bay D. bağırdı: "Hah, kraliyet evliliği yapüm oyunda. El aldım! El aldım!" Puanlarını toplarken kaba bir kahkaha attı.

"Bay D." dedi Kıvırcık çekinerek, "Siz yemeyecekseniz, diyet kola kutunuzu alabilir miyim?"

"Ha? Oh, tamam."

Kıvırcık boş alüminyum kutudan koca bir parçayı ısırıp kopardı ve kederli bir ifadeyle çiğnemeye başladı.

"Bir dakika," dedim Kheiron'a. "Tanrı diye bir şey var diyorsunuz yani."

"Pekala, şimdi," dedi Kheiron. "Tanrı, yani büyük harf T ile Tanrı. Bu tamamıyla farklı bir mesele. Metafizik meselelerle uğraşamayalım."

"Metafizik mi? Ama bahsettiğiniz şey..."

"Hah, tanrılar. Çoğul olarak bahsettiğimiz, doğa güçlerini ve insanların çabalarını denetleyen yüce varlıklar: Olimpos'un ölümsüz tanrıları. Bu biraz daha küçük bir mesele."

"Küçük mü?"

"Eh, oldukça. Laünce dersinde tartıştığımız tanrılar."

"Zeus," dedim. "Hera. Apollon. Onları kast ediyorsunuz."

Bunları der demez aynı şey oldu: Havada tek bir bulut yokken uzaklardan bir gök gürültüsü işitildi.

"Genç adam," dedi Bay D. "Senin yerinde olsam, canım çektiğince kullanmazdım bu isimleri."

"Ama bunlar birer hikaye," dedim. "Bunlar... Efsane. Yıldırımları, mevsimleri ve diğer şeyleri açıklamak için. İnsanlar bilimden önce bunlara inanırdı."

"Bilimmiş!" dedi Bay D. dalga geçerek. "Söyle bana Perseus Jackson," kimseye söylemediğim, gerçek adımı söyleyinceürktüm, "Bundan iki bin sene sonra insanlar senin 'bilimin' hakkında ne düşünecekler? Hı? Ona ilkel ayinler diyecekler. Olacak olan şey bu. Ah, ne seviyorum şu ölümlüleri, perspektiften anlamıyorlar. Çoooook ilerledik diye düşünüyorlar. İlerlediler mi Kheiron sence? Şu çocuğa bir bak da söyle."

Bay D.'yi pek sevmemiştim ama bana ölümlü derken öyle bir havadaydı ki, sanki kendisi ölümlü değildi. Boğazıma bir şey kaçmış gibi oldu; Kıvırcık neden elindeki kartlara bakıyor, kutu kolasını çiğniyor ve gıkını çıkartmıyor, anlar gibi oldum.

"Percy," dedi Kheiron. "İster inan, ister inanma ama işin aslı şu: ölümsüz, ölümsüz demek. Bir dakika düşün bunu. Hiç ölmemek ne demek? Hiç güçten düşmemek? Olduğun gibi var olmak, sonsuza dek, bunlar ne demek?"

Tam aklıma geldiği gibi bir yanıt verecek, iyi işmiş diyecektim ki Kheiron'un ses tonundan tedirgin oldum.

"Yani, insanlar onlara inansa da inanmasa da öyle," dedim.

"Aynen," dedi Kheiron. "Şayet sen bir tanrı olsaydın, sana efsane demeleri, şimşekleri açıklamak için eski bir hikaye demeleri hoşuna gider miydi? Perseus Jackson, peki ya bir gün insanlar sana efsane diyecekler desem, sırf annelerini kaybeden küçük çocukları teselli için anlatılan bir öykü sayılacaksın desem?"

Kalbim küt küt attı. Nedense beni kızdırmaya çalışıyordu ama buna fırsat vermeyecektim. "Hoşuma gitmezdi," dedim. "Ama tanrılara inanmıyorum."

"Ah, inansan iyi olur," diye mırıldandı Bay D. "Hem de bir tanesi seni yakıp kül etmeden önce."

Kıvırcık, "Lülütfen efendim. Annesini yeni kaybetti. Şokta." dedi.

"Ne şanslı," dedi Bay D. homurdanarak, elindeki kağıdı oynadı. "Bendeki kötü talihe bak, şu sefil işe mahkumum, inanmaya bile tenezzül etmeyen çocuklarla uğraşıyorum!"

Elini salladı ve masada bir kadeh belirdi. Sanki gün ışığı bir anlığına kırılmış ve havada bir bardak örmüştü. Kadehkendi kendine kırmızı şarapla doldu.

Ağzım açık kaldı ama Kheiron kafasını kaldırıp bakmadı bile.

"Bay D." diyerek sert bir sesle onu uyardı, "Kısıtlamaları hatırlayın."

Bay D. şaraba baktı ve şaşırmış gibi yaptı.

"Ah bu ben!" Göğe baktı ve bağırdı, "Eski alışkanlıklar! Kusura bakma!"

Gök daha fazla gürledi.

Bay D. yine elini salladı ve şarap kadehi yeni bir kutu diyet kolaya dönüştü. Can sıkmüsıyla iç geçirdi, kolayı açtı ve kart oyununa döndü.

Kheiron bana göz kırptı. "Bay D. bir süre önce babasını gücendirdi, el sürmemesi söylenen bir ağaç perisine, bir nimfeye gönül verdi."

"Ağaç perisi," diye yineledim, hâlâ diyet kola kutusuna uzaydan gelmiş gibi bakıyordum.

"Evet," diye iürafa koyuldu Bay D. "Babam beni cezalandırmayı seviyor. İlk önce kısıtlamalar geldi. Berbat! Korkunç bir on sene! İkinci

seferde ise... Eh, kız gerçekten güzeldi, ben de uzak duramadım tabii. İkinci seferde ise beni buraya sürdü. Melez Tepesi. Senin gibi veletler için yaz kampıymış. 'Daha iyi örnek ol,' dedi bana. 'Gençleri yıpratacağına onlara yardım et.' Peh! Büyük haksızlık."

Bay D. sanki surat asan altı yaşındaki bir yumurcak gibi konuşuyordu.

"Ve..." dedim kekeleyerek, "babanız..."

"Di immortales, Kheiron," dedi Bay D. "Bu çocuğa temel bilgileri verdin sanmıştım. Babam elbette Zeus."

Kafamda Yunan efsanelerinde D ile başlayan isimleri sıraladım. Şarap. Kaplan derisi. Burada çalışıyor gözükensatirler. Kıvırcık'ın Bay D. onun sahibiymiş gibi sinmesi. "Sen Dionisos'sun!" dedim. "Şarap tanrısı!"

Bay D. gözlerini devirdi. "Ne diyorlardı bugünlerde Kıvırcık? Çocuklar 'Hadi canım sen de!' mi diyorlar?"

"E-evet Bay D."

"O halde... Hadi canım sen de! Percy Jackson. Afrodit mi sandın beni?"

"Sen bir tanrısın."

"Evet, çocuğum."

"Bir tanrı. Sen."

Dönüp, gözlerini gözlerime dikti. Gözlerinde morumsu bir ateşe benzer bir şey gördüm. Sürekli dırdır eden tombul ufak adam, gerçekte ne olduğuna dair ufacık bir imada bulunmuştu. Can bulan asma dallarının inançsızları boğuşu; savaşmak için yanıp tutuşan sarhoş savaşçılar; elleri yüzgeçlere, burunları uzayıp yunus başına dönüştükçe feryat figan eden denizciler belirdi bir anda kafamda. Bay D.'yi biraz daha zorlarsam bana daha da kötü şeyler göstereceğini biliyordum. Beynime bir hastalık ekebilir, ömrümün kalanını deli gömleğiyle bir tımarhane hücresinde geçirebilirdim.

"Beni sınamak mı istiyorsun çocuk?" dedi sakince.

"Hayır. Hayır, efendim."

Gözlerindeki ateş biraz dindi. Tekrar kağıt oyununa döndü. "Sanırım ben kazandım."

"Pek de öyle olmadı Bay D." dedi Kheiron. Sıraladığı eliniaçtı, puanları topladı ve "Oyunu ben aldım," dedi.

Bay D. Kheiron'u o an buharlaştıracak, geriye bir tekerlekli iskemle kalacak sandım ama sanki Latince hocasına yenilmeye alışık gibi yalnızca içini çekti. Ayağa kalktı. O ayağa kalkınca Kıvırcık da kalktı.

"Yoruldum," dedi Bay D. "Sanırım bu gece hep beraber şarkı söylemeden önce biraz dinleneceğim. Ama önce, seninle, bu görevindeki pek kusursuz sayılamayacak performansın hakkında, tekrar konuşmamız gerek Kıvırcık."

Kıvırcık'ın yüzünde boncuk boncuk terler belirdi. "E-evet efendim."

Bay D. bana döndü. "On bir numaralı kulübe Percy Jackson. Ve davranışlarına dikkat et."

Hışımla çiftlik evine girdi. Kıvırcık çökmüş bir halde peşinden gitti.

"Kıvırcık'ın başına bir şey gelecek mi?" diye sordum Kheiron'a.

Kheiron başını salladı, gerçi biraz huzursuz olmuş gibiydi. "Yaşlı Dionisos aslında deli falan değil. Yalnızca işinden nefret ediyor. Nasıl desek... hah, cezalı diyebilirsin, Olimpos'a dönmek için bir yüz yıl daha beklemeye tahammülü yok."

"Olimpos Dağı," dedim. "Gerçekten böyle bir yer var mı yani?"

"Eh, şimdi, Yunanistan'da Olimpos Dağı var. Ve sonra, tanrıların evi, güçlerinin birleşim yeri var ki, o da vakti zamanında Olimpos Dağı'ndaydı. Eski usullere saygı gereği hâlâ Olimpos Dağı dense de o yer hareket halinde Percy, tıpkı tanrıların kendileri gibi."

"Demek istediğin, Yunan tanrıları burada mı? Yani... Amerika'da mı?"

"Evet, elbette. Tanrılar Batı'nın kalbiyle birlikte yer değiştiriyor."

"Neyle birlikte?"

"Hadi ama Percy. Senin 'Batı medeniyeti' dediğin şeyden bahsediyorum. Bunu soyut bir kavram mı zannediyordun? Hayır, o yaşayan bir güç. Binlerce yıldır parlak ışıklar saçarak yanan kolektif bir bilinç o. Tanrılar da onun bir parçası. Hatta tanrılar bunun kaynağı da denebilir, ya da en azından tüm Batı Medeniyeti yok olmadan tanrılar da yok olamaz. Ateş Yunanistan'da yanmaya başladı. Sonrasında, senin de çok iyi bildiğin gibi, en azından ben bildiğini umuyorum, dersimden geçtin, ateş Roma'ya taşındı, tabii, tanrılar da. Belki farklı adlar aldılar, Zeus yerine Jüpiter, Afrodit yerine Venüs gibi ama aynı güçler, aynı tanrılar."

"Ve sonra öldüler."

"Öldüler mi? Batı öldü mü ki? Tanrılar yalnızca bir süre yer değiştirdiler: Almanya, Fransa, İspanya. Ateş nerede parlaksa tanrılar da oradaydı. İngiltere'de birkaç yüzyıl geçirdiler. Yapman gereken şey mimariye bakmak. İnsanlar tanrıları unutmadı. Şu son üç bin yıl içerisinde nerede hüküm sürdülerse resimlerde, heykellerde, en önemli binalarda onları görebilirsin. Ve evet, Percy, elbette şimdi senin Amerika Birleşik Devletleri'ndeler. Sembolüne bak, Zeus kartalı. Rockefeller Merkezi'ndeki Prometheus heykeline, Washington'daki devlet binalarının Yunan tarzı cephelerine bak. Amerika'da, Olimposluların çok sayıda yerde apaçık bir şekilde sergilenmediği bir şehir bulabilecek misin bakalım? İster beğen, ister beğenme -ki inan bana, vaktiyle çok sayıda kişi Roma'yı da pek sevmezdi- Amerika şimdi ateşin kalbi. Bati'nın en büyük gücü. Bu nedenle Olimpos burada. Ve biz de buradayız."

Tüm bunların hepsi bana fazla geldi; özellikle de benim Kheiron'un biz sözcüğü içerisinde yer alıyor olmam, sankibir kulübün üyesiydim.

"Sen kimsin Kheiron? Ben... Ben kimim?"

Kheiron gülümsedi. Tekerlekli sandalyeden kalkacakmış gibi yerinden oynadı ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. Belden aşağısı felçliydi.

"Sen kimsin?" dedi düşünceli düşünceli. "Eh, hepimiz bu sorunun yanıtını bulmak istemiyor muyuz? Ama şimdilik sana on bir numaralı kulübeden bir ranza ayarlamalıyız. Tanışman gereken yeni arkadaşlar var. Ve yarın da çok dersin olacak. Ayrıca bu gece kamp ateşinde çikolatalı şeker kızartması da olacak ve ben çikolataya bayılırım."

Ve sonra tekerlekli sandalyeden gerçekten kalktı. Ama bunu yapışında bir tuhaflık vardı. Bacaklarına örttüğü battaniye düştü ama bacakları oynamadı. Kalça hizası, kemerini geçti, uzadı da uzadı. İlk başta çok uzun, beyaz kadifeden iç çamaşırı giymiş diye düşündüysem de daha sonra sandalyeden yükselip bir adam boyunu aştığında, kadife iç çamaşırının aslında iç çamaşırı olmadığını gördüm; bir hayvanın böğrüydü bu, kalın beyaz tüylerin altında kas ve kirişler doluydu. Tekerlekli sandalye de sandalye değildi artık. Tekerlerin üzerinde kocaman bir kutu, bir tür konteynırdı bu ve sihirli olmalıydı, başka türlü o sandalyeye bunca madde sığamazdı. Bir bacak öne çıktı, uzundu ve diz kapağı yumru yumruydu, ucunda da cilalanmış koca bir toynak vardı. Sonra diğer ön bacak çıktı, ardından da arka kısım ve derken sandalye boşaldı, geride sahte bacaklarla sandalyenin metal iskeleti dışında bir şey kalmadı.

Tekerlekli sandalyeden boy veren ata bakakaldım: dev gibi beyaz bir aygırdı bu. Ama boynunun olması gereken hizada, belden yukarısı düzgün biçimde atın gövdesine eklenmiş biçimde Latince öğretmenim duruyordu.

"Oh, ne rahatladım," dedi sentor. "O kadar uzun süredir buna esirdim ki topuklarım uyuşmuş. Haydi, gel Percy Jackson. Diğer kampçılarla tanışalım."

6. Yüce Tuvalet Tanrısı Oluyorum

Latince öğretmenimin bir at olduğunu öğrenmenin şokunu üstümden attıktan sonra neşeli bir tur oldu bu, gerçi arkasından yürümemeye özen gösteriyordum. Ne de olsa Macy'de Şükran Günü resmi geçitlerinde birkaç kez atların arkalarından bıraktıklarını topladığımdan, Kheiron'un arka kısmına, ön kısmına güvendiğim kadar güvenmiyordum.

Voleybol sahasından geçtik. Kampçılardan bir kısmı birbirlerini dürttü. Bir tanesi elimdeki Minotor boynuzuna işaret etti, diğeri de "Bu o," dedi.

Kampçıların çoğu benden büyüktü. Satir arkadaşları da Kıvırcık'tan iriydi, hepsi MELEZ KAMPI yazan turuncu tişörtlerden giymiş tırısta gidiyorlardı, üstlerinde de tüylü arka kısımlarını örtecek başkaca bir giyecek yoktu. Normalde utangaç değilim ama bana öyle baktılar ki, rahatsız oldum. Sanki benim bir anda havada salto atmamı ya da bir şeyler yapmamı bekler gibiydiler.

Dönüp çiftlik evine baktım. Düşündüğümden de büyüktü:Dört katlıydı, gök mavi cepheleri beyaz renkte süslenmişti, sanki kalburüstü bir plaj evi gibiydi. Tepesindeki kartal biçimindeki pirinç rüzgargülüne bakıyordum ki, üçgen biçimli tavan arasının en üstteki penceresinde bir gölge gözüme çarptı. Bir şey perdeyi oynatmıştı ve kesinkes izlendiğimidüşündüm.

"Orada ne var?" diye sordum Kheiron'a.

İşaret ettiğim yere baktı ve yüzündeki gülümseme kayboldu. "Sadece tavan arası."

"Orada yaşayan biri mi var?"

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle. "Orada yaşayan hiçbir şey yok."

Doğruyu söylediğinden emindim. Ama bir şeyin perdeyi oynattığından da emindim.

"Haydi gel Percy," dedi Kheiron, artık sesi o kadar yumuşak değildi. "Görecek çok şey var."

Çilek tarlalarının arasında yürüdük. Bir satir kamıştan bir kavalla bir ezgi tutturmuştu, kampçılar da sepet sepet çilek topluyordu.

Kheiron kamptaki mahsullerden iyi olanlarının New York'taki restoranlara ve Olimpos Dağı'na ihraç edildiğini söyledi. "Masrafları karşılıyor," diye açıkladı. "Çilekleri yetiştirmek de güç değil."

Bay D.'nin meyve veren bitkiler üzerinde etkisi olduğunu söyledi, o etraftayken çıldırıyorlarmış. Ama en çok şarap bağları üzerinde etkili olsa da Bay D.'nin bunları yetiştirmeye izni olmadığından, onların yerine çilek ekiyorlarmış.

Kaval çalan satire baktım. Ezgisi yayıldıkça böcekler ateşten kaçarcasına, sıra sıra her yöne uzaklaşıyordu. Kıvırcık da müzikle böyle büyü yapabilir mi diye merakettim. Hâlâ çiftlik evinde miydi, Bay D. onu çiğ çiğ yiyor muydu acaba?

"Kıvırcık'ın başı çok derde girmeyecek, değil mi?" diye sordum Kheiron'a. "Yani... Aslında iyi bir koruyucu. Gerçekten."

Kheiron iç geçirdi. Tüvit ceketini, at kısmının sırtına bir eğer gibi yerleştirdi. "Kıvırcık büyük hayaller peşinde Percy. Belki makul olanın da üstünde hayalleri. Amacına ulaşması için önce bir koruyucu olarak büyük bir cesaret gösterisinde bulunmalı, yeni bir kampçı bulup onu sağ salim Melez Tepesi'ne getirmeli."

"Ama bunu yaptı işte!"

"Ben sana katılabilirim," dedi Kheiron. "Ama karar vermek bana düşmez. Dionisos ve Toynaklı İhtiyar Heyeti verecek bu kararı. Üzülerek söylüyorum, bu görevin başarıyla bittiğini düşünmeyebilirler. Ne de olsa Kıvırcık seni New York'ta kaybetti. Sonra bir de şu talihsizlik... Ah...

Annenin başına gelenler var. Dahası Kıvırcık, sen onu bizim topraklarımıza getirdiğinde baygındı. Heyet, Kıvırcık cesurca davrandı mı diye sorgulayabilir."

İtiraz etmek istedim. Hiçbiri Kıvırcık'ın suçu değildi. Gerçekten, hem de gerçekten kendimi suçluyordum. Kıvırcık'ı otobüs terminalinde ekmemiş olsam başı derde girmeyecekti.

"İkinci bir şansı olacak, değil mi?"

Kheiron birden irkildi. "Korkarım bu Kıvırcık'ın zaten ikinci şansıydı, Percy. Zaten Heyet, beş sene önce ilk defa gerçekleşen olaydan ötürü ona bir şans daha vermeye istekli değildi. Olimpos biliyor ya, ona yeniden denemeden önce bekle demiştim. Hâlâ yaşına göre çok küçük..."

"Kaç yaşında peki?"

"Ah, yirmi sekiz."

"Ne! Bir de altıncı sınıfta mı?"

"Satirler insanların yarı hızında olgunlaşır Percy. Kıvırcık geçtiğimiz altı senedir bir ortaokul öğrencisine eş."

"Bu korkunç."

"Oldukça," diyerek onay verdi Kheiron. "Ne olursa olsun Kıvırcık geç olgunlaşıyor, satirlerin normaline göre bile geç olgunlaşıyor ve orman büyülerinde de pek başarılı değil. Heyhat, düşlerinin peşinden gitmek için sabırsızlanıyor. Belki de şimdi farklı bir meslek bulması gerekecek..."

"Bu haksızlık," dedim. "İlk defasında ne olmuştu? Gerçekten çok mu kötüydü?"

Kheiron hızla bakışlarını kaçırdı. "Haydi, yürümeye devam edelim, olmaz mı?"

Ama ben konudan uzaklaşmaya hazır değildim. Kheiron annemin kara bahtından bahsederken bir şey hissetmiştim, sanki bilhassa ölüm sözcüğünü

kullanmamaya çalışır gibiydi. Aklımda bir fikir uyandı, ufacık bir umut alevi zihnimde yanmaya başladı.

"Kheiron," dedim. "Madem tanrılar da, Olimpos da, diğer şeyler de gerçek..."

"Evet evladım?"

"Bu, Yeraltı Dünyası da gerçek mi demek?"

Kheiron'un yüzü karardı.

"Evet, evladım." Durakladı, sanki söyleyeceklerini dikkatle seçiyordu. "Ölümden sonra ruhların gittiği bir yer var. Ama şimdilik... Daha fazlasını öğrenene dek... Bu konuyu kafandan atmanı rica ediyorum."

"Daha fazlasını öğrenene dek ne demek?"

"Haydi, Percy. Gel koruluğa bakalım."

Yaklaştıkça koruluğun ne kadar büyük olduğunu anladım. Vadinin en azından dörtte birini kaplıyordu, ağaçlar çok uzun, çok kalındı; Amerika yerlilerinden bu yana hiç kimsenin burada yaşamadığını sanabilirdiniz.

Kheiron, "Ağaçlarda yaşayanlar var," dedi. "İstersen oraya gir, şansını dene, ama silahını kuşan da git."

"Ne yaşıyor ki orada?" diye sordum. "Ne silahı?" "Göreceksin. Bayrak yakalamaca, cuma akşamı yapılacak. Kendi kılıcın, kalkanın var mı?"

"Benim mi?"

"Hayır," dedi. "Sanırım yok. Beş numara bir şey sana yeter herhalde. Daha sonra silahlığa uğrarım."

Ne tür bir yaz kampında silahlık olur, diye sormak istesem de düşünmem gereken o kadar çok şey vardı ki, tura devam ettik. Okçuluk alanını, kano gölünü, ahırları (Kheiron burayı pek sevmiyor gibiydi), cirit sahasını, hep beraber şarkı söylenen amfitiyatroyu ve arenayı gördük.

Kheiron'un söylediğine göre arenada kılıç ve mızrak dövüşleri yapıyorlarmış.

"Kılıç ve mızrak dövüşleri mi?" diye sordum.

"Kulübeler arası turnuvalar, o kadar" diye açıkladı."Ölümcül olmaz. Genelde. Ha, bir de yemekhanemiz var."

Kheiron, denize bakan bir tepedeki beyaz Yunan sütunlarıyla çevrili açık hava gazinosunu işaret etti. Bir düzine taş piknik masası vardı. Ne çatı, ne duvar.

"Yağmur yağınca ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

Kheiron bana tuhaf bir şey demişim gibi baktı. "Yine deyemek yemek gerek, öyle değil mi?" Konunun üstünde durmadım.

En sonunda bana kulübeleri gösterdi. On iki tane vardı; gölün kenarında, koruluğun içindeydiler. U şeklinde düzenlenmişlerdi. U'nun taban kısmında iki tane, her iki yanda beşer tane. Hiç şüphesiz gördüğüm en garip binalardı.

Her bir kapının üzerine kocaman pirinçten kulübe numaraları takılmış olması bir yana (tek sayılar solda, çift sayılar sağdaydı) hiçbiri birbirinin aynı değildi. Dokuz numaranınbacaları vardı, sanki ufak bir fabrikaya benziyordu. Dört numaranın duvarlarında üstünden domates sarkan sarmaşıklar vardı, tavanı da gerçek çimenden inşa edilmişti. Yedi numara saf altından inşa edilmiş gibiydi, öyle bir parlıyordu ki, güneş ışırken uzun süre bakmak neredeyse imkansızdı. Tüm kulübelerin baktığı yerde bir futbol sahası büyüklüğünde bir ortak alan vardı. Bu alanda Yunan heykelleri, havuzlar, çiçek bahçeleri ve birkaç tane de basketbol potası (ki ben bunlara daha çok aşinaydım) mevcuttu.

Sahanın ortasında kocaman taşlarla örülü bir ateş çukuru vardı. Öğleden sonra havanın sıcak olmasına karşın bu ocakta kor kömürler tütüyordu. Dokuz yaşlarında bir kız ateşi besliyor, bir sopayla kömürü karıştırıyordu.

Sahanın başındaki kulübeler, yani bir ve iki numara, bir karı-koca için ayrılmış mozoleye benziyordu. Önlerinde ağır sütunlar olan büyük beyaz mermer kutu gibiydiler. Bir numaralı kulübe, on iki kulübe içinde en büyük, en hacimli olanıydı. Bronz kapıları birer hologram gibi parladığından, farklı açılardan bakılınca üzerlerinde şimşek çakıyormuş gibi gözüküyordu. İki numaralı kulübe nedense daha zarifti, sütunlar daha inceydi, üstünde cafcaflı biçimde narlar, çiçekler işlenmişti. Duvarlara tavus kuşu motiflere oyulmuştu.

"Zeus ve Hera mı?" diye tahmin ettim.

"Doğru," dedi Kheiron.

"Kulübeleri boş gözüküyor."

"Kulübelerin bir kısmı öyle. Doğru. Bir iki tanesinde kimse kalmıyor.

Tamam. Demek her bir kulübenin maskot gibi farklı tanrısı vardı. On iki Olimposlu için on iki kulübe. Ama ne demeye bazıları boştu?

Soldaki ilk kulübenin, yani üç numaralı kulübenin önünde durdum.

Bir numaralı kulübe kadar yüksek ve gösterişli olmasa da uzundu, alçaktı ve sağlamdı. Sert, gri taştan dış duvarların üzerine deniz kabukları, mercanlar gömülüydü. Sanki taş parçaları doğrudan okyanus tabanından sökülüp getirilmişti. Kapıdan içeri bakacak oldum ama Kheiron "Ah, yerinde olsam bunu yapmazdım!" dedi.

Daha beni geri çekemeden kulübedeki tuzlu koku içime doldu, sanki Montauk sahilinde esen rüzgar kokusu gibiydi. Ranzalardaki altı yataktaki ipek çarşaflar dağınık duruyordu. İçerisi o kadar kasvetli ve ıssızdı ki, Kheiron elini omzuma atıp "Haydi gel Percy," deyince rahatladım.

Diğer kulübelerin çoğunun içinde kampçılar vardı.

Beş numara cart kırmızıydı. Çok kötü boyanmıştı, sankiboyayı kovadan doğruca duvara boca etmişler, kalanı da elle boyamışlar gibi. Çatıda dikenli teller vardı. Girişte doldurulmuş yaban domuzu kafası asılıydı, gözleri de

beni izler gibiydi. İçinde, kızı da erkeği de sert görünüşlü çocuklar vardı. Cayır cayır rock müzik sesi gelirken, bilek güreşi yapıyor, kavga ediyorlardı. En çok bağıran da on üç, on dört yaşlarındaki bir kız çocuğuydu. Bir kamuflaj ceketinin altında XXXL beden MELEZ KAMPI tişörtü giymişti. Hemen beni hedefledi ve şeytani bir ifadeyle sırıttı. Aklıma Nancy Bobofit geldi, gerçi bu kampçı kız ondan çok daha iri, çok daha sert görünüyordu. Saçları da kızıl değil kahverengiydi,uzundu ve ayrıktı.

Yürümeye devam ettim, Kheiron'un toynaklarından uzak durmaya çalışıyordum. "Başka sentor görmedik hiç," diye gözlemimi aktardım.

"Hayır," dedi Kheiron üzgün üzgün. "Benim soyum vahşi, barbar bir halk maalesef. Onlara yaban arazilerde veya büyük spor karşılaşmalarında denk gelebilirsin. Ama burada yoklar."

"Adın Kheiron demiştin. Gerçekten..."

Eğilip gülümsedi. "Efsanelerdeki gerçek Kheiron muyum? Herkül'ü eğiten ve diğer işleri gerçekleştiren kişi? Evet, Percy, ben oyum."

"Ama çoktan ölmüş olman gerekmiyor mu?"

Kheiron duraladı, bu soru ilgisini çekmişti. "Gerçekten ne olması gerektiğini bilmiyorum. İşin aslı ölemem. Anlıyor musun, çağlar önce tanrılar dileğimi kabul etti. Yapmayı sevdiğim işe devam ediyorum. İnsanlık bana ihtiyaç duyduğu sürece kahramanların hocası olabilirim. Bu dilek bana çok şey kazandırdı. Çok şeyden de vazgeçtim. Ama hâlâ burada olduğuma göre demek hâlâ bana ihtiyaç var."

Üç bin senedir öğretmen olmak ne demek diye düşündüm. En Çok İstediğim On $ey listemde herhalde yer almazdı.

"Hiç sıkıcı olmuyor mu?"

"Yo, yo," dedi. "Bazen korkunç derecede üzücü ama asla sıkıcı olmuyor."

"Neden üzücü?"

Kheiron yine sağır kesilmiş gibi yaptı.

"A, bak," dedi. "Annabeth bizi bekliyor."

Büyük evde gördüğüm sarışın kız soldaki son kulübenin,yani on bir numaranın önünde bir kitap okuyordu. Yanma geldiğimizde, doğrudan bana baktı. Bakışları benieleştirir gibiydi, sanki hâlâ ne kadar salya saçtığımı düşünüyordu.

Ne okuduğunu anlamaya çalıştım ama başlığı okuyamıyordum, yine disleksi başladı diye düşündüm. Sonra başlığın bildiğim bir dilde olmadığını anladım. Harfler Yunancaymış gibime geldi. Kesinlikle Yunancaydı. Kapakta, tıpkı bir mimari kitabındaki gibi tapınaklar, heykeller ve farklı türde sütunlar vardı.

"Annabeth," dedi Kheiron, "Öğlen usta okçuluk sınıfım var. Bundan sonrasında Percy'ye eşlik eder misin?"

"Evet efendim."

"On bir numaralı kulübe," dedi Kheiron, girişe işaret ediyordu. "Evindeymişsin gibi davran."

Tüm kulübeler içerisinde bildik eski yaz kampı kulübelerine en çok benzeyen buydu, hem de gerçekten eski türden. Eşik üstüne basıla basıla yıpranmıştı, kahverengi boyası sökülüyordu. Kapının üstünde doktor sembolü vardı, üstüne iki yılan sarılmış kanatlı bir sopa. Ne deniyordu buna? Bir Kaduseus.

İçeride kızlı oğlanlı çok sayıda kişi vardı. İçeridekiler ranzalardaki yatak sayısından fazlaydı. Yere uyku tulumları atılmıştı. Sanki Kızıl Haç'ın yardım çadırı kurduğu kocaman bir spor salonu gibiydi.

Kheiron içeri girmedi. Kapı onun için çok alçaktı. Ama kampçılar onu görür görmez ayağa kalktılar ve saygıyla eğilerek selamladılar.

"Tamam o zaman," dedi Kheiron. "İyi şanslar Percy. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Dört nala okçuluk sahasına gitti.

Eşikte durdum, çocuklara baktım. Artık eğilmiyorlardı. Bana bakıyor, beni tartıyorlardı. Bu rutine alışıktım, yeterince okula gezmiştim.

"Eee?" dedi Annabeth. "İçeri girsene."

İçeri girerken eşiğe takıldım ve tam bir aptal konumuna düştüm. Kampçılardan bazıları kıkırdadı ama bir şey demediler.

Annabeth beni takdim etti: "Percy Jackson, on bir numaralı kulübe ile tanış."

"Kalıcı mı, belirsiz mi?" diye sordu birisi.

Ne diyeceğimi bilemiyordum ama Annabeth, "Belirsiz," dedi.

Herkes iç geçirdi.

Yaşça diğerlerinden daha büyük gözüken bir oğlan ileri adım attı. "Haydi, haydi kampçılar. Buraya bunun için geldik. Hoş geldin Percy. Hemen şurada, yerde yatabilirsin."

Çocuk on dokuz yaşında gibiydi ve çok havalı gözüküyordu. Uzun boylu ve kaslıydı, kısa kesilmiş sarı-siyah saçları ve dostane bir gülümsemesi vardı. Turuncu renkli askılı bir atleti, şortu, sandaletleri ve beş farklı renkte kil boncuk takılmış deri bir kolyesi vardı. Görünüşüne uymayan tek şey, sağ gözünden çenesine uzanan kalın beyaz bir yara iziydi, sanki eskiden bir bıçak kesmiş gibiydi.

"Bu Luke," dedi Annabeth, sesinde bir tuhaflık vardık. Bakınca resmen kızardığını gördüm. Baktığımı fark edince de kızın yüzündeki ifade yine sertleşti. "Şimdilik danışmanın o."

"Şimdilik mi?" diye sordum.

"Sen belirsizsin," diyerek sabırla açıklamaya koyuldu Luke. "Seni hangi kulübeye koyacaklarını bilemediler, o yüzden buradasın. On bir numaralı

kulübe tüm yeni gelenleri, tüm ziyaretçileri kabul eder. Tam da olmamız gerektiği gibi aslında. Zira hamimiz Hermes'tir, yolcuların tanrısı."

Bana ayırdıkları azıcık yere baktım. Orayı işaretlemek için koyabileceğim hiçbir şeyin yoktu. Ne çantam, ne kıyafetim, ne de uyku tulumum. Yalnızca Minotor boynuzu. Onuyere koyayım diye düşündüm ama sonra aklıma Hermes'in aynı zamanda hırsızların da tanrısı olduğu geldi.

Kampçıların suratlarına baktım. Kimi somurtkan ve şüphe vericiydi, kimi aptalca sırıüyor, sanki ceplerimi karıştırma fırsatı beklercesine beni gözlüyordu.

"Ne kadar burada kalacağım?" diye sordum.

"İyi soru," dedi Luke. "Hakkında bir karar verilene kadar."

"Bu ne kadar sürecek?"

Kampçılar kahkahaya boğuldu.

"Haydi gel," dedi Annabeth. "Sana voleybol sahasını göstereyim."

"Zaten görmüştüm."

"Gel sen."

Bileğimden yakaladı ve beni dışarı sürükledi. On bir numaralı kulübedeki çocukların arkamdan güldüğünü işitebiliyordum.

Birkaç metre gitmiştik ki Annabeth, "Jackson, bundan daha iyi olmalısın," dedi.

"Ne?"

Gözlerini devirdi ve fısıltıyla "Senin o olduğunu düşündüğüme inanamıyorum."

"Derdin ne?" Artık kızmaya başlıyordum. "Tek bildiğim, bir boğa herifi öldürdüğüm..."

"Öyle konuşma!" dedi Annabeth. "Bu kamptaki kaççocuk o fırsata ulaşmak isterdi biliyor musun?" "Öldürülme fırsatı mı?"

"Minotorla dövüşme fırsatı! Ne için antrenman yapıyoruz sanıyorsun?"

Kafamı salladım. "Bak, dövüştüğüm gerçekten Minotor'sa, öykülerdeki yani—"

"Evet o."

"O halde yalnızca bir tane olabilir."

"Evet."

"Ve o da milyarlarca yıl önce ölmüştü, değil mi? Theseus onu labirentte öldürdü. O halde—"

"Canavarlar ölmez Percy. Öldürülebilirler. Ama ölmezler."

"Ha, sağ ol. Her şey apaçık oldu."

"Onların senin, benim gibi ruhları yok. Bir süreliğine defedebilirsin, hatta şanslıysan ömrün boyunca geri gelmezler. Ama onlar temel güçler. Kheiron onlara arketip diyor. Eninde sonunda yeniden oluşurlar."

Bayan Dodds aklıma geldi. "Yani bir tanesini, kazara, kılıçla öldürsem..."

"Furia... Yani, matematik öğretmenin. Doğru. Hâlâ dışarıda bir yerlerde. Onu çok, çok deli etmişsin."

"Bayan Dodds'u nereden biliyorsun?"

"Uykunda konuşuyorsun."

"O ne demiştin? Bir Furia. Onlar Hades'in işkencecileri, öyle değil mi?"

Annabeth endişeyle etrafında bakındı, sanki yer yarılacak, onu içine alacak diye korkuyordu. "Onları, burada bile, adlarıyla anmamalısın. Biz bir şey demek gerekirse onlara İyi Kimseler deriz."

"Bak, gök gürlemeden söyleyebileceğimiz bir şey varmı?" Ben de mızmızlandığımı anlıyordum ama o sıra umurumda değildi. "Hem ne demeye on bir numaralı kulübede kalıyormuşum ki? Neden herkes oraya doluşmuş? Orada bir sürü boş kulübe var."

İlk baştaki birkaç kulübeye işaret edince Annabeth'in beti benzi attı. "Kulübe seçemiyorsun Percy. Ebeveynlerin kim ona bağlı. Ya da... Annen ya da baban kim."

Bana baktı, durumu kavramamı bekliyordu.

"Annem Sally Jackson," dedim. "Grand Central İstasyonundaki şeker dükkanında çalışıyor. En azından eskiden çalışıyordu."

"Annen için üzgünüm Percy. Ama kastettiğim o değil. Ben diğer kişiyi diyorum. Baban."

"O öldü. Onu hiç tanımadım."

Annabeth iç geçirdi. Belli ki, daha önceden başka çocuklarla bu konuyu konuşmuştu. "Baban ölmedi Percy."

"Bunu nasıl söylersin? Onu tanıyor musun?"

"Hayır, elbette tanımıyorum."

"O halde nasıl..."

"Çünkü seni biliyorum! Şayet bizden birisi olmasan burada olamazdın."

"Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bilmiyorum ha?" Bir kaşını kaldırdı. "Bahse varım okul okul gezdin. Bahse varım çoğundan atıldın."

"Nasıl..."

"Disleksi tanısı kondu sana. Hatta DEHB de."

Utançla yutkundum. "Bunun ne alakası var?"

"İkisi bir arada olunca, bu neredeyse kesin bir işaret.Okurken harfler sayfadan uçuşuyor, değil mi? Çünkü zihnin antik Yunan diline ayarlı. Ve DEHB'ye gelelim. Fevri davranıyorsun, sınıfta yerinde duramıyorsun. Bunlar senin savaşmeydanı reflekslerin. Gerçek bir savaşta bunlar seni hayatta tutacak. Dikkat sorunlarına gelince, o da çok şey gördüğünden Percy, az gördüğünden değil. Duyuların sıradan ölümlülerden daha gelişmiş. Elbette öğretmenlerin sana ilaç vermek istiyor. Onların çoğu canavar. Ne olduklarını görmeni istemiyorlar."

"Sanki... Aynı şeyler başına gelmiş gibi?"

"Buradaki çocukların çoğu öyle. Sen bizim gibi olmasan ne Minotor'u defedebilirdin ne de ambrosia ve nektarı alabilirdin."

"Ambrosia ve nektar mı?"

"Sana iyileşmen için verdiğimiz yiyecek ve içecek. Bunlar normal bir çocuğu öldürürdü. Kanları ateşe döner, kemikleri toza döner, ölürlerdi. Kabullen. Sen de melezsin."

Bir melez.

Soracak o kadar çok sorum vardı ki, nereden başlayacağımı bilemiyordum.

Sonra boğuk bir ses bağırdı "Vay! Bir çaylak!" Sese döndüm. Çirkin kırmızı kulübedeki iri kız sallanasallana bize doğru geliyordu. Yanında da üç kız vardı; üçü de onun kadar iri, çirkin ve sert görünüşlüydü, üçü de kamuflaj ceketi giymişti.

"Clarisse," diye iç geçirdi Annabeth. "Neden gidip mızrağını falan cilalamıyorsun?"

"Olur, Prenses Hanım," dedi büyük kız. "Böylece cuma gecesi onunla seni altıma alabilirim."

"Erre es korakasr dedi Annabeth. Bir şekilde bunun Yunanca "Kuzgunlar alsın canını" demek olduğunu anladım ama sanırım kulağa geldiğinden daha sert bir küfürdü. "Şansın olmayacak."

"Sizi lime lime edeceğiz," dedi Clarisse ama gözü seğirdi.Tehditlerine devam edebileceğinden emin değildi belki. Bana döndü. "Bu bücür de kim?"

"Percy Jackson," dedi Annabeth. "Clarisse ile tanış, Ares'in kızı."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Yani... Savaş tanrısı Ares mi?" Clarisse pis pis sırıttı. "Beğenemedin mi?"

"Hayır," dedim, aklım başıma geliyordu. "Kötü kokunun nedeni belli oldu."

Clarisse kükredi. "Çaylaklar için bir karşılama törenimiz var Prissy."

"Percy."

"Her ne haltsa. Haydi gel, göstereyim."

"Clarisse..." diyecek oldu Annabeth.

"Sen karışma, bilmiş kız."

Annabeth belli ki bir şeyler yapmak için kıvranıyordu ama karışmadı, zaten ben de gerçekten yardımını istemiyordum. Yeni çocuktum. Kendi saygınlığımı kendim kazanmalıydım.

Annabeth'e Minotor boynuzumu verdim, dövüşmeye hazırlandım ama ne olduğunu anlamadan Clarisse enseme yapıştı, beni anında tuvalet olduğunu anladığım kül tuğlalardan inşa edilmiş bir binaya sürüklemeye başladı.

Onu tekmeliyor, yumrukluyordum. Daha önce bir sürü kavgaya karışmıştım karışmasına ama Clarisse denen bu iri kızın elleri demir gibiydi. Beni kızlar tuvaletine çekti. Bir yanda tuvaletler, diğer yanda duş kabinleri vardı. Umumi tuvaletler nasıl kokarsa öyle kokuyordu içi. Artık Clarisse saçlarımı yolarken ne kadar düşünülebilirse, şayet bu yer tanrılara aitse, kendilerine yakışır tuvaletlere paraları yetseymiş keşke, diye düşündüm.

Clarisse'nin tüm arkadaşları gülüyordu, ben de Minotor'lasavaşırken içime dolan gücü bulmaya çalışıyordum ama o an, o güç yoktu içimde.

"Bir de 'Üç Büyükler' kumaşı olacak bunda," dedi Clarisse beni tuvaletlerden birine iterken. "Tabii, muhakkak. Minotor şunun aptallığına bakıp gülmekten öldü herhalde."

Arkadaşları pis kahkahalar attı.

Annabeth bir köşede durup gözlerini kapattı, parmaklarının arasından bakmaya başladı.

Clarisse beni dizlerimin üstüne çökertti ve kafamı klozetin içine doğru sokmaya uğraştı. İçi paslı borular ve işte tuvalete ne düşerse ondan kokuyordu. Kafamı kaldırmaya uğraşıyordum. O pis suya bakıp bunun içine girmem diye düşünüyordum. Girmeyeceğim.

Sonra bir şey oldu. Midemin derinliklerinde bir şey çekildi. Su tesisatının gürlediğini, boruların zangırdadığını işittim. Clarisse saçımı çekiştirmeyi bıraktı. Tuvaletin içindeki su fırladı, tepemin üzerinde bir yay çizdi ve bir anda tuvaletin karolarının üzerinde dümdüz yatar hale geldim. Arkamdaki Clarisse çığlık çığlığaydı.

Tam su tekrar tuvaletten fışkırırken döndüm, Clarisse'nin suratına öyle sert bir yumruk geçirdim ki, kıç üstü oturdu. Su, sanki yangın musluğundan fışkırırcasına üstüne geliyor, onu duş kabinlerinden birine doğru itiyordu.

Nefes nefese suya karşı mücadele etti, arkadaşları da yardımına koştu. Ama derken diğer tuvaletler de patladı ve tuvaletten fışkıran altı nehir, diğer

kızları da duvara yapıştırdı. Duşlar da çalışmaya başlayınca, tüm tesisat kamuflajlı kızları kirli tabak yıkarcasına döne döne tuvaletten dışarı fırlattı.

Onlar kapıdan çıkar çıkmaz, midemdeki çekilme hissinin azaldığını hissettim, sular da açıldığı gibi kapandı.

Tüm tuvaleti su basmıştı. Annabeth de kendine düşen payı almıştı. Sırılsıklamdı ama kapıdan dışarı fırlamamıştı. İlk başta neredeyse, şimdi de aynı noktadaydı ve şok içerisinde bana bakıyordu.

Yere baktım, koca odadaki tek kuru noktada duruyordum. Etrafımda daire şeklinde bir alan kupkuruydu. Üzerimde de bir damla su yoktu. Hiçbir şey.

Ayağa kalktım, dizlerim titriyordu.

Annabeth, "Sen nasıl...?" diye soracak oldu.

"Bilmiyorum," dedim.

Kapıya yürüdük. Dışarıda Clarisse ve arkadaşları çamura bulanmıştı. Kampçıların bir kısmı da etraflarına toplanmış, ağızları açık bir halde onlara bakıyorlardı. Clarisse'nin saçları düzleşmiş, suratına yapmıştı. Kamuflaj ceketi ıpıslaktı ve lağım gibi kokuyordu. Bana katıksız bir nefretle baktı. "Öldün sen çaylak. Tam anlamıyla öldün."

İşleri belki bu noktada bırakmam gerekirdi ama "Ağzını yeniden tuvalet suyuyla çalkalamak ister misin Clarisse? Çeneni kapa," dedim.

Arkadaşları onu tutmak zorunda kaldı. Onu sürükleyerek beş numaralı kulübeye attılar, diğer kampçılar savurduğu tekmelerden kaçmak için yol vermek zorunda kaldı.

Annabeth öylece bakıyordu bana. Onu da ıslattım diye gücendi mi, kızdı mı, anlayamadım.

"Ne?" dedim, bir yanıt bekliyordum. "Ne geçiyor aklından?"

"Aklımdan geçen şu," dedi "Bayrak yakalamaca oyununda seni takımımda istiyorum."

7. Akşam Yemeğim Kül Olup Uçuyor

Tuvalette olanlar anında dilden dile yayıldı. Nereye gidersem gideyim kampçılar beni işaret edip tuvalet suyu hakkında bir şeyler söylüyorlardı. Belki de sadece Annabeth'e bakıyorlardı, hâlâ damla damla su akıyordu üzerinden.

Annabeth bana birkaç yer daha gösterdi: metal atölyesi (burada çocuklar kendi kılıçlarını dövüyordu), sanat ve zanaat odası (içeride satirler mermerden bir keçi-adam heykelini zımparalıyorlardı) ve ürmanma duvarı. Tırmanma duvarı aslında birbirine karşıt iki duvardan oluşuyordu. Duvarlar sürekli sallanıyor, üzerlerinden kayalar dökülüyor, lavlar sıçrıyor ve yeterince hızla yukarı çıkamazsanız birbirlerine çarpıyorlardı.

En sonunda kanolara binilen göle geldik. Yol buradan kulübelere gidiyordu.

"Antrenman yapmam gerek," dedi Annabeth sıkıcı bir sesle. "Akşam yemeği yedi buçukta. Kulübeden giden yolutakip et, yemekhaneye varırsın."

"Annabeth, tuvalet meselesi için özür dilerim." "Boş ver."

"Benim hatam değildi."

Şüpheyle bana bakü, aslında benim hatam olduğunu anladım. Tuvalet tesisatından su fışkırmasını sağlayan kişibendim. Nasıl olmuştu, anlamamıştım. Ama tuvaletler dileklerimi yerine getirmişti. Tesisatla bir olmuştum.

"Kahin'le konuşmalısın," dedi Annabeth.

"Kim?"

"Kim değil. Ne. Kahin. Kheiron'a soracağım."

Göle daldı gözlerim, keşke bir kereliğine de olsa birileri sorularıma doğrudan yanıt verseydi.

Suyun dibinden kimsenin bana bakmasını beklemediğimden, iskelenin yaklaşık altı metre altında bağdaş kurmuş oturan iki genç kızı fark edince kalbim duracak gibi oldu. Kızlar kot pantolonlar ve sim sürülmüş gibi parlayan yeşil tişörtler giymişlerdi, kahverengi saçları suyun içinde omuzlarına dökülüyordu, saçlarının içlerine de ufak balıklar dalıp çıkıyordu. Gülümsediler, eski dostlarını bulmuş gibi bana el salladılar.

Başka ne yapacağımı bilemediğimden ben de onlara el salladım.

"Onları heveslendirme," diye uyardı beni Annabeth. "Naiaslarla flört etmek berbat bir iştir."

"Naiaslar," diye yineledim, içim daralmıştı. "Yetti artık. Eve gitmek istiyorum."

Annabeth kaşlarını çattı. "Anlamıyor musun Percy? Evindesin. Bizim gibi çocuklar için dünyadaki en güvenli yer burası."

"Demek istediğin ruhsal sorunları olan çocuklar mı?" "Kastettiğim insan olmayan çocuklar. Ya da tamameninsan olmayanlar. Yarı-insanlar."

"Yarı-insan, diğer yarısı ne?"

"Bence biliyorsun."

İnkar etmek istesem de ne yazık ki biliyordum galiba. Bacaklarımda bir karıncalanma hissettim, annem babamdanbahsederken de böyle hissederdim.

"Tanrı," dedim. "Yarı-tanrı."

Annabeth başını sallayarak onayladı. "Baban ölmedi Percy. O, Olimposlulardan biri."

"Bu... çok saçma."

"Öyle mi? Eski hikayelerde tanrıların en çok yaptığı şey nedir? İnsanlara aşık olup dururlar, sonra onlardan çocuk yaparlar. Son birkaç bin yılda bu alışkanlıklarını değiştirdiler mi sanıyorsun?"

"Ama bunlar sadece..." Neredeyse efsane diyecektim yine. Sonra Kheiron'un uyarısı geldi aklıma, iki bin sene sonra bana da efsane diyebilirlerdi. "Ama madem buradaki çocukların hepsi yarı-tanrı..."

"Dömi-tanrı," dedi Annabeth. "Resmi ad bu. Ya da melez."

"Peki senin baban kim?"

İskelenin korkuluklarını tutan ellerini sıktı. Hassas bir konuya izinsiz geçtiğimi fark ettim.

"Babam West Point'te profesör," dedi. "Onu küçüklüğümden beri görmedim. Amerika tarihi öğretiyor."

"İnsan yani."

"Ne olmuş? İlla erkek bir tanrı, bir insan kadınını mı çekici bulacak? Ne kadar ayrımcısın!"

"Annen kim o zaman?"

"Altı numaralı kulübe."

"Yani?"

Annabeth doğruldu. "Athena. Bilgelik ve savaş tanrıçası."

Tamam, diye düşündüm. Neden olmasın.

"Peki benim babam?"

"Belirsiz," dedi Annabeth. "Daha önce de söylemiştim. Kimse bilmiyor."

"Annem dışında. O bilirdi."

"Belki de bilmiyordu Percy. Tanrılar her zaman kimliklerini açıklamaz."

"Babam söylerdi kim olduğunu. Onu seviyordu." Annabeth bana temkinli bir bakış fırlattı. Havamı söndürmek istemiyordu belli ki. "Belki de haklısın. Belki sana bir işaret yollar. Ancak bu şekilde emin olunur: baban seni oğlu ilan eden bir işaret göndermeli. Bazen olur."

"Bazen de olmaz mı?"

Annabeth eliyle korkuluğu süpürdü. "Tanrılar meşgul. Çok sayıda çocukları var, her zaman da... Eh, işin aslı bazen umurlarında değiliz Percy. Bizi görmezden geliyorlar."

Hermes kulübesinde gördüğüm çocuklardan bazılarını, surat asan, sıkıntılı çocukları düşündüm, sanki hiç gelmeyecek bir işaret bekliyor gibiydiler. Yancy Akademisi'nde de böyle çocuklar tanımıştım, çocuklarıyla uğraşmaya vakti olmayan zengin anne babaları onları yatılı okula yollamıştı. Ama tanrıların daha doğru düzgün davranması gerekliydi.

"O halde buraya esirim," dedim. "Bu mu yani? Ömrümün kalanı boyunca buradayım?"

"Duruma bağlı," dedi Annabeth. "Kampçılardan bazıları yalnızca yaz boyunca burada kalır. Afrodit'in veya Demeter'in çocuğuysan gerçekten güçlü sayılmazsın. Canavarlar da seni görmezden gelebilir, böylece birkaç aylık yaz antrenmanıyla durumu idare edebilir, yılın kalanını ölümlülerin dünyasında geçirebilirsin. Ama bazılarımız için gitmek son derece tehlikeli. Yıl boyunca kalırız burada. Ölümlülerin dünyasında canavarları üstümüze çektiğimizden. Bizi hissediyorlar. Bize meydan okuyorlar. Çoğu zaman, başlarına bela yaratacak yaşa gelene kadar görmezden geliyorlar bizi. Yani on, on bir yaşına kadar. Ama bundan sonra çoğu yarı-tanrı ya buraya geliyor ya daölüyor. Birkaçı dış dünyada hayatta kalmayı becerip meşhur oluyor. İnan bana, adlarını söylesem onları tanırsın. Bazıları yarı-tanrı olduklarını bile bilmez. Ama çok azı, gerçekten çok azı böyle."

"Demek canavarlar buraya giremiyor?"

Annabeth kafasını salladı. "Bilhassa korulukta yetiştirilenler veya içeriden bir kişinin özellikle çağırdıkları dışında canavar yok."

"Neden birileri canavar çağırmak istesin ki?"

"Dövüş antrenmanı için. Eşek şakası yapmak için."

"Eşek şakası mı?"

"Esas nokta şu, sınırlara ölümlüleri ve canavarları sokmayacak mühürler vuruldu. Dışarıdan bakan ölümlüler olağan dışı bir şey görmüyor, yalnızca bir çilek tarlası."

"O halde... Sen de yıl boyunca kalanlardansın."

Annabeth başını salladı. Tişörtünün yakasını açıp,üstünde beş farklı renkten kil boncuk olan deri bir kolye çıkarttı. Luke'unkinin aynısıydı ama Annabeth'in kolyesinde bir de altın bir yüzük takılıydı, sanki bir üniversite yüzüğü gibi.

"Yedi yaşımdan beri buradayım," dedi. "Her Ağustos'ta, yaz döneminin son gününde, bir sene daha dayandığın için bir boncuk alırsın. Danışmanların çoğundan uzun bir süredir buradayım ki, hepsi üniversite öğrencisi."

"Neden o kadar genç yaşta geldin?"

Kolyesindeki yüzüğü çevirdi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Ha." Hiç konuşmadan, huzursuz edici bir sessizlik içindeöylece durduk. "Demek... Canım istediği zaman buradan çekip gidebilirim?"

"Bu intihar olur ama istersen gidersin. Tabii Bay D. veya Kheiron izin vermeli. Gerçi yaz döneminin sonuna kadar izin vermezler. Tabii, şayet..."

"Şayet ne?"

"Seni bir göreve gönderirlerse o zaman durum farklı. Ama bu nadiren olur. Geçen seferinde..."

Sonra konuşamadı. Ama geçen sefer işlerin iyi gitmediğini sesinden anlamıştım.

"Bakım odasında," dedim "bana o şeyi yedirirken..."

"Ambrosia."

"Evet. Bana yaz gündönümü hakkında bir şey sormuştun."

Annabeth'in omuzları gerildi. "O halde, gerçekten bir şeyler biliyorsun."

"Şey... hayır. Eski okulumda Kıvırcık ve Kheiron bu konuyu konuşurlarken duydum. Kıvırcık yaz gündönümünden bahsediyordu. Bitiş tarihi yüzünden çok fazla vaktimiz kalmadığından söz ediyordu. Bu ne demek?"

Annabeth yumruklarını sıktı. "Keşke bilsem. Kheiron ve satirler biliyorlar ama bana söylemiyorlar. Olimpos'ta bir şeyler yolunda gitmiyor, çok önemli bir şeyler dönüyor. Gerçi oraya son gittiğimde her şey son derece normaldi."

"Sen Olimpos'a mı gittin?"

"Luke, Clarisse ve benim gibi yıl boyunca burada kalanların bazıları kış gündönümünde bir saha gezisine çıkmıştık. Tanrıların yıllık büyük divanı o zaman toplanır."

"Ama... Oraya nasıl gittin?"

"Long Island demiryoluyla. Penn İstasyonu'nda inersin. Empire State Binası'ndaki özel asansöre atlar, altı yüzüncükata çıkarsın." Bana bunu çoktan bilmem gerekirmiş gibi bakıyordu. "Sen New Yorklu olduğuna emin misin?"

"Oh, eminim." Bildiğim kadarıyla Empire State Binası'nda yalnızca yüz iki kat vardı ama bundan bahsetmemeye karar verdim.

Annabeth tekrar anlatmaya koyuldu: "Bizim ziyaretimizden sonra hava bir tuhaflaştı, sanki tanrılar kavga etmeye başlamıştı. O zamandan sonra

birkaç kez satirlerin konuştukları kulağıma çalındı. Anlayabildiğim kadarıyla önemli bir şey çalınmış. Çalınan şey yaz gündönümüne kadar eski yerine gelmezse, işte o zaman al başına belayı! Sen gelince, ummuştum ki... Yani... Athena herkesle iyi geçinir, Ares hariç. Elbette Poseidon'la da rakipler. Ama demek istediğim bunları bir kenara bırakırsak, beraber çalışabiliriz. Senin bir şeyler bildiğini düşünmüştüm."

Kafamı salladım. Keşke ona yardım edebilseydim ama çok aç, çok yorgun hissediyordum, üstüne üstlük zihnime o kadar yüklenmiştim ki soru soracak halim kalmamıştı.

"Bir görev almam gerek," dedi Annabeth kendi kendine. "Çok küçük değilim. Keşke sorunun ne olduğunu bana da söyleseler..."

Yakınlarda bir yerlerden mangal kokusu geliyordu. Annabeth midemin guruldadığını duymuş olmalıydı. Bana gitmemi, beni sonra bulacağını söyledi. Onu iskelede bıraktım. Sanki bir savaş planı çizermişçesine parmakları korkulukta geziniyordu.

On bir numaralı kulübede herkes konuşuyor, ortalıkta at koşturuyor, akşam yemeğini bekliyordu. Kampçıların yüzlerinin birbirine benzediğini ilk kez o zaman fark ettim: dik burunlar, kalkık kaşlar, hınzır gülümsemeler... Öğretmenlerin anında baş belaları diye mim koyacağı çocuklar. Neyse ki, kimse benimle ilgilenmedi, sorun çıkmadan koridorda bana ayrılmış yere gidip Minotor boynuzumla yere oturdum.

Danışman Luke geldi. O da Hermes ailesine benziyordu. Sağ yanağındaki iz görüntüyü bozsa da gülümseyişi bozulmamıştı.

"Sana bir uyku tulumu buldum," dedi. "Bunlar da kamp dükkanından sana çaldığım tuvalet malzemeleri."

Çalma kısmı şaka mıydı, emin olamıyordum.

"Teşekkürler," dedim.

"Bir şey değil." Luke yanıma oturup sırtını duvara verdi. "İlk gün zorlu muydu?"

"Ben buraya ait değilim," dedim. "Tanrılara inanmam bile."

"Evet," dedi. "Hepimiz ilk başta böyleydik. İnanmaya başlayınca? İşler daha kolaylaşmıyor."

Sesinden kırgın olduğunu anlayınca şaşırdım, Luke çok rahat bir adama benziyordu. Sanki her şeyin üstesinden gelebilirdi.

"Demek baban Hermes?" diye sordum.

Arka cebinden bir sustalı çıkarttı. Bir an beni boğazlayacak sandım ama o sadece sandaletlerine bulaşmış çamuru temizlemeye koyuldu. "Evet, Hermes."

"Topuklarında kanat olan ulak."

"Ta kendisi. Ulaklar. Tıp. Gezginler, tacirler, hırsızlar. Yolları kullanan kim varsa. Sen de o yüzden buradasın, on bir numaralı kulübenin konukseverliğinden yararlanıyorsun. Hermes kime arka çıktığını dert etmez."

Luke'un bana 'hiç kimsesin' demek istemediğini fark ettim. Sadece aklında çok şey vardı.

"Hiç babanla tanıştın mı?" diye sordum.

"Bir kez."

Bekledim, bana ne zaman anlatmak isterse o zaman anlatır diye düşündüm. Belli ki istemiyordu. Acaba yüzündeki yara izinin bunla bir ilişkisi var mı diye meraklandım.

Luke yukarı baktı ve zar zor gülümsedi. "Dert etme Percy.Buradaki kampçıların çoğu iyi kişiler. Ne de olsa hepimiz aynı ailedeniz, öyle değil mi? Birbirimizi kollarız."

Kendimi kaybolmuş hissettiğimi anlamış gibiydi. Bunun için ona minnettardım çünkü onun yaşında birisi, danışman bile olsa, benim gibi sıradan bir ortaokul çocuğunun yanına bile yaklaşmazdı. Ama Luke beni

kulübede hoş karşılamıştı. Benim için tuvalet malzemesi bile çalmıştı, bütün gün boyunca birinin benim için yaptığı en güzel şeydi.

Ona, bütün öğlen kafamı kurcalayan son ve önemli bir soru sormaya karar verdim. "Ares'ten olma Clarisse bana, 'Üç Büyükler kumaşından' olmakla ilgili bir şey deyip benimle dalga geçti. Sonra Annabeth... Bana iki kez "o kişi" olabileceğimi söyledi. Kahin'le konuşmam gerektiğini söyledi. Bütün bunlar ne demek?"

Luke sustalı bıçağını kapattı. "Kehanetlerden nefret ederim."

"Ne demek istiyorsun?"

Suratında iz olan yer titredi. "Şöyle diyelim, herkes açısından işi berbat ettim. Hesperides'in Bahçesi'ne olan gezimden beri, yani şu son iki senedir işler ters gidiyor. Kheiron başka göreve izin vermedi. Annabeth dünyaya çıkmak için can atıyor. Kheiron'un başını o kadar çok yedi ki, en sonunda Kheiron ona kaderini bildiğini söyledi. Kahin, kehanetini Kheiron'a söylemiş. Tamamını Annabeth'e anlatmadı ama ona şu anda kaderinde bir görev olmadığınısöylemiş. Beklemeliymiş... Ta ki özel biri kampa gelene kadar."

"Özel biri mi?"

"Meraklanma, delikanlı," dedi Luke. "Annabeth buraya gelen her yeni kampçının kendisinin beklediği alamet olduğunudüşünmek istiyor. Haydi, gel, şimdi akşam yemeği vakti."

Bunu der demez uzaklardan bir boru sesi duyuldu. Dahaönce böyle bir şey duymamış olsam da, bir şekilde bu sesin büyük bir deniz kabuğundan çıktığını biliyordum.

Luke bağırdı, "On bir, sıraya gir!"

Tüm kulübe, yani yaklaşık yirmi kişi, ortak sahada sıraya girdi. Kıdem sırasına göre dizildiğimizden elbette ben en sondaydım. En uçtaki üç kulübe ve gün içerisinde normal gözükmesine karşın güneşin batmasına doğru

gümüş renginde parıldamaya başlayan sekiz numaralı kulübe haricinde, diğer kulübelerden de kampçılar sıraya dizildi.

Yemekhane olan açık hava gazinosuna ulaşmak için tepeye yürüdük. Çayırlardan gelen satirler bize katıldı. Naiaslar kano gölünden su yüzüne çıktı. Birkaç kız da ağaçların içinden geldi; ağaçların içinden derken, doğrudan ağaçların içinden geldiler. Dokuz, on yaşındaki bir kızın bir akçaağacın yanından eriyip koptuğunu ve seke seke tepeye çıktığını gördüm.

Toplamda, olsa olsa yüz kampçı, birkaç düzine satir ve ağaç nimfeleriyle Naiaslar karışık bir düzine kişi daha vardı.

Gazinonun etrafındaki mermer sütunlarda meşaleler parıldıyordu. Merkezde bir küvet büyüklüğündeki bronz mangalın alevleri vardı. Her kulübenin masası ayrıydı ve üstüne kenarı mor işlemeli beyaz bir kumaş seriliydi. Masalardan dördü boşsa da on bir numaralı kulübenin masası dolup taşmıştı. Bir sıranın kenarına, popomun yarısıaçıkta kalacak şekilde oturmak zorunda kalmıştım.

Kıvırcık'ın on iki numaralı masada Bay D. birkaç satir veBay D.'ye hık demiş burnundan düşmüşçesine benzeyen bir çift tombul, sarışın oğlanla beraber oturduğunu gördüm. Piknik masası bir sentora göre çok ufak kaldığından Kheironbir kenarda ayakta duruyordu.

Annabeth, hepsi ciddi ifadeli, atletik görünüşlü, gözleri gri, saçları bal sarısı çocukla beraber altıncı masadaydı.

Clarisse arkamda, Ares masasındaydı. Islatılmış olmayı atlatmış olacak, arkadaşlarıyla gülüp geğiriyordu.

En sonunda Kheiron toynağını gazinonun mermer zeminine vurdu ve herkes sus pus oldu. Kadehini kaldırdı. "Tanrılara!"

Herkes aynı şekilde bardağını kaldırdı. "Tanrılara!"

Ağaç nimfeleri tepsi tepsi yemekle çıkageldi: üzümler,elmalar, çilekler, peynir, taze ekmek ve evet, mangal eti! Kadehim boştu ama sonra Luke,

"Kadehe konuş. Ne istiyorsan söyle, alkolsüz tabii." dedi.

"Vişne kola,"dedim.

Kadehin içine pırıl pırıl karamel renkli bir sıvı doldu.

Sonra aklıma bir fikir geldi. "Mavi vişne kola."

İçecek bir anda parlak menekşe rengine kaçan kobaltmavisine dönüştü.

Temkinle bir yudum aldım. Mükemmel.

Annemin şerefine kaldırıp içtim.

O kaybolmadı, dedim kendi kendime. En azından sonsuza dek değil. Yeraltı Dünyası'nda. Öyle bir yer gerçekten varsa, bir gün...

"Al bakalım Percy," dedi Luke ve bana bir tepsi dolusu, üzerinde dumanı tüten göğüs eti uzattı.

Tabağımı doldurdum, tam koca bir ısırık alacaktım ki, herkesin ayaklandığını, ellerindeki tabakları gazinonun ortasındaki ateşe taşıdıklarını gördüm. Tatlı mı almaya gidiyorlardı acaba?

"Haydi gel," dedi Luke.

Yaklaştıkça herkesin yiyeceklerinden bir kısmını alıp, ateşe attığını gördüm. Attıkları da en dolgun çilekler, en lezzetli biftekler, en sıcak ve en yağlı böreklerdi.

Luke kulağıma eğildi ve "Tanrılara adak sun, adağını ateşe at," diye fısıldadı. "Kokuyu seviyorlar."

"Şaka yapıyorsun."

Bakışlarından anladığım bu işi hafife almamam gerektiğiydi ama neden ölümsüz, mutlak güce sahip bir varlığın yanan yemek kokusunu seveceğini anlayamıyordum.

Luke ateşe yaklaştı, başını eğdi ve bir sap dolusu dolgun kırmızı üzümü ateşe fırlattı. "Hermes."

Sırada ben vardım.

Hangi tanrının adını söyleyeceğimi bilseydim keşke.

En sonunda içimden bir dilek geçirdim. Kim olduğunusöyle. Lütfen.

Koca bir göğüs eti parçasını tabağımdan sıyırıp ateşe attım.

Parlayan ateşin dumanını içime çekince midem bulanmadı.

Koku yanan yemek kokusuna benzemiyordu. Bir arada olunca iyi gitmeyecek her koku vardı: Sıcak çikolata, taze pişmiş kek, ızgarada pişmiş hamburger, kır çiçekleri ve daha yüzlerce güzel şeyin kokusu. Ama o kadar güzel kokuyorlardı ki, tanrıların sırf o kokularla yaşamlarını sürdürebileceklerini düşündüm.

Herkes oturduğu sıraya geri dönüp yemeklerini bitirdikten sonra Kheiron tekrar dikkat çekmek için toynağını yerevurdu.

Bay D. uzun uzun iç çekip ayağa kalktı. "Evet, sanırım siz veletlerin tümüne merhaba demem gerek. Tamam, merhaba. Etkinlik yöneticimiz Kheiron, bir sonraki bayrak yakalamaca cuma günü diyor. Defne yapraklı taç şimdilik beş numaralıkulübede."

Ares masasından çirkin sevinç nidaları yükseldi.

"Bana sorarsanız," diyerek devam etti Bay D. "Umurumdadeğil ama tebrikler. Ayrıca bugün yeni bir kampçının geldiğini söylemeliyim. Peter Johnson."

Kheiron mırıl mırıl bir şeyler dedi.

"Eee, Percy Jackson," diye düzeltti Bay D. "Doğru. Heyooo, falan filan. Haydi salak kamp ateşinize koşun. Haydi."

Herkes sevinçle bağırdı. Hep beraber amfitiyatroya gittik. Apollon kulübesi yönetiminde koro halinde tanrılarla ilgili şarkılar söyledik. Çikolatalar yendi, espriler yapıldı ve işin komiği kimse bana gözlerini dikmiyordu artık. Kendimi evimde hissettim.

O gece geç saatlerde, kamp ateşinin kıvılcımları yıldızlı gökyüzüne havai fişekler misali uçuşurken, yeniden deniz kabuğundan boru öttü ve sıraya geçip kulübelerimize gittik. Ödünç uyku tulumumun üstüne düşene dek ne kadar yorgun olduğumu fark edemedim.

Parmaklarım Minotor boynuzunu sardı. Annemi düşündüm ama aklımda güzel şeyler vardı: gülüşü, çocukken yatmadan önce okuduğu masallar, tatlı rüyalar deyişi.

Gözlerimi kapar kapamaz uyumuşum.

Melez Kampı'ndaki ilk günüm böyle geçmişti.

Yeni evimin keyfini ne kadar az süreceğimi bilseymişimkeşke.

8. Bayrağı Yakalıyoruz

Sonraki birkaç günde düzene öyle bir alışmıştım ki, her şey olağan gelmeye başlamıştı. Satirlerden, nimfelerden ve bir sentordan ders aldığımı saymazsak tabii.

Her sabah Annabeth'ten antik Yunanca öğreniyordum. Tanrılardan, tanrıçalardan şimdiki zamanda bahsediyorduk, çok tuhaftı. Annabeth'in disleksim hakkında söylediği şeylerin doğru olduğunu fark ettim: antik Yunan dilini okumak zor gelmiyordu. En azından İngilizce'den zor değildi. Birkaç sabah dersinden sonra Homeros'un dizelerini başım çok ağrımadan okur hale geldim.

Günün kalanında sırayla değişik açık hava etkinlikleri oluyordu, hangisinde iyi olduğuma bakıyorlardı. Kheiron bana okçuluk öğretmeyi denedi ama çok geçmeden ok ve yayda iyi olmadığım ortaya çıktı. Neyse ki, hedefi şaşırıp kuyruğuna saplanan bir oku çıkarırken çok şikayet etmedi.

Yürüme yarışı? Onda da iyi değildim. Ağaç nimfesi olaneğitmenlerim bana toz yutturuyorlardı. Endişelenmemi söylediler. Onlar, kara sevdaya tutulmuş tanrılardan kaçtıkları birkaç yüzyılda yeterince antrenman yapmışlardı. Ama yine de bir ağaçtan yavaş olmak içime oturuyordu.

Güreş? Boşverin gitsin. Ne zaman mindere çıksam Clarisse canımı çıkarıyordu.

Bir de beni altına alınca, "Seni velet, sana yapacaklarım yanında bunlar az kalır," diye kulağıma fısıldaması yok muydu?

Gerçekten kusursuz yaptığım iş, kanoda kürek çekmekti. Gerçi bu da Minotor'u yenebilmiş bir çocuktan beklenen kahramanca hüner değildi.

Kıdemli kampçılar da danışmanlar da beni izliyor, babamın kim olabileceğini kestirmeye çalışıyorlar, ancak bir türlü bir karara yaramıyorlardı. Ares'in çocukları kadar kuvvetli değildim veya okçulukta Apollon'un çocukları kadar hünerli değildim. Hephaistos'un çocukları kadar metal işçiliğini veya (aman tanrılar saklasın) Dionisos gibi asma dallarına hükmetmeyi beceremiyordum. Luke, Hermes'in çocuklarından olabileceğimi, bu yüzden on parmağımda on marifet olsa da hiçbirinde ustalaşamayacağımı söyledi. Ama beni rahatlatmak için söylüyordu bunu. O da gerçekten kimden olabileceğimi bilemiyordu.

Tüm bunlara karşın kampı sevmiştim. Sabahları sahile çöken sise, hatta geceleri koruluktaki tuhaf canavar gürültülerine dahi alışmıştım. On bir numaralı kulübede yemeğimi yiyor, tabaktaki yemeğimi sıyırıp ateşe atıyor, gerçek babamla iletişim kurmaya çalışıyordum. Ama hiçbir şey olmuyordu. Sadece her zaman içime düşen o sıcak his, babamın gülümseyişine dair anılar... Annemi çok düşünmemeye çalışıyordum ama merak ettiğim bir şey vardı: madem tanrılar da canavarlar da gerçekti, madem tüm bu sihirli şeyler mümkündü, o halde muhakkak ki onu kurtarmanın, onu geri döndürmenin bir yolu olmalıydı...

Luke'un kırgınlığını, babası Hermes'e neden içerlediğini anlamaya başladım. Tamam, tanrı değiller mi önemli işleri olmalı. Ama arada bir arasalar sorsalar, bir gök gürlese falan, olmaz mı? Dionisos canı çekti mi hiçlikten diyet kola yaratıyor.Neden babam, her kimse artık, bir telefon yaratamıyor?

Perşembe günü öğleden sonra, yani Melez Kampı'na vardıktan üç gün sonra ilk kılıç dövüşü dersimi aldım. On bir numaralı kulübede kim varsa çember şeklindeki büyük arenaya doluştu. Eğitmenimiz de Luke'tu.

Yunan zırhları giydirilmiş kuklalar üzerinde temel saplama ve biçme hareketleriyle işe başladık. Sanırım fena değildim. En azından ne yapacağımı anlamıştım, reflekslerim de iyiydi.

Sorun şuydu, elime uyan bir kılıç bulamamıştım. Ya çok ağırlardı ya çok hafif ya da çok uzun. Luke bana en uygun kılıcı bulmaya çalıştıysa da en sonunda talim kılıçlarının hiçbirinin bana uymadığını kabul etti.

Sonra çift çift gruplara ayrılıp düello yapmaya başladık. Bu benim ilk seferim olacağından Luke benim eşim olacağını ilan etti.

"İyi şanslar," dedi kampçılardan birisi. "Son üç yüz yılın en iyi kılıç ustası Luke."

"Belki beni çok zorlamaz," dedim.

Homurdanarak gitti kampçı.

Luke, hamleleri, kılıçla karşılamayı, kalkanla kesmeyi en sert biçimde gösterdi. Kılıcını her savuruşunda biraz daha hırpalanıyor, biraz daha yıpranıyordum. "Gardım kaldır Percy," diyor, sonra kılıcının geniş ağzıyla kaburgama birtane indiriyordu. "Hayır, o kadar kaldırma!" Şak! "Hamle!" Şuk! "Şimdi, geri!" Şak!

Ara verene dek ter içerisinde kalmıştım. Herkes buzda yatan içeceklere koşturdu. Luke, buzlu suyu başından aşağı döktü. O kadar iyi bir fikir gibi geldi ki aynısını yaptım.

Anında kendimi daha iyi hissettim. Kollanma tekrar kuvvet doldu. Kılıç o kadar eğreti durmuyordu artık elimde.

"Tamam, herkes bir çember oluştursun!" diye emrettiLuke. "Şayet Percy'ye de uygunsa, size bir gösteri yapmak istiyorum."

Harika, dedim içimden. *Haydi hep beraber Percy'nin dayak yiyişini izleyelim.*

Hermes çocukları toplandı. Gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı. Tahminimce aynısı başlarına gelmişti ve Luke'un beni kum torbası gibi kullanmasını izlemek için can atıyorlardı. Luke herkese silah düşürme tekniği göstereceğini söyledi: Düşmanın kılıcını kendi kılıcınızın geniş kısmıyla öyle bir çevirmelisiniz ki, silahını düşürmek dışında bir seçeneği kalmasın.

"Bu zor bir hareket," diyerek durumun altını çizdi. "Daha önce bana karşı kullandılar. Şimdi Percy'ye gülmek yok. Bu tekniği yerleştirmek için

çoğu kılıç ustasının yıllarca çalışması gerekir."

Hareketi önce üzerimde ağır çekimde gösterdi. Tabii ki kılıç elimden düşüp takır tukur yerde yuvarlandı

Silahı yeniden elime alınca "Şimdi normal hızda," dedi. "Birimiz becerene dek dövüşmeye devam edeceğiz. Hazır mısın Percy?"

Başımı sallayarak onayladım ve Luke üzerime atıldı. Nasıl olduysa kılıcımın kabzasına vurmasını engelleyebildim. Tüm duyularım bir anda canlandı. Saldırılarının nasılçıktığını görebiliyordum. Karşılık verdim. İleri atılıp ben de bir hamle denedim. Luke kolayca bunu savuşturdu ama yüzündeki ifade değişti. Gözlerini kıstı ve üstümde daha güçlü biçimde baskı kurmaya çalıştı.

Elimdeki kılıç ağırlaşmaya başladı. Dengesi bozuktu. Luke'un beni alaşağı etmesine saniyeler kalmıştı, o yüzden şöyle düşündüm: aman canım ne olacak?

Silah düşürme manevrasını denedim.

Kılıcımı Luke'unkinin kabzasının üstüne vurdum ve tüm gücümle aşağı bastırarak kılıcımı çevirdim.

Tlonkl

Luke'un kılıcı taş zeminin üstünde sekerek ilerledi. Kılıcımın ucu savunmasız göğsünden birkaç santim uzaktaydı.

Kampçıların sesi kesildi.

Kılıcımı indirdim. "Ah, özür dilerim."

Luke o kadar şaşkındı ki, bir an konuşamadı.

"Özür mü diliyorsun?" Sırıttı, yara izli yüzündeki ifade değişti. "Tanrılar aşkına Percy, ne demeye özür diliyorsun? Şunu bir daha göster bakalım!"

İstemiyordum. Az önce içimi kaplayan delice enerjiden artık eser yoktu. Ama Luke ısrar etti.

Bu kez şansım yoktu. Kılıçlarımız birbirine değer değmez Luke kabzaya vurdu ve silahımı zeminde sektirdi.

Uzunca bir sürelik duralamadan sonra izleyicilerden birisi "Acemi şansı?" dedi.

Luke kaşlarına inen teri sildi. Farklı bir tür ilgiyle uzun uzun beni tarttı. "Belki," dedi. "Ama Percy'nin elinde dengeli bir kılıç olsa ne yapacak merak ediyorum..."

Cuma günü öğleden sonra Kıvırcık'la göl kıyısına oturduk.Tırmanma duvarı antrenmanında az kalsın ölüyordum, bu yüzden dinlenmeye ihtiyacım vardı. Kıvırcık, keçi gibi hoplaya zıplaya duvarın tepesine tırmanmıştı ama lavlar neredeyse yutuyordu beni. Tişörtümde üstünden duman tüten delikler vardı. Kolumdaki tüyler alazlanmıştı.

İskelede oturduk, Naiasların suyun altında sepet örüşünü izledik. Sonunda Kıvırcık'a Bay D. ile görüşmenin nasıl gittiğini soracak cesareti buldum kendimde.

Yüzü hastalanmış gibi sarardı.

"İyi," dedi. "Aslında harika."

"Yani kariyerin hâlâ devam ediyor yani?"

Bana endişeyle baktı. "Kheiron sasana araştırma ruhsatı istediğimi mi söyledi?"

"Şey, hayır!" Araştırma ruhsatının ne olduğuna dair zerrece bilgim yoktu ama sormanın vakti değildi. "Büyük planların olduğundan bahsetti, bilirsin işte... Koruyuculuk görevini tamamladığının onaylanması gerekmiş. Onay aldın mı?"

Kıvırcık eğilip Naiaslara bakü. "Bay D. kararı beklemeye aldı. Henüz seninle ilgili olarak ne bir şey başarmışım ne de başaramamışım, o yüzden

kaderlerimiz hâlâ birbirine bağlıymış. Şayet sana bir görev verilecek olur da ben de seni korumak için gidersem ve şayet sağ salim dönersek, belki o zaman işe bitti gözüyle bakabilirmiş."

İçim sevinçle dolmuştu. "E, bu çok kötü değil o zaman?"

"Meee-he-he! Beni ağıl temizliğine verse daha iyiydi.Sana bir görev verilme ihtimali... Haydi verildi diyelim, beni neden yanında isteyesin ki?"

"Elbette seni yanımda isterim!"

Kıvırcık'ın gözleri kederle suya daldı. "Sepet örme... İşe yarar bir becerinin olması ne güzel."

Bir sürü hüneri olduğunu söyledim ama ona ne kadargüven aşılamaya çalışsam da Kıvırcık bir o kadar sefil hale giriyordu. Bir süre kanoculuktan, kılıç dövüşünden bahsettik, sonra farklı tanrıların olumlu, olumsuz yanlarından bahsettik. En sonunda dört tane boş kulübeyi sordum.

"Sekiz numara, gümüşten olan, Artemis'e ait," dedi. "Sonsuza dek bekaret yemini içti. Tabii, o yüzden çocuğu yok. Kulübe, onu şereflendirmek için. Bir kulübesi olmasaydı tepesi atardı."

"Evet, tamam. Ama diğer üçü, sıranın ucundakiler. Üç Büyükler onlar mı?"

Kıvırcık gerildi. Hassas bir konuya yaklaşıyorduk besbelli. "Hayır. Bir tanesi, iki numara yani, Hera'nın," dedi. "Bu da onun şerefine. Evlilik tanrıçası olduğundan ölümlülerle kırıştırmak ona yakışmaz. O işi kocası yapıyor. Üç Büyükler dediğimizde üç kudretli kardeşi, yani Kronos'un oğullarını kastederiz."

"Zeus, Poseidon, Hades."

"Tamam. Biliyormuşsun. Titanlarla olan büyük savaştan sonra dünyayı babalarının ellerinden aldılar ve kim neyi alacak diye çöp çektiler."

"Zeus gökleri aldı," Hatırlamıştım. "Poseidon denizi, Hades de Yeraltı Dünyası'nı."

"Hıhı."

"Ama Hades'in burada bir kulübesi yok?"

"Hayır. Olimpos'ta bir tahtı da yok. Yeraltı Dünyası'nda kendi işlerini görüyor. Şayet burada bir kulübesi olsaydı..." Kıvırcık titredi. "Eh, pek hoş olmazdı. Bu konuyu geçelim."

"Ama Zeus ve Poseidon... Efsanelere göre milyonlarca çocuklar var. Neden kulübeleri boş?"

Kıvırcık huzursuzlaşmıştı, toynakları ile yeri eşeliyordu. "Yaklaşık altmış yıl önce, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra,Üç Büyükler yeni kahramanlara babalık etmemeye karar verdiler. Çocukları çok fazla güce sahip oluyordu. İnsan hayatının gidişatını fazlasıyla etkiliyorlar, fazlasıyla kan dökülmesine neden oluyorlardı. İkinci Dünya Savaşı bildiğin üzere temelde bir tarafta Zeus'un ve Poseidon'unoğullarıyla, diğer tarafta Hades'in oğulları arasındaki bir savaştı. Kazanan taraf, yani Zeus ve Poseidon, Hades'e bir yemin ettirdi: ölümlü kadınlarla beraber olamayacaktı. Hepsi Styks Irmağı üzerine yemin ettiler."

Gök gürledi.

"Edilebilecek en ciddi yemin bu," dedim.

Kıvırcık evet manasında başını saldı.

"Kardeşler sözlerini tuttu mu peki? Çocukları var mı?" Kıvırcık'ın yüzü asıldı. "On yedi sene önce Zeus yeminini bozdu. Şu 80'lerin kabarık saçlı tv yıldızlarından bir kadın vardı; kendini tutamadı Zeus. Çocukları doğunca küçük kızın adını Thalia koydular. Eh, Styks Irmağı verilen sözleri son derece ciddiye alır. Zeus paçasını kolaylıkla kurtardı, ne de olsa ölümsüz ama kızının başına bir felaket açtı."

"Ama bu haksızlık! Küçük kızın ne suçu var?"

Kıvırcık bir süre bir şey diyemedi. "Percy, Üç Büyükler'inçocukları diğer melezlerden daha kudretlidir. Auraları güçlü olur, kokuları canavarları

çeker. Hades'in kızdan haberi oldu ve Zeus'un sözünü tutmamasına çok içerledi. Kıza işkence etsinler diye Tartarus'un en fena canavarlarını Thalia'nın üzerine saldı. On iki yaşındayken, koruyucu olsun diye bir satir görevlendirilmişti ama onun da yapabileceği bir şey yoktu. Kızın dostu olan bir çift melezle beraber kıza eşlik etmeyi denedi satir. Neredeyse başarıyorlardı. Şu tepenin başına kadar gelebildiler."

Vadinin ötesini, Minotor'la savaştığım çam ağacını işaret etti. "Ne kadar İyi Kimse varsa hepsi peşlerine düşmüştü, yanlarında bir cehennem tazıları ordusu vardı. Thalia yenileceklerini görünce, satire diğer iki melezi esenliğe ulaştırması emrini verdi, kendisi canavarları tutmaya çalışacaktı. Amakız yaralıydı, yorgundu, dahası kovalanan bir av gibi yaşamak istemiyordu. Satir yanından ayrılmak istememişti ama kızın fikrini değiştiremedi, hem diğerlerini de koruması gerekiyordu. Böylece Thalia tek başına son direnişini gerçekleştirdi; işte, o tepenin üzerinde. Kızı ölürken Zeus ona merhamet gösterdi. Onu işte oradaki çam ağacına dönüştürdü. Thalia'nın ruhudur vadinin sınırlarını koruyan. Bu nedenle o tepeye Melez Tepesi denir."

Uzaktaki çam ağacına bakakaldım.

Bu hikayeyi duyunca kendimi bomboş ve suçlu hissettim. Benim yaşımdaki bir kız, arkadaşlarını kurtarmak için kendini feda etmişti. Koca bir canavar ordusuna karşı durmuştu. Buna kıyasla benim Minotor karşısındaki galibiyetim solda sıfırdı. Merak ediyordum, şayet farklı davransaydım, annemi kurtarabilir miydim?

"Kıvırcık," dedim, "Gerçekten Yeraltı Dünyası'na göreve giden kahramanlar var mı?"

"Bazen olur," dedi. "Orpheus. Herkül. Houdini."

"Peki kimseyi ölümden döndürebildiler mi?"

"Hayır. Bu asla olmadı. Orpheus çok yaklaştı... Percy,cidden aklından..."

"Hayır," diyerek yalan söyledim. "Sadece merak ettim. Peki her zaman bir yarı-tanrıyı koruması için bir satir mi atanır?"

Kıvırcık ihtiyatla beni inceledi. Bu Yeraltı Dünyası meselesini bir kenara attığıma onu pek ikna edememiştim. "Herzaman değil. Kılık değiştirerek pek çok okula gideriz. Büyük kahramanlar olabilecek melezleri koklayıp tespit etmeye çalışırız. Şayet Üç Büyükler'in çocukları gibi çok güçlü aurası olan bir kişi bulursak Kheiron'a haber salarız. Onlarıo kollar çünkü başlarına büyük sorunlar açabilirler."

"Sen de beni buldun. Kheiron'a benim özel birisi olabileceğimi söyledin."

Kıvırcık onu tuzağa düşürmüşüm gibi baktı. "Ben böyle bir şey... Bak dinle, böyle düşünme. Şayet öyle olsan, biliyorsun ki sana asla ve asla bir görev verilmez, ben de ruhsatımı alamam. Tahminen Hermes'in oğlusun. Belki de intikam tanrısı Nemesis gibi ufak bir tanrıdansın. Dert etme, tamam mı?"

Bana daha çok kendini avutmaya çalışıyor gibi geldi.

O gece akşam yemeğinden sonra her zamankinden fazla heyecanlıydı ortalık.

En sonunda bayrak yakalamaca oyununa gelmişti sıra.

Tabaklar temizlendikten sonra, deniz kabuğundan boruöttü ve hepimiz masanın önünde ayağa kalktık.

Annabeth ve iki kardeşi ellerinde ipek bir bayrakla gazinoya girince kampçılar bağırdı, alkışladı. Bayrak yaklaşık üç metre boyunda parlak gri renkteydi, üzerine bir peçeli baykuş ve zeytin ağacı resmedilmişti. Gazinonun karşı tarafından Clarisse ve arkadaşları, benzer boyutta ama üstüne kanlı bir mızrakla bir domuz başı resmedilmiş, cart kırmızı bir bayrakla çıkageldiler.

Kalabalığın gürültüsünde sesimi duyurabilmek için bağırarak Luke'a seslendim: "Bayraklar bunlar mı?"

"Evet."

"Takımlara her zaman Ares ve Athena mı liderlik eder?"

"Her zaman değil," dedi. "Ama çoğu zaman öyledir." "Peki, şayet başka bir kulübe bayrağı yakalarsa, ne yaparsınız? Bayrak mı boyanır?"

Sırıttı. "Görürsün. Önce bir tane yakalamak lazım."

"Biz kimin tarafındayız?"

Sinsice bir bakış attı, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyordu. Meşale ışığında parlayan yara iziyle kötü birine benzemişti. "Athena ile geçici bir anlaşma yaptık. Bu gece bayrağı Ares'ten alacağız. Sen de yardım edeceksin."

Takımlar takdim edildi. Athena, en büyük iki kulübe Apollon ve Hermes'le ittifak kurmuştu. Belli ki, destek karşılığında belli imtiyazlar, mesela duş zamanları, çiftlik işleri zamanları, en güzel etkinlik zamanları değiş tokuş edilmişti.

Ares kalanlarla ittifak kurmuştu: Dionisos, Demeter, Afrodit ve Hephaistos. Görebildiğim kadarıyla Dionisos'un çocukları gerçekten iyi koşuculardı ama onlardan sadece iki tane vardı. Demeter'in çocuklarında doğa becerileri ve ilgili açık hava yetenekleri vardı ama saldırgan değillerdi. Afrodit'in oğulları ve kızlarını hiç dert etmiyordum. Onlar çoğunlukla her etkinlikte oturur, göldeki yansımalarını izler, saçlarını düzeltir ve dedikodu yaparlardı. Hephaistos'un çocukları pek güzel değillerdi, onlardan sadece dört kişi vardı ama bütün gün metal atölyesinde çalıştıklarından iri yarı ve kaslıydılar. Sorun yaratabilirlerdi. Tabii geriye Ares kulübesi kalıyordu: Long Island'daki ve dünyanın kalanındaki en iri, en çirkin, en zorlu çocuklar.

Kheiron toynağını mermere çekiç gibi indirdi.

"Kahramanlar!" diye bağırdı. "Kuralları biliyorsunuz.Dere sınır teşkil ediyor. Tüm orman kullanılabilir. Her türlü büyülü nesneye izin var. Bayrak görülebilmeli ve yanında ikiden fazla koruma olmamalı. Esir edilenlerin

silahını almakserbest ama onları bağlamak veya ağzını tıkamak yasak. Ne yaralamak ne öldürmek olacak. Hakem ve savaş meydanında hekim benim. Silah kuşan!"

Kollarını açtı ve masalar bir anda malzemelerle doldu: miğferler, bronz kılıçlar, mızraklar, metalle güçlendirilmişöküz derisi kalkanlar.

"Vay be!" dedim. "Gerçekten bunları mı kullanacağız?"

Luke bana kafayı yemişim gibi baktı. "Kulübe beştekiarkadaşların seni delik deşik etsin istemiyorsan, evet. Al bunu. Kheiron, bunun sana uyacağını düşünüyor. Sen sınır devriyesisin."

Kalkanım, NBA basket potası büyüklüğündeydi, ortasında kocaman bir Kaduseus vardı. Bir milyon kilo çekiyordu. Üstünde kaymamı istiyorlarsa eyvallah ama bununla koşmamı kimse beklemesin diye düşündüm. Miğferimin üstünde, Athena tarafındaki herkesin miğferinde olduğu gibi, at kuyruğundan, mavi renkli tüyler vardı. Ares ve onun müttefiklerinin tüyleri kırmızıydı.

Annabeth bağırdı: "Mavi takım, ileri!"

Hep beraber bağırdık, kılıçlarımızı salladık ve onun peşinde güney koruluğa giden patikadan aşağı inmeye başladık. Kırmızı takım sinirlerimizi bozmak için küfürler savurup kuzeye yol aldı.

Kuşandığım kılıca kalkana takılmadan Annabeth'in yanına varmayı becerebildim: "Selam."

Yürümeye devam etti.

"Plan ne?" diye sordum. "Ödünç verebileceğin büyülü bir şeyler var mı?"

Sanki ceplerini boşaltmış olabileceğimden korkarak eli cebine gitti.

"Sen yalnızca Clarisse'nin mızrağına dikkat et," dedi. "Oşey sana dokunsun istemezsin. Bunun dışında merak edeceğin bir şey yok. Bayrağı Ares'ten alacağız. Luke sana görevini söyledi mi?"

"Sınır devriyesiymişim, o da neyse artık."

"Kolay iş. Derenin yanında dur, kırmızıları uzak tut. Kalanını bana bırak. Athena'nın her zaman bir planı vardır."

Hızla ilerledi ve bana toz yutturdu.

"Tamam," diye mırıldandım içimden. "Ne mutlu beni takımına istemen."

Sıcak, insanı terden yapış yapış eden türden bir geceydi. Koruluk karanlıktı, manzarada sürekli ateşböcekleri belirip kayboluyordu. Annabeth beni kayalarda köpüren bir derenin yanına nöbete koydu, sonra da takımın kalanıyla birlikte koruluğa seğirtti.

Orada tek başıma, başımda kocaman mavi tüylü miğfer, elimde devasa bir kalkanla kendimi bir aptal gibi hissettim. Bronz kılıç da denediğim diğer kılıçlar gibi dengesizdi sanki. Deri kabzayı tutunca, bowling topu tutarmış gibi oluyordum.

Bana kimsenin saldıracağı yoktu, değil mi, ne demeye saldırsınlar? Yani Olimposluların belli sorumlulukları olmalıydı ama, değil mi?

Uzaklardan deniz kabuğu boru öttü. Koruluktan bağırtılar çağırtılar, metale vuran metal sesleri, dövüşen çocukların sesi geldi. Apollon kulübesinden mavi miğferli bir müttefikimiz yanımdan yaralı bir geyik gibi koşarak gitti, dereden zıpladı ve düşman bölgesinde kayboldu.

Aman ne güzel diye düşündüm. Her zamanki gibi bana eğlenceden pay yok.

Sonra öyle bir ses duydum ki tüylerim diken diken oldu,yakınlardan gelen bir kurt uluması sesi gibiydi.

İçgüdüsel olarak kalkanımı kaldırdım, sanki biri peşimdeydi.

Sonra uluma durdu. Yakınlardaki her neyse geriliyordu.

Derenin öbür yanında çalılar patladı. Karanlıktan beştane Ares savaşçısı bağırarak fırladı.

"Ezin şu veledi," diye haykırdı Clarisse.

Miğferinin altından o çirkin domuz gözleri parlıyordu. Çekip çıkarttığı bir buçuk metre boyundaki mızrağı kızıl bir ışıkla parlıyordu. Kardeşlerinde sadece talimde kullanılan bronz kılıçlar vardı, ama bu da kendimi iyi hissettirmedi.

Dereyi aşmak için koştular. Görünürde yardım edecek kimse yoktu. Kaçabilirdim. Veya Ares kulübesinin yarısına karşı kendimi savunmayı deneyebilirdim.

İlk çocuğun saldırısını savuşturmak için güç bela yana kaçtım ama bu çocuklar aptal Minotor gibi değildi. Beni çepeçevre saldırdılar, Clarisse de mızrağını savurdu. Kalkanımla mızrağın ucunu savuşturduysam da tüm bedenim zangır zangır titredi. Saçlarım dikildi. Kalkan tutan kolum uyuştu, içime çektiğim hava boğazımı yakıyordu.

Elektrik. Aptal mızrağı elektrikliydi. Geriledim.

Ares takımından oğlanlardan birisi kılıcının tersi ile göğsüme vurunca yeri öptüm.

Tekmeleye tekmeleye beni pelteye çevirebilirdi ama gülmekle meşgullerdi.

"Saçlarını kes," dedi Clarisse. "Tut saçından."

Doğrulmayı becerdim. Kılıcımı kaldırdım ama Clarissemızrağıyla kılıcıma vurunca, kılıç yana savruldu ve kıvılcımlar uçuştu. Şimdi her iki kolum da uyuşmuştu.

"Ha şöyle," dedi Clarisse. "Bu herif beni korkutuyor. Hem de ne korkutmak."

"Bayrak şu yanda," dedim kıza. Öfkemi göstermek istemiştim ama sanırım sesim pek öyle çıkmamıştı.

"Evet," dedi kardeşlerinden biri. "Ama şu işe bak ki, bayrak umurumuzda değil. Kulübemizi aptalmış gibi gösteren çocuk derdimiz."

"Bunu benim yardımım olmadan da beceriyorsunuz," dedim. Sanırım söylediğim şey pek akıllıca değildi.

İkisi üzerime atıldı. Dereye doğru gerileyip kalkanımı kaldırmaya çalıştım ama Clarisse çok hızlıydı. Mızrağı doğrudan kaburgama vurdu. Eğer bir göğüs zırhı giymiyor olsaydım şiş kebap olmuştum. Yine de elektrik öyle bir çarptı ki, dişlerim ağzımdan fırlayacak gibi oldu. Kulübe arkadaşlarından birisi kılıcını koluma savurdu ve kolumda ciddi bir yara açtı.

Kendi kanımı görünce başım döndü, hem üşüyor hem yanıyordum.

"Yaralama yok," dedim zorlukla.

"Tüh be," dedi oğlanlardan biri. "Herhalde tatlı hakkımı kaybettim."

Beni dereye itince şap diye suya gömüldüm. Hepsi güldü, kahkahaları kesilince öleceğimi anladım. Derken bir şey oldu. Su beni kendime getirdi, sanki annemin duble espressolu jelibonlarından bir avuç yemiş gibiydim.

Clarisse ve arkadaşları beni sudan almak için dereye girdiler ama ayağa kalkıp onları karşıladım. Ne yapacağımı biliyordum. Kılıcımın geniş tarafını gelen ilk oğlanın kafasına indirdim ve kafasından miğferini uçurdum. Öyle sert vurmuşum ki, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve suya gömüldü.

İki Numaralı Çirkin ve Üç Numaralı Çirkin üzerime geldi. Bir tanesinin yüzüne kalkanımı gömdüm, diğerinin kafasındaki tüyleri kılıcımla aldım. İkisi de anında geri çekildi. Dört Numaralı Çirkin saldırmaya hevesli gözükmüyordu ama Clarisse yaklaşıyordu, elindeki mızrağının ucundan çatır çatır elektrik fışkırıyordu. Mızrağını savurur savurmaz, mızrağın ucunu kalkanımın kenarı ve kılıcımın arasına aldım vemızrak bir çöp gibi kırıldı.

"Ah," diye haykırdı. "Seni gerzek! Seni mezar solucanı!"

Daha kötü şeyler de söyleyebilirdi belki ama kılıcımınkabzasını alnının tam ortasına gömünce düşe kalka dereden uzaklaştı.

Sonra haykırışlar, sevinç dolu çığlıklar duydum ve Luke'un kırmızı takımın bayrağını kaldırmış bir halde sınıra koştuğunu gördüm. Her iki yanındaki Hermes çocukları onu koruyordu, arkalarındaki birkaç Apollon çocuğuysa Hephaistos çocuklarıyla mücadele ediyordu. Ares soyu ayaklandı ve Clarisse kendinden geçmiş bir halde, fısıltıyla bir küfür savurdu.

"Tuzak!" diye bağırdı. "Bu bir tuzak!"

Luke'un peşine düştüler ama çok geçti. Luke dost bölgesini kat ederken, herkes dere kenarında toplandı. Bizim taraf bir anda bağırarak zaferi kutladı. Kızıl bayrak parladı ve gümüş rengine dönüştü. Mızrak ve domuzun yerinde şimdi on bir numaralı kulübenin sembolü olan kocaman bir Kaduseus vardı. Mavi takımdaki herkes Luke'u omuzlarına alıp dolaştırmaya başladı. Kheiron eşkin gidişte koruluktan çıktı ve deniz kabuğundan boruyu öttürdü.

Oyun bitmişti. Biz kazanmıştık.

Tam kutlamalara katılacaktım ki dereden, tam yanımdan Annabeth'in sesi geldi: "Fena değil be kahraman."

Baktım ama yanımda değildi.

"Böyle dövüşmeyi nereden öğrendin," diye sordu. Hava bir an parıldadı ve Annabeth beden buldu, sanki o an kafasından çıkarttığı bir beyzbol kepi vardı elinde.

Kızmaya başlamıştım. Görünmez olmasından etkilenmemiştim bile. "Beni yem yaptın," dedim. "Beni buraya koydun çünkü Clarisse'nin peşime düşeceğini biliyordun, sen de buarada Luke'u sahanın yanından ilerletecektin. Her şeyi planlamışsın."

Annabeth omuz silkti. "Demiştim. Athena'nın her zaman, hem de her zaman bir planı vardır."

"Beni lime lime edecek bir plan."

"Gelebildiğim kadar çabuk yanına geldim. Tam dövüşe dalacaktım ki..." Tekrar omuz silkti. "Yardıma ihtiyacın kalmadı."

Sonra yaralı kolumu gördü. "Bunu nasıl becerdin?"

"Kılıç kesti," dedim. "Ne zannettin?"

"Yok. Kılıç kesmişti. Şimdi bak."

Kan kaybolmuştu. Kocaman kesiğin yerinde uzun, beyaz bir iz vardı ki o da solup gidiyordu. Yaranın ufalışını ve kayboluşunu izledim.

"A-a-anlamıyorum." dedim.

Annabeth bir şeylere kafa patlatıyordu. Neredeyse kafasının içindeki çarkların dönüşünü görecektim. Ayaklarıma baktı, sonra Clarisse'nin kırık mızrağına ve "Sudan çık Percy," dedi.

"Ne..."

"Dediğimi yap sadece."

Dereden çıkar çıkmaz ölesiye yorgun olduğumu hissettim. Kollarım yeniden uyuştu. İçimde dolan adrenalin bitmişti ama Annabeth dengemi bulmamı sağladı.

"Hay, Styks," diye küfretti. "Bu iyi değil. Bunu istemedim. Sen Zeus'tansın sanmıştım..."

Ne demek istediğini soramadan tekrar o kurt ulumasını duydum ama daha yakından geliyordu. Uluma tüm ormanı çınlatıyordu.

Kampçıların sevinç haykırışları anında kesildi. Kheiron, antik Yunanca bir şeyler dedi. Daha sonra ne dediğini anladığımı fark edecektim: "Hazır olun! Yayım gelsin!"

Annabeth kılıcını çekti.

Hemen tepemizdeki kayaların üzerinde bir gergedan büyüklüğünde, kara mı kara bir tazı vardı. Gözleri lav gibi parlıyordu, dişleriyse bir hançer büyüklüğündeydi.

Doğrudan bana bakıyordu.

Bana, "Percy, koş!" diye bağıran Annabeth dışında kimse kımıldamadı.

Önüme geçmeye çalıştı ama dev tazı çok hızlıydı. Dişleri olan dev gibi bir gölge misali Annabeth'in önüne sıçradı. Tam bana vuracakken tökezleyerek geri gittim ve jilet kadar keskin pençelerinin zırhımı deştiğini hissettim. Aynı anda peşpeşe kırk tane kağıt yırtılıyormuş gibi, takır tukur sesler çıkmıştı. Tazının boynunda öbek öbek ok belirdi. Ayaklarımın ucuna düşüp öldü.

Mucize kabilinden hayattaydım. Lime lime olmuş zırhımın altına bakacak gücüm yoktu. Göğsüm yanıyordu ve ıpıslaktı, çok kötü yaralandığımı biliyordum. Bir saniye gecikseler, canavar beni elli kiloluk kıymaya çevirirdi.

Kheiron yanımıza gelmek için elinde yayıyla tırısa kalktı, yüzünde kasvetli bir ifade vardı.

"Di immortales!" dedi Annabeth. "Bu Ceza Tarlaları'ndan bir cehennem tazısıydı. Bunların aslında... Olmaması gerek..."

"Biri çağırmış," dedi Kheiron. "Kamptan birisi." Luke yanıma geldi, elindeki bayrağı unutmuştu, zafer anıgeçip gitmişti.

Clarisse bağırdı: "Hepsi Percy'nin hatası! Percy çağırdı canavarı!"

"Sus çocuğum," dedi Kheiron.

Cehennem tazısının eriyip bir gölgeye dönüşümünü ve kaybolana kadar toprağı lekelemesini izledik.

"Yaralısın," dedi Annabeth. "Çabuk Percy, suya gir." "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin" dedi. "Kheiron, şuna bak."

Tartışacak gücüm yoktu. Tekrar dereye adım attım, bu sırada tüm kamp etrafıma toplanmıştı.

Anında kendimi iyi hissettim. Göğsümdeki yaraların kapandığını hissedebiliyordum. Kampçılardan bazılarının nefesi kesildi.

"Bakın, ben... Ben neden böyle bilmiyorum" dedim özür dilemeye çalışıyordum. "Üzgünüm..."

Ama aslında baktıkları yaralarımın iyileşmesi değildi. Başımın üstündeki bir şeye işaret ediyorlardı.

"Percy," dedi Annabeth o şeye işaret ederek. "Eee..."

Kafamı kaldırıp bakana dek başımın üstündeki alametsolmaya başlamıştı ama yine de yeşil renkli yanardöner hologramı görebildim. Üç dişli bir mızrak: bir Üçlü Yaba.

"Baban," diye mırıldandı Annabeth. "Bu gerçekten hiç iyi değil."

"Belirlendi," diye ilan etti Kheiron.

Etrafımı saran kampçıların tümü diz çökmeye başladı, hatta Ares kulübesindekiler bile, gerçi buna çok sevinmiş gibi değillerdi.

"Babam?" diye sordum, tamamen şaşkınlık içindeydim.

"Poseidon," dedi Kheiron. "Yeri sallayan, Fırtına Getiren,Atların Babası. Selam olsun Perseus Jackson. Deniz Tanrısı'nın Oğlu."

9. Bana Bir Görev Teklif Ediliyor

Sonraki sabah Kheiron beni üç numaralı kulübeye yolladı.

Kimseyle paylaşmak zorunda değildim. Tüm malzemelerimi koyacak bolca yerim vardı: yani Minotor boynuzum, yedek bir takım kıyafet ve bir çanta dolusu tuvalet malzemesi. Kendi yemek masam vardı, istediğimi yapabilirdim, canım ne zaman istese "ışıklar kapansın" diyebilirdim, kimseden emir almama gerek yoktu.

Ve kendimi son derece perişan hissediyordum.

Tam başkalarınca kabul edildiğimi hissetmeye, on birnumaralı kulübeyi ev gibi hissetmeye ve normal bir çocukmuş gibi (bir melez ne kadar normal oluyorsa artık) hissetmeye başlamışken, nadir görülen bir hastalığa tutulmuş gibi diğerlerinden ayrılmıştım.

Kimse cehennem tazısından bahsetmiyordu ama hepsinin arkamdan bunu konuştuğunu sezmiştim. Bu saldırı herkesi korkutmuştu. İki anlama geliyordu bu: birincisi benDeniz Tanrısı'nın oğluydum, ikincisi canavarlar beni öldürmek için her şeyi yapacaktı. Her zaman güvenli olduğu düşünülen bu kampı bile basabileceklerdi.

Diğer kampçılar mümkün mertebe uzağımdan geçmeye başladı. Korulukta Ares soyuna yaptıklarımı gördükten sonra on bir numaralı kulübe benimle kılıç dersine girmekten çekinmeye başladı. Bu nedenle Luke'la teke tek çalışmaya başladık. Beni her zamankinden fazla zorluyor, derslerde beni yaralamaktan da çekinmiyordu.

"Ne kadar antrenman yapsan az, ihtiyacın olacak," dedi yanan meşalelerle ve kılıçlarla çalışırken. "Şimdi şu engerek kafası koparma vuruşunu yeniden deneyelim. Elli tekrar daha."

Annabeth sabahları antik Yunanca dersi vermeye devam etti ama bir şeyler dikkatini dağıtıyor gibiydi. Ne zaman bir şey desem sanki alnın ortasına vurmuşum gibi kaşlarını çatıyordu.

Derslerden sonra kendi kendine, mırıl mırıl bir şeyler diyerek uzaklaşıyordu: "Görev... Poseidon?... Lanet, pislik... Bir plan yapmalı..."

Clarisse bile yanıma yanaşmıyordu, gerçi zehirli bakışlarından büyülü mızrağını kırdığım için beni öldürmek istediği apaçık belli oluyordu. Keşke bana bağırsa, yumruk atsa, ne olursa olsun, bir şey yapsaydı. Görmezden gelineceğime, her gün kavga etmeyi yeğlerdim.

Kampta birileri bana gıcık oluyordu biliyordum, çünkü bir gece kulübeye geldiğimde ölümlülerin çıkarttığı bir gazete eşikten içeri atıldı. Bu New York Daily News gazetesiydi, ilgili sayfa açıktı. Makaleyi okumam neredeyse bir saatimi aldı; okudukça kızmış, kızdıkça sözcükler sayfadan dışarıhavalanmaya başlamıştı.

TUHAF ARABA KAZASI SONRASINDA

ANA OĞUL HÂLÂ KAYIP

Haber: EILEEN SMYTHE

Sally Jackson ile oğlu Percy gizemli kayboluşlarından bir hafta geçmesine karşın hâlâ kayıp. Geçen cumartesi, Long Island'a giden yolda 78 model Camaro marka arabaları kötü şekilde yanmış, çatısı parçalanarak sökülmüş, ön dingil kırık bir halde bulunmuştu. Araba ters dönmüş, yolda otuz metre kaymış ve patlamıştı.

Hafta sonu tatili için Montauk'a giden ana oğlun burayı neden acilen terk ettikleri sorusunun yanıtı gizemini koruyor. Araçta ve kaza mahallinde az miktarda kan izi bulunmuşsa da Jackson ailesinin kayıp fertlerine dair

başka bir iz yok. Kırsal bölgenin sakinleri ise kaza sırasında olağandışı bir şey görmediklerini belirtiyorlar.

Bayan Jackson'ın kocası Gabe Ugliano üvey oğlu Percy Jackson'ın sorunlu bir çocuk olduğunu, çok sayıda yatılı okuldan atıldığını, geçmişte şiddet eğilimi gösterdiğini ifade etti.

Polisler, Bayan Jackson'ın oğlu Percy'nin annesinin kayboluşunda zanlı olup olmadığına dair bilgi vermeseler de bu işte parmağı olabileceği ihtimalini es geçmediklerini belirttiler. Polis, aşağıda fotoğrafları görülen Sally Jackson ve Percy'nin akıbetine dair bilgisi olanların ücretsiz suçla savaş hattını aramasını önemle rica ediyor.

Numara siyah keçeli kalemle daire içine alınmıştı.

Gazeteyi buruşturup attım, sonra kendimi bomboş kulübemin ortasındaki ranzama attım.

"Işıklar kapansın," dedim kendi kendime, perişan bir halde.

O gece ömrümdeki en kötü kabusu gördüm.

Fırtınalı bir günde, bir deniz kıyısı boyunca koşuyordum. Bu kez, arkamda bir şehir vardı. Ama burası New York değildi. Şehrin araziye yayılışı farklıydı: binalar birbirinden uzaktı, palmiye ağaçları ve ufka doğru dizilmiş ufak tepeler görülüyordu.

Kıyıya çarpan dalgalardan yüz metre uzakta iki adam dövüşüyordu. İkisi de Amerikan güreşçilerine benziyordu; sakallı ve uzun saçlı iki kaslı adam. İkisi de uzun Yunan tuniklerinden giymişti ama birisininkinin kenarları mavi renkliyken, diğerininki yeşildi. Birbirlerini tutuyor, güreşiyor, tekme atıyor, kafa atıyor, ne zaman birbirlerine değseler şimşek çakıyor, gök kararıyor, rüzgar güçleniyordu.

Onları durdurmalıydım. Neden, bilmiyordum. Ama ne kadar hızla koşsam da rüzgar beni geri fırlatıyordu. Olduğum yerde koşuyordum, ayak

tabanlarım çaresizce kumları eşeliyordu, topuklarıma kadar bir çukurdaydım.

Kükreyen fırtınanın arasından mavi cüppelinin, yeşil cüppeliye seslendiğini işittim. Geri ver! Geri ver! Sanki oyuncak paylaşamayan kreş çocukları.

Dalgalar büyüdü, büyüdü, sahile vurdukça üstüme tuzlu köpükler saçtı.

Bağırdım. Durun! Kesin kavgayı!

Yer sarsıldı. Toprağın altında bir yerlerden kahkahalar işitildi. Bu ses öyle derin, öyle şeytaniydi ki kanım dondu.

Küçük kahraman, aşağı gel, dedi o ses alçak sesle şarkı söylercesine. Aşağı gel!

Altımdaki kumlar ikiye yarıldı, doğrudan dünyanın merkezine giden bir oyuk oluştu. Ayağım kaydı ve karanlık beni yuttu.

Uyandım, düştüğüme emindim.

Hâlâ üç numaralı kulübedeydim. Bedenim sabah oldu diyordu ama dışarısı karanlıktı, tepeleri gök gürültüsü dövüyordu. Fırtına çıkıyordu, bunu ben düşlememiştim.

Kapının önünden tak, tuk sesler geldi, eşiğe bir toynak vuruyordu.

"İçeri girin."

Kıvırcık tırısta içeri girdi, endişeli gözüküyordu. "Bay D. seni görmek istiyor."

"Neden?"

"Öldüre... Aslında, sana o anlatsın."

İçim içimi yiyerek giyindim ve başımı derde soktuğumdan emin biçimde

Kıvırcık'ın peşine düştüm.

Günlerce Büyük Ev'e çağrılmayı beklemiştim gizlice. Şimdi Poseidon'un oğlu olduğum açıklanmıştı, çocuğu olmaması gereken Üç Büyükler'den birinin oğluydum. Hayatta olmam bile bir suçtu zannımca. Diğer tanrılar var olduğum için bana en iyi ceza nedir diye düşünüyor olmalıydı. Şimdi Bay D. de kararı söyleyecekti.

Long Island üzerindeki gök kaynadı kaynayacak bir mürekkep çorbası gibiydi. Bizim yönümüze sisli bir yağmur perdesi yaklaşıyordu. Kıvırcık'a şemsiyeye ihtiyacımız olup olmadığını sordum.

"Hayır," dedi. "Biz istemedikçe buraya yağmur yağmaz."

Fırtınayı işaret ettim. "Madem öyle, şu ne?"

Kıvırcık huzursuzca şöyle bir göz attı göğe. "Geçer gider. Kötü hava hep öyledir."

Haklı olduğunu fark ettim. Orada olduğum hafta boyunca yağmur yüklü bulutlar tepemizden geçmemişti. Yaklaşanlar vadinin köşesinden kıvrılıp uzaklaşmıştı.

Ama şu fırtına... Devasaydı.

Voleybol sahasında Apollon'un kulübesinden çocuklar satirlerle sabah oyunlarını oynuyorlardı. Dionisos'un ikizleri çilek tarlasında geziyor, bitkileri büyütüyordu. Herkes olağan işleriyle meşgul gözükse de hepsi gergindi. Gözleri fırtınadaydı.

Kıvırcık'la Büyük Ev'in ön verandasına yürüdük. Dionisos kaplan desenli Hawaii gömleğini giymiş, yanına diyet kolasını almış bezik oynuyordu; tıpkı ilk geldiğim gündeki gibi. Masanın karşısında sahte tekerlekli iskemlesinde Kheiron oturuyordu. Görünmez rakiplere karşı oynuyorlardı; havada iki deste kart asılıydı.

"Vay, vay, vay," dedi Bay D. başını bile kaldırmadan. "Meşhur ufaklık

gelmiş."

Bekledim.

"Yaklaş biraz," dedi Bay D. "Baban bizim ihtiyar İstiridye Sakallı diye önünde el pençe divan duracağımı sanma ölümlü."

Bulutlara bir ağ gibi şimşek saçıldı. Gök gürültüsü evin pencerelerini zangırdattı.

"Aman, aman, aman," dedi Dionisos.

Kheiron bezik kartlarıyla ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Kıvırcık korkulukların yanına sinmişti, toynaklarını bir ileri bir geri vuruyordu.

"Bana bıraksalar," dedi Dionisos, "moleküllerini alev alev patlatırdım. Küllerini siler süpürür, bir sürü dertten dekurtulmuş olurduk. Ama Kheiron'a kalırsa bu lanet olasıca kamptaki görevime uygun değilmiş bu: yani siz küçük veletlerin zarar görmesini engellemek."

"Kendiliğinden yanma, bir tür zarar verme sayılır Bay D." dedi Kheiron araya girerek.

"Saçmalık," dedi Dionisos. "Çocuk bir şeycik hissetmezdi. Her halükarda kendimi tutmayı kabul ettim. Bunun yerine seni bir yunusa dönüştürüp babana yollamayı düşünüyorum."

"Bay D..." diyerek onu uyardı Kheiron.

"Aman, tamam," dedi Dionisos yumuşayarak. "Bir ihtimal daha var. Ama hem budalaca hem ölümcül." Dionisos masadan kalktı ve görünmez oyuncuların kartları masaya düştü. "Acil bir toplantı için Olimpos'a gidiyorum. Şayet döndüğümde bu çocuk burada olacak olursa, onu Atlantik şişeburun yunusuna çeviririm. Anlaşıldı mı? Perseus Jackson, kafan biraz çalışıyorsa bunun, Kheiron'un yapman gerektiğini düşündüğü şeye göre daha akıllıca olduğunu görürsün."

Dionisos bir oyun kartını aldı, büktü ve plastik bir dikdörtgene dönüştürdü. Bir kredi kartı? Hayır. Bir güvenlik kartı.

Parmaklarını şıklattı.

Sanki hava etrafında kırıldı, büküldü. Bir holograma dönüştü, sonra bir rüzgar oldu esti. Geride yalnızca taze ezilmiş üzüm kokusu kalmıştı.

Kheiron bana gülümsediyse de yorgun ve sıkıntılı olduğu belliydi. "Percy, lütfen gel otur. Kıvırcık sen de."

Oturduk.

Kheiron elindeki desteyi masaya yaydı, belli ki kullanmadığı bu elle oyunu alacaktı.

"Anlat bakalım Percy," dedi. "Cehennem tazısı hakkında ne düşündün?"

Bu adı duymak bile tüylerimi ürpertmeye yetmişti.

Kheiron belki de Hıh, hiç işte. Cehennem tazılarını benkahvaltı niyetine yerim, dememi bekliyordu. Ama yalan söyleyesim yoktu.

"Korkuttu beni," dedim. "Şayet siz onu vurmasaydınız, ben çoktan ölmüştüm."

"Daha kötüleri çıkacak karşına Percy. İşin bitmeden önce çok daha kötüleri çıkacak."

"Bitmeden... Ne bitmeden?"

"Görevin, elbette. Kabul ediyor musun?"

Kıvırcık'a baktım, kabul edeyim diye can atıyordu.

"Hımm, Efendim," dedim "Görevim ne, daha söylemediniz?"

Kheiron suratını ekşitti. "Eh, işin zor kısmı burada, ayrıntılarda."

Tüm vadi bir gök gürültüsü ile titredi. Fırtına bulutları artık deniz kıyısına varmıştı. Görebildiğim kadarı ile deniz de gök de kaynayan kazan gibiydi.

"Poseidon ve Zeus," dedim. "Kıymetli bir şey için mücadele ediyorlar... Çalınmış bir şey için. Öyle değil mi?"

Kheiron ve Kıvırcık birbirlerine baktı.

Kheiron tekerlekli sandalyesinde öne eğildi. "Bunu nasıl bildin?"

Utançtan kızardım. Keşke şu koca ağzımı açmasaydım. "Noel'den beri hava bir garip, sanki yer göğe, gök yere düşman, kavga ediyorlar. Sonra Annabeth'le de konuştum, bir hırsızlıkla ilgili bir şeyler işitmiş. Ve bir de gördüğüm şu kabuslar var."

"Biliyordum," dedi Kıvırcık.

"Sus bakalım satir," diye emretti Kheiron.

"Ama bu onun görevi!" Kıvırcık'ın gözleri heyecanla parlıyordu. "Muhakkak öyle!"

"Buna yalnız Kahin karar verir." Kheiron çalı gibi sakalını kaşıdı. "Bununla beraber Percy, sen haklısın. Babanla

Zeus arasında yüzyıllardır böyle bir kavga olmamıştı. Çalınmış olan değerli bir şey yüzünden kavga ediyorlar. Tam söylemek gerekirse: bir şimşek yüzünden."

Sinirden güldüm. "Bir ne?"

"Hafife alma bu işi," diye uyardı beni Kheiron. "İkinci sınıf bir tiyatro oyunundaki, üstü teneke kaplı bir zikzaktan bahsetmiyorum. Bahsettiğim şey yarım metreden büyük, yüksek kalite ilahi bronzdan mamul; her iki ucunda da tanrı kudretinde patlayıcılar var."

"Haaa."

"Zeus'un ilk şimşeği," dedi Kheiron, gitgide heyecanlanıyordu. "Zeus'un kudretinin simgesidir o. Tüm şimşekler desenini ondan alır. Titanlara karşı savaşta Kiklopların imal ettiği ilk silahtır o, Etna Dağı'nın tepesini uçuran, Kronos'u tahtından indiren şimşektir o. İlk şimşeğin yanında, ölümlülerin hidrojen bombaları havai fişeğe benzer."

"Ve kayıp mı?"

"Çalınmış," dedi Kheiron.

"Kim tarafıyla?"

"Kim tarafından?" diye düzeltti Kheiron. Bir kere öğretmensen, hep öğretmensin. "Senin tarafından."

Ağzım açık kaldı.

"En azından," -elini kaldırdı Kheiron- "Zeus böyle düşünüyor. Kış gündönümünde, tanrıların son divanında, Zeus'la Poseidon tartıştılar. Her zamanki saçmalıklar yüzünden: 'Rhea Ana en çok seni sevdi, hayır beni sevdi.', 'Hava felaketleri, deniz felaketlerinden daha görkemli, hayır deniz felaketleri daha görkemli.' vesaire. Ardından Zeus ilk şimşeğinin kaybolduğunu fark etmiş, taht odasından, resmen burnunun ucundan yürütmüşler. Anında işi Poseidon'dan bilmiş. Şimdi, hiçbir tanrı, diğer tanrının kudret sembolünü doğrudan alamaz. En eski ilahi yasalar böyle buyurur. Ama Zeus, babanın insan bir kahramanı şimşeği almaya ikna ettiğini düşünüyor."

"Ama ben yapmadım..."

"Sabret de dinle çocuğum," dedi Kheiron. "Zeus'un şüphelenmekte haklı gerekçeleri var. Kiklopların demirhaneleri okyanusun altında, bu nedenle Poseidon'un kardeşine şimşek yapanlar üzerinde gücü var. Zeus, Poseidon'un ilk şimşeği aldığına, Kikloplara yasadışı kopyalar yaptırarak

cephaneliğini genişlettiğine inanıyor. Bunlar Zeus'u tahtından etmek için kullanılabilir. Zeus'un emin olmadığı tek konu Poseidon'un şimşeği çaldırmak için hangi kahramanı kullandığıydı. Ama şimdi Poseidon onun oğlu olduğunu herkese ifşa etti. Kış tatillerinde New York'taydın. Olimpos'a kolaylıkla sezdirmeden girmiş olabilirsin. Zeus'a göre hırsız bulundu."

"Ama ben hiç Olimpos'a gitmedim? Zeus çıldırmış olmalı!"

Kheiron da, Kıvırcık da endişeyle göğe baktı. Kıvırcık'ın dediklerine karşın, bulutlar kampımızın yanından geçip gitmeyecek gibiydi. Doğrudan vadinin üzerine yaklaşıyorlardı, sanki tabutumuzun kapağını kapatacaklardı.

"Şey, Percy..." dedi Kıvırcık. "Gök Tanrısı'ndan bahsederken o ç ile başlayan sözcüğü kullanmıyoruz."

"Belki de paranoyaklaştı denilebilir," diye önerdi Kheiron. "Hem şu da var, Poseidon daha önce Zeus'u tahttan indirmeyi denedi. Final sınavında otuz sekizinci soruydu sanırım..." Sanki otuz sekizinci soruyu gerçekten hatırlamamı beklermiş gibi bakıyordu bana.

Kim, nasıl beni bir tanrının silahını çalmakla suçlayabilirdi? Yakalanmadan Gabe'in poker partisinden bir dilim pizza bile çalamıyordum. Kheiron da bir yanıt bekler gibiydi.

"Altın bir ağla ilgili bir şey miydi?" diye tahmin ettim. "Poseidon, Hera ve birkaç tanrı daha... Sanırım, Zeus'u tuzağa düşürdüler, daha iyi bir hükümdar olmaya yemin edene dek de bırakmadılar, doğru mu?"

"Doğru," dedi Kheiron. "Zeus da o günden sonra Poseidon'a asla güvenmedi. Elbette Poseidon ilk şimşeği çaldığını reddediyor. Suçlama onu son derece gücendirdi. İkisi aylardır durmadan tartışıyor, savaş açma tehditleri savuruyorlar. Şimdi sen meydana çıkınca... Tabir caizse, bardağı taşıran son damla."

"Ama ben daha çocuğum!"

"Percy," diyerek Kıvırcık araya girdi. "Sen Zeus olsan, kardeşinin sürekli

seni tahttan indirme planları yaptığını düşünsen; kardeşin bir anda İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki kutsal yeminlerini bozduğunu itiraf etse; sana karşı kullanılmak üzere yeni bir ölümlü kahramanın babası olduğunu düşünsen... Senin de içine bir kurt düşmez mi?"

"Ama ben bir şey yapmadım ki. Poseidon, yani babam, gerçekten bu ilk şimşeği çaldırtmadı, yoksa yaptı mı?"

Kheiron iç geçirdi. "Durumu tahlil eden, aklı başında kişilere kalsa, hırsızlık Poseidon'un tarzına uymuyor. Ama Deniz Tanrısı, Zeus'u buna ikna etmeye uğraşmayacak kadar gururlu. Zeus, şimşeği iade etmesi için Poseidon'a yaz gündönümüne kadar süre verdi. Yani 21 Haziran, on günsonra. Poseidon da aynı güne kadar kendisine hırsız denildiği için özür bekliyor. Diplomasi ağır basacak, Hera veya Demeter veya Hestia iki kardeşin akıllarını başlarına getirecek diye ummuştum. Ama senin ortaya çıkışın Zeus'un kanını beynine sıçrattı. Şimdi iki tanrı da geri adım atmayacak. Birisi müdahale etmediği sürece, ilk şimşek bulunup gündönümünden önce Zeus'a iade edilmediği sürece savaş çıkacak. Tam teşekküllü bir savaş nasıldır bilir misin Percy?"

"Berbat?" diye fikir yürüttüm.

"Kaos içinde bir dünya düşün. Doğanın güçleri kıran kırana savaşta. Olimposlular Zeus ve Poseidon arasında taraf seçmek zorunda. Yıkım. Katliam. Milyonlarca ölü. Batı medeniyeti öyle büyük savaş meydanı ki, kıyaslayacak olursak Truva Savaşı yastık savaşından farksız olur."

"Berbatmış," dedim.

"Ve sen, Percy Jackson, Zeus'un gazabını hissedecek ilk kişi olacaksın."

Yağmur yağmaya başladı. Voleybol oynayanlar oyunu bıraktı ve göğe şaşkınlıka bakarak sus pus kesildiler.

Melez Tepesi'ne bu fırtınayı getiren bendim. Zeus benim yüzümden tüm kampı cezalandırıyordu. Sinirden köpürmeye başladım.

"Yani o aptal ilk şimşeği bulacağım," dedim. "Ve Zeus'a iade edeceğim."

"Bundan iyi barış teklifi mi olur?" dedi Kheiron. "Poseidon'un oğlu Zeus'tan çalınanı Zeus'a veriyor."

"Peki şimşek Poseidon'da değilse kimde?"

"Sanırım biliyorum," derken Kheiron'un suratındaki ifade kasvetliydi. "Yıllarca önce dinlediğim bir kehanetin bir kısmı... Eh, bazı dizelerin anlamı şimdi beliriyor. Ama dahafazla şey demeden önce görevi resmen kabul etmelisin. Kahin'den akıl almalısın."

"Siz bana şimşeğin yerini neden önceden söylemiyorsunuz?"

"Çünkü söylersem bu güçlüğü kabul etmeyecek kadar korkabilirsin."

Yutkundum. "İyi nedenmiş."

"O halde kabul ediyorsun?"

Kıvırcık'a baktım, bakışlarıyla beni teşvik etmeye çalışıyordu.

Onun için kolay tabii. Zeus benim canımı almak istiyordu.

"Tamam," dedim. "Yunusa dönüştürülmekten iyidir."

"O halde Kahin'e danışma vaktin geldi," dedi Kheiron."Merdivenlerden çık Percy. Tavan arasına git. Aşağı indiğinde, hâlâ aklın başında olursa tabii, konuşmaya devam ederiz."

Dört tane merdiven çıktıktan sonra tavandaki yeşil renkli bir kapıya geldim.

Kapıyı açan kordonu çektim. Kapı açıldı ve takır tukur tahta bir merdiven indi aşağı.

Tavan arasından yayılan ılık hava küf, çürük tahta ve bir şey daha kokuyordu, biyoloji derslerinden hatırladığım bir koku. Sürüngenler. Yılan

kokuşuydu bu.

Nefesimi tutup merdivenden çıktım.

Tavan arası Yunan kahramanlardan kalma çerçöple doluydu: örümcek ağları ile kaplı zırhlıklar; vaktiyle parlakken, pastan çukur çukur olmuş kalkanlar; üstlerine İTHAKA, KİRKE ADASI ve AMAZONLAR DİYARI yazan çıkartmalarla bezeli, deri kaplı eski sandıklar. Uzunca bir masanın üstündeise turşusu kurulmuş şeyler ile dolu cam kavanozlar diziliydi: üstü kıllarla kaplı kopmuş, kocaman sarı gözler, başka çeşitli canavar parçaları. Duvara tutturulmuş, içi doldurulmuş bir kafanın her yanı tozla kaplıydı. Bu kafa dev bir yılanın kafasına benziyordu ama boynuzları ve köpekbalığı dişleri vardı. Altındaki levhada şöyle yazıyordu: HİDRA KAFASI No: 1, WOODSTOCK, NEW YORK, 1969.

Pencerenin yanındaki üç bacaklı tahta taburenin üzerinde hepsinden mide bulandırıcı bir hatıralık eşya vardı: bir mumya. Şu bildiğimiz kumaşa sarılı türden değil, kuruyup kabuklaşmış dişi bir insan bedeni. Hippilerin giydiği türden rengarenk batikten yazlık elbise giymişti, bir sürü hippi kolyesi ve uzun siyah saçlarının üzerinde bir saç bandı vardı. Suratındaki deri incelmiş, kafatasına yapışmıştı. Gözleri bembeyaz cam yarıklar gibiydi, sanki gerçek gözlerinin yerine mermer yerleştirmişlerdi; çok uzun, hem de çok uzun bir zamandır ölüydü.

Baktıkça ürperiyordum. Tabii, bu söylediğim mumya taburede doğrulup ağzını açana dekti. Mumyanın ağzından yeşil bir sis fışkırdı, sisten çıkan iplikçikler yerde toparlandı, yirmi bin yılan bir ağızdan tıslıyormuşçasına bir ses çıktı. Yerdeki kapağa doğru gerilerken kendi ayağıma takıldım ama zaten kapak da o an tak diye kapandı. Kafamın içinde bir ses duydum, ses bir kulağımdan diğerine kayar gibi gidiyor, beynimin içine çörekleniyordu: Ben Delfi'nin ruhuyum, Işıldayan Apollon'un kehanetlerinin sözcüsüyüm, kudretli Piton'un katiliyim. Yaklaş, arayıştaki kişi ve sor.

Şöyle demek istiyordum: hayır, teşekkür ederim, ben sadece tuvalete bakmıştım. Ama kendimi zorlayıp derin bir nefes aldım.

Mumya canlı değildi. Aslında bu dehşet başka bir şeyitaşıyordu içinde, o

şey de etrafımda yeşil bir sis halinde dolanan güçtü. Ama bu varlıktan, iblisimsi matematik öğretmenim Bayan Dodds veya Minotor gibi kötülük hissi gelmiyordu. Daha çok otobandaki meyve tezgahının başında örgü ören Üç Kader gibi bir his yayılıyordu: kadim, kudretli,kesinlikle insan olmayan bir varlığın hissi. Ama buna karşın beni öldürme derdinde değildi.

En sonunda cesaretimi toplayıp sordum, "Kaderimde ne var?"

Sis kıvrıldı, dolandı, yoğunlaştı, tam önümdeki canavar turşusu kavanozları ile dolu masayı ve beni sardı. Bir anda masanın etrafında oturmuş kağıt oynayan dört adam belirdi. Yüzleri ortaya çıktı. Kokarca Gabe ve arkadaşlarıydı bunlar.

Bu poker partisinin gerçek olamayacağını bilmeme karşın istemeden yumruklarımı sıktım. Bir illüzyondu bu, sisten yapılmıştı.

Gabe bana döndü ve Kahin'in o törpü sesi gibi sesiyle konuştu: batıya gideceksin, geri dönen tanrıyla yüzleşeceksin.

Sağındaki arkadaşı bana baktı ve o da aynı sesle konuştu: Çalınanı bulacaksın, selametle iade edeceksin.

Solundaki adam iki poker fişi sürdü masaya, sonra şöyle dedi: dost bildiğin ihanet edecek sana.

Sonunda, apartman görevlimiz Eddie en felaket satırı söyledi: ve en çok önemsediğini kurtaramayacaksın sonunda.

Şekiller çözülmeye başladı. İlk başta bir şey diyemeyecek kadar şaşkındım ama sis geri çekilip, yeşil bir yılan şeklinde büküldükten sonra mumyanın ağzına girerken bağırdım: "Bekle! Ne demek istiyorsun? Hangi dostum? Neyi kurtaramayacağım?"

Sis yılanının kuyruğu mumyanın ağzında kayboldu. Mumya kadın tekrar sırtını duvara yasladı. Ağzı sıkı sıkıya kapandı, sanki yüz yıldır açılmamışçasına. Suskundu tavan arası; yitik hatıralarla dolu boş, ıssız bir oda.

Örümcek ağları beni de sarana kadar beklesem de başka bir şey öğrenemeyeceğim hissine kapıldım.

Kahin'le görüşmem bitmişti.

"Eee?" diye sordu Kheiron.

Bezik masasındaki bir sandalyeye gömüldüm. "Çalınanı bulacağımı söyledi."

Kıvırcık oturduğu yerden öne eğildi, heyecanla bir diyet kola kutusundan kalanları çiğniyordu. "Bu harika!"

"Kahin tam olarak ne söyledi?" diye bastırdı Kheiron. "Bu çok önemli."

O sürüngen sesi hâlâ çınlıyordu kulaklarımda. "Dedi ki... Dedi ki, batıya gidecekmişim, geri dönen bir tanrıyla yüzleşecekmişim. Çalınanı bulacak ve sağ salim teslim edecekmişim."

"Biliyordum," dedi Kıvırcık.

Kheiron bunlarla hiç tatmin olmamış gibiydi. "Başka?"

Ona söylemek istemedim.

Hangi dostum ihanet ederdi ki bana? O kadar dostum yoktu bir kere.

Ve o son satır: en önemli şeyi kurtarmayı beceremeyecektim. Ne tür bir kahin, beni göreve gönderip, üstüne Haa, unutmadan, beceremeyeceksin, derdi ki?

Bunları nasıl itiraf ederdim ki?

"Hayır," dedim. "Hepsi bu kadar."

Yüzümü inceledi Kheiron. "Pekala Percy. Ama şunu bil: Kahin'in sözleri

genelde çift anlamlıdır. Üstlerinde çok durma. Her şey olup bitene kadar gerçek ortaya çıkmaz."

Kötü bir şeyleri söylemediğimi bildiğini hissettim, yinede kendimi iyi hissetmemi sağlamaya uğraşıyordu.

"Tamam," dedim, konuyu değiştirmeye can atıyordum."O halde nereye gidiyorum? Batıdaki bu tanrı da kim ola?"

"Ah, bir düşünsene Percy," dedi Kheiron. "Zeus da Poseidonda savaşta zayıf düşerse, bu işten kim kazançlı çıkar?"

"Tahta geçmek isteyen başka bir kişi?" diye tahmin yürüttüm.

"Evet, tam olarak. Garez besleyen bir kişi, çağlar önce dünya bölüşüldüğünde kendi payına düşenden memnun olmayan bir kişi, ölen milyonlarca insanla krallığı kudretine kudret katmış bir kişi. Kardeşlerinin zoruyla bir daha çocuk yapmamaya yemin etmiş, her iki kardeşi de yemini bozmuş bir kişi."

Kabuslarım geldi aklıma, yerin altından şer dolu bir ses gelmişti. "Hades."

Kheiron başını salladı. "Ölülerin Tanrısı tek olasılık."

Kıvırcık'ın ağzından bir parça alüminyum kayıp düştü."Vay, bir durun. N-n-neee?"

"Percy'nin peşine bir Furia düştü," diye hatırlattı Kheiron. "Kim olduğundan emin olana dek bu genç adamı izledi, sonra onu öldürmeye çalışü. Furialar tek bir tanrıya hizmet eder: o da Hades."

"Evet ama... Ama Hades tüm kahramanlardan nefret eder," diye itiraz etti Kıvırcık. "Hele bir de Percy'nin Poseidon'un oğlu olduğunu öğrenmişse..."

"Ormana bir cehennem tazısı girdi," diye devam etti Kheiron. "Bunlar yalnızca Ceza Tarlaları'ndan çağrılabilir. Dahası yalnızca kampın içerisinden bir kişi çağırmış olabilir. Hades'in burada bir casusu olmalı.

Poseidon'un adını temize çıkartmak için Percy'yi kullanmayı deneyebileceğini düşünmüş olmalı. Hades, görevine çıkamadan bu genç meleziöldürmeyi çok istiyor olmalı."

"Mükemmel," diye söylendim. "Canımı almak isteyen büyük tanrı birdi, iki oldu."

"Ama görev..." dedi Kıvırcık yutkunarak. "Yani, ilk şimşek Maine gibi bir yerde olamaz mı? Maine senenin buzamanı çok güzeldir."

"Hades ilk şimşeği çalmak için bir yardakçısını göndermiş olmalı," dedi Kheiron ısrarla. "Onu Yeraltı Dünyası'na sakladı, Zeus'un Poseidon'u suçlayacağından adı gibi emin. Ölülerin Tanrısı'nın neden bunları yaptığını tam anlamasam da, hatta savaş başlatmak için neden bu zamanı seçtiğini bilemesem de bir şey kesin: Percy, Yeraltı Dünyası'na gitmeli, ilk şimşeği bulmalı ve gerçeği ortaya çıkartmalı."

Tuhaf bir ateşle ekşidi midem. En tuhafı da şuydu: korkmuyordum. Bu sabırsızlıktı. Hades şimdiye dek üç kez beni öldürmeyi denemişti. Furia'yı, Minotor'u ve cehennem tazısını kullanmıştı. Annemin parlayıp yok olması onun kabahatiydi. Şimdi de işlemediğimiz bir suçtan, hırsızlıktan ötürü beni ve babamı zan altına sokuyordu.

Onu alaşağı etmeye hazırdım.

Üstüne üstlük, ya annem de Yeraltı Dünyası'ndaysa...

Kafamda henüz delirmemiş bir kısım, Bir dur yahu, dedi.Sen daha çocuksun. Hades ise bir tanrı.

Kıvırcık tir tir titriyordu. Bezik kartlarını patates cipsi gibi yemeye başladı.

Zavallıcık, artık o da ne haltsa, bir araştırma ruhsatı almak için benimle bir görev tamamlamak zorundaydı. Ama ben nasıl ondan bu göreve gelmesini isteyecektim ki, hele bir de Kahin başaramayacağımı söyledikten sonra? Bu bir intihardı.

"Bakın, madem bu işin arkasında Hades olduğunu biliyoruz," dedim Kheiron'a, "Neden gidip diğer tanrılara söylemiyoruz? Zeus ya da Poseidon, Yeraltı Dünyası'na inip birkaç kafa kırsın."

"Şüphelenmekle bilmek aynı şey değil," dedi Kheiron. "Dahası diğer tanrılar Hades'ten şüphelense bile, ki Poseidon şüpheleniyor bence, kendileri gidip şimşeği alamaz. Tanrılar davet olmadıkça bir diğerinin bölgesine giremez. Bu da kadim bir yasa. Diğer yandan kahramanların bazı ayrıcalıkları var. İstedikleri yere gider, istediklerine meydan okurlar, tabii bunu yapabilecek kadar cesur ve güçlü oldukları sürece. Hiçbir tanrı kahramanların eylemlerinden mesul tutulamaz. Tanrılar neden her zaman kahramanlar vasıtası ile iş görür zannediyordun?"

"Demek istediğin, benim de kullanıldığım yani?"

"Demek istediğim, Poseidon'un seni şimdi sahiplenmesinin bir tesadüf olmadığı. Çok riskli bir oyun ama çaresiz bir halde. Sana ihtiyacı var."

Babamın bana ihtiyacı var.

İçim bir çiçek dürbününe tutulmuş gibiydi, karmakarışık hislerle doluydu. Gücensem mi, sevinsem mi bilmiyordum; mutlu muydum, kızgın mı? Poseidon on iki senedir beni görmezden geliyordu. Şimdi bir anda bana ihtiyacı olmuştu.

Kheiron'a baktım. "Poseidon'un oğlu olduğumu baştan beri biliyordun, değil mi?"

"Şüphelenmiştim. Dediğim gibi... Ben de Kahin'le konuşmuştum."

Bana kendi kehaneti ile ilgili söylemediği çok şey olduğunu hissediyordum ama şimdi bunu dert edemem diye düşündüm. Ne de olsa benim de söylemediklerim vardı.

"Şunu iyice kavramama yardım edin," dedim "Yeraltı Dünyası'na gitmem ve Ölülerin Tanrısı'yla yüzleşmemgerek."

"Doğru," dedi Kheiron.

"Evrendeki en güçlü silahı bulmalıyım."

"Doğru."

"Ve on gün içerisinde, yani yaz gündönümünden önce Olimpos'a geri götürmeliyim."

"Mesele bu evet."

Kıvırcık'a baktım, tam o sırada kupa asını yutuyordu.

"Senenin bu dönemi Maine'in ne kadar güzel olduğundan bahsetmiş miydim?" dedi cılız bir sesle.

"Senin gelmen gerekmiyor," dedim Kıvırcık'a. "Senden bunu isteyemem."

"Ah..." toynaklarının yerini değiştirdi. "Hayır... Sadece satirler yeraltında pek... Şey..."

Derin bir nefes aldı, sonra tişörtündeki oyun kağıdı ve alüminyum parçalarını süpürüp attı. "Hayatımı kurtardın Percy. Eğer... Eğer yanında beni istediğinden eminsen yüzünü kara çıkarmam."

O kadar rahatladım ki neredeyse ağlayacaktım, gerçi bu pek kahramanca olmayacaktı. Birkaç aydan uzun süre beraber olduğum ilk arkadaşımdı Kıvırcık. Ölüler ordusuna karşı bir satirin ne faydası olacaktı pek bilmiyordum ama yanımda olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu.

"Sonuna kadar Kadam." Kheiron'a döndüm. "O halde nereye gidiyoruz? Kahin sadece batıya gidin dedi."

"Yeraltı Dünyası'na giriş her zaman batıdadır. Çağdan çağa yer değiştirir, tıpkı Olimpos gibi. Elbette şimdi Amerika'da."

"Nerede?"

Kheiron şaşırmış gözüküyordu. "Hemen anlarsın diye düşünmüştüm. Yeraltı Dünyası'nın girişi Amerika'nın batısında, Los Angeles'ta."

"Ah," dedim. "Tabii ki. O halde hemen uçağa atlıyoruz..."

"Hayır!" dedi Kıvırcık ciyak ciyak bir sesle. "Percy, hiç öyle şey olur mu? Ömründe hiç uçağa bindin mi?"

Başımı hayır manasında salladım, biraz utanmıştım. Annem beni hiçbir yere uçakla götürmemişti. Her zaman paramızın yetmeyeceğini söylerdi. Üstelik dedemle anneannem uçak kazasında ölmüştü.

"Percy, bir düşün," dedi Kheiron. "Sen Deniz Tanrısı'nın oğlusun. Babanın en amansız rakibi Zeus, Gök Tanrısı. Annen seni uçağa bindirmeyecek kadar akıllıydı. Havalansan Zeus'un arazisine girmiş olurdun. Yere asla canlı inemezdin."

Tepede şimşek çaktı. Gök gürledi.

"Tamam," dedim, karar vermiştim, fırtınayla ilgilenmeyecektim. "O halde yerden giderim."

"Bu doğru," dedi Kheiron. "Yanına iki yoldaş alabilirsin. Biri Kıvırcık. Diğeri ise çoktandır seninle gelmeye gönüllü, tabii, şayet yardımını kabul edersen."

"Vay be," dedim şaşırmış gibi yaparak. "Böylesi bir göreve gönüllü olacak kadar aptal kişi kim olabilir?"

Kheiron'un arkasında, havada bir parıldama oldu.

Annabeth belirdi ve Yankees kepini arka cebine soktu.

"Uzun süredir bu görevi bekliyordum Yosun Kafa," dedi."Athena, Poseidon'a ayılıp bayılmıyor ama dünyayı kurtaracaksan işleri berbat etmemeni sağlayacak tek kişi benim."

"Madem öyle diyorsun," dedim. "Bir planın vardır herhalde, akıllı kız?"

Annabeth'in yanakları kızardı. "Yardımımı istiyor musun, istemiyor musun?"

İşin doğrusu, istiyordum. Ne kadar bulabilirsem o kadar yardıma ihtiyacım vardı.

"Bir üçlü," dedim. "Bu işe yarar."

"Mükemmel," dedi Kheiron. "Bu öğleden sonra seni Manhattan'daki otobüs terminaline kadar götürebiliriz. Ondansonra kendi başınasın."

Yıldırım çaktı. Böylesi haşin bir havaya maruz kalmaması gereken çayırlara yağmur boşaldı.

"Kaybedecek vakit yok," dedi Kheiron. "Bence hepiniz eşyalarınızı toparlamalısınız."

10. Güzel Bir Otobüsü Mahvediyorum

Toparlanmam çok vakit almadı. Minotor boynuzunu kulübemde bırakmaya karar verdim, böylece Kıvırcık'ın bana bulduğu sırt çantasına fazladan kıyafet ve diş fırçası atmaya yerim oldu.

Kampın dükkanı bana ölümlü yüz doları ve yirmi altın drahmi ödünç verdi. Bu altın sikkeler kurabiye büyüklüğündeydi; bir yüzlerine Yunan tanrıları, diğer yüzlerine de Empire State Binası görüntüsü basılmıştı. "Antik ölümlü drahmileri gümüştendi," demişti Kheiron ama Olimposlular saf altından aşağı bir şey kullanmıyorlardı. Kheiron bu altın sikkelerin ölümlülerle yapılmayan alışverişlerde işe yarayabileceğini söyledi, o da ne demekse artık. Annabeth'le bana bir matara dolusu nektar ve bir torba dolusu kare biçiminde kesilmiş ambrosia verdi. Bunlar acil durumlar içindi, ciddi yaralar alacak olursak kullanacaktık. Kheiron bunların tanrı yiyeceği olduğunu hatırlattı. Neredeyse her türlü yarayı iyileştirebilirlerdi ama ölümlüler için ölümcüllerdi. Fazlası birmelezi çok, hem de çok hasta edebilirdi. Doz aşımında ise bizi tam anlamıyla yakardı.

Annabeth büyülü Yankees kepini yanına almıştı. Dediğine göre bu beyzbol şapkası annesinin ona on ikinci yaş günü hediyesiydi. Sıkılınca okumak için antik Yunan dilinde yazılmış, meşhur bir klasik mimari kitabı taşıyordu, bir de gömleğinin yenine gizli upuzun bir bronz bıçağı vardı. Bir metal detektörüne girer girmez bu bıçak yüzünden yakayı ele vereceğimizden emindim.

Kıvırcık insan gibi görünmek için sahte ayaklarını ve pantolonunu giydi. Başında da yeşil bir rastafari beresi vardı, böylece yağmur yağınca düzleşen kıvırcık saçlarının arasından belirecek minik boynuzlarını gizleyebilecekti. Parlak turuncu sırt çantası metal talaşı ve elma doluydu, kumanyasıydı bunlar. Cebinde ise babasının onun için kamıştan oyduğu kavalı vardı. Gerçi yalnızca iki parça çalabiliyordu bu kavalla: Mozart'ın 12 numaralı piyano konçertosu ve Hillary Duff'ın "So Yesterday" isimli şarkısı; her ikisi

de kavalla çalınınca çok kötü oluyordu.

Diğer kampçılara el sallayıp elveda dedik. Çilek tarlalarına, okyanusa, Büyük Ev'e son bir kez baküktan sonra, bir zamanlar Zeus'un kızı Thalia olan büyük çam ağacına kadar Melez Tepesi'ne tırmandık.

Kheiron tekerlekli sandalyesinde bizi bekliyordu. Onun yanında da hasta odasında kendime gelirken gördüğüm sörfçü çocuk duruyordu. Kıvırcık'm dediğine bakılırsa, bu genç kampın güvenlik şefiydi. Asla hazırlıksız yakalanmamak için her yerinde göz vardı. Gerçi bugün şoför üniforması giydiğinden yalnızca elindeki, yüzündeki ve boynundaki gözleri ortadaydı.

"Bu Argos," dedi Kheiron. "Sizi arabayla şehre götürecekve size göz kulak olacak."

Arkamızdan gelen adım sesleri duydum.

Luke koşarak tepeyi tırmandı, elinde bir çift basketbol ayakkabısı vardı.

"Hey," dedi nefes nefese. "Sizi yakalayabildim neyse ki." Annabeth kıpkırmızı oldu, ne zaman Luke'u görse böyleoluyordu.

"İyi şanslar demek istemiştim sadece," dedi Luke bana. "Ve düşündüm ki... Belki bunlar işinize yarayabilir."

Spor ayakkabıları bana uzattı, bayağı normal şeylere benziyorlardı. Hatta normal kokuyorlardı.

Luke "Maia!" dedi.

Ayakkabının topuk kısımlarından beyaz kuş kanatları fırlayınca öyle şaşırdım ki, ayakkabıları düşürdüm. Kuş kanatları kıvrılıp kaybolana dek yerde yuvarlanıp durdular.

"Muhteşem!" dedi Kıvırcık.

Luke gülümsedi. "Ben göreve çıktığımda çok işime yaramışlardı. Babamın

hediyesi. Elbette bu günlerde pek işime yaramıyor..." Yüzüne kederli bir ifade yerleşti.

"Vay, abicim," dedim. "Teşekkürler."

"Dinle Percy..." Luke'un bir sıkıntısı var gibiydi. "Pek çok kişi sana güveniyor. O yüzden... Benim için de birkaç canavar öldür, olur mu?"

El sıkıştık. Luke, Kıvırcık'ın boynuzlarının arasına elini koyup başını okşadı. Sonra da Annabeth'i kucaklayıp güle güle dedi; kız sanki bayılacak gibiydi.

Luke gittikten sonra "Nefes nefesesin," dedim Annabeth'e.

"Hayır, değilim."

"Senin yerine bayrağı yakalamasına izin verdin, değil mi?"

"Of... Neden senle geliyorum ki Percy?"

Ayaklarını yere vura vura tepenin öte tarafında, yolun kenarında bekleyen beyaz cipe yürüdü. Argos arabanın anahtarlarını sallaya sallaya peşinden gitti.

Uçan ayakkabıları aldım ve içime kötü bir his geldi. Kheiron'a baktım. "Bunları kullanamayacağım, değil mi?"

Hayır manasında kafasını salladı. "Luke'un niyeti iyi Percy. Ama havalanmak... Bu senin için pek akıllıca olmaz."

Anladım dercesine başımı salladım, hayal kırıklığına uğramıştım ama sonra aklıma bir fikir geldi. "Hey, Kıvırcık. Büyülü bir eşya ister misin?"

Gözleri ışıldadı. "Ben mi?"

Çarçabuk spor ayakkabıları Kıvırcık'ın sahte ayaklarına takıp, bağcıkları taktık. Dünyanın ilk uçan keçi çocuğu fırlamaya hazırdı.

"Maia!" diye bağırdı.

Yerden havalanmasına havalandı ama sonrasında yana devrildi ve sırt çantası çimlerde sürünmeye başladı. Kanatlı ayakkabılar ehlileşmemiş atlar gibi sıçrayıp duruyordu.

"Talim yap," dedi Kheiron uzaklaşan Kıvırcık'a. "Talim yapman gerek."

"Aaaaa!" Kıvırcık içine şeytan girmiş bir çim biçme makinesi gibi tepede yanlamasına uçtu ve cipe doğru gitti.

Tam onun peşinden gidecektim ki, Kheiron kolumu tuttu. "Seni daha iyi eğitebilseydim keşke Percy," dedi. "Keşke daha çok vaktim olsaydı. Herkül, İason... Hepsinin daha çok eğitimi oldu."

"Sorun değil. Keşke bana..."

Daha fazla konuşmadım, tam bir velet gibi davranmak üzereydim. Babam bu görevimde yardımcı olsun diye havalıbir büyülü eşya verse keşke diye geçiyordu içimden. Şöyle Luke'un uçan ayakkabıları, Annabeth'in görünmezlik kepi gibi...

"Nasıl oldu da unuttum?" diye bağırdı Kheiron. "Bunu yanına almadan gitmene nasıl izin verecektim?"

Ceketinin cebinden bir kalem çıkartı ve bana verdi. Sıradan, kullan at cinsinden, siyah mürekkepli bir tükenmez kalemdi. Kapağını çıkartıp kullanıyordun işte. Herhalde otuz sentten fazla etmezdi.

"Vay be," dedim. "Teşekkür ederim."

"Percy, bu babandan sana bir hediye. Yıllardır saklıyordum ama bunu vermek için beklediğim kişinin sen olduğunu bilmiyordum. Ama kehaneti şimdi anladım. O kişi sensin."

Metropolitan Sanat Müzesi gezisinde Bayan Dodds'u buharlaştırdığım

aklıma geldi. Kheiron bana kılıca dönüşen bir kalem atmıştı. Bu acaba o...?

Kapağı açınca elimdeki kalem büyüdü, ağırlaştı. Elimdeki yarım saniye içerisinde her iki ucu da keskin, pırıl pırıl bir bronz kılıca dönüştü. Sapına deri sarılmıştı ve sapın düz ucuna altın çiviler kakılmıştı. Elimde dengeli duran ilk silah buydu.

"Bu kılıcın uzun ve trajik bir tarihi var, hiç o konuya girmeyelim," dedi Kheiron. "Adı Anaklusmos."

"Dalgakıran," diye çevirdim adı. Antik Yunancayı bu kadar rahat anlamak beni şaşırüyordu.

"Sadece acil durumlarda kullan," dedi Kheiron, "Ve sadece canavarlara karşı. Elbette, hiçbir kahraman gerekmediği sürece ölümlülere zarar vermemeli ama bu kılıç zaten hiçbir şekilde onlara zarar vermez."

Jilet gibi keskin kılıca baküm. "Ölümlülere zarar vermiyor da ne demek? Nasıl olur bu?"

"Kılıç ilahi bronzdan yapılma. Kikloplar dövdü bu kılıcı, Etna Dağı'nın tam göbeğinde su verildi, Lethe Irmağı'nda soğutuldu. Canavarlara, Yeraltı Dünyası'nın tüm yaratıklarına karşı ölümcül; tabii, onlar seni daha önce öldürmezlerse. Ama ölümlülere değdi mi bir hayalet gibi geçer gider içlerinden. Kılıcın gücüne kıyasla ölümlülerin önemi yok. Seni uyarayım: bir yarı-tanrı olduğun için hem ilahi hem de normal silahlar sana işliyor. İki kat savunmasızsın."

"Bunu bildiğim iyi oldu."

"Şimdi kalemi kapa."

Kalem kapağını kılıcın ucun değdirir değdirmez Dalgakıran anında bir tükenmez kaleme dönüştü. Cebime attım, biraz endişeliydim zira okulda kaybettiğim kalemlerle ün salmıştım.

"Mümkün değil," dedi Kheiron.

"Ne mümkün değil?"

"Kaybetmen," dedi. "Büyülü o. Her zaman cebinde belirir. Bir dene."

Pek aklım yatmamıştı ama kalemi tepeden aşağı, atabildiğim kadar uzağa attım ve çimlerde kayboldu.

"Birkaç dakika sürebilir," dedi Kheiron. "Şimdi cebine bak."

Elbette kalem cebimdeydi.

"Tamam, işte bu son derece muhteşem," diye hislerimi itiraf ettim. "Ama ya bir ölümlü beni kılıcı çekerken görürse?"

Kheiron gülümsedi. "Sis güçlü bir şeydir Percy."

"Sis?"

"Evet. İlyada' yı oku. Her yerinde Sis'ten bahseder. Ne zaman ilahi güçler veya canavarlar ölümlülerin dünyasına karışsalar, Sis meydana çıkar ve insanların gözlerine çöker.Sen melez olduğun için her şeyi her zamanki gibi göreceksin ama insanlar gördüklerini daha farklı yorumlayacaklar. Gerçekten, insanların gördüklerini kendi gerçeklerine uydurmak için yapmayacakları yok."

Görev ilk defa gerçekmiş gibi geldi bana. Gerçekten Melez Tepesi'nden ayrılıyordum. Yanımda hiçbir erişkin olmadan batıya gidecektim, yanımda bir cep telefonu bile olmayacaktı (Kheiron'un dediğine göre canavarlar cep telefonlarını dinliyordu; kullandığımız an, canavarlara işaret fişeği yollamaktan daha beter bir şey yapmış olacaktık). Canavarlarla dövüşmek ve Ölüler Diyarı için bir kılıçtan başka silahım yoktu.

"Kheiron..." dedim. "Tanrılar ölümsüz derken... Aslında, onlardan önce bir zaman var, değil mi?"

"Aslında onlardan önce dört çağ var. Titanlar Devri, Dördüncü Çağ'dır,

bazen buna Altın Çağ da denir ki bu kesinlikle bir hata. Batı medeniyetinin ve Zeus'un hükümdarlığının olduğu bu dönem ise Beşinci Çağ."

"Peki nasıldı? Yani tanrılardan öncesi?"

Kheiron dudaklarını büzdü. "Ben bile bunları hatırlayabilecek kadar yaşlı değilim çocuğum ama ölümlüler için karanlık ve vahşi bir çağ olduğunu biliyorum. Titanların Efendisi Kronos, hüküm sürdüğü döneme Altın Çağ der; çünkü ölümlüler safça yaşardı, tamamen cahillerdi. Ama bu aslında sadece propaganda. Titan kralı sizin türünüzle zerrece ilgilenmezdi, tabii sizleri iştah açıcı ve ucuz eğlence sayması dışında. Ancak Zeus'un hükümdarlığının başlarında, iyi Titan Prometheus insanlığa ateşi getirince türünüz ilerlemeye başladı. Unutmayalım, o zaman dahi Prometheus'a radikal bir düşünür diye damga vurmuşlardı. Zeus ona çok ağır bir ceza verdi, belki hatırlarsın. Tabii ki gel zaman,git zaman tanrılar insanlara ısındı ve Batı medeniyeti başladı."

"Ama tanrılar ölemez, değil mi? Yani, Batı medeniyeti yaşadığı sürece hayattalar. O halde... Ben başarısız olsam bile, her şeyi batıracak kadar kötü bir şey olmaz, değil mi?"

Kheiron melankolik bir tavırla gülümsedi. "Kimse Batı (,'ağı ne kadar sürer bilmiyor Percy. Tanrılar ölümsüz olmasına ölümsüz, evet. Ama Titanlar da öyleydi. Onlar hâlâ yaşıyorlar. Farklı farklı hapishanelere kilitliler, güçleri azaldı ama son derece canlılar. Kaderler bizi sakınsın, tanrıların başına öylesi bir felaket gelmesin, yahut tekrar geçmişin karanlığına, karmaşasına düşmeyelim. Tek yapabileceğimiz çocuğum, yazgımızı izlemek."

"Yazgımız... Yani ne olduğunu bilsek..."

"Rahatla," dedi bana Kheiron. "Kafan açık olsun. Ve unutma, insanlık tarihindeki en büyük savaşın önüne geçebilirsin."

"Rahatlayayım," dedim. "Son derece rahatım." Tepenin eteğine varınca geri baktım. Vaktiyle Zeus'unkızı Thalia olan çam ağacının altında duran Kheiron şimdi tamamen at-insan şekline dönüşmüştü, bizi selamlamak için yayını yukarı kaldırmıştı. İşte bildik sentorların, bildik yaz kampı

uğurlaması.

Argos bizi kırlardan uzaklaştırdı ve batı Long Island'a getirdi. Yeniden otobanda olmak tuhaf bir duyguydu. Sanki her şey normalmiş gibi arabada yanımda Annabeth ve Kıvırcık vardı. Melez Tepesi'nde iki hafta geçirdikten sonra gerçek dünya düş gibi geliyordu. Her McDonald's dükkanına, araçlarında anne babası önde kendisi arkada oturan her çocuğa, her tabelaya, her alışveriş merkezine bakakalıyordum.

"Şimdilik her şey yolunda," dedim Annabeth'e. "On beş kilometre gittik, henüz tek bir canavar yok."

Tiksinerek baktı bana Annabeth. "Böyle konuşmak kötü şans getirir, Yosun Kafa."

"Bir ara benden neden nefret ettiğini söyle, olur mu?"

"Senden nefret etmiyorum."

"Az daha inanacaktım."

Elindeki görünmezlik şapkasını kıvırdı. "Bak... Bizim anlaşmamamız gerek, tamam mı? Benim annem ve senin baban birbirlerine rakip."

"Neden?"

Annabeth iç geçirdi. "Kaç tane neden sayayım? Bir keresinde annem, Athena Tapınağı'nda Poseidon'u kız arkadaşıyla bastı ki, bu korkunç bir saygısızlık. Bir keresinde de Athena ile Poseidon 'Atina şehri hangimizi koruyucu Tanrı sayacak' diye yarıştı. Baban şehre hediye olsun diye aptalca bir tuzlu su çeşmesi yaptı. Annemse zeytin ağacı. İnsanlar annemin hediyesinin daha iyi olduğunu anlayıp şehre annemin adını verdiler."

"Zeytin seviyorlarmış demek ha?"

"Offf, unut gitsin."

"Bak şimdi, pizza da yaratabilirdi annen... İşte bu çok daha makul olurdu."

"Unut gitsin dedim!"

Ön koltuktaki Argos gülümsedi. Bir şey demedi ama ensesindeki mavi gözlerden birini kırptı.

Queens'teki trafik yüzünden yavaşladık. Manhattan'a gelene dek hava kararmıştı ve yağmur yağmaya başladı.

Argos bizi New York'un Kuzey Doğu Yakası'ndaki otobüs terminaline bıraktı, burası annemle Gabe'in yaşadığı daireye uzak değildi. Yakındaki bir posta kutusuna yapıştırılmış ıslakbir ilanda fotoğrafım vardı: BU ÇOCUĞU GÖRDÜNÜZ MÜ?

Annabeth ve Kıvırcık fark etmeden ilanı yırtıp attım.

Argos bagajdan çantalarımızı çıkarttı, otobüs biletlerimizin yanımızda olduğundan emin olduktan sonra arabaya atlayıp gitti. Ama park yerinden çıkarken dahi araçtan uzattığı elinin üzerindeki göz açılmış, bizi izliyordu.

Eski daireme ne kadar yakın olduğumuzu düşünüyordum.Normal günlerde annem bu saatlerde şeker dükkanındaki evinden çıkıp eve gelmiş olacaktı. Kokarca Gabe de tahminen şimdi evdeydi, poker oynuyordu, annemi özlemiyordu bile.

Kıvırcık sırt çantasını yüklendi. Sokakta benim baktığım yöne o da uzun uzun baktı. "Neden onunla evlendi, bilmek ister misin Percy?"

Kıvırcık'a bakakaldım. "Zihnimi mi okudun, ne yaptın?"

"Sadece duygularını." Omuz silkti. "Sanırım satirlerinbunu yapabildiğini sana söylemeyi unuttum. Anneni ve üvey babanı düşünüyordun, değil mi?"

Evet manasında başımı salladım, acaba Kıvırcık bana başka neleri söylemeyi unutmuştu.

"Annen Gabe'le senin için evlendi," dedi Kıvırcık. "Sen ona 'Kokarca' diyorsun ama bazı şeylerden haberin bile yok. O adamdaki aura var ya... Öğğğ, berbat. Buradan bile kokusunu alıyorum. Onun kokusunu senin üzerinden bile alıyorum ki bir haftadır onun yanında bile değildin."

"Sağ ol," dedim. "En yakın duş nerede?"

"Minnettar olman gerek Percy. Üvey baban o denli iğrenç biçimde insan kokuyor ki, herhangi bir yarı-tanrının varlığının izlerini bastırıyor. Adamın Camaro'sunda içime tek nefes çekince anladım: Gabe yıllardır senin kokunu bastırıyor. Her yaz o adamla yaşamış olmasan çok uzun zamanönce canavarlar bulmuş olurdu seni. Annen seni korumak için onunla kalmış. Çok akıllı bir kadınmış. Öylesi bir adama katlandığına göre seni çok seviyormuş. Umarım bu kendini daha iyi hissetmene yardımcı olur."

Olmadı ama kendimi bunu belli etmemeye zorladım. Tekrar annemi göreceğim diye düşündüm. O yok olmadı.

Kıvırcık hâlâ duygularımı okuyor muydu merak ediyordum doğrusu, çok karışıklardı zaten. İyi ki Kıvırcık ve Annabeth yanımdaydı ama onlara karşı dürüst olmadığım için pişmandım. Onlara bu delice görevi gerçekte neden kabul ettiğimi söylememiştim.

İşin doğrusu, Zeus'un ilk şimşeği de, babamın başını dertten kurtarmak da umurumda değildi. Düşündükçe Poseidon'un asla ziyaretime gelmeyişi, asla anneme yardım etmeyişi, asla tek bir nafaka çeki yollamayışı beni sinir ediyor, gücendiriyordu. Şimdi işi görülsün diye sahiplenmişti beni.

Tek umurumda olan annemdi. Hades adaletsiz davranmış, annemi almıştı ve Hades onu geri verecekti.

Dost bildiğin ihanet edecek sana, diye fısıldadı Kahin zihnimde. Ve en çok önemsediğini kurtaramayacaksın sonunda.

Kes sesini, dedim içimden.

Yağmur durmadan yağıyordu.

Otobüsü beklemekten bıkmıştık. İnip Kıvırcık'ın elmalarından biriyle top sektirmece oynadık. Annabeth inanılmazdı. Elmayı dizinde, dirseğinde, omzunda, her yerinde sektirebiliyordu. Ben de fena değildim.

Oyun, elmayı Kıvırcık'a attığımda bitti, ağzına çok yakın gelmişti. Mega keçi ısırığı atınca topumuz kayboldu; sapıyla, çöpüyle, her şeyiyle.

Kıvırcık kızardı. Özür dilemek istediyse de Annabeth'leberaber gülmekle meşguldük.

En nihayetinde otobüs geldi. Binmek için sıraya girdik. Kıvırcık etrafı kolaçan etti, tıpkı okul yemekhanesindeki en sevdiği yemeğin, böreğin kokusunu içine çeker gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi, gergin gibiydi. "Önemli değil herhalde."

Ama önemli olduğunu anlayabilirdim. Ben de sürekli arkaya bakmaya başladım.

Sonunda otobüse binip en arkada yan yana boş yer bulunca rahatladım. Sırt çantalarımızı dizdik. Annabeth endişeyle Yankees kepini durmadan bacağına vuruyordu.

Son yolcular otobüse binerken Annabeth elini dizime atıp mengene gibi sıktı. "Percy."

Tam o an otobüse yaşlı bir kadın binmişti. Üstünde buruş buruş bir kadife elbise, dantelli eldivenler, yüzünü örten şekilsiz bir turuncu işlemeli örgü şapka vardı, elindeyse şal desenli yün kumaştan, kocaman bir el çantası. Başını kaldırınca, kara gözleri ışıldadı ve kalbim duracak gibi oldu.

Bu Bayan Dodds'tu. Daha yaşlı, daha buruş buruş ama kesinlikle o aynı kötücül yüz.

Oturduğum koltukta büzüldüm.

Arkasından iki tane daha yaşlı kadın geldi: bir tanesinin şapkası yeşil, diğerininki mordu. Bunun haricinde tıpkı Bayan Dodds'a benziyorlardı: aynı kırış kırış eller, aynı tip el çantaları, aynı buruşuk kadife kıyafetler. Üçüz iblis nineler.

Ön sıraya, sürücünün hemen arkasına oturdular. Koridor tarafındaki ikisi bacaklarını çaprazlama koridora uzatarak bir X oluşturdular. Sıradan bir hareket gibi gözüküyordu ama mesaj açıktı: kimse otobüsü terk edemez.

Otobüs terminalden ayrıldı, Manhattan'm ıslak sokaklarına doğru gitmeye başladık. "Kadın pek ölü kalmadı," dedim, sesim titremesin diye uğraşıyordum. "Ömür boyu defedebilirsin demiştin diye hatırlıyorum."

"Şanslıysan demiştim," dedi Annabeth. "Belli ki değilsin."

"Üçü birden," dedi Kıvırcık sızlanarak. "Di immortales\"

"Sorun değil," dedi Annabeth, belli ki çok düşünmüştü."Furialar. Yeraltı Dünyası'nın en bela üç canavarı. Hiç sorun değil. Hiç sorun değil. Pencereden kaçar gideriz."

"Açılmıyorlar," diye inledi Kıvırcık.

"Arka çıkış?" diye önerdi Annabeth.

Öyle bir şey yoktu. Olsaydı bile bir faydası olmazdı. Tam bu sırada Dokuzuncu Cadde'den çıkmış, Lincoln Tüneli'ne yönelmiştik.

"Etrafta şahit varken bize saldıramazlar" dedim. "Değil mi?"

"Ölümlülerin gözleri iyi göremez," diyerek durumu hatırlattı Annabeth. "Beyinleri Sis'te ne görüyorlarsa onu algılar."

"Üç ihtiyar nineciğin bizi öldürdüğünü görmeyecekler mi?"

Bunu biraz düşündü Annabeth. "Söylemesi zor. Ama yardım için ölümlülere güvenemeyiz. Belki çatıda bir acil durum çıkışı vardır?"

Lincoln Tüneli'ne girdik ve koridorda yerde bulunan ışıklar dışında otobüs karardı. Yağmur sesi olmayınca içerisi ölüm sessizliğine büründü.

Bayan Dodds ayağa kalktı. Sanki söyleyeceklerini prova etmiş gibi dümdüz bir sesle tüm otobüse "Tuvaleti kullanmam gerek," dedi.

"Benim de," dedi ikinci kız kardeş.

"Benim de," dedi üçüncü kız kardeş.

Hepsi koridorda ilerlemeye başladı.

"Tamamdır," dedi Annabeth. "Percy, kepimi al."

"Ne?"

"İstedikleri sensin. Görünmez ol, koridorda ilerle. Bırak yanlarından geçsinler. Belki otobüsün önüne geçip kaçabilirsin."

"Ama sizler..."

"Az da olsa bizi fark etmemeleri ihtimali var," dedi Annabeth. "Sen Üç Büyükler'den birinin oğlusun. Kokun bizimkini bastırıyor."

"Sizi öylece terk edemem."

"Bizi merak etme," dedi Kıvırcık. "Git!"

Ellerim titremeye başladı. Bir korkak gibi hissettim kendimi ama Yankees kepini alıp başıma taktım.

Aşağı bakınca bedenimi göremedim.

Koridorda emekleyerek ilerlemeye başladım. Furialar gelene dek on sıra

ilerlemeyi ve boş bir koltuğun altına gizlenmeyi becerdim, aynı anda yanımdan geçtiler.

Bayan Dodds durdu, havayı koklamaya başladı ve doğrudan bana baktı. Kalbim küt küt atıyordu.

Belli ki bir şey göremiyordu. O ve kız kardeşleri ilerlemeye devam ettiler.

Özgürdüm. Otobüsün önüne gelebildim. Artık neredeyse Lincoln Tüneli'nden çıkıyorduk. Tam acil ikaz düğmesine basıyordum ki, arka sıradan iğrenç bir inilti geldi.

Yaşlı kadınlar artık yaşlı kadınlar değillerdi. Yüzleri aynıydı (daha çirkin olamazlardı) ama yarasa kanatlı, yarasa elli ve kertenkele pençeli, kahverengi deri bedenli cadılara dönüşmüşlerdi. El çantaları da şimdi alevler saçan kırbaçlara dönüşmüştü.

Furialar, Kıvırcık ve Annabeth'in etrafını sarmış, kırbaçlarını şaklatıyor, "Nerede? Nerede?" diye tıslıyorlardı.

Otobüsteki diğer insanlar çığlıklar atıyor, koltuklarına siniyordu. Bir şeyler görmüşlerdi besbelli.

"Burada değil!" diye bağırdı Annabeth. "Gitti!"

Furialar kırbaçlarını kaldırdılar.

Annabeth bronz bıçağını çekti. Kıvırcık yemek çantasından teneke bir konserve alıp fırlatmaya hazırlandı.

Sonra yaptığım şey o kadar fevri, o kadar tehlikeliydi ki, DEHB tanıtım afişlerinde bu sene benim fotoğrafımı kullanmalılar.

Otobüs şoförünün dikkati dağılmıştı, dikiz aynasından neler olup bittiğine bakıyordu.

Hâlâ görünmezdim, elinden direksiyonu kaptım ve haşırt diye sola

çevirdim. Herkes sağa savruldu ve çığlık atıp inlemeye başladı. Bir de cama yapışan Furiaların sesi olduğunu umduğum bir ses duydum.

"Hey!" diye bağırdı sürücü. "Hey... Dur!"

Direksiyona hakim olmak için çabalamaya başladık. Otobüs tünelin kenarına çarptı, kaporta duvarlara sürtüp erimeye başladı, peşimizde kıvılcımlardan bir kilometrelik bir kuyruk oluştu.

Yan yatmış bir halde Lincoln Tüneli'nden çıktık ve tekrar yağmurlu fırtınaya daldık. Otobüste insanlar, canavarlar bir o yana, bir bu yana devriliyordu, çarptığımız arabalar bowling kukaları gibi sağa sola dağılıyordu.

Nasıl olduysa sürücü otobandan çıkışı buldu. Otobandan fırladık, yarım düzine trafik ışığı geçtik ve New Jersey'in kırsal bölgelerinden aşağı fıçı gibi yuvarlanmaya başladık. Ortalık o kadar ıssızdı ki, sanki New York'ta ırmağı geçtikten sonra hayat bitiyordu. Solumuzda korular, sağımızdaHudson Irmağı vardı ve sürücü ırmağı tercih etmiş gibiydi.

Muhteşem bir fikir daha geldi aklıma: acil durum freninebastım.

Otobüs inleyerek ıslak asfaltta üç yüz altmış derece döndü ve ağaçlara çarptı. Acil durum ışıkları yandı. Kapı patdiye fırlayıp açıldı. Otobüs sürücüsü ilk çıkan oldu, peşinden bağıra çağıra birbirlerini çiğneyerek yolcular çıktı. Rahat çıkabilmeleri için sürücü koltuğuna geçtim.

Furialar dengelerini buldular. Kırbaçlarını Annabeth'e doğru savurdular, o da bıçağını salladı ve antik Yunanca "Uzaklaşın," diye bağırdı. Kıvırcık teneke konserve fırlatıyordu.

Açık kapıya baktım. Gitmekte özgürdüm ama arkadaşlarımı bırakamazdım. Görünmezlik kepimi çıkarttım. "Hey!"

Furialar bana döndüler, sapsarı sipsivri dişlerini göstererek bana tısladılar; o an kaçış mükemmel bir fikir gibi göründü. Bayan Dodds koridorda bana doğru yürüdü, tıpkı F aldığım matematik testimi uzatmak için sınıfın

koridorunda ilerlediği gibi. Ne zaman kırbacını şaklatsa, dikenli uçlu kayış boyunca kızıl alevler dans ediyordu.

Çirkin kız kardeşlerden diğer ikisi hop diye onun iki yanındaki koltukların tepesine sıçradı ve devasa kötü sürüngenler gibi bana doğru süründüler.

"Perseus Jackson," dedi Bayan Dodds, aksanı bu bölgelerin çok, çok aşağılarından geldiğini belli ediyordu. "Tanrıları kızdırdın. Öleceksin."

"Seni matematik öğretmeniyken daha çok seviyordum," dedim ona.

Kükredi.

Annabeth ve Kıvırcık, temkinli hareketlerle Furiaların arkasına geçtiler ve kaçış için bir boşluk beklemeye başladılar.

Cebimden tükenmez kalemi çıkarttım ve kapağı açtım. Dalgakıran, iki ucu da pırıl pırıl bir kılıç şekline gelene kadar uzadı.

Furialar ne yapacaklarını şaşırdılar.

Bayan Dodds daha önce Dalgakıran'ı tatmıştı. Belli ki bir daha karşısına çıkmasından hoşlanmamıştı.

"Şimdi teslim ol," diye tısladı. "Ve sonsuza dek sürecek bir işkenceden kurtul."

"İyi deneme," dedim kadına.

"Percy, dikkat et!" diye bağırdı Annabeth.

Bayan Dodds kırbacını savurdu ve kırbaç kılıç tutan elime dolandı, o sırada iki yandaki Furialar da üzerime atladı.

Elim sanki kaynayan kurşun dolu bir kaba dalmıştı ama Dalgakıran'ı düşürmemeyi becerdim. Kılıcın kabzasını solumdaki Furia'nın üzerine indirdim ve kadın geriye yuvarlanıp bir koltuğa yapıştı. Dönüp sağımdaki

Furia'yı biçtim. Kılıç boynuna değer değmez bir çığlık attı ve toza dönüşüp patladı. Annabeth, Bayan Dodds'un arkasına geçip onu bir güreşçi gibi tuttu ve Kıvırcık rahatça kırbacı kadının elinden alabilsin diye onu geriye doğru yatırdı.

"Off!" diye bağırdı Kıvırcık. "Of! Sıcak! Sıcak!"

Kabzayı kafasına geçirdiğim Furia yeniden üzerime sıçradı, gırtlağıma yapışmak için pençelerini açmıştı ama Dalgakıran'ı öyle bir savurdum ki, kadının içi yumurta gibi açıldı.

Bayan Dodds, Annabeth'i sırtından atmaya çalışıyordu. Tekme vurdu, pençe attı, tısladı, ısırdı ama Kıvırcık, Bayan Dodds'u kendi kırbacıyla ayaklarından bağlarken Annabeth de dayanmayı becerdi. En sonunda ikisi bir olup kadını koridorun gerisine doğru fırlattı. Bayan Dodds ayağa kalkmaya çalıştıysa da yarasa kanatlarını çırpacak yer olmadığından, yerden kalkar kalmaz düşüyordu.

"Zeus seni yok edecek!" diye yeminler etti. "Hades ruhunu alacak!"

"Braccas meas vescimini!" diye haykırdım.

Latince nereden çıkmıştı şimdi bilemiyordum. Ama sanının "Donumu ye!" anlamındaydı.

(Gök gürültüsü otobüsü sarstı. Tüylerim diken diken oldu.

"Çık dışarı!" diye bağırdı Annabeth bana. "Şimdi!" Daha tazla teşvike ihüyacım yoktu.

Koşarak dışarı çıktık ve diğer yolcuların şaşkın şaşkın ortalıkta dolandığını, sürücüyle tartıştıklarını ya da daireler çizerek koşturup "Hepimiz öleceğiz!" diye bağırdıklarını gördük. Hawaii gömlekli bir turist eline kamerasını alıp, daha kılıcın kapağını takamadan fotoğrafımı çekti.

"Çantalarımız!" Kıvırcık durumu fark etmişti. "Onlar kaldı..."

GÜÜÜÜÜM!

Otobüsün pencereleri patlarken yolcular gizlenecek yer bulabilmek için sağa sola atladı. Bir yıldırım çatıda koca bir krater açmıştı ama içeriden gelen kızgın haykırış Bayan Dodds'un henüz ölmediğinin deliliydi.

"Koş!" dedi Annabeth. "Yardım çağırıyor! Hemen buradan çıkmalıyız!"

Yağmur tepemizden aşağı boşalırken koruluğa daldık. Arkamızdaki otobüs alev almıştı, önümüzde ise karanlıktan başka bir şey yoktu.

11. Bahçe Cücesi Mağazasını Ziyaret Ediyoruz

Bir açıdan düşününce Yunan tanrılarının var olduğunu bilmek güzel şey. İşler kötü gidince kimleri suçlayacağınızı biliyorsunuz. Mesela kısa bir süre önce canavar cadıların saldırısına uğramış, ardından bir şimşek çakmasıyla infilak etmiş bir otobüsün parçaları yağmur olup kafanıza yağarken, çoğu kişi bunun kötü talih yüzünden olduğunu düşünür; oysa melezseniz, ilahi bir gücün gününüzü berbat etmeye çalıştığını bilirsiniz.

Böylece, Annabeth, Kıvırcık ve ben New Jersey'de nehrin kenarında, koruluğun içerisinde yürüyorduk. New York şehrinin ışıkları arkamızdaki göğü sarartıyor, Hudson Nehri'nin kokusu burnumuzu sızlatıyordu.

Kıvırcık hem titriyor hem anırıyordu; kocaman keçi misali gözbebekleri dehşetten incecik yarıklara dönmüştü. "Üç tane İyi Kimseler. Üçü birden aynı anda."

Ben de şoktaydım denebilir. Otobüsün pencerelerininpatlama sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Ama Annabeth bizi çekiştirerek götürüyor, "Haydi," diyordu. "Ne kadar uzaklaşırsak o kadar iyi."

"Tüm paramız oradaydı" diye durumu hatırlattım. "Yemeklerimiz, kıyafetlerimiz. Her şey."

"Eh, sen kavgaya dalmaya karar vermeseydin..."

"Ne yapmamı istiyordun? Bıraksaydım da ölse miydiniz?"

"Beni koruman gerekmiyordu Percy. Ben idare ederdim."

"Sandviç ekmeği gibi dilim dilim olurdun," diyerekKıvırcık araya girdi. "Ama idare ederdin."

"Kapa çeneni keçi çocuk," dedi Annabeth.

Kıvırcık kederle anırdı. "Teneke konservelerim... Bir çanta dolusu mükemmel teneke konservelerim."

Çamurlu zeminde bata çıka ilerliyor; beklemiş çamaşır gibi kötü kokan, pis, eğri büğrü ağaçların yanlarından geçiyorduk.

Birkaç dakika sonra Annabeth benim yanımdaki açıklıktan ilerlemeye başladı. "Bak, ben..." Konuşamaz oldu. "Bizim için dönmene minnettarım, tamam mı? Bu gerçekten cesurcaydı."

"Biz bir ekibiz, değil mi?"

Birkaç adım daha sus pus yürüdü. "Ama şu var ki sen ölseydin... Durumun senin için berbat olması bir kenara, bu, görev sona erdi demek de olurdu. Bu, gerçek dünyayı görmek için belki de tek şansım."

Fırtınalı yağmur en sonunda dinmişti. Arkamızdaki şehrin ışıkları soldu, neredeyse mutlak bir karanlıkta ilerlemeye başladık. Sarı saçları dışında Annabeth'i göremiyordum.

"Yedi yaşından beri Melez Kampı'ndan çıkmadın mı?" diye sordum ona.

"Hayır... Yalnızca birkaç ufak gezi. Babam..."

"Tarih öğretmeni."

"Evet. Evde yaşamayı beceremedim. Demek istediğim, Melez Kampı benim evim." Alelacele konuşuyordu, sanki birileri onu susturacakmış gibi. "Kampta sürekli antrenman yapıyoruz. Tamam, bunlar iyi, güzel ama canavarlar gerçek dünyada. Bir işe yarayıp yaramadığını ancak dışarıda öğreniyorsun."

Kızı bilmesem, sesinde şüphe duyduğuma yemin edebilirdim.

"Şu bıçağı çok iyi kullanıyorsun," dedim.

"Sence öyle mi?"

"Bir Furia'nın sırtına at gibi binebilen herkes bence gayet iyidir."

Karanlıkta göremesem de gülümsediğini sandım.

"Biliyorsun," dedi, "Belki sana söylememem gerekiyor...Otobüsün arkasında eğlenceli bir şey..."

Söylemek istediği şey neyse, bir baykuşun işkence çekermişçesine tiz, puu-hu-puu-hu sesleri ile kesildi.

"Hey, kavalıma bir şey olmamış," diye bağırdı Kıvırcık. "Biraz uğraşıp bir 'yol bulma' ezgisi hatırlayabilirsem bu koruluktan kurtulabiliriz."

Bir iki nota üfledi ama nedense ezgi Hillary Duff'ın şarkısına çok benziyordu.

Ben de yolumu bulacağıma bir ağaca tasladım ve kafamda kocaman bir yumurta gibi bir şişlik peyda oldu.

Sahip olmadığım süper güçler listesine ek: kızılötesi görüş.

Ona buna takılarak, küfürler savurarak, özetle birkaçkilometrelik felaket bir yürüyüşten sonra ileride bir ışık gördüm: bir neon lambanın renkli ışığı. Yemek kokusu alıyordum. Kızartılmış, yağlı, mükemmel bir yemek. Melez Tepesi'ne geldiğimden beri sağlıksız hiçbir şey yemediğimi fark ettim. Orada yediklerimiz üzümdü, ekmekti, peynirdive ipince kesilmiş, nimfe eliyle hazırlanmış mangaldı. Bu bedenin duble çizburgere ihtiyacı vardı yahu!

Ağaçların arasından ıssız bir çift şeritli yol görene kadar yürümeye devam ettik. Diğer yanda kapanmış bir benzin istasyonu, 1990'lardan bir filmin yırtık pırtık afişini tutan birreklam panosu, hâlâ açık olan ve neon ışığıyla güzel kokuların kaynağı bir iş yeri vardı.

Umduğum gibi bu bir fast-food restoranı değildi. Yol kenarındaki tuhaf şeyler satan dükkanlardan biriydi. Bahçeler için süs flamingo heykelleri, tahtadan Kızılderili heykelleri, çimentodan boz ayılar ve benzeri ıvır zıvırı satan bir yerdi burası. Esas bina uzun ve alçak bir depoydu. Etrafı dönüm dönüm heykel ve heykelciklerle doluydu. Kapının üstündeki neon yazıyı mümkün değil okuyamıyordum. Disleksi sorunum yüzünden normal yazıları zor okuyordum, bu üstüne üstlük kırmızı neonlarla yapılmış, el yazısı biçiminde bir yazıydı.

Benim gördüğüm şöyle bir şeydi: ME NİNMYEZET BÇEHA CECÜSİ MAAĞSIZA.

"Ne diyor bu lanet olasıca şey?" diye sordum.

"Bilmem," dedi Annabeth.

Annabeth okumayı çok sevdiğinden, onun da disleksi sorunu olduğunu unutmuşum.

Kıvırcık yazıyı çevirdi: "Em Teyze'nin Bahçe Cücesi Mağazası."

Kapının her iki yanında, ilanın yüzünü karartmayacak şekilde, iki tane betondan bahçe cücesi vardı. Bunlar sakallı, çirkin veletlere benziyorlardı ve sanki fotoğrafları çekilecekmiş gibi gülümsüyor, el sallıyorlardı.

Hamburger kokusunu takip ederek sokağın karşısına geçtim.

"Hey," diye seslenerek Kıvırcık beni uyardı.

"İçeride ışıklar yanıyor," dedi Annabeth. "Belki de dükkan açıktır."

"Büfe," dedim arzuyla.

"Büfe," diyerek onayladı.

"Siz ikiniz delirdiniz mi?" dedi Kıvırcık. "Bu yer çok acayip."

Onu duymazdan geldik.

Öndeki arazi bir heykel ormanıydı: betondan hayvanlar, betondan çocuklar; hatta Kıvırcık'ı ürperten bir şey daha, kaval çalan bir satir.

"Meee-he-he!" diye meledi. "Amcam Ferdinand'a benziyor!"

Depo girişinde durduk.

"Kapıyı çalma," dedi Kıvırcık yalvarırcasına. "Canavar kokusu alıyorum."

"Furialar yüzünden burnun tıkanmış senin," dedi Annabeth. "Ben yalnızca hamburger kokusu alıyorum. Sen aç değil misin?"

"Et mi!" dedi Annabeth'i hor görerek. "Ben vejetaryenim."

Sonra kapı gıcırdayarak açıldı, önümüzde uzun boylu, Orta Doğulu bir kadın belirdi. En azından, tahminimce Orta Doğulu'ydu çünkü elleri dışında her şeyini örten bir kara çarşaf giymişti, kafası da bir peçenin altında kaybolmuştu. Kahverengi elleri yaşlılık izleri taşıyordu ama iyi manikürlü, zarif ellerdi bunlar. Bu yüzden kadının, gençliğinde güzel bir nine olduğunu tahmin ettim.

Aksanında da belli belirsiz bir Orta Doğululuk vardı. "Çocuklar, dışarıda tek başına dolaşılmayacak kadar geç oldu," dedi. "Anne babanız nerede?"

"Onlar... Şey..." diye lafa girecek oldu Annabeth. "Biz öksüzüz," dedim.

"Öksüz mü?" dedi kadın. Bu sözcük kadının ağzında yabancı durmuştu. "Ama canlarım! Tabii ki öyle değildir!"

"Karavanımızdan ayrıldık," dedim. "Sirk karavanımız. Sirk amiri, kaybolursak onu benzin istasyonunda beklememizi söylemişti ama ya unuttu ya başka benzin istasyonunu kastetmiş. Neyse, kaybolduk. Burnuma gelen yemek kokusu mu?"

"Ah, canlarım," dedi kadın. "İçeri girin hemen, zavallıcıklar. Ben Em Teyze. Doğruca deponun arkasına gidin lütfen. Orada yemek yenecek bir yer var."

Kadına teşekkür edip içeri girdik.

Annabeth fısıltıyla bana seslendi, "Sirk karavanı mı?"

"Her zaman bir stratejin olacak, değil mi?"

"Kafanın içi yosun dolu."

Depo daha da fazla heykelle doluydu. Farklı pozlarda insan heykelleriydi bunlar, hepsi bambaşka kıyafetler giymişti, yüzlerinde bambaşka ifadeler vardı. Aklıma bu heykellerden birini bile koymak için kocaman bir bahçenin olması gerektiği geldi zira hepsi gerçek boyutlardaydı. Ama hepsinden önemlisi aslında yemek düşünüyordum.

Durmayın, bana salak diyebilirsiniz, ne de olsa sırf açlıktan tuhaf bir kadının dükkanına öylece giriverdim ama ben böyle fevriyim işte. Hem siz Em Teyze'nin hamburgerlerinin kokusunu hiç çektiniz mi içinize? O koku sanki dişçi koltuğunda verilen gülme gazı gibiydi; aklınızda başka ne varsa uçup gidiyordu. Bu yüzden Kıvırcık'ın sinirli biçimde sızlanmalarını veya heykellerinin gözlerinin sanki beni izlediğini, hatta Em Teyze'nin kapıyı arkamızdan kilitlediğini güç bela fark ettim.

Tek derdim nerede yemek yendiğiydi. Tam kadının söylediği gibi deponun arka kısmında ızgaralı, içecek çeşmeli, tuzlu gevrek ısıtıcılı ve peynir kabı olan bir fast food tezgahı bulunuyordu. Bir kuş sütü eksik gibiydi, dahası tezgahın önünde birkaç tane çelik piknik masası vardı.

"Lütfen oturun," dedi Em Teyze.

"Muhteşem," dedim.

"Hım..." dedi Kıvırcık temkinli bir havada, "Hiç paramız yok hanımefendi."

Tam kaburgalarına bir dirsek geçirecektim ki Em Teyze, "Hayır, hayır

çocuklar. Para gerekmiyor. Özel bir durum bu, değil mi? Sizin gibi tatlı öksüzlere benden bu ziyafet."

"Sağ olun hanımefendi," dedi Annabeth.

Em Teyze bir anda gerildi, sanki Annabeth yanlış bir şey yapmıştı. Ama sonra hemen rahatladı yaşlı kadın, o yüzden bana öyle geldi zannettim.

"Elbette Annabethçiğim," dedi. "Çok güzel gri gözlerin var çocuğum." Sonradan aklıma geldi, Annabeth'in adını nereden bilmişti, henüz kendimizi tanıtmamıştık ki?

Ev sahibemiz büfenin arkasında kayboldu ve yemek pişirmeye başladı. Göz açıp kapayana dek bize plastik tepsilerde duble çizburgerler, vanilyalı dondurmalar ve XXL boyda patates kızartmaları getirdi.

Hamburgerin yarısına gelmiştim ki nefes almayı unuttuğumu fark ettim.

Annabeth şapırdatarak dondurmasını yiyordu.

Kıvırcık patatesleri eline aldı ama gözü dur şunu bir tadayım dercesine tepsinin üstündeki yağlı kağıda dikilmişti, yine de endişeden bir şey yiyemiyor gibiydi.

"Bu tıslama sesi de ne?" diye sordu Kıvırcık. Kulak kabarttım ama bir şey işitemedim. Annabeth deduymadım dercesine kafa salladı.

"Tıslama mı?" diye sordu Em Teyze. "Belki de duyduğun patates kızartma makinesinin yağıdır. Ne keskin kulakların var Kıvırcık."

"Vitamin alıyorum. Kulaklarım için."

"Hayranlık uyandırıcı," dedi kadın. "Ama lütfen rahatla."

Em Teyze bir şey yemedi. Peçesini çıkartmamıştı, yemek pişirirken bile. Şimdi öne eğilmiş, ellerini kavuşturmuş yemek yiyişimizi izliyordu. Yüzünü göremediğin birisinin öyle bakması biraz huzur kaçırıcıydı ama

hamburgeri yedikten sonra doymuştum, biraz uykum gelmişti, o yüzden ev sahibemizle biraz laflamak güzel olur diye düşündüm.

"Demek cüce satıyorsunuz," dedim ilgiliymişçesine.

"Ah, evet," dedi Em Teyze. "Ve hayvanlar. Ve insanlar.Bahçeye ne uyarsa. Özel sipariş alırım. Heykelcilik pek tuttu, biliyorsunuz."

"Bu yolda çok iş oluyor mu?"

"Yok, pek değil. Otoban açıldığından beri... Çoğu araç bu yandan geçmez oldu. Müşterilerin hepsinin üstüne titriyorum artık."

Ensemde bir kaşınma oldu, sanki başka birileri beni izliyordu. Döndüm ama arkamda sadece elinde bir Paskalya sepeti olan bir genç kız heykeli vardı. Ayrıntılar muhteşemdi, çoğu bahçe heykelinde böylesini göremezdiniz. Ama kızın yüzünde bir gariplik vardı. Sanki şaşırmış veya dehşete düşmüş gibiydi.

"Ah," dedi Em Teyze kederle. "Fark ettin, bazı yaptıklarım iyi olmuyor. Hatalı. Satmıyor. Yüzü doğru dürüst yapmak en zoru. Her zaman yüzler."

"Bu heykelleri siz mi yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Ah, evet. Bir zamanlar iki kız kardeşim de işlere yardım ederdi ama göçüp gittiler. Em Teyze şimdi yalnız. Sadece heykellerim var yanımda. O yüzden yapıyorum, anlarsınız ya. Bana arkadaşlık ediyorlar." Sesindeki keder o kadar derinden, o kadar gerçekti ki kadına üzülmeden edemedim.

Annabeth yemeği bıraktı. Öne eğildi ve "İki kız kardeş mi?"

"Korkunç bir öykü bu," dedi Em Teyze. "Çocuklara göre değil gerçekten. Anlıyorsun ya Annabeth, çok eskiden, ben gençken kötü bir kadın kıskanmıştı beni. Benim... Bir erkek arkadaşım vardı, bu kötü kadın da bizi ayırmaya yemin etmişti. Korkunç bir kazaya neden oldu. Kız kardeşlerim bana destek oldular. Ellerinden geldikçe bu kötü bahtımı paylaştılar ama en nihayetinde göçüp gittiler. Kayboldular. Bir tek ben hayatta kaldım ama

bedeli vardı. Hem de ne bedel."

Ne demek istediğini anlamamıştım ama onun için üzülüyordum. Göz kapaklarım gittikçe ağırlaşıyor, tıka basa dolmuş karnım uykumu getiriyordu. Ah zavallı ihtiyar kadın. Böylesine nazik birisini kim incitmek isterdi?

"Percy?" Annabeth dikkatimi çekmek için beni sarstı. "Belki de artık gitmeliyiz. Sirk amiri bizi bekliyordur."

Huzursuz gibiydi. Neden bilmiyordum. Kıvırcık şimdi tepsideki yağlı kağıdı yemeye başlamıştı ama Em Teyze bunu tuhaf bulduysa bile bir şey demedi.

Em Teyze, Annabeth'e, "Ne kadar güzel gri gözler bunlar," dedi yine. "Canım, evet, böylesi gri gözler görmeyeli çok zaman oldu."

Annabeth'in yanağını okşamak için elini uzatacak oldu ama Annabeth bir anda ayağa kalktı.

"Gerçekten gitmemiz gerek."

"Evet!" dedi ve bir çırpıda yağlı kağıdı yuttu Kıvırcık.Sonra ayağa kalktı, "Sirk amiri bizi bekler! Doğru!"

Bense gitmek istemiyordum. Karnım tok, sırtım pekti. EmTeyze o kadar tatlıydı ki. Onunla bir süre daha kalayım istiyordum.

"Lütfen canlarım," dedi Em Teyze yalvarırcasına. "Çocuklarla beraber olamıyorum pek. Gitmeden önce bana bir poz vermez miydiniz?"

"Ne pozu?" diye temkinle sordu Annabeth.

"Fotoğraf. Yeni bir dizi heykel modellemek için kullanacağım. Anlayacağınız çocuk heykelleri çok tutuyor. Herkes çocukları sever."

Annabeth ağırlığını bir o bacağına, bir bu bacağına verdi. "Sanırım poz veremeyiz hanımefendi. Haydi Percy..."

"Elbette verebiliriz," dedim. Annabeth'in üstünlük taslamasına sinir oluyordum, hele bir de bizi ücretsiz besleyen yaşlı hanıma bu denli kaba olması çekilecek şey değildi. "Sadece bir fotoğraf Annabeth. Ne zararı var?"

"Evet, Annabeth," dedi kadın kedi gibi mırlarcasına. "Zararı yok."

Bu işin Annabeth'in hoşuna gitmediği belliydi ama Em Teyze'nin bizi ön kapıya, heykelli bahçeye götürmesine izin verdi.

Em Teyze yanında taştan satir olan banka doğru yönlendirdi bizleri. "Şimdi," dedi. "Sizi doğru yerleştirmek gerek. Genç kızımız ortaya, sanırım diğer genç beyefendileri de iki yanına almalı."

"Fotoğraf için yeteri kadar ışık yok," diye belirttim.

"Ah, yeter canım," dedi Em Teyze. "Birbirimizi görebiliyoruz, değil mi?"

"Kameranız nerede?" diye sordu Kıvırcık.

Em Teyze verdiğimiz pozun tadını çıkarırcasına geriledi."Şimdi, yüzler en zoru. Herkes benim için gülümseyebilir mi lütfen? Şöyle kocaman gülün bakalım."

Kıvırcık yanındaki beton satire baktı ve "Bu kesinlikle Ferdinand Amca'ya benziyor." diye mırıldandı.

"Kıvırcık," dedi Em Teyze sert bir tonda, "Bu tarafa bak canım."

Hâlâ elinde bir kamera yoktu.

"Pecy..." dedi Annabeth.

İçimden bir ses Annabeth'i dinle diyordu ama hâlâ o uyku hali ile mücadele

ediyordum; kendimi yediğim yemeğin ve yaşlı kadının sesinin huzurlu ninnisine teslim etmiştim.

"Sadece bir dakika sürecek," dedi Em Teyze. "Biliyorsunuz, sizi şu lanet olasıca peçe yüzünden doğru dürüst göremiyorum..."

"Percy, ters giden bir şeyler var," dedi Annabeth ısrarla.

"Ters mi?" dedi Em Teyze, başını saran peçeyi açmaya uzanmıştı. "Her şey yolunda canım. Ne asil kişiler misafirbana bugün böyle. Ne ters gidebilir ki?"

"Bu Ferdinand Amca!" Kıvırcık'ın ağzı açık kalmıştı.

"Ona bakmayın!" diye bağırdı Annabeth. Hızla Yankeeskepini başına geçirdi ve gözden kayboldu. Görünmez elleriyle beni ve Kıvırcık'ı sıradan itti.

Yere yapışınca Em Teyze'nin sandaletti ayaklarını gördüm.

Bir tarafa Kıvırcık'ın, diğer tarafa Annabeth'in koşturmaya başladığını örebiliyordum. Ama kıpırdayamayacak kadar sersemlemiştim.

Sonra tepemden tuhaf, hışır hışır bir ses geldi. Gözlerimi Em Teyze'nin ellerine diktim; elleri yamru yumru olmuş, üstleri siğillerle kaplanmış, tırnakları bronz pençeler gibi sivrilmişti.

Daha da yukarı bakacaktım ki, solumda bir yerlerden Annabeth haykırdı: "Hayır! Yapma!"

Hışırtılar arttı: tam tepemde, minik yılan sesleri... Em Teyze'nin kafasının olması gereken yerden geliyordu bu sesler.

"Koşşş!" diye meledi Kıvırcık. Çakıl taşlarının üstünde son sürat koştuğunu ve uçan spor ayakkabılarını harekete geçirmek için "Maia!" diye bağırdığını duydum.

Hareket edemiyorum. Em Teyze'nin yamru yumru ellerine bakakalmıştım, yaşlı kadının etkisiyle girdiğim o sarhoşluk haliyle mücadele ediyordum.

"Böylesi yakışıklı bir yüzü yok etmek ne acı," dedi sakinleştirici bir sesle. "Benimle kal Percy. Tek yapman gereken başını kaldırıp bakmak."

Emrine uymamak için mücadele ediyordum. Yukarı bakmak yerine diğer yana baktım ve genelde bahçelere konan şu cam kürelerden birini gördüm, bir tür fal küresi gibiydi. Em Teyze'nin karanlık yansıması turuncu camda belirmişti; başındaki kumaşı atmıştı, yüzü solukça parlayan bir daire gibiydi. Saçları kımıldıyor, yılan gibi kıvrılıyordu.

Em Teyze.

"M." Teyze!

Nasıl bu kadar aptallaşmıştım?

Hatırla, dedim kendime. Efsanelerde Medusa nasıl ölmüştü?

Ama düşünemiyordum. Hatırladığım kadarıyla adaşım Perseus, Medusa'ya saldırdığında Medusa uyuyormuş. Şimdi uyuduğu söylenemezdi. İstese anında pençelerini suratıma indirir, kafamı lime lime ederdi.

"Bunu bana Gri Gözlü yaptı Percy," dedi Medusa, konuşmasında canavarca bir yan yoktu. Sesi ona bakmaya, yaşlınineye anlayış göstermeye davet ediyordu. "Annabeth'in annesi, lanet olasıca Athena, beni güzel bir kadından bu şeye çevirdi."

"Onu dinleme!" diye bağırdı Annabeth, sesi heykellerin arasında bir yerlerden geliyordu. "Koş Percy!"

"Sus!" diye hırladı Medusa. Sonra sesi tekrar insan huzurveren bir mırıltıya dönüştü. "Neden kızı yok etmem gerektiğini anlıyorsun Percy. O düşmanımın kızı. Onun heykelini tuzla buz edeceğim. Ama sen, sevgili Percy, senin acı çekmene gerek yok."

"Hayır," diye mırıldandım. Bacaklarımı kıpırdatmaya çalışıyordum.

"Gerçekten tanrılara yardım etmek mi istiyorsun?" diye sordu Medusa. "Bu aptalca görevde seni neler bekliyor biliyor musun? Yeraltı Dünyası'na vardığınızda neler olacak? Olimposluların piyonu olma canım. Heykel olsan daha iyi. Daha az acı çekersin. Daha az acı çekersin."

"Percy!" Arkamda bir vızıltı sesi duydum, sanki yüz kiloluk bir sinekkuşu dalışa geçmişti. Kıvırcık bağırdı, "Eğil!"

Döndüm, işte yıldızlı gökte, saat on iki istikametinden ayakkabıları kanatlan çırparak Kıvırcık geliyordu, elinde de bir beyzbol sopası büyüklüğünde bir ağaç dalı vardı. Gözleri sımsıkı kapalıydı, başı bir o yana bir bu yana dönüyordu. Yalnızca kulakları ve burnuyla yön buluyordu.

"Eğil," diye bağırdı yine. "Onu yakalayacağım!"

Bu sonunda beni harekete geçirebildi. Kıvırcık'ı bildiğimden, Medusa'yı ıskalayıp bana çarpacağından emindim. Yana doğru atıldım.

Çatırt!

İlk başta Kıvırcık bir ağaca çarptı sandım. Sonra Medusa öfkeyle kükredi.

"Seni sefil satir," diye hırladı. "Seni koleksiyonuma ekleyeceğim!"

"Bu Ferdinand Amca için," diye Medusa'ya bağırdı Kıvırcık.

Sürünerek uzaklaştım ve Kıvırcık ikinci kez dalışa geçerken heykellerin arasına saklandım.

Çotank!

"Ahhh!" Medusa çığlık attı, yılan saçları tıslıyor, tükürüyordu.

Tam yanımdan Annabeth'in sesi geldi "Percy!"

Öylesine yukarı sıçradım ki, neredeyse bahçedeki heykellerden birini deviriyordum. "Aman! Bunu yapma!"

Annabeth Yankees kepini çıkarttı ve görünür oldu."Kafasını kesmelisin."

"Ne? Sen deli misin? Buradan kaçalım."

"Medusa tam bir baş belası. Kötü bir kadın o. Onu ben öldürürdüm ama..." Annabeth yutkundu, sanki bir şey itiraf edecekti. "Ama sende daha iyi bir silah var. Hem ben asla ona yaklaşamam. Annem yüzünden beni kıymaya çevirir. Sen... Senin şansın var."

"Ne? Ben yapamam..."

"Bak, masum insanları heykele çevirmeye devam etsin mi istiyorsun?"

Bir çift aşık heykeline işaret etti, birbirine sarılmış bir kadın ve bir adam canavar tarafından heykele çevrilmişti.

Annabeth bir heykel kaidesinden yeşil bir küre kaptı. "Aslında cilalı bir kalkan daha iyi olurdu." Küreye dikkatle baktı. "Dışbükey olduğundan görüntü bozulacak. Yansımanın büyüklüğü şu unsurlarla..."

"Anlayacağım dilden konuşur musun?"

"Konuşuyorum." Cam küreyi bana attı. "Kadına yalnızcaküreden bak. Asla doğrudan bakma."

"Hey, arkadaşlar!" Kıvırcık tepemizde bir yerlerden bize seslendi. "Bayıldı sanırım!"

"Roooaaarrr!"

"Bayılmamış," diye düzeltti Kıvırcık. Ağaç dalıyla tekrar dalışa geçti.

"Acele et," dedi Annabeth. "Kıvırcık çok iyi koku alır ama eninde sonunda yere düşecek."

Kalemimi çıkarttım ve kapağını açtım. Dalgakıran'ın bronz ağzı elimde uzadı.

Medusa'nın saçlarının üslayan, tüküren seslerini takip ettim.

Medusa'nın kendisini değil, yansımasını görebilmek için gözlerimi cam küreye diktim. Sonra yeşil renkli camda onu gördüm.

Kıvırcık sopayla bir vuruş daha yapabilmek için geliyordu ama bu kez biraz alçaktan uçuyordu. Medusa sopayı kaptığı gibi onu fırlattı. Havada saltolar attıktan sonra taştan bir boz ayı heykeline acı dolu bir "Offf!" sesiyle çarptı.

Medusa tam ona atılacaktı ki bağırdım: "Hey!"

Ona doğru ilerlemeye çalıştım ama bir elimde cam küre,diğer elimde kılıçla bu iş kolay olmadı. Üstüme atılırsa kendimi korumam çok zor olacaktı.

Ama yaklaşmama izin verdi: beş metre, üç metre...

Şimdi onun yansımasını görebiliyordum. O kadar da çirkin olamazdı, değil mi? Cam küredeki yeşil sarmallar görüntüyü bozuyor, daha kötü gösteriyor olmalıydı.

"Yaşlı bir kadına zarar veremezsin Percy," dedi çatal çatal bir sesle. "Yapmayacağını biliyorum."

Bir an duraladım, camda gördüğüm yüz beni cezbediyordu. Yeşil tonla yanan gözleri doğrudan içimi yakıyor,kollarımın gücünü çekiyordu.

Boz ayıya yapışmış Kıvırcık inledi: "Percy, onu dinleme!"

Medusa kıkırdadı "Çok geç."

Pençelerini açıp üzerime atladı.

Kılıcımı savurdum ve mide bulandırıcı bir şlak! sesi duydum, sonra bir

mağaradan esen rüzgar gibi bir tıslama geldi. Bu yok olan canavarın sesiydi.

Ayağımın dibine bir şey düştü. Düşen şeye bakmamak için tüm gücümü harcadım. Çoraplarıma ılık bir sıvı bulaşıyordu, ölen minik yılanlar ayakkabılarımın bağcıklarını çekiyordu.

"Öğk... İğrenç," dedi Kıvırcık. Gözleri hâlâ sıkı sıkı kapalıydı ama sanırım köpüren, buhar saçan şeylerin sesini duyabiliyordu. "Mega-iğrenç."

Annabeth yanıma yanaştı, gözlerini göğe dikmişti. Elinde Medusa'nın kara peçesi vardı. "Kıpırdama," dedi.

Çok, hem de çok dikkat ederek, aşağıya bakmadan diz çöktü ve canavarın kafasını kara kumaşa sardı, sonra yerden aldı. Kafadan hâlâ yeşil sıvılar damlıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Annabeth, sesi titriyordu.

"Evet." İyi olduğuma kanaat getirmiştim ama dubleçizburgeri kusmak üzereydim. "Neden... Neden kafa buharlaşmadı?"

"Kesip kopardıktan sonra savaş ganimeti oluyor," dedi Annabeth. "Tıpkı Minotor boynuzu gibi. Ama örtüyü sakın açma. Hâlâ seni taşa çevirebilir."

Kıvırcık inildeyerek boz ayı heykelinden aşağı indi. Kafasında kocaman bir iz vardı. Yeşil beresi minik keçi boynuzlarının birinden sarkıyordu ve sahte ayağı toynaklarından fırlayıp gitmişti. Büyülü spor ayakkabılar kafasının üstündeamaçsızca dolanıyordu.

"Dünyanın en iyi savaş pilotu Kızıl Baron gibisin," dedim. "İyi işti, adamım."

Mahcup mahcup gülümsedi. "Hiç de eğlenceli değildi aslında. Eh, gerçi kafasına sopayla vurmak, o kısım eğlenceliydi. Ama beton bir ayıya çarpmak? Eğlenceli değildi."

Havadaki ayakkabıları kaptı. Kılıcımı tekrar kapattım.Beraberce, deponun içine doğru ağır aksak yürüdük.

Büfe tezgahının arkasında eski plastik torbalardan bulduk ve Medusa'nın kafasını bunlarla iki kez sardık. Yemek yediğimiz masaya küt diye kafayı fırlattık ve etrafına kurulduk. Konuşamayacak kadar yorgunduk.

En sonunda, "Demek canavar için Athena'ya teşekkür etmemiz gerek?" dedim.

Annabeth sinirle bana baktı. "Aslında babana teşekkür etmeli. Hatırlamıyor musun? Medusa, Poseidon'un kız arkadaşıydı. Annemin tapınağında buluşmaya karar vermişlerdi. Athena bu nedenle onu bir canavara dönüştürdü. Medusa ve tapınağa girmesine yardımcı olan iki kız kardeşi, üç gorgona dönüştü. Bu nedenle Medusa beni lime lime etmek istedi ama seni güzel bir heykel olarak saklayacaktı. Hâlâ babanı düşündükçe içi gidiyordu. Muhtemelen ona babanı hatırlattın."

Yüzüm yanarcasına kızardı. "Hah, demek şimdi Medusa ile karşılaşmamız benim hatam."

Annabeth doğruldu. Sesimin kötü bir taklidiyle, "Sadece bir fotoğraf Annabeth. Ne zararı var?"

"Boşversene," dedim. "Seninle uğraşılmaz."

"Esas sana katlanılmaz."

"Sen..."

"Hey!" diye müdahale etti Kıvırcık. "İkiniz yüzündenbende migren başladı, halbuki satirlerde migren olmaz. Başımı çatlatacaksınız. Şu kafayı ne yapacağız?"

Önümüzdeki şeye baktım. Plastikteki delikten bir minik yılan sarkıyordu. Torbanın diğer yüzüne basılmış yazı şöyle diyordu: BİZDEN ALIŞVERİŞ ETTİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Kızgındım ama yalnızca Annabeth'le annesine değil. Bu görevden ötürü, yolda aracımızın patlamasından ötürü, kamptan çıktığımızın ilk günü iki tane önemli kavgaya girdiğimizden ötürü tüm tanrılara kızgındım. Böyle devam ederse, bırakın yaz gündönümünü görmeyi, Los Angeles'a canlı varamayacakük.

Medusa ne demişti?

Olimposluların piyonu olma canım. Heykel olsan daha iyi. Ayağa kalktım. "Geri döneceğim."

"Percy," diye Annabeth arkamdan seslendi. "Sen ne..."

Medusa'nın bürosunu bulana dek deponun arka kısmınıaraştırdım. Hesap defteri son alü satışını gösteriyordu, hepsi Hades ve Persephone'nin bahçesini süslemek üzere Yeraltı Dünyası'na yollanmıştı. İrsaliyelerden bir tanesinde Yeralü Dünyası'nın fatura adresi Nakil Sırasında Ölüm Plakçılık, Batı Hollywood, Kaliforniya'ydı. Faturayı katlayıp cebime sokuşturdum.

Kasada yirmi dolar, birkaç altın drahmi ve üstünde Hermes Bir Gecede Ekspres Nakliyat Şirketi' ne kesilmiş makbuzlar olan bazı paketler vardı. Her bir paketin yanında, içine altın sikke koymak için iliştirilmiş birer deri çanta vardı.

Yeniden piknik masasına döndüm, Medusa'nın kafasını pakete üktım ve bir teslimat makbuzu doldurdum:

Tanrılar
Olimpos Dağı
600. Kat,
Empire State Binası
New York, NY

En içten dileklerimle,
PERCY JACKSON

"Hiç hoşlarına gitmeyecek," diyerek Kıvırcık beni uyardı. "Küstah olduğunu düşünecekler."

Keseye biraz altın drahmi döktüm. Keseyi kapamamla beraber kasa sesine benzer bir ses çıktı. Paket masadan havalandı ve pop! sesiyle gözden kayboldu.

"Küstahım zaten," dedim.

Annabeth'e sıkıysa ağzını aç dercesine baktım.

Açmadı. Tanrıları kızdırma konusunda son derece başarılı olduğuma kanaat getirmiş olacak. "Haydi," diye fısıldadı. "Yeni bir plan yapmalıyız."

12. Bir Kaniş Bize Akıl Veriyor

O gece kendimizi gerçekten çok sefil hissediyorduk.

Ana yolun 80-90 metre kadar ötesinde, ormanlık alanın bataklık bölgesinde kamp yapıyorduk. O civarda yaşayan gençlerin buralarda sık sık parti verdiği belliydi. Yerler, üzerlerine basılmaktan artık düzleşmiş içecek kutuları ve fast-food ambalajlarıyla kaplıydı.

Em Teyze'nin evinden biraz yiyecek ve battaniye almıştık ama nemli giysilerimizi kurutmak için ateş yakmaya cesaret edemiyorduk. Furialar ve Medusa günümüze yeterince heyecan katmıştı zaten, daha fazlasını kaldıramazdık.

En sonunda nöbetleşe uyumaya karar verdik. İlk nöbeti ben tutmayı teklif ettim.

Annabeth battaniyelere sarındı ve kafasını yere koyar koymaz horlamaya başladı. Kıvırcık, uçan ayakkabılarıyla bir ağacın en alttaki dalına uçtu, sırtını ağacın gövdesine dayayıp gökyüzünü seyretmeye başladı.

"Yatıp uyuşana," dedim ona. "Bir şey olursa seni uyandırırım."

Kafasını salladı ama hâlâ gözlerini yummamıştı. "Tüm bunlar beni üzüyor, Percy."

"Seni üzen ne? Bu aptal maceraya atılmak mı?"

"Hayır. Beni üzen bu." Yerlerdeki çöpleri işaret etti. "Vegökyüzü. Yıldızları görmek bile mümkün değil artık. İnsanlar havayı öyle bir kirletmişler ki, bugünlerde satir olmak zor iş."

"Ah, haklısın. Sanırım iyi bir çevreci de olabilirdin."

Dik dik bana baktı. "Zaten çevreyi umursamayan tek varlık insan. Senin türün dünyayı o kadar hızla kirletiyor ki... Aman, neyse. Bir insana nutuk çekmenin faydası yok. İşler böyle devam ederse, Pan'ı asla bulamayacağım."

"Yapan mı? Neyi yapan? Bunu mu?"

"Pan!" diye bağırdı hiddetle. "P-A-N. Ulu Tanrı Pan! Ne diye araştırma ruhsatı istedim sanıyorsun?"

O anda, ortalığı tuhaf bir esinti kaplayıp etraftaki çöp ve bataklık kokusunu bastırdı. Esintiyle beraber, bir zamanlar bu ormanda yetişen böğürtlenlerin, yabani çiçeklerin ve mis gibi yağmur suyunun kokusu sardı her yeri. Aniden, dahaönce hiç görmediğim şeylerin özlemini çekmeye başladım.

"Şu araştırmayı anlatsana," dedim.

Kıvırcık, sanki onunla dalga geçmemden korkuyormuş gibi dikkatle beni süzdü.

"Yaban Tanrısı iki bin sene önce ortadan kayboldu," dedi. "Efes kıyılarındaki bir denizci, kıyıdan gelen gizemli bir sesin 'Onlara yüce tanrı Pan'ın öldüğünü söyleyin!' diye bağırdığını duymuş. İnsanlar da bu hikayeye inanmışlar. O zamandan beri, Pan'ın krallığını yağmalıyorlarmış. Ama Pan, satirlerin tanrısı ve efendisidir. O bizi ve vahşi doğayı daima korumuştur. Bizler onun öldüğüne inanmak istemedik. Her yeni nesille birlikte, en cesur satirler hayatlarını Pan'ı bulmaya adarlar. Dünyanın dört bir yanına gider, en vahşi yerleri keşfeder ve saklandığı yerde Pan'ı bulup uykusundan uyandırmayı amaçlarlar."

"Sen de bu yüzden araştırmacı olmak istiyorsun, öyle mi?"

"Bu benim en büyük hayalim," dedi. "Babam da araştırmacıydı, Ferdinand Amcam da... Şu gördüğün heykel..."

"Ah, haklısın, kusura bakma."

Kıvırcık kafasını salladı. "Ferdinand Amca bu işin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Babam da biliyordu gerçi ama ben bunu başarmaya niyetliyim. Araştırmadan canlı dönen ilk satir ben olacağım."

"Bir dakika, ilk mi dedin?"

Kıvırcık çantasından kavalını çıkardı. "Araştırmacılardan hiçbiri geri dönemedi. Bir kez gittiler mi, sırra kadem basıyorlar. Bir daha da onları canlı gören olmuyor."

"İki bin senedir bu böyle mi yani?"

"Evet."

"Peki ya baban? Başına neler geldiğini bilmiyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ama yine de gitmek istiyorsun?" dedim şaşkınlıkla. "Yani, gerçekten Pan'ı bulan ilk kişi olacağını mı düşünüyorsun?"

"Buna inanmalıyım, Percy. Her araştırmacı böyle düşünür. İnsanların dünyayı ne hale getirdiklerini gördükçe bizi ayakta tutan şey bu inanç. Pan'ın hâlâ uyandırabileceğine inanmam gerek."

Gökyüzünün turuncu renkli puslarına baktım ve Kıvırcık'ın nasıl olup da bu kadar ümitsiz bir işe kalkıştığını anlamaya çalıştım. Aslına bakılacak olursa ben çok mu farklıydım sanki?

"Yeraltı Dünyası'na nasıl gideceğiz?" diye sordum. "Yani, bir tanrıya karşı ne kadar şansımız var ki?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama Medusa'mn yerinde, hani sen onun ofisini araştırırken, Annabeth bana dedi ki..."

"Doğru ya, unutmuşum. Annabeth mutlaka bir plan yapar."

"Kızın o kadar üstüne gitme, Percy. Zor bir hayat geçirmişama aslında iyi biri. Ne de olsa beni affetti..." Sesi titredi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Ne yaptın da affettiseni?"

Aniden, Kıvırcık hevesle kaval çalmaya başladı.

"Bir dakika," dedim. "İlk koruyuculuk görevin beş seneönceydi. Annabeth de beş senedir kampta. O değildi, öyle değil mi? Yani ters giden ilk görevinde seninle beraber olan..."

"Bu konuda konuşamam," dedi Kıvırcık. Titreyen dudağı, onu zorlarsam ağlayacakmış izlenimini veriyordu. "Ama dediğim gibi, Medusa'nın oradayken, Annabeth ve ben bu görevle ilgili tuhaf bir şeylerin döndüğünü düşündük. Göründüğü gibi olmayan bir şeyler var."

"Eh, günaydın. Aslında Hades'in aldığı ilk şimşeği çalmakla suçlanıyorum."

"Onu demek istemedim," dedi Kıvırcık. "Bahsettiğim Fur... İyi Kimseler sanki her şeyi söylemediler bize. Yancy Akademisi'ndeki Bayan Dodds gibi mesela... Seni öldürmek için niye o kadar bekledi ki? Sonra, otobüste çok daha vahşi davranabilir, gerçek yüzlerini gösterebilirlerdi."

"Bana yeterince vahşi geldiler."

Kıvırcık kafasını salladı. "Ciyak ciyak çığlık atıp, 'Nerede? Nerede?' diye soruyorlardı."

"Beni arıyorlardı," dedim.

"Belki de... Ama Annabeth'le ben bir kişiyi aradıklarınıdüşünmedik. 'O şey nerede?' diye soruyorlarmış gibi geldi. Sanki bir eşyadan falan bahsediyorlardı."

"Bu hiç de mantıklı değil."

"Biliyorum. Ama bu görevle ilgili bir şeyleri yanlış anladıysak ve ilk

şimşeği bulmak için sadece dokuz günümüzkaldıysa..." Bir yanıt arar gibi suratıma baktı ama yanıt bende de yoktu.

Medusa'nın söylediklerini düşündüm. Ben tanrılar tarafından kullanılıyormuşum. Başıma gelecekler, taş kesilmekten de kötü olacakmış. "Sana karşı dürüst davranmadım," dedim Kıvırcık'a. "İlk şimşek falan umurumda değil. Yeraltı Dünyası'na gitmeyi kabul etmemin sebebi annemi bulmaktı."

Kıvırcık kavalıyla tatlı bir melodi çalıyordu. "Bunu biliyorum, Percy. Ama bunun tek neden olduğundan emin misin?"

"Bunu babama yardım etmek için yapmıyorum. Ben onun umurunda bile değilim. O da benim umurumda değil."

Kıvırcık ağaç dalından aşağı dik dik baktı. "Bak, Percy, ben Annabeth kadar akıllı değilim. Senin kadar da cesur değilim. Ama karşımdaki insanın hislerini anlamak konusunda bayağı ustayımdır. Babanın hayatta olmasına sevindin. Bir yandan sana sahip çıktığı için mutlu oldun, öte yandan onu gururlandırmak istedin. Zaten sırf bu yüzden Medusa'nın kafasını Olimpos'a yolladın. Ne yaptığını babanın fark etmesini istedin."

"Öyle mi diyorsun? Eh, belki de satirlerin hisleri insanlarınkinden farklıdır. Çünkü yanılıyorsun. Onun ne düşündüğü umurumda bile değil."

Kıvırcık ayaklarını yukarı çekti. "Peki, Percy. Öyle diyorsan öyledir."

"Ayrıca, böbürlenecek kadar önemli bir şey de yapmadım. Daha New York'tan yeni kaçtık ve şimdi hem beş parasız kaldık hem de batıya giden yolu bilmiyoruz."

Kıvırcık, bu sorunu düşünüyormuş gibi karanlık gökyüzüne baktı. "İlk nöbeti ben devralayım, ne dersin? Sen de biraz uyursun bu arada."

Tam bu öneriyi geri çevirecekken Kıvırcık aniden yumuşak ve tatlı bir Mozart melodisi çalmaya başladı. Arkamı döndüğümde, gözlerim uykusuzluktan yanmaya başlamıştı. 12 numaralı Piyano Konçertosu'nun

birkaç ölçüsünden sonra uyuya kalmışım.

Rüyamda, karanlık bir mağaranın içerisindeki yüksek bir uçurumun başında duruyordum. Ölülerin ruhları olduğunu bildiğim gri renkli yaratıklar, dumanlar saçarak etrafımda dolanıp duruyordu.

Giysilerimi çekiştiriyor, beni geriye doğru itelemeye çalışıyorlardı ama ben uçurumun ta kenarına kadar gitmek için direniyordum.

Aşağıya bakınca başım döndü. Uçurum o kadar yüksek ve karanlık gözüküyordu ki, uçsuz bucaksız gibiydi. Yine de bu karanlığın içinden devasa boyutlarda, kötü bir yaratık fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Karanlığın derinliklerinden gelen alaycı bir ses, Küçük kahraman, diye yankılandı. Çok güçsüzsün, çok gençsin, ama belki de başarırsın.

Ses çok eski zamanlara aitti; insanın kanını donduran, boğuk bir sesti. Tüm bedenimi kurşundan bir tabaka gibi sarıverdi.

Seni kandırdılar, evlat, dedi ses. Benimle değiş tokuşa gir.İstediğin her neyse, onu sana vereceğim.

Boşluğun üzerinde pırıl pırıl parlayan bir görüntü belirdi. Annem, bir altın yağmuru altında, kaskatı kesilmiş vaziyette oracıkta duruyordu.

Minotorlar onu boğazlıyormuş gibi yüzü acıyla bükülmüştü. Gözleri bana kilitlenmişti, sanki Git! dercesine yalvarıyordu.

Bağırmak istedim ama sesim çıkmıyordu.

Uçurumdan pis bir kahkaha duyuldu.

Görünmez bir güç beni öne doğru itti. Direnmesem, kesin beni uçuruma itecekti.

Dirilmeme yardım et, evlat. Ses daha da aç gibiydi artık. Bana şimşeği getir. Hain tanrılara bir darbe indir!

Ölülerin ruhları etrafımda fısıl fısıl, Hayır! Uyan artık! diyorlardı.

Annemin görüntüsü silikleşti. Uçurumdaki görünmez şey beni daha da sıkı sıkıya sarmaya başladı.

Sonra fark ettim ki aslında beni aşağıya yuvarlamak istemiyor, sadece dışarı çıkabilmek için kullanıyordu.

Güzel, diye mırıldandı ses. Güzel.

Uyan! diye fısıldadı ölüler. Uyan!

Biri beni sarsıyordu.

Gözlerimi açtığımda, sabah olmuştu.

"Tamam," dedi Annabeth. "Zombi yaşıyor."

Rüyanın etkisiyle zangır zangır titriyordum. Hâlâ uçurum canavarının beni göğsümden kavramasını hissedebiliyordum. "Ne kadar zamandır uyuyorum?"

"Kahvaltı hazırlamama yetecek kadar." Annabeth, Em Teyze'nin çantasından bir paket peynirli mısır cipsi fırlattı. Bu arada Kıvırcık ortalığı kolaçan etmeye gitmişti. "Baksana,bir arkadaş bulmuş."

Gözlerim baktığım şeye bir türlü odaklanmıyordu.

Kıvırcık, bir battaniyenin üzerine oturmuştu; kucağındaleş gibi, tüyleri pembe renge boyanmış gibi gözüken, doldurulmuş bir hayvan vardı.

Hayır. Doldurulmuş bir hayvan falan değildi. Pembe renkli bir kanişti.

Kaniş, şüpheli gözlerle bana bakıyor, kesik kesik havlıyordu. Kıvırcık "Hayır, o değil," dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak "Nasıl yani? O şeyle mi konuştun şimdi sen?" dedim.

Kaniş hırladı.

"Bu bizi batıya götürecek olan biletimiz," diye uyardı Kıvırcık. "Ona iyi davransan iyi olur."

"Hayvanlarla konuşabiliyor musun?"

Kıvırcık sorumu duymazdan geldi. "Percy, Gladiola'yla tanış. Gladiola, Percy."

Bana oynadıkları bu şakaya kahkahalarla güleceğini sandığım Annabeth'e baktım ama ölümüne ciddiydi.

"Pembe renkli bir kanişe merhaba diyemem," dedim. "Saçmalamayın."

Annabeth, "Percy, ben merhaba dedim. Sen de aynısını yapıver."

Kaniş tekrar hırladı.

Kanişe "Merhaba," dedim.

Kıvırcık, Gladiola'yla ormanda karşılaştıklarını ve sohbet ettiklerini anlattı. Kaniş, kendisini bulana 200 Dolarlık ödül verecek olan zengin bir ailenin yanından kaçmıştı. Ailesine geri dönmek istemiyordu ama Kıvırcık'a bir faydası olacağı takdirde geri gitmeye de razıydı.

"Gladiola ödülü nereden duymuş?" diye sordum.

"İlanları okumuş," dedi Kıvırcık. "Tabii ki."

"Tabii ya," dedim. "Ne salağım."

"Gladiola'yı ailesine teslim edip, ödülü alacağız. Sonra da biletlerimizi alıp Los Angeles'a gideceğiz," dedi Annabeth kararlı bir ses tonuyla. "Bu kadar

basit."

Rüyamdaki ölülerin fısıltılarını, uçurumdaki şeyi ve annemin altına bulanmış yüzünü düşündüm. Yani, batıda karşılaşabileceğim her şeyi.

"Yine mi otobüse bineceğiz?" dedim ihtiyatlı bir biçimde.

Annabeth "Hayır," dedi. Onun da otobüse binmek istemediği belliydi.

Yokuş aşağı bir noktayı göstererek, önceki gece karanlıkta görmediğim tren raylarını işaret etti. "Beş yüz metre kadar ileride Amtrack İstasyonu var. Gladiola'nın dediğine göre batıya giden tren öğle saatlerinde kalkıyormuş."

13. Ölüme Balıklama Dalıyorum

Pek ortalıkta dolaşmıyordum çünkü birkaç Doğu Yakası gazetesinin kapaklarını ismim ve yüzüm süslüyordu. Trenton Register-News gazetesinde, Greyhound otobüsünden inerken bir turistin çektiği bir fotoğrafım yayınlanmıştı. Fotoğrafta, gözlerimde tuhaf bir ifade vardı. Elimde tuttuğum kılıcım, metalik mavi renk gözüküyordu. Elimdeki kılıç değil de pek ala bir beyzbol veya başka bir oyun sopası da olabilirdi.

Resmin altında şöyle diyordu:

İki hafta önce annesinin Long Island'da kaybolması sebebiyle sorgulanmak üzere aranan, on iki yaşındaki Percy Jackson, birkaç yaşlı yolcu hanımı taciz ettiği otobüsten kaçarken görülüyor. Jackson otobüsten indiktenbirkaç dakika sonra, otobüs Doğu New Jersey otoyolu kenarında infilak etti. Polis görgü tanıklarının ifadelerine dayanarak, çocuğun iki gençle beraber yolculuk ettiğini düşünüyor. Percy'nin üvey babası, Gabe Ugliano ise oğlunun nerede olduğuna dair bilgi verecek olanlara para ödülü vaat etti.

"Merak etme," dedi Annabeth. "Ölümlü polisler bizi asla bulamazlar." Ama bunu söylerken, hiç de kendinden emin gözükmüyordu.

Günün geri kalanını, ya trende volta atarak (çünkü yerimde öylece oturmakta güçlük çekiyordum) ya da pencereden bakarak geçirdim.

Bir ara, boynuzları saldırıya hazır biçimde buğday tarlalarında koşturan, yiyecek için ava çıkmış bir sentor ailesi gördüm. Minik bir ata binmiş gibi gözüken, hemen hemen ikinci sınıf öğrencisi boylarında olan küçük sentor oğlanla göz göze geldik; bana el salladı. Hemen kompartımanda etrafıma bakındım, neyse ki benden başka kimse görmemişti. Yetişkin yolcuların çoğu diz üstü bilgisayarlarına veya dergilere gömülmüşlerdi.

Geceye doğru, ormanda dolaşan bir başka büyük yaratık gördüm. Bir aslan

gördüğüme yemin edebilirim ama Amerika'da aslanların böyle serbestçe yaşadığı bir bölge yoktu ve bu yaratık kocaman bir ayı kadardı. Postu, gecenin karanlığında altın gibi parıldıyordu. Sonra ağaçların arasınadaldı ve gözden kayboldu.

Kaniş Gladiola'yı teslim edince kazandığımız para ödülü ancak Denver'a gidecek kadar bilet parasına yetmişti. Yataklı vagon için bilet alamadığımızdan, koltuklarımızda uyumakzorunda kaldık. Bu yüzden boynum tutuldu. Annabeth tam yanı başımda oturduğundan, uykumda konuşmamaya çalışıyordum.

Kıvırcık sürekli horulduyor, bir şeyler sayıklayıp beni uyandırıyordu. Hatta bir seferinde debelenip dururken, takma ayaklarından biri fırladı. Annabeth ve ben, diğer yolcular görmeden takma ayağı yerine oturtmaya çalıştık.

Kıvırcık'ın ayağını taktıktan sonra, "Eee," diye sordu Annabeth. "Kim yardım istiyor senden?"

"Nasıl yani?"

"Daha demin uykunda bir şeyler sayıklıyordun. 'Sana yardım etmeyeceğim' gibi bir şeyler diyordun da. Kimi gördün rüyanda?"

Anlatıp anlatmamak konusunda kararsızdım. İkinci kez uçurumdaki o kötü sesle ilgili bir rüya görmüştüm. Ama gördüklerim beni o kadar rahatsız etmişti ki, en sonunda Annabeth'e her şeyi anlattım.

Annabeth uzunca bir süre sessiz kaldı. "Bu hiç de Hades'in konuşmasına benzemiyor. O her zaman siyah bir tahtta gözükür ve asla gülmez."

"Bana annemi takas etmeyi önerdi," dedim. "Başka kim böyle bir şey yapabilir ki?"

"Evet, sanırım öyle... Tabii eğer Yeraltı Dünyası'ndan beni kurtar demek istediyse. Eğer Olimposlularla savaşmak istiyorsa, bunu kastetmiş olabilir. Ama ilk şimşek zaten ondaysa, niye senden bunu istesin ki?"

Bir yanıt verebilmeyi isteyerek, bilmiyorum manasında başımı salladım. Sonra, Kıvırcık'ın, Furia'ların otobüste bir şey aradığını söylediği geldi aklıma.

O şey nerede? Nerede?

Belki de Kıvırcık o anda neler hissettiğimi anlamıştı. Uykusunda sebzelerle ilgili bir şeyler homurdanarak, kafasını çevirdi.

Annabeth, Kıvırcık'ın boynuzlarını örtmek için onun kasketini düzeltti. "Percy, Hades'le değiş tokuş yapamazsın. Bunu biliyorsun, öyle değil mi? O hilekarın, zalimin ve aç gözlünün tekidir. İyi Kimseler bu sefer onun kadar hırçın davranmadı ama... "

"Ne demek bu sefer?" diye sordum. "Daha önce de mi karşılaştın onlarla?"

Annabeth'in eli boynundaki kolyeye gitti. Yaz sonunda almış olduğu hediyelerden biri olan ve üzerinde bir çam ağacı bulunan cilalanmış beyaz bir boncukla oynamaya başladı. "Ölülerin Efendisi'nden pek hoşlanmadığımı söyleyebilirim. Annene karşılık bir anlaşma yapma fikrine kanamazsın."

"Söz konusu baban olsaydı ne yapardın peki?"

"Gayet basit. Onu orada çürümeye terk ederdim."

"Ciddi misin?"

Annabeth, gri gözlerini bana dikti. Yüzünde, tıpkı kampta cehennem zebanilerine kılıç çektiğinde takındığı ifade vardı. "Babam doğduğum günden beri benden nefret etmiştir, Percy. Asla çocuğu olsun istemedi. Ben doğduğumda, Athena'ya beni Olimpos'a geri götürmesini ve orada yetiştirmesini söylemiş çünkü kendisi işlerinden başını alamıyormuş. Athena da bundan pek hoşnut olmamış doğrusu. Kahramanların ölümlü ebeveynleri tarafından yetiştirilmeleri gerektiğini söylemiş ona."

"Ama nasıl... Yani, sanırım hastanede falan doğmadın, değil mi?"

"Babamın kapısının eşiğinde, altından bir beşik içerisinde belirmişim. Ta Olimpos'tan Batı Rüzgarı Zefir getirmiş beni. Babamın bunu bir mucize olarak görmesi gerekirdideğil mi? İnsan en azından bir fotoğraf falan çeker. Ama, hayır, o ne yaptı, benden başına gelen en kötü şey olarak bahsetti hep. Ben beş yaşındayken evlendi ve Athena'yı tamamıyla unuttu. 'Normal' bir kadınla evlendi, iki de 'normal' çocuğu oldu. Sonra da sanki ben hiç yokmuşum gibi davranmaya başladı."

Trenin penceresinden dışarıyı seyrettim. Uzakta, sessizliğe gömülmüş bir şehrin ışıkları gözüküyordu. Annabeth'i avutmak istedim ama ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Benim de annem berbat bir herifle evlendi," dedim. "Kıvırcık, annemin beni korumak ve bir insan ailesinde gizlememi sağlamak için onunla evlendiğini söyledi. Belki senin baban da bu yüzden evlenmiştir."

Annabeth sürekli olarak kolyesiyle uğraşıyordu. Boncuklardan sarkan altın üniversite yüzüğünü çekiştirip duruyordu. O anda, yüzüğün babasına ait olabileceği geldi aklıma. Babasından bu kadar nefret eden birinin neden bunu boynuna takacağını düşündüm.

"Ben umurunda değilim," dedi. "Karısı, yani üvey annem bana bir yaratıkmışım gibi davranırdı. Kendi çocuklarıyla oynamama izin vermezdi. Babam da ona uyardı. Ne zaman tehlikeli bir durum olacak olsa, mesela canavarlarla ilgili bir durum falan, ikisi de bana dargın dargın bakar, 'Nasıl olur da aileni tehlikeye atarsın?' derlerdi. Nihayet, bunun nereye varacağını anladım. Orada istenmiyordum. Bu yüzden evden kaçtım."

"Kaç yaşındaydın?"

"Kampa başladığım seneydi. Yedi yaşındaydım."

"Ama... Melez Tepesi'ne tek başına gitmiş olamazsın?"

"Yok, yalnız değildim ki. Athena, yol boyunca benikorudu, yol gösterdi. Kısa bir süre için de olsa, yolda bana yardımcı olan yeni arkadaşlar da

edindim."

Neler olup bittiğini sormak istiyordum ama Annabeth bu acıklı hatıralara dalmış gitmişti. Bu yüzden Kıvırcık'ın horultuları eşliğinde, pencereden Ohio'nun karanlık tarlalarını seyrettim.

13 Haziran'da, yani trendeki yolculuğumuzun ikinci gününün sonunda, yaz gündönümünden tam sekiz gün önce, altın renkli tepelerden ve Mississippi Nehri'nin üzerinden geçerek St. Louis'e vardık.

Annabeth, şehrin üzerinde bir pazar çantasının sapı gibi duran Gateway Kemeri'ni görmek için boynunu uzattı.

"Ben de böyle bir şey yapmak istiyorum," dedi.

"Ne?" diye sordum.

"Yani böyle bir şey inşa etmek istiyorum. Parthenon'u hiç görmüş müydün, Percy?"

"Sadece resimlerini gördüm."

"Bir gün, gidip göreceğim. Tanrılar için yapılmış en heybetli anıtı ben dikmek istiyorum. Binlerce sene yıkılmayacak bir anıt olacak."

Güldüm. "Sen? Bir mimar?"

Nedenini bilmiyorum ama söyledikleri bana komik geldi. Annabeth'in bütün gün sessizce oturup çizim yapması komik olurdu.

Annabeth'in yanakları kızardı. "Evet, bir mimar olacağım. Athena çocuklarının bir şeyler yaratmasını arzu eder,malum deprem tanrısı gibi yakıp yıkmasını değil."

Aşağıda, Mississippi Nehri'nin gürül gürül akan kahverengi sularına baktım.

"Özür dilerim," dedi Annabeth. "Bu söylediğim zalimce oldu."

"Birazcık olsun beraber çalışamaz mıyız?" diye rica ettim. "Yani, Athena'yla Poseidon hiç ortak çalışmazlar mıydı?"

Annabeth biraz düşündü. "Sanırım... Savaş arabasını beraber yapmışlardı," dedi belli belirsiz. "Bunu annem icat etmişti ama Poseidon da dalgaların köpüklerinden atlar yaratmıştı. Bu yüzden, arabayı tamamlamak için beraber çalışmak zorunda kaldılar."

"Öyleyse, biz de ortak işler yapabiliriz, değil mi?"

Annabeth kemerin bir otelin arkasında gözden kaybolmasını seyrederken, şehre girdik.

"Sanırım," dedi en sonunda.

Şehir merkezindeki Amtrack İstasyonu'na vardık. Denver'a gitmeden önce üç saatlik bir mola vereceğimiz anons edildi.

Kıvırcık kalkıp gerindi. Daha tam anlamıyla ayılmamıştı ki, "Yemek," dedi.

"Haydi ama keçi çocuk. Daha etrafı gezeceğiz," dedi Annabeth.

"Etrafı mı gezeceğiz?"

"Gateway Kemeri," dedi. "Bu benim Kemer'in tepesine çıkmak için tek fırsatım olabilir. Şimdi, geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?"

Kıvırcık'la şöyle bir bakıştık.

Hayır demek istiyordum ama eğer Annabeth gidecekse onu yalnız bırakamayız diye düşündüm.

Kıvırcık omuzlarını silkti. "Canavarların etrafta olmadığıbir büfe bulursak ne ala," dedi.

Kemer, tren istasyonundan yaklaşık bir buçuk kilometre uzaklıktaydı. Günün sonlarına doğru, o kadar sıra da olmuyordu. Yeraltı müzesinin yolunu bularak 1800'lerden kalmakapalı vagonlara ve diğer şeylere baktık. O kadar heyecan verici değildi ama Annabeth sürekli olarak Kemer'in nasıl yapıldığıyla ilgili ilginç şeyler anlatıyor, Kıvırcık da bana jelibon verip duruyordu. O yüzden keyfim yerindeydi.

Derken, sırada bekleyen diğer insanlara bir göz attım. "Sen de tuhaf bir koku alıyor musun?" diye sordum Kıvırcık'a.

Kıvırcık, burnunu, etrafı yeterince koklamasına yetecek kadar yumuşak şeker paketinden çıkardı. "Yeraltı," dedi suratını ekşiterek. "Yeraltı havası her zaman canavar gibi kokar. Bu koku da muhtemelen bir anlama gelmiyordur."

Yine de içim rahat değildi. Sanki orada olmamalıymışız gibi geliyordu.

"Hey, millet," dedim. "Tanrıların gizli güç sembolü nedir biliyor musunuz?"

Annabeth, Kemer'i inşa etmek için kullanılan malzemelerle ilgili bir yazı okumakla meşguldü ama dikkatini çekmiştim. "Neymiş?"

"İşte, Hades..."

Kıvırcık boğazını temizledi. "Halka açık bir yerdeyiz... Şu Yeraltı'ndaki arkadaşımızdan mı bahsediyorsun?"

"Hı-hı, evet," dedim. "Ta aşağılardaki arkadaşımızdan bahsediyorum. Onun da Annabeth'inki gibi bir şapkası yok mu?"

"Karanlık Miğferi'ni diyorsun," dedi Annabeth. "Evet, o miğfer onun güç sembolü. Kış gündönümü konsey toplantısında yanında olduğunu görmüştüm."

"O da mı toplantıdaydı?" diye sordum.

Annabeth başını salladı. "Olimpos'u ziyaret etmesine müsaade edilen tek

zaman o. Yani, senenin en karanlık günü. Ama eğer duyduklarım doğruysa, miğferi benim görünmezlik şapkamdan çok daha güçlü..."

"Evet, karanlığa dönüşmesini sağlıyor," diye onayladı Kıvırcık. "Gölge haline gelebiliyor, duvarlardan falan geçiyor. Kimse ona dokunamıyor, göremiyor ve duyamıyor. Bir de etrafa o denli etkili bir korku salabiliyor ki, insanı çıldırtabiliyor ya da kalbini durdurabiliyor. Sizce neden her aklı başında insan karanlıktan korkar?"

"E, peki o zaman... Onun şu anda burada olmadığını ve bizi gözetlemediğini nereden biliyoruz?" diye sordum.

Annabeth ve Kıvırcık birbirlerine baktılar.

"Bilmiyoruz zaten," dedi Kıvırcık.

"Teşekkürler, şimdi kendimi daha iyi hissediyorum," dedim. "Mavi jelibonlardan kaldı mı?"

Neredeyse rahatlamıştım ki, Kemer'in tepesine çıkmak için bineceğimiz minnacık asansörü görünce, başımın dertte olduğunu anladım. Kapalı yerlerden nefret ederdim. Beni deli eder böyle yerler.

Yanında kristal tasmalı mini minnacık bir Chihuahua köpeği olan şişman bir kadınla asansöre sığıştık. Belki köpek körlere yardım eden Chihuahua'lardandır diye düşündüm, çünkü bekçilerin hiçbiri köpeğin asansöre binmesine bir şey dememişti.

Kemer'in içinden, yukarı doğru çıkmaya başladık. Daha önce hiç daireler çizerek yukarı çıkan bir asansöre binmemiştim, o yüzden midem bu durumdan pek de hoşnut değildi.

"Sizin anneniz babanız nerede?" diye sordu şişman kadın.

Kadının pörtlek gözleri; sivri, kahve lekeli dişleri; gevşek duran, kot benzeri bir kumaştan yapılmış bir şapkası ve yine aynı kumaştan yapılmış çuval gibi bir elbisesi vardı. Bu elbişeyle kottan yapılmış bir balon gibi

gözüküyordu.

"Aşağıda bekliyorlar," dedi Annabeth. "Yükseklik korkuları var da."

"Ahh, zavallılar."

Chihuahua homurdandı. Kadın "Dur, oğlum. Uslu ol." dedi. Köpeğin aynı sahibi gibi pörtlek, zeki ve sert sert bakan gözleri vardı.

"İsmi Oğlum mu?" diye sordum kadına.

"Hayır," dedi kadın.

Sonra da sanki bu yanıt her şeyi açıklığa kavuşturmuş gibi gülümsedi.

Kemer'in tepesindeki gözlem alanı, bana üstü halı kaplı bir teneke kutuyu hatırlattı. Bir kenarda minnacık pencereler sıralanmıştı, diğer yanda da nehir gözüküyordu. Manzara fena değildi ama sıkış sıkış yerlerden hiç hoşlanmadığım gibi, yerden metrelerce yukarıda olan sıkış sıkış bir yerden daha da az hoşlanıyordum. Her an dengemi kaybedebilirdim.

Annabeth sürekli olarak bina desteklerinden, kendisinin pencereleri nasıl daha büyük yapacağından ve saydam bir zemin inşa edeceğinden bahsediyordu. Herhalde orada saatlerce vakit geçirebilirdi ama neyse ki, park görevlisi gözlem alanının birkaç dakika içerisinde kapanacağını anons etti.

Kıvırcık'ı ve Annabeth'i çıkışa doğru götürdüm ve asansöre tıktım. Tam ben de asansöre girecekken, içeride iki turistin daha olduğunu gördüm. Bana yer kalmamıştı.

Park görevlisi, "Bir sonrakine binin, efendim," dedi.

Annabeth, "Biz de çıkalım o zaman," dedi. "Seninle bekleriz."

Ama bu işleri daha da zorlaştıracak ve bize vakit kaybettirecekti. O yüzden, "Tamam, tamam, boş verin. Aşağıda buluşuruz," dedim diğerlerine.

Kıvırcık ve Annabeth endişeli gözüküyorlardı ama asansörün kapısının kapanmasına engel olmadılar. Asansör aşağı doğru inmeye başlayıp gözden kayboldu.

Gözlem alanında tek kalanlar, annesi-babasıyla birlikte bekleyen küçük bir oğlan, park görevlisi ve köpekli şişman kadındı.

Tedirgin bir biçimde, şişman kadına gülümsedim. O da, çatallı dili dişlerinin arasında belirerek, geri gülümsedi.

Bir dakika.

Çatallı dil mi?

Gerçekten çatallı bir dil görüp görmediğimden emin olamadan, Chihuahua zıplamaya ve bana kesik kesik havlamaya başladı.

"Tamam, tamam, oğlum," dedi kadın. "Ne oldu, eğlenmiyor musun yoksa? Bak burada ne kadar cici insanlar var."

"Kuçukuçu!" dedi küçük çocuk. "Bakın, bir kuçukuçu!" Annesiyle babası, çocuğu geri çektiler.

Chihuahua kara dudaklarından köpükler saçarak, bana dişlerini gösterdi.

"Pekala, evladım," diye içini çekti şişman kadın. "Eğer ısrar ediyorsan..."

Karnıma kramplar girmeye başladı. "Ee, Chihuahua'ya evladım mı dediniz az önce?"

"Kimera, şekerim," diye düzeltti kadın. "O bir Chihuahua değil. Herkes aynı hataya düşüyor."

Kadın kot tulumunun kollarını sıyırarak, kollarındaki pulluve yeşil deriyi açığa çıkardı. Gülümsediğinde, dişlerinin aslında zehirli yılan dişleri olduğunu fark ettim. Göz bebekleri de, tıpkı bir sürüngeninki gibi

yanlamasına duran yarıklardı.

Chihuahua daha da fazla havlamaya başladı. Hayvan, her havlayışla daha da büyüyordu. İlk önce bir dobermanboyutlarına geldi, sonra da bir aslan kadar oluverdi. Havlayışları, kükremelere dönüştü.

Küçük çocuk çığlık attı. Annesiyle babası, çocuğu, çıkış kapısında donmuş vaziyette canavara bakakalmış olan park görevlisine doğru çekiştirdiler.

Kimera o kadar büyümüştü ki, sırtı tavana sürtünüyordu. Kafası, kanlı bir yelenin üzerinde duruyordu, gövdesi ve toynakları dev bir keçininki gibiydi; kuyruğu, kıllı poposundan çıkan üç metrelik pütürlü bir sürüngen kuyruğuydu. Kristalli tasması hâlâ boynundaydı ve artık bir levha büyüklüğündeki köpek kimlik fişi kolayca okunuyordu. KİMERA: KUDUZDUR, ATEŞ ÜFLER, ZEHİRLİDİR. EĞER BULURSANIZ, LÜTFEN TARTARUS'U ARAYIN. DAHİLİ NUMARA: 954.

O anda fark ettim ki, daha kılıcımı bile çekmemiştim. Ellerim hissizleşmişti. Kimera'nın kanlı ağzından sadece üç metre ötede duruyordum ve hareket ettiğim anda, yaratığın üzerime çullanacağını biliyordum.

Yılan kadından tıslama şeklinde bir kahkaha çıktı. "Kendinle gurur duy, Percy Jackson. Tanrı Zeus çok nadir olarak çocuklarımdan biriyle bir kahramanı sınamamı ister benden. Çünkü ben aslında Canavarların Annesi, korkunç Ekidne'yim!"

Kadına bakakaldım. Tek söyleyebildiğim, "Bu bir çeşit karınca yiyen değil miydi?" oldu.

Kadın ulumaya başladı; sürüngen suratı öfkeyle kahverengi ve yeşil renge büründü. "İnsanların böyle düşünmesinden nefret ediyorum! Avustralya'dan nefret ediyorum! O şapşalhayvana benim adımı vermişler. Sırf bu yüzden, Percy Jackson, oğlum şimdi seni yiyecek!"

Kimera, aslan dişlerini gıcırdatarak saldırmaya hazırlandı. Hemen yana kayarak beni çiğnemesini engelledim.

Kendimi, çığlık çığlığa bağıran ailenin ve park görevlisinin yanında buldum. Bir yandan çığlık atıyor, bir yandan da acil durum çıkış kapılarını açmaya çalışıyorlardı.

Onlara bir şey olmasına izin veremezdim. Kılıcımı çekip gözlem alanının öte tarafına doğru koştum ve "Hey, Chihuahua," diye seslendim.

Kimera düşündüğümden de hızlı bir şekilde bana döndü. Daha kılıcımı sallayamadan ağzını açtı ve adeta dünyanın en büyük barbekü mangalından gelen o iğrenç kokuyu salarak doğrudan üzerime ateş üfledi.

Hemen ateşlerin içinden atladım. Halı bir anda alev aldı; sıcaklık o kadar artmıştı ki neredeyse kaşlarım yanacaktı.

Az önce durduğum yer, şimdi Kemer'in bir yanında açılmış, kocaman, tırtıklı bir boşluktu; kenarlarındaki erimiş metallerden dumanlar çıkıyordu.

Harika, diye düşündüm. Az önce milli bir anıtı yaktık.

Artık elimde pırıl pırıl parlayan bronz bir kılıç tutuyordum. Kimera bana döndüğü anda, kılıcımı boynuna doğru salladım.

Bu ölümcül bir hata oldu. Kılıcım, yaratığın tasmasına denk geldi. Tekrar dengemi sağlamaya çalıştım ama kendimi Kimera'nın ateş saçan ağzından koruma derdine öyle bir düşmüştüm ki, birdenbire şaklayan sürüngen kuyruğunu unutmuştum. Yaratık bir anda dişlerini baldırıma geçirdi.

Tüm bacağım ateş gibi yanıyordu. Dalgakıran'ı, Kimera'nın ağzına tıkmaya çalıştım ama sürüngen kuyruğu, bacaklarıma dolanıp, dengemi alt üst etti. Bu sırada, kılıcım elimden fırlayarak Kemer'deki boşluktan aşağı düştü ve Mississippi Nehri'nin akınüsma kapılarak gözden kayboldu.

Ayağa kalkmayı becerebildim ama kaybettiğimi biliyordum. Silahızdım. Göğsüme doğru yayılan ölümcül zehri hissedebiliyordum. Kheiron'un, Anaklusmos'un, yani Dalgakıran'ınbana hep geri döneceğini söylediğini hatırladım ama kalem cebimde değildi. Belki de çok uzaklara düşmüştü.

Belki sadece kalem formunda olduğunda geri gelebiliyordu. Bilemiyordum ve bu sorunun cevabını öğrenecek kadar uzun yaşayamayacaktım.

Geri geri duvardaki deliğe doğru gittim. Kimera, kükreyip ağzından dumanlar saçarak bana doğru geliyordu. Yılan kadın, Ekidne kaba bir kahkaha attı. "Nerede eski kahramanlar, öyle değil mi oğlum?"

Canavar kükredi. Artık hiçbir şansım kalmadığından, hiç de acelesi yok gibiydi.

Park görevlisine ve aileye baktım. Küçük çocuk, babasının bacaklarının arasına saklanmıştı. Bu insanları korumalıydım. Öylece ölemezdim. Bir şeyler düşünmeye çalıştıysam da, tüm bedenim alev alev yanıyordu. Başım dönüyordu. Kılıcım yoktu. Karşımda ateşler saçan, devasa bir canavarla annesi duruyordu. Ve ödüm kopuyordu.

Gidecek başka yer kalmayınca, boşluğun tam kenarında durdum. Ta aşağılarda, parıldayan nehri görüyordum.

Ölecek olsam, canavarlar gidecek miydi? İnsanları rahat bırakacaklar mıydı?

"Eğer Poseidon'un oğlu olsaydın, sudan korkmazdın," diye tısladı Ekidne. "Atla, Percy Jackson. Suyun sana zarar vermeyeceğini göster bana. Atla ve kılıcını bul. Hangi soydan geldiğini kanıtla bakalım."

Evet, tabii, diye düşündüm. Birkaç kat yüksekten suyaatlamanın bile betona çakılmak gibi bir etki yarattığını okumuştum. Buradan aşağıya atlayacak olsam, anında paramparça olurdum.

Kimera'nın ağzı kıpkırmızı alevlerle doluydu, ateş üflemek üzere hazırlanıyordu.

"İnancın yok ki," dedi Ekidne. "Tanrılara güvenmiyorsun. Seni bu yüzden suçlayamıyorum, küçük ödlek. En iyisi hemen şimdi buracıkta ölmen. Tanrılar inançsızdır. Zehir tam kalbinde."

Haklıydı, o anda ölmek üzereydim. Nefes alışım yavaşlıyordu. Artık beni hiç kimse kurtaramazdı, tanrılar bile.

Geri geri gidip suya baktım. Ben daha bir bebekken, babamın sıcacık gülümsemesini hatırladım. Beni görmüş olmalıydı. Herhalde ben daha beşikteyken gelip görmüştü beni.

Bayrak kurtarma oyununu oynarken, kafamın üzerinde beliren ve girdap gibi dönüp duran yeşil Poseidon sembolünü hatırladım; o gün, Poseidon, oğlu olduğumu kabul etmişü.

Ama bu deniz değildi ki. ABD'nin ölü noktası, Mississippi Nehri'ydi. Burada Deniz Tanrısı falan bulunmazdı.

"Öleceksin inançsız!" diye çığlık attı Ekidne. Kimera bana doğru ateş üfledi.

"Baba, yardım et bana," diye dua ettim.

Arkamı dönüp aşağı atladım. Giysilerim yanıyor, zehir damarlarıma yayılıyordu. Nehre doğru düşüyordum.

14. Meşhur Bir Kaçak Oluyorum

Nehre doğru düşerken derin bir farkındalığa eriştiğimi, ölümlü halimle barışık olduğumu, ölümle dalga geçtiğimi ve buna benzer bir sürü şey daha söylemek isterdim sizlere.

Ama gerçekten ne mi hissediyordum? Tek düşünebildiğim şey şuydu: "Aaaaahhhhh!"

Nehir, bir kamyon gibi hızla üzerime üzerime geliyordu. Ciğerlerimdeki hava boşalmıştı. Düşerken, çan kuleleri, gökdelenler ve köprüler görüyordum.

Sonraysa: Gümmmm!

Baloncuklar beyaz bir örtü oluşturdu. Bataklık beni dibe doğru çekerken, 30 metrelik bir çamur yığınına saplanıp sonsuza dek kaybolacağımdan emindim.

Ama suya çarpınca canım yanmamıştı. Ağır ağır dibe çöküyordum, parmaklarımın arasından hava kabarcıkları süzülüyordu. Irmağın dibine ses çıkartmadan varmıştım. Üvey babam kadar iri bir yayınbalığı ırmağın dibinden fırlayıp suyun karanlık bölgelerinin içine daldı. Fırlaması ile beraber çamur yığınları, mide bulandırıcı çöp yığınları (yani bira kutuları, eski ayakkabılar ve plastik çantalardan oluşan bir koleksiyon) etrafımda dönüp durmaya başladı.

Bu noktada birkaç şey fark ettim. İlk olarak, bir krep gibi dümdüz olmamıştım. Kimse beni barbekü yapmamıştı.

Hatta, artık damarlarımda Kimera'nın zehrini bile hissetmiyordum. Hayattaydım ki, bu da iyi bir şeydi.

İkinci fark ettiğim şey, ıslak olmadığımdı. Yani, suyun soğukluğunu hissedebiliyordum. Giysilerimdeki ateş almış yerlerin sönmüş olduğunu da görüyordum. Ama gömleğime dokunduğumda, gayet de kuru hissediyordum.

Suda yüzen çer çöp arasından eski bir çakmak buldum. Olamaz, diye düşündüm.

Çakmağı yaktım. Alev aldı. Mississipi'nin ta dibinde, minnacık bir ateş yakmıştım.

Akıntıdan ıslak bir hamburger ambalajı çektim, kağıt anında kurudu. Hiç sorunsuz kağıdı yaküm. Kağıdı bırakır bırakmaz, yanan yerleri cızırdadı. Ambalaj kağıdı tekrar ıslak bir paçavra parçasına dönüştü. Tuhaf bir durumdu.

Ama en tuhafı, en son fark ettiğim şeydi. Nefes alabiliyordum. Suyun altındaydım ve gayet olağan bir biçimde nefes alıyordum.

Belime kadar çamura batmış vaziyette suda doğruldum. Bacaklarım güçsüzdü, ellerim titriyordu. Aslında ölmüş olmalıydım. Hayatta olmam son derece... Nasıl diyeyim, bir mucize gibiydi. Annemin sesine benzettiğim bir kadın sesi duyduğumu sandım. Percy, ne demen lazım?

"Eee... Teşekkür ederim." Suyun altında, sesim kayıt edildiği zamanlardaki gibi daha büyük bir çocuğunki gibi çıkıyordu. "Teşekkür ederim... Baba."

Yanıt gelmedi. Duyduğum tek şey, nehirden aşağı doğrusürüklenen çöpler, devasa bir kedi balığının süzülüşü, ta yukarılarda gün batımının suyun yüzeyine vuruşu ve her şeyi karamela rengine döndürmesiydi.

Peki, Poseidon beni niye kurtarmıştı? Bu konuya ne kadar kafa yorsam, o kadar utanıyordum. Aynı bu şekilde,daha önceden de birkaç kez paçayı kurtarmıştım. Kimera gibi bir yaratığa karşı aslında hiçbir şansım yoktu. Kemer'deki diğer insanlar büyük bir ihtimalle kurtulamamışlardı. Onları koruyamamıştım. Kahraman falan değildim. Belki de burada, suyun

dibindeki canlılarla ve şu kedibalığıyla birlikte kalmalıydım.

Fış, fış, fış. Üzerimde gezinen bir nehir teknesinin çarkları, balçıkları fırıl fırıl döndürüyordu.

Tam bir iki metre önümde, bronz kabzası havaya dikilmiş, çamura saplanmış biçimde kılıcım Dalgakıran duruyordu.

O sırada, o kadının sesini tekrar duydum. Percy, kılıcı al. Baban sana güveniyor. O anda, sesin hayal ürünü olmadığını fark ettim. Kadının her kelimesi, suyu yunusların sesleri gibi yarıyor, dört bir yandan duyuluyordu.

"Neredesin?" diye yüksek sesle bağırdım.

Sonra, bulanık suyun içinde onu gördüm. Kadın, su renginde, akıntının içinde gezinen bir hayalet gibi, kılıcımın tam üzerinde yüzüyordu. Saçları uzun ve kabarık dalgalar gibiydi, gözleriyse benimkiler gibi yeşil renk olmakla beraber, güçlükle seçiliyordu.

Boğazım düğümlendi. "Anne, sen misin?" diye sordum.

Hayır, evladım, ben sadece bir haberciyim; ancak anneninsonu düşündüğün kadar da talihsiz değil. Santa Monica'daki plaja gitmelisin.

"Nasıl?"

Bu babanın isteği. Yeraltı Dünyası'na geçmeden önce Santa Monica'ya gitmelisin. Lütfen, Percy, daha fazla kalamayacağım. Nehir o kadar pis ki, uzun süre burada bulunmam imkansız.

"Ama..." Bu kadının annem veya onun bir hayali olduğundan emindim. "Kim size... Nereden..."

Sormak istediğim tonla soru vardı ama kelimeler boğazımda düğümlendi.

Gitmeliyim, cesur çocuk, dedi kadın. İleri doğru uzandı ve yüzümü okşayan bir akım hissettim. Santa Monica'ya gitmelisin! Ve Percy, hediyelere

güvenme...

Artık sesi duyulmuyordu.

"Hediyeler mi?" diye sordum. "Hangi hediyeler? Bekle!"

Konuşmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. Sonra, görüntüsüde kayboldu. Eğer bu kadın annemse, onu bir kez daha kaybetmiştim.

Kendimi suya teslim edip boğulmak istiyordum. Tek sorun, boğulmaya karşı bağışıklığımın olmasıydı.

Baban sana güveniyor, demişti.

Bir de bana cesur demişü... Kedibalığıyla konuşmuyorsa tabii.

Dalgakıran'a doğru güçlükle ilerledikten sonra, onu kabzasından sıkıca yakaladım. Kimera, hâlâ şişman yılan annesiyle beraber yukarıda beni bekliyor olabilirdi. En azından, ölümlü polisler gelip Kemer'de kimin bir delik açtığını araşürabilirlerdi. Beni buldukları takdirde tonla soru sorabilirlerdi.

Kılıcımın kapağını takıp tükenmez kalemi cebime koydum. Karanlık suya bakıp bir kez daha, "Teşekkür ederim, Baba," dedim.

Sonra da çamurdan kendimi kurtarıp yüzeye doğru yüzmeye başladım.

Sahile çıktığımda, yüzen bir McDonald's gördüm. Bir sokak ötede, St. Louis'deki tüm acil durum ekipleriKemer'i kuşatmaktaydı. Yukarıda polis helikopterleri dolanıp duruyordu. Etrafta oluşan kalabalık, bana yılbaşı gecesi, Times Meydanı'nı hatırlattı.

Küçük bir kız, "Anne! Şu çocuk nehirden çıktı," dedi.

Annesi "Ne güzel canım," deyip ambulansları görmekiçin boynunu uzattı.

"Ama ıslak değil!"

"Ne güzel canım."

Bir spiker kameraların karşısında konuşuyordu. "Bize söylendiğine göre, bu büyük bir ihtimalle bir terörist saldırısı değil ama henüz kapsamlı bir araştırma yapılmadı. Gördüğünüz gibi, hasar çok büyük. Kemer'den düşen biriyle ilgili bilgi almak için kurtulan görgü tanıklarını bulmaya çalışıyoruz."

Kurtulanlar mı? Bir anda acayip rahatladım. Belki de park görevlisiyle aile kurtulmuşlardı. Bir yandan da Annabeth'le Kıvırcık'ın da iyi olduğunu umuyordum.

Kalabalığı yararak polis hattının ötesinde neler olup bittiğini görmeye çalışıyordum.

"...genç bir çocuk" diyordu muhabirlerden biri. "Kanal 5, şöyle bir şey öğrendi: güvenlik kameraları, gözlem alanında genç bir çocuğun çılgınca hareketler yaptığını, bir şekilde patlamaya yol açtığını kaydetmiş. İnanması zor John, ama duyduklarımız bundan ibaret. Henüz, hiçbir can kaybı haberi ulaşmadı bize..."

Kafamı yere eğerek uzaklaşmaya çalıştım. Polislerin bulunduğu alandan uzaklaşmam için epey yürümem gerekti.Sivil polisler ve muhabirler her yerde cirit atıyordu.

Neredeyse Annabeth'le Kıvırcık'ı bulmaktan ümidi kesmiştim ki, tanıdık bir ses duydum. "Perrrrcy!"

Arkamı döndüğüm anda, Kıvırcık sımsıkı sarıldı bana."Uzun yoldan Hades'e gittiğini düşünmeye başlamıştık!"

Annabeth de Kıvırcık'ın yanında duruyor ve kızgıngözükmeye çalışıyordu ama o bile beni gördüğüne sevinmişti. "Seni beş dakikalığına bile yalnız bırakamayacak mıyız? Neler oldu, anlatsana?"

"Hiç, düştüm."

"Percy! 200 metre aşağıya mı düştün yani?"

Arkamızdaki bir polis "Yol açın!" diye bağırdı. Kalabalık yol verdi ve birkaç ilk yardım görevlisi, sedyedeki bir kadını güç bela taşımaya çalıştılar. Kadının, gözlem alanındaki küçük çocuğun annesini olduğunu fark ettim. "Sonra, dev gibi bir köpek, ateş püskürten bir Chihuahua..."

"Sakin olun, hanımefendi," dedi ilk yardım görevlisi. "Aileniz gayet iyi durumda. Gerekli müdahaleler yapıldı."

"Ben deli değilim! Çocuğun teki boşluktan aşağı atladı ve canavar bir anda ortadan kayboldu." Sonra, kadın beni gördü. "İşte, orada! Bahsettiğim çocuk buydu!"

Hemen Annabeth'i ve Kıvırcık'ı yanıma çektim. Hızla kalabalığa karıştık.

"Neler oluyor?" diye ısrarla sordu Annabeth. "Kadın asansördeki Chihuahua'dan mı bahsediyordu?"

Onlara Kimera'nın, Ekidne'nin, yüksekten atlayışımın ve su altındaki kadının verdiği mesajın hikayesini anlattım.

"Vay canına," dedi Kıvırcık. "Seni hemen Santa Monica'ya götürmeliyiz! Babandan gelen bir isteği geri çeviremezsin." Daha Annabeth cevap bile veremeden, haber sunmakta olan bir muhabirin yanından geçtik. "Percy Jackson. Evet,Dan." Kanal 12, "Patlamaya sebep olan çocuğun eşkali üç gün önce New Jersey'de meydana gelen otobüs kazasından sorumlu tutulan ve aranmakta olan çocuğun tanımına uyuyor," dediğinde neredeyse korkudan altıma yapacaktım. "Ve çocuğun batıya doğru yolculuk ettiğini öğrendik.Evlerinde bizleri izlemekte olan izleyicilerimiz için, işte Percy Jackson'ın bir fotoğrafı."

Haber aracının yanına eğilip bir ara yola daldık.

"Her şeyden önce," dedim, "Şehirden çıkmalıyız."

Zar zor da olsa, kimseciklere yakalanmadan Amtrackİstasyonu'na vardık. Tam Denver'a hareket etmek üzereyken trene yetiştik. Tren, karanlık basarken batıya doğru yol almaya başladı; arkamızda hâlâ St. Louis ufuklarında parıldayan polis arabalarının ışıklarını seçebiliyorduk.

15. Bir Tanrı Bize Çizburger Ismarlıyor

Ertesi gün öğleden sonra, yani Haziran'ın 14'ünde ve gündönümünden tam yedi gün önce, tren Denver'a vardı. Bir gece önce yemekli vagonda, Kansas civarındayken bir şeyler yemiştik. Melez Tepesi'nden beri duş alamamıştık ve sanırım bu da her halimizden belli oluyordu.

"Kheiron'la temasa geçmeye çalışalım," dedi Annabeth. "Nehir perisiyle yaptığın konuşmadan bahsetmek istiyorum ona."

"Telefon açamayız değil mi?"

"Ben telefon etmekten bahsetmiyorum."

Şehir merkezinde yaklaşık yarım saat kadar oyalandıktan sonra, artık Annabeth'in tam olarak ne aradığından emin değildim. Hava kuru ve sıcaktı; St. Louis'in nemli havasından sonra bir tuhaf gelmişti. Nereye dönsek, Rocky Dağları, şehre çarpacak gelgit dalgaları gibi üzerimize geliyordu.

Nihayet, boş bir araba yıkama servisi bulduk. Polis arabalarını kolaçan ederek sokaktan en uzakta duran araba yıkama bölmesine girdik. Halimiz görülmeye değerdi. Arabası olmayan, ama bir araba yıkama servisine girmiş üç gençtik. İşini iyi bilen herhangi bir polis halimizden hemen kuşku duyardı. "Tam olarak ne yapmaya çalışıyoruz?" diye sordum. Bu arada, Kıvırcık da hortum tabancasını yerinden çıkarmıştı.

"75 sent lazım," diye homurdandı. "Bende sadece iki çeyreklik kalmış. Ya sende Annabeth?"

"Hiç bana bakmayın. Yemekli vagonda beş parasız kaldım zaten," dedi Annabeth.

Cebimdeki son bozuk paraları çıkarıp Kıvırcık'a bir çeyreklik verdim. Bana da iki onlukla, Medusa'nın yerinden aldığım bir drahmi kaldı.

"Mükemmel," dedi Kıvırcık. "Bunu bir sprey şişesiyle de yapabilirdik ama bağlantı o kadar da iyi değil. Üstelik pompalama işinden kollarım yoruluyor."

"Neden bahsediyorsun?"

Kıvırcık, bozuk paraları makineye atarak, AZ SULU seçeneğine ayarladı. "İ-M yapıyorum."

"O da ne?"

"İris-mesajı," diye açıkladı Annabeth. "Gökkuşağı tanrıçası İris tanrılara mesaj ulaştırır. Eğer nasıl isteyeceğini bilirsen ve çok da meşgul değilse, bunu melezler için de yapar."

"Nasıl yani, tanrıçayı hortum tabancasıyla mı çağıracaksınız?"

Kıvırcık, tabancanın ucunu havaya tuttu; su, tıslayarak kalın, beyaz bir sis tabakası oluşturdu. "Evet, aynen öyle. Tabii gökkuşağı yapmanın daha kolay bir yolunu biliyorsan, söyle."

Öğleden sonra güneşi, sis tabakasına vurduğu anda renklere ayrıldı.

Annabeth avucunu bana doğru uzattı. "Drahmi, lütfen."

Parayı verdim. *

Parayı başının üzerine kaldırdı. "Ey tanrıça, adağımızı kabul eyle."

Drahmiyi gökkuşağının ortasına fırlattı. Para, altın bir ışığın içinde kayboldu.

"Melez Tepesi lütfen," dedi Annabeth.

Bir süre hiçbir şey olmadı.

Sonra, kendimi puslu Çilek tarlalarına ve Long Island Koyu'na bakarken buldum. Büyük Ev'in verandasında duruyorduk sanki. Tırabzanlarda, bize arkası dönük vaziyette duran, bir şort ve turuncu bir penye tişört giymiş kumral bir adam duruyordu. Elinde bronz bir kılıç vardı ve pür dikkat otlaklara bakıyordu.

"Luke,"' diye seslendim.

Gözlerini kocaman açarak bize döndü. Bir metre önümde, sislerin arasında durduğuna yemin edebilirdim. Yalnız, sadece gökkuşağında gözüken yerlerini görebiliyordum.

"Percy!" Yaralı yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Oradaki Annabeth mi yoksa? Tanrılara şükürler olsun! ¡yi misiniz?"

"Biz... Şey... İyiyiz," diye kekeledi Annabeth. Deli gibi tişörtünü çekiştirip düzeltmeye çalışıyor, yüzüne düşmüş olan saçlarını arkaya doğru atıyordu. "Biz sandık ki, Kheiron, yani..."

"Kheiron şu anda kulübelerin orada." Luke'un gülümsemesi bir anda kayboldu. "Kampçılarla ilgili birtakım sorunlar çıktı. Dinleyin, her şey yolunda mı? Kıvırcık da iyi mi?"

"Ben de buradayım," diye seslendi Kıvırcık. Sprey tabancasının önüne doğru eğildi ve Luke'un görebileceği bir yerde durdu. "Ne gibi sorunlar var?"

Tam o sırada, büyük bir Lincoln Continental marka araba,bangır bangır hiphop müziği çalarak araba yıkama servisine girdi. Araba hemen yanımızdaki bölmeye girerken, hoparlörlerden gelen bas sesler kaldırımı titretiyordu.

"Kheiron'un şey yapması gerekti... Bu ses de ne böyle?" diye bağırdı Luke.

"Bir dakika, ben şimdi hallederim," dedi Annabeth. Luke'un görüş alanından çıkacağı için rahatlamış gibiydi. "Haydi Kıvırcık!"

"Ne var?" diye sordu Kıvırcık. "Ama..."

"Hortumu Percy'ye ver de gel!" diye çıkıştı Annabeth.

Kıvırcık, kızların, Delfi Kahini'nden bile daha zor anlaşıldığı hakkında bir şeyler mırıldanarak hortum tabancasını bana verdi ve Annabeth'in peşinden gitti.

Ben de hortumu tekrar ayarlayıp gökkuşağından Luke'u görmeye çalıştım.

"Kheiron'un bir kavgaya müdahale etmesi gerekti," diye bağırdı Luke gürültülü müzik sesleri arasında. "Burada hava bayağı gergin, Percy. Zeus-Poseidon anlaşmazlığından herkes haberdar oldu. Bu tam olarak nasıl oldu bilmiyoruz ama büyük bir ihtimalle cehennem tazısını çağıran şapşalın işi. Şimdi de kampçılar taraf tutmaya başladılar. Sanki Truva Savaşı yeniden başlayacakmış gibi bir hava var. Afrodit, Ares ve Apollon öyle ya da böyle Poseidon'u tutuyorlar. Athena da Zeus'un tarafında."

Clarisse'nin kulübesinin babamın tarafında olacağını düşünmek bile beni sarstı. Annabeth ve adamın teki, yan bölmede tartışmaya başladılar, sonra da müziğin sesi bayağı azaldı.

"Peki, sen ne durumdasın?" dedi Luke, "Kheiron seninle konuşamadığı için üzülecek."

Her şeyi kısaca anlattım, hatta rüyalarımdan da bahsettim. Luke'u görmek, birkaç dakikalığına kampta olmak o kadar iyi gelmişti ki, hortum tabancasının alarmı çalmaya başlayana dek ne kadar konuştum bilmiyorum.

Sonra, suyun kesilmesine sadece bir dakika kaldığını fark ettim.

"Keşke ben de orada olsaydım," dedi Luke. "Buradan sana fazla yardımcı olamayız ama... İlk şimşeği çalan Hades olmalı. Kış

gündönümünde o da Olimpos'taydı. O sırada ben bir inceleme gezisi yürütüyordum ve onu gördüğümüzü haürlıyorum."

"Ama Kheiron tanrıların birbirlerinin sihirli eşyalarını izinsiz alamayacağını söylemişti," dedim.

"Doğru," dedi Luke. Biraz endişeli gibiydi. "Ama yine de... Hades'te Karanlık Miğferi var. Başka türlü nasıl biri kraliyet odasına girip, ana şimşeği çalsın ki? Görünmez olmak gerekir."

Her ikimiz de, Luke ne dediğini fark edene kadar öylece bekledik.

"Ah, bir dakika. Annabeth'i kastetmiyorum. Biz çok uzun süredir tanıyoruz birbirimizi. O asla... Yani, o benim küçük kız kardeşim gibidir," dedi Luke.

Annabeth bunu duysa hoşuna gider miydi diye merak ettim. Yan bölmeden gelen müzik sesi, artık tamamıyla kesilmişti. Bir adam korkuyla bağırdı, arabanın kapıları çarptı ve Lincoln marka araba, yıkama servisinden hızla uzaklaşü.

Luke, "En iyisi gidip bir bakman," dedi. "Dinle, şu uçan ayakkabılar ayağında mı? İşine yaradıklarını bilirsem, kendimi iyi hissedeceğim."

"Ah, evet, evet!" dedim yalan söylediğimi belli etmemeye çalışarak. "Bayağı işe yaradılar."

"Gerçekten mi?" diye sırıttı. "Yani ayağına tam uydu mu?"

O anda su kesildi. Sisler dağılmaya başladı.

"Neyse, Denver'da kendine iyi bak!" diye bağırdı Luke. Sesi artık daha uzaktan geliyordu. "Kıvrık'a da söyle, bundan sonra daha iyi olacak! Kimse çam ağacına falan dönüşmeyecek eğer..."

Ama sis tamamıyla dağıldı ve Luke'un görüntüsü kayboldu. Islak vaziyette, araba yıkama bölmesinde kalakaldım.

Annabeth'le Kıvırcık gülerek köşeyi dönmüş geliyorlardı ama suratımı görünce bir an duraksadılar. "Ne oldu Percy? Luke ne dedi?"

"Fazla bir şey söylemedi," diye yalan söyledim. Midem, Büyük Ağaç kulübesi kadar boştu. "Haydi, yiyecek bir şeyler bulalım."

Birkaç dakika sonra, çevresi kromla kaplı, parıldayan bir restoranda bulduk kendimizi. Her tarafta hamburgerler yiyip bir şeyler içen aileler vardı.

Nihayet bir garson kız geldi masaya. Şüpheli şüpheli kaşlarını kaldırarak "Evet?" dedi.

"Biz, şey, yemek siparişi verecektik," dedim.

"Peki, ödeyecek paranız var mı bakalım?"

Kıvırcık'ın alt dudağı titremeye başladı. Bir an için, melemeye başlayacak ya da döşemeyi yiyecek diye korktum. Annabeth neredeyse açlıktan bayılacakmış gibi duruyordu.

Tam garson kıza uyduracak bir hikaye düşünürken, tüm bina sallanmaya başladı. Neredeyse bir bebek fil büyüklüğündeki bir motosiklet dışarıya park etti.

Restorandaki herkes bir anda sus pus oldu. Motosikletin farları kıpkırmızıydı. Benzin deposunun üzerine alev resimleri çizilmişti ve her iki tarafından, içinde iki tüfek duran kabzalar sarkıyordu. Oturma yeri deridendi ama deri, şey gibiydi... Beyaz insan derisi gibi.

Motordan inen adam, profesyonel güreşçilerin ödünü koparacak yapıdaydı. Üzerine kırmızı, dar bir tişört, siyah kot pantolon ve siyah deri bir ceket giymişti. Belinden bir av bıçağı sarkıyordu. Gözlerini çepeçevre saran kırmızı güneş gözlükleri takmıştı ve hayatımda gördüğüm en korkunç, en zalim surata sahipti. Aslında yakışıklı sayılırdı ama kötü bir hali vardı. Briyantinli saçları kısacık kesilmişti ve yanaklarında girdiği sayısız kavganın yara izleri vardı. İşin tuhaf tarafı, sanki bu adamı daha önce bir yerde görmüştüm.

Adam restorana girdiği anda sıcak, kuru bir rüzgar esti. İnsanlar sanki hipnotize olmuş gibi ayağa kalktılar ama motorcu oturabileceklerini belirten bir el işareti yapınca, herkes tekrar yerine oturdu. Garson kız, biri beyninde geri alma düğmesine basmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Yemeğin parasını ödeyebilecek misiniz?" diye sordu.

Motorcu "Onlar benden," dedi. Yanımıza geldi, zorlukla oturduğumuz bölmeye sığışmaya çalışarak, Annabeth'i pencereye doğru kıstırdı.

Ağzı açık onu seyreden garson kıza "Hey, sen hâlâ burada mısın?" dedi.

Eliyle kızı işaret edince, kız birden buz kesti. Kurmalı bir bebek gibi arkasını döndü ve dosdoğru mutfağa gitti.

Motorcu bana baktı. Kırmızı güneş gözlüklerinden gözlerini seçemiyordum ama mideme sancılar girmeye başlamıştı. Kızgınlık, kin ve acı hissediyordum. Gidip bir duvara yumruk atmak istiyordum. Canım kavga çıkarmak istiyordu. Kim olduğunu sanıyordu bu adam?

Adam bana bakıp pis pis güldü. "Demek yaşlı deniz yosununun oğlu sensin, ha?"

Herhalde şaşırmalı veya korkmalıydım bu soru üzerine ama tam aksine kendimi üvey babam Gabe'e bakıyormuş gibi hissettim. Adamın kafasını koparmak istiyordum. "Sana ne ki?" dedim.

Annabeth panik içerisinde bana baktı. "Percy, bu..."

Motorcu elini havaya kaldırdı.

"Sorun değil, biraz terslik beni bozmaz. Tabii patronun kim olduğunu hatırladığın sürece... Kim olduğumu biliyor musun, ufaklık?" diye sordu.

O anda adamın niye tanıdık geldiğini anladım. Melez Kampı'nda, beş numaralı kulübedeki çoğu çocukta bulunan o pis, alaycı gülümseme, adamda da vardı.

"Sen Clarisse'nin babasısın," dedim. "Savaş tanrısı, Ares."

Ares sırıtarak gözlüklerini çıkardı. Gözlerinin olması gereken yerde ateşler vardı. Boş göz delikleri, minik nükleer patlamalar gibi parıldıyordu. "Evet, asi çocuk, Clarisse'nin mızrağını kırdığını duydum."

"Kendisi kaşındı," dedim.

"Olabilir. Neyse. Çocuklarımın kavgalarına karışmam. Burada olmamın sebebi... Şehre gelmiş olduğunu duymam. Sana küçük bir önerim var."

Garson kız, tepsiler dolusu yemekle çıkageldi. Çizburgerler, patates kızartmaları, soğan halkaları ve çikolatalı sütler...

Ares, kıza birkaç drahmi verdi.

Kız endişeli endişeli paralara bakıyordu. "Ama bunlar..." Ares, koca bıçağını çekip, tırnaklarını temizlemeye başladı. "Bir sorun mu var, tatlım?"

Kız şöyle bir yutkundu ve altın paraları alıp gitti.

"Bunu yapamazsın," dedim Ares'e. "İnsanları bu şekilde bıçakla falan korkutamazsın."

Ares bir kahkaha patlattı. "Dalga mı geçiyorsun? Bu ülkeye bayılıyorum. Sparta'dan beri en güzel yer. Sen silah taşımaz mısın, asi çocuk? Neyse, sadede geleyim. Bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim."

"Bir tanrıya ne gibi bir iyilikte bulunabilirim ki?" diye sordum.

"Bir tanrının vakit bulup da yapamayacağı bir şey. Çok da önemli değil. Zırhımı şehirdeki bir su parkında unuttum. Biraz... Kız arkadaşımla beraberdim. Birileri bizi rahatsız edince, zırhı orada unuttum. Gidip onu almanı istiyorum."

"Niçin kendin almıyorsun?"

Göz deliklerindeki ateşler biraz daha parladı.

"Niçin seni bir köpeğe dönüştürüp Harley motorumla ezmiyorum? Çünkü canım istemiyor. Bir tanrı sana kendini ispatlaman için bir fırsat

veriyor, Percy Jackson," dedi. Sonra, öne doğru uzandı. "Yoksa sadece babanın seni koruyabileceği nehirlerde mi savaşıyorsun?"

Adama yumruk atmak istiyordum ama biliyordum ki o da bunu yapmamı bekliyordu. Ares'in gücü tepemi attırıyordu. Ona saldıracak olsam zevkten dört köşe olacaktı. Bu yüzden ona bu zevki tattırmamaya karar verdim.

"İlgilenmiyoruz," dedim. "Zaten şu anda başka bir görevdeyiz."

Ares'in vahşi gözleri, bir savaş alanında, kan, duman ve ceset gibi görmek istemediğim şeyleri getirdi gözümün önüne. "Görevinin ne olduğunu biliyorum, asi çocuk. Aradığın şey ilk çalındığında, Zeus en iyi adamlarını yolladı onu bulmak için. Apollon, Athena, Artemis ve tabii ki ben... O kadar güçlü bir silahın kokusunu ben alamazsam zaten...." Sanki ilk şimşeğin düşüncesi onu acıktırmış gibi dudaklarını ıslattı. "Yani... Onu ben bulamadıysam, senin hiç şansın yok demektir. Bak, sana lehte düşünme hakkı veriyorum. Baban ve ben çok eski arkadaşız. Ne de olsa, Leş Nefesli'yle ilgili şüphelerimden bahsetmiştim ona."

"Hades'in ilk şimşeği çaldığını mı söyledin yani?"

"Evet, tabii. Savaş başlatmak için birini suçlamalıydım. Bu kitaptaki en eski numaradır. Hemen anladım neler olup bittiğini. Aslında bana teşekkür etmen bile gerekir bu küçük görev için."

"Teşekkürler," diye homurdandım.

"Bak ben cömert bir adamım. Benim küçük işimi hallet, ben de sana yardım edeyim. Arkadaşların ve senin için batıya bir yolculuk ayarlayayım."

"Biz kendi başımıza idare ediyoruz," dedim.

"Tabii, eminim öyledir. Paranız yok. Arabanız yok. Neyle karşılaşacağınıza dair bir fikriniz yok. Bana yardım edersen, bilmen gereken bazı şeyleri anlatabilirim sana. Annenle ilgili şeyleri mesela."

"Annem mi?"

Ares sırıttı. "Hah, işte şimdi dinliyorsun beni. Su parkı, Delancy'nin yarım kilometre batısında. Bulmaman imkansız. Oraya vardığında, Aşk Tüneli kaydırağına bakacaksın."

"Kız arkadaşınla beraberken, kim rahatsız etmişti sizi?" diye sordum. "Sizi bir şey mi korkuttu?"

Ares dişlerini gösterdi ama daha önceden aynı ifadeyi Clarisse'nin suratında da görmüştüm. Sanki bir şeyleri ört bas etmek istiyor gibiydi.

"Olimposlularla değil de, benimle karşılaştığın için şanslısın, asi çocuk. Onlar, terbiyesizliğe benim kadar toleranslı değillerdir. İşin bittiği zaman burada buluşuruz. Sakın beni hayal kırıklığına uğratayım deme."

Bundan sonra ya bayıldım ya da bir transa falan girdim çünkü gözlerimi tekrar açtığımda, Ares gitmişti. Tüm konuşmanın bir rüya olduğunu düşünebilirdim ama Annabeth'in ve Kıvırcık'ın suratlarındaki ifade hiç de öyle olmadığını söylüyordu bana.

"Bu hiç iyi olmadı," dedi Kıvırcık. "Ares seni arayıp buldu, Percy. Bu hiç iyi olmadı."

Pencereden dışarı baktım. Motosiklet gitmişti.

Ares gerçekten de annem hakkında bir şeyler biliyor muydu, yoksa benimle dalga mı geçiyordu? O gittikten sonra, içimdeki öfke de söndü. Ares'in, insanların duygularıyla oynamaktan zevk aldığını fark ettim. Onun gücü buydu, yani insanın içinde öyle bir karmaşa yaratıyordu ki, doğru dürüst düşünemiyordunuz.

"Büyük ihtimalle oyun oynuyor," dedim. "Unutun Ares'i. Haydi, gidelim."

"Gidemeyiz," dedi Annabeth. "Bak, ben de Ares'ten en az senin kadar nefret ediyorum ama başına kötü şeylerin gelmesini istemiyorsan tanrıların

isteklerini geri çevirmemen lazım. Bence, Ares seni bir kemirgene dönüştüreceğini söylerken, hiç de şaka yapıyor gibi bir hali yoktu."

Önümdeki çizburgere baktım ama artık iştahım kaçmıştı. "Niye bize ihtiyaç duysun ki?"

"Belki de beyin isteyen bir iştir," dedi Annabeth. "Ares güçlü. Ama sahip olduğu tek şey de bu. Bazen gücün bile aklın önünde eğilmesi gerekebilir."

"Ama şu su parkı... Oradan bahsederken korkmuş gibiydi. Savaş tanrısını bir yerden kaçıracak kadar ürkütücü ne olabilir ki?"

Annabeth ve Kıvırcık endişeyle birbirlerine baktılar.

Annabeth, "Korkarım, gidip görmekten başka çaremiz yok." dedi.

Su parkını bulduğumuzda, güneş dağların ardından batmak üzereydi. Tabeladan, bir zamanlar buraya SU DÜNYASI dendiğini gördük ama bazı harfler silinmişti ve sadece SU D N A S harfleri kalmıştı geriye.

Ana kapıya bir asma kilit asılmıştı ve üzerine dikenli teller sarılmıştı. Parkın içinde, kocaman kuru su kaydırakları, tüpler, borular vardı ve bunlar boş havuzlara kadar uzanıyordu. Asfaltın üzeriyse, eski park biletleri ve reklam broşürleriyle doluydu. Gece yaklaşırken tüm park hüzünlü ve ürkütücü gözüküyordu.

"Eğer Ares kız arkadaşını buraya getirebiliyorsa, sanırım o kızı görmek istemiyorum," dedim dikenli tellere bakarak.

"Percy, biraz daha saygılı ol," dedi Annabeth.

"Neden? Ares'ten nefret ettiğini sanıyordum?"

"Evet, ama o yine de bir tanrı. Kız arkadaşı da saati saatine uymayan biri."

"Onun görünüşüne hakaret etmek iyi bir fikir değil," dedi Kıvırcık.

"Kim ki? Ekidne mı yoksa?"

"Hayır, Afrodit," dedi Kıvırcık içini çekerek. "Aşk Tanrıçası."

"Onun başkasıyla evli olduğunu sanıyordum," dedim. "Hephaistos değil miydi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kıvırcık.

"Ah." Birden, konuyu değiştirmem gerektiğini anladım. "Peki, içeri nasıl gireceğiz?"

"Maia!" Kıvırcık'ın ayakkabıları kanatlandı.

Çitlerin üzerinden uçarak, havada ani bir parende attı ve karşı taraftaki merdivenin eşiğine kondu. Sonra, sanki her şeyi planlayıp yapmış gibi hiç renk vermeden pantolonundan tozları silkti. "Geliyor musunuz?"

Annabeth ve ben içeri eski usul girmek zorunda kaldık. Birimiz dikenli telleri tuttu, diğeri de üzerinden geçti.

Parkı dolaşırken, güneş tamamıyla battı. Parkta çeşitli aktiviteler vardı: Bilek Isıran Adası, Tepeden Topuğa ve Adamım, Mayom Nerede? gibi...

Ortada canavar manavar yoktu. Hiçbir yerden çıt çıkmıyordu.

Sonra, açık bir hediyelik eşya mağazası gördük. Raflarda hâlâ kar eldivenleri, kalemler, kartlar ve sıra sıra...

"Giysiler," dedi Annabeth. "Yepyeni giysiler."

"Evet de," dedim, "Alacak değiliz..."

"Beni izle."

Raflardan bir dolu kıyafet alıp, giyinme odasına girdi. Birkaç dakika sonra, Su Dünyası çiçek desenli şortu, büyük bir Su Dünyası tişörtü ve Su Dünyası sörf ayakkabıları giymiş vaziyette çıktı. Omzunda, içi bir sürü şeyle dolu bir Su Dünyası çantası asılıydı.

"Vay," Kıvırcık omuzlarını silkti. Çok geçmeden, üçümüz de artık ziyaretçilere kapalı olan su parkının ayaklı reklam panoları gibi ortada dolanıyorduk.

Aşk Tüneli'ni aramaya devam ettik. Sanki tüm park nefesini tutmuş, bir şeyler olmasını bekliyordu. "Demek Ares'le Afrodit arasında bir şey var, ha?" dedim başka bir şey düşünmek için.

"Bu hiç de yeni bir dedikodu değil, Percy," dedi Annabeth. "Tamı tamına üç bin senelik bir haber."

"Peki, Afrodit'in kocası ne oldu?" diye sordum.

"İşte, bildiğin gibi o Demirci Hephaistos. Daha bebekken, Zeus onu dağlardan aşağı yuvarladığı zaman kötürüm kalmış. Bu yüzden çok da yakışıklı bir adam değil. Ama ellerini kullanmasını iyi biliyor. Tabii, Afrodit beyne ve yeteneğe prim vermiyor, o ayrı konu."

"Evet, motorculardan hoşlanıyor."

"Her neyse işte."

"Hephaistos'un haberi var mı peki?"

"E, tabii var," dedi Annabeth. "Bir keresinde, onları birlikte yakalamış. Yani, altın bir ağla gerçekten yakalamış onları ve tüm tanrıları bunu görmeleri için çağırmış. Zaten, Hephaistos hep onları utandırmaya çalışır. Bu yüzden de, böyle tuhaf yerlerde buluşuyorlar."

Sonra, durdu ve ileriye doğru bakmaya başladı. "Aynen şurası gibi."

Önümüzde paten kaymaya uygun boş bir havuz duruyordu. Havuz en az 40 metre uzunluğunda ve çanak şeklindeydi.

Havuzun etrafında, Eros'un kanatlan havalanmış, okları saldırıya hazırmış gibi duran bronz heykeller vardı. Karşı tarafta, bir tünel gözüküyordu ki, bu herhalde havuz dolu olduğunda suyun aktığı yerdi. Üzerindeki yazıda AŞKIN HEYECAN DOLU YOLCULUĞU. BU ANNE BABALARINIZIN AŞK TÜNELİ DEĞİL! yazıyordu.

Kıvırcık tünelin sonuna doğru ilerledi. "Hey, baksanıza."

Havuzun dibinde, üzerinde pembeli beyazlı bir tente ve minik kalpler olan iki kişilik bir kayık vardı. Sol taraftaki oturma yerinde, Ares'in cilalı ve halka şeklindeki kalkanı, çöken karanlıkta parıldıyordu.

"Bu çok kolay oldu," dedim. "Yani elimizi kolumuz sallaya sallaya girip alacak mıydık onu?"

Annabeth, ellerini en yakındaki Eros heykelinin üzerinde gezdirdi.

"Buraya kazınmış bir Yunan harfi var," dedi. " Eta diyor, acaba... "

"Kıvırcık, burnuna canavar kokusu geliyor mu?" diye sordum.

Havayı kokladı, sonra "Hayır," dedi.

"Yani, Kemer'deki gibi Ekidne'nin kokusunu almadığın türden hayır mı, yoksa gerçekten mi hayır?"

Kıvırcık kalbi kırılmış gibi gözüküyordu. "Ama sana söylemiştim, orası yeraltında olduğundan..."

"Peki, özür dilerim." dedim. Derin bir nefes aldım. "Ben aşağıya iniyorum."

"Ben de seninle geliyorum." Kıvırcık pek de hevesli değil gibiydi ama St. Louis'de olanları telafi etmek istediğini düşündüm.

"Hayır," dedim. "Senin uçan ayakkabılarınla burada yukarıda kalmanı istiyorum. Sen Uçan Baron'sun, bir numaralı pilotsun, unuttun mu? Aksi bir durum olursa, sana güveniyorum," dedim.

Kıvırcık biraz göğsünü şişirerek "Tabii. Ama ne ters gidebilir ki?" dedi.

"Bilmiyorum. Sadece bir his. Annabeth, sen benimle..." "Dalga mı geçiyorsun?" Annabeth sanki çıldırmışım gibi bakıyordu bana. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Şimdi sorun ne?" diye sordum.

"Ben... Seninle şeye mi gideceğim, şu 'Heyecanlı Aşk Yolculuğu'na? Ne kadar utanç verici bir durum. Ya birileri beni görürse?"

"Kim görecek ki seni burada?" dedim ama benim de yüzüm kızarmıştı. Zaten her işi karıştıran kızlardı. "Peki," dedim. "Ben kendim giderim o zaman." Ama havuzun kenarından aşağı doğru inmeye başlayınca, oğlanların her şeyi berbat ettiklerine dair bir şeyler söylenerek Annabeth de arkamdan geldi.

Kayığa ulaştık. Kalkan, oturma yerlerinden birinin üzerinde duruyordu, yanında da bir kadın eşarbı vardı. Gözümün önüne, Ares'le Afrodit'in artık hurda haline gelmiş bir eğlence parkında buluşmasını getirmeye çalıştım. İyi de neden? Sonra, daha önce yukarıdan görmediğim bir şeyi fark ettim. Havuzu çepeçevre saran ve tam bu noktayı gösteren aynalar vardı. Nereye bakarsak bakalım, kendimizi görebiliyorduk. Şöyle olmalıydı: Ares'le Afrodit öpüşürken en sevdikleri kişileri, yani kendilerini izliyorlardı.

Eşarbı aldım. Pembe pembe parıldıyor ve tarif edilemeyecek kadar güzel kokuyordu, herhalde gül veya dağ defnesi kokuşuydu. Güzel bir kokuydu. Gülümseyerek kendimden geçtim. Neredeyse eşarbı yüzüme sürecektim ki, Annabeth eşarbı elimden kaptığı gibi cebine tıkıştırdı. "Hayır, sakın ha. Aşk büyüsünden uzak dur."

"Ne?"

"Sadece şu kalkanı al Yosun Kafa, sonra da gidelim buradan."

Kalkana dokunduğum anda başımızın belada olduğunu anladım. Elim, kalkanı tutma yeriyle birleştiren yerde bir şeye takıldı. Örümcek ağı falan herhalde diye düşünürken, elime bulaşan şeye baktım ve bunun bir çeşit metal tel olduğunu fark ettim. O kadar inceydi ki, neredeyse görünmezdi. Bu bir tuzaktı.

"Bekle," dedi Annabeth.

"Çok geç."

"Kayığın kenarında bir başka Yunan harfi daha var, yine Eta diyor. Bu bir tuzak."

Bir anda, etrafımızdan sesler yükselmeye başladı. Sanki havuz kocaman bir makineye dönüşüyormuşçasına, her yandan sesler yükseliyordu.

"Çocuklar!" diye haykırdı Kıvırcık.

Kayığın kenarında bir başka Grek harfi daha var, yine Eta diyor. Bu bir tuzak."

Bir anda, etrafımızdan sesler yükselmeye başladı. Sanki havuz kocaman bir makineye dönüşüyormuşçasına, her yandan sesler yükseliyordu.

Kıvırcık, "Çocuklar!" diye bağırdı.

Kenardaki Eros heykelleri yaylarını germeye başladılar. Kaçın, saklanın, diye bağırmaya fırsat bulamadan, oklar yaydan fırlamıştı bile. Ama hedef biz değildik. Havuzun kenarlarından birbirlerine ok atıyorlardı. Oklardan çıkan incecik kablolar havuzun üzerinde birer yay çizip, karşı tarafa mıhlandı. Tellerin birleştikleri yerde kocaman, altın bir yıldız oluşmuştu. Sonra, daha ufak metal iplikçikler de gizemli bir biçimde birleşmeye başlayarak bir ağ ördüler.

Oklardan incecik kablolar çıkıyor, havuzun üzerinden, aşağıya doğru nişan alıyordu. Birleştikleri yerde kocaman, altın bir yıldız oluşturuyorlardı. Sonra, daha ufak metal parçalar da gizemli bir biçimde birleşmeye başlayarak bir ağ ördüler.

"Hemen buradan çıkmalıyız," dedim.

"Yapma ya?" dedi Annabeth.

Kalkanı kaptığımız gibi kaçmaya başladık ama havuzun eğimi yukarı çıkmamızı zorlaştırıyordu.

"Haydi!" diye bağırdı Kıvırcık.

Geçebilmemiz için, ağın bir kısmını aralamıştı ama nereye dokunsa altın teller ellerini sarıyordu.

Eros'ların başları açılıverdi ve içlerinden video kameraları çıkıverdi. Havuzun dört bir yanında spot ışıkları yanarak, gözlerimizi ışıktan kör etti. Sonra, hoparlörden biri konuşmaya başladı. "Bir dakika içerisinde Olimpos'a bağlanıyoruz... Elli dokuz saniye, elli sekiz saniye... "

Annabeth "Hephaistos!" diye çığlık attı. "Ne aptalım! Eta, Yunan alfabesinde 'H' harfi demek. Karısını Ares'le birlikte yakalayabilmek için bu tuzağı kurmuş. Az sonra, tüm Olimpos bizi canlı yayında izleyecek, rezil olacağız!"

Neredeyse havuzun ucuna kadar çıkmıştık ki bir sıra aynadan, yumurtadan çıkarcasına binlerce minik metal... şey çıktı.

Annabeth çığlık attı.

Bronzdan yapılmış bedenler, örümcek bacakları ve minik kıskaçlı ağızlar, metalik sesler çıkararak, kurulmuş oyuncaklar gibi üzerimize üzerimize geliyordu.

"Örümcekler!" dedi Annabeth. "Ö-ö, ayyyyy!"

Onu hiç böyle görmemiştim. Korkuyla arkaya yuvarlandı ve ben yerden kaldırıp kayığa doğru sürüklemesem, neredeyse örümcek robotlara yem olacaktı.

Havuzun kenarından milyonlarca şey, akın akın aşağıya iniyor, havuzun orta yerine yığılıp etrafımızı sarıyordu. Herhalde öldürmeye programlanmamışlardır, diye kendimi avutmaya çalıştım. Bizi sadece ağla kaplayacak, belki ısıracak ve rezil bir duruma düşüreceklerdi. Bu tanrılar için hazırlanmış bir tuzaktı. Biz de tanrı değildik.

Annabeth'le beraber kayığa tırmandık. Kayığa çıkmaya çalışan örümcekleri tekmeleyerek aşağı atıyordum. Bana yardım etmesi için Annabeth'e seslendim ama çığlık atmaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Otuz, yirmi dokuz," diye anons etti hoparlör.

Örümcekler, metal ağlar fırlatarak bizi bağlamaya çalıştılar. Ağlardan kurtulmak ilk başlarda kolaydı ama o kadar çok ağ vardı ki... Örümcekler de sürekli olarak üzerimize geliyorlardı. Birini Annabeth'in bacağından yere attım ama kıskaçlarından biri yeni sörf ayakkabımdan bir parça kopardı.

Kıvırcık, uçan ayakkabılarıyla havuzun üzerinde dolanıp duruyor, ağı yırtmaya çalışıyordu ama ağ bana mısın demiyordu.

Düşün, dedim kendi kendime. Düşün.

Aşk Tüneli'nin girişi ağın altında kalmıştı. Burayı çıkış noktası olarak da kullanabilirdik ama milyonlarca örümcek robot girişi tıkamıştı.

"On beş, on dört," diye anons etti hoparlör.

Su, diye düşündüm. Havuzun suyu acaba nereden geliyordu?

Sonra suyun nereden geldiğini anladım. Aynaların arkasında, örümceklerin geldiği yerde su boruları vardı. Ağın üzerinde, Eros'lardan birinin yanında, kontrol istasyonu olduğunu düşündüğüm cam pencereli bir kulübe vardı.

"Kıvırcık!" diye seslendim. "Çabuk şu kulübeye gir! Hemen 'açma' düğmesini bul!"

"Ama..."

"Yap şunu!" Belki fazla ümitlenmiştim ama başka da şansımız yoktu. Annabeth çığlık çığlığa bağırıyordu. Bir an önce oradan çıkmalıydık.

Kıvırcık kontrol kulübesine girmiş, düğmelere basıp duruyordu.

"Beş, dört..."

Kıvırcık ümitsizce bana baktı ve ellerini havaya kaldırdı. Her düğmeye bastığını ama hâlâ hiçbir şeyin olmadığını anlatmaya çalışıyordu.

Gözlerimi kapayıp Mississippi Nehri'nin gürül gürül akan sularını düşündüm. İçimde bir şeyler kıpırdandı. Okyanusu ta Denver'a kadar taşıdığımı hayal ediyordum.

"İki, bir, sıfır!"

Bir anda borulardan sular fışkırmaya başladı. Sular, hızla havuza dolarak örümcekleri sildi süpürdü. Gelgit dalgası kayığın üst tarafına çarpıp örümcekleri dört bir yana dağıtmak üzereyken, Annabeth'i yanıma çektim ve kemerini bağladım. Dalga bizi de suya batırmıştı ama alabora olmamıştık. Kayık, dalgayla oluşan girdabın içinde döne döne yukarı doğru çıktı.

Spot ışıkları tam üstümüzdeydi. Eros kameraları artık canlı yayına başlamış, Olimpos'a bağlanmıştık.

Ama o anda ilgilendiğim tek şey kayığı kontrol altında tutmaya çalışmaktı. İçimden kayığın dalgalara direnip duvardan uzak durmasını diledim. Belki sadece benim hayal gücümdü ama kayık sanki düşündüğüm şekilde hareket ediyordu. En azından milyonlarca parçaya ayrılmamıştı. Son bir kez kendi etrafımızda döndük ki, su seviyesi artık bizi metal ağda lime lime edecek kadar yükselmişti. Tam o sırada, kayığın burnu tünele doğru döndü ve bir anda kendimizi hızla karanlıkta ilerlerken bulduk.

Annabeth'le birlikte sımsıkı tutunuyorduk. Kayık bir yandan kıvrıla kıvrıla gidip köşeleri hızla dönerken, bir yandan da Romeo ve Jülyet'in resimlerinin ve Sevgililer Günü'y'e ilgili diğer eşyaların yanından 45 derecelik açılarla geçiyordu.

Sonra, tünelden çıktık. Kayık dosdoğru çıkışa yönelirken karanlık hava saçlarımızı okşuyordu.

Eğer havuz eskisi gibi çalışıyor olsaydı, altın Aşk Kapıları'nın arasındaki bir rampadan geçiyor olacaktık ve güvenli bir şekilde çıkış havuzuna varacaktık. Ama bir sorun vardı. Aşk Kapıları kilitliydi. Bizden önce tünelden çıkmış olan iki kayık barikatlara çarparak üst üste binmişti; biri tamamıyla batmış, diğeriyse ortadan bölünmüştü.

"Kemerini çöz," diye seslendim Annabeth'e.

"Çıldırdın mı?"

"Ezilerek ölmek istemiyorsan, çöz," dedim. Ares'in kalkanını koluma bağladım. "Kurtulmak için atlamaktan başka çaremiz kalmadı." Planım basit ama bir yandan da çılgıncaydı.

Kayık batarken oluşan gücü, çıkış kapısına atlamak için kullanacaktık. Araba kazalarından bu şekilde kurtulanların olduğunu duymuştum; çarpışma anında on, yirmi metre uzağa fırlayan insanlar bu şekilde kurtulabiliyorlardı. Biraz da şansımız yaver giderse, havuzun içine düşebilirdik.

Annabeth ne demek istediğimi anlamıştı. Çıkış kapısına yaklaştıkça, elimi sıkı sıkıya tutmaya başladı.

"Şimdi dediğimde atlayacağız," dedim.

"Hayır! Ben dediğimde," dedi.

"Ne?"

"Sadece basit fizik kuralları!" diye bağırdı. "Güç çarpı yörünge açısı..."

"Peki!" dedim. "Sen dediğinde."

Annabeth bekledi... Bekledi... Derken bağırdı. "Şimdi!" Çatırt!

Annabeth haklıydı. Eğer benim atlamamız gerektiğini düşündüğüm yerde atlasaydık çıkış kapısına çarpacaktık. Annabeth sayesinde atlayabileceğimiz en uzak mesafeye atlamıştık.

Ama ne yazık ki, bu mesafe de ihtiyacımız olandan fazlaydı. Kayığımız birikintilere çarptı ve biz, ta çıkış kapısının ve havuzun üzerinden asfalta kadar uçtuk.

Bir şey beni arkamdan yakaladı.

Annabeth "Ah!" diye bağırdı.

Kıvırcık!

Beni havadayken tişörtümden, Annabeth'i de kolundan yakalamış ve her ikimizi de yere çarpmadan kurtarmaya çalışıyordu, ama tüm hareket kuvveti Annabeth ve bendeydi.

"Çok ağırsınız!" dedi Kıvırcık. "Aşağı düşüyoruz!."

Döne döne aşağı doğru gidiyorduk; Kıvırcık düşüşü yavaşlatmak için elinden geleni yapıyordu.

Bir fotoğraf panosuna çarptık. Kıvırcık'ın kafası dosdoğru turistlerin Balina Noo-Noo'yrnuş gibi kafalarını bir boşluktan geçirip, fotoğraf çektirdikleri deliğe girmişti. Annabeth'le ben paldır küldür yere düştük; biraz hırpalandık ama hâlâ hayattaydık. Ares'in kalkanı hâlâ kolumdaydı.

Biraz kendimize gelince Annabeth'le beraber Kıvırcık'ı fotoğraf panosundan çıkardık ve hayatimizi kurtardığı için teşekkür ettik. Arkamı dönüp Heyecanlı Aşk Yolculuğu'na baktım. Sular çekilmeye başlamıştı. Kayığımız çıkış kapısına çarparak paramparça olmuştu.

Elli metre kadar ötede, girişteki havuzda Eros'lar hâlâ kayıt halindeydi. Bizi görüntüleyebilmek için kameralar pozisyon değiştirmişti ve spot ışıkları suratımızın ortasına vuruyordu.

"Gösteri bitti!" diye bağırdım. "Teşekkürler! İyi akşamlar!"

Eros'lar eski pozisyonlarına döndüler. Işıklar söndü. Park, Heyecanlı Aşk Yolculuğu'na akan su sesi dışında yine eskisi gibi karanlığa ve sessizliğe büründü. Olimpos'ta reklama girmişler midir, reytinglerimiz iyi miydi acaba, diye düşündüm.

Benimle dalga geçilmesinden nefret ederdim. Kandırılmaktan da öyle. Ve bana böyle davranan kabadayılar sayesinde bu konuda bayağı tecrübe edinmiştim. Kalkanı koluma yerleştirerek arkadaşlarıma döndüm. "Ares'le kısa bir konuşma yapmamız gerekiyor."

16. Bir Zebrayı Vegas'a Götürüyoruz

Şavaş tanrısı bizi restoranın park yerinde bekliyordu.

"Oh, oh," dedi. "Ölüp kalmamışsınız oralarda."

"Bunun bir tuzak olduğunu biliyordun," dedim.

Ares pis pis sırıttı. "O kötürüm demirci, herhalde birkaç çocuğu yakaladığını görünce şaşırmıştır. Bu arada, televizyonda çok iyi gözüküyordunuz."

Kalkanını ona doğru fırlattım. "Sen bir salaksın," dedim.

Annabeth ve Kıvırcık nefeslerini tuttular.

Ares kalkanını aldı ve sanki bir pizza hamuru gibi havaya fırlattı. Kalkan şekil değiştirerek, kurşun geçirmez bir yeleğe dönüştü. Ares bunu alıp sırtına geçirdi.

"Şuradaki kamyonu görüyor musunuz?" Restoranın karşısında park etmiş olan on sekiz tekerli kamyonu gösterdi. "İşte ona bineceksiniz. Sadece Vegas'ta mola verip sizi doğruca Los Angeles'a götürecek."

Bu on sekiz tekerlinin arkasında bir yazı vardı. Bunu da ancak siyah zemin üzerine beyaz renkte ve tersten yazıldığı için okuyabildim. Disleksi için bayağı iyi bir kombinasyondu. ULUSLARARASI İYİLİK ŞİRKETİ. İNSANCIL HAYVANAT BAHÇESİ NAKLİYESİ. UYARI: CANLI VAHŞİ HAYVANLAR VARDIR.

"Dalga geçiyorsun herhalde," dedim.

Ares parmaklarını şaklattı. Kamyonun arka kapısı açıldı. "İşte Batı'ya bedava yolculuk etme fırsatı, asi çocuk. Şikayet etmeyi kes de, görevi

başarıyla hallettiğin için şunu al bakalım."

Motorunun gidonlarına asılı duran mavi, naylon sırt çantasını fırlattı bana doğru.

Çantanın içinde, her birimiz için yeni giysiler, yirmi dolar nakit para, bir kese dolusu altın drahmi ve bir paket de iki kat krema kaplı bisküvi vardı.

"Senin bu aptal şeylerini istemi—"

Kıvırcık, "Teşekkür ederiz, Tanrı Ares," diye lafa karıştı, bana da bir kırmızı-alarm bakışı fırlattı. "Çok teşekkürler."

Dişlerimi sıktım. Bir tanrının verdiği hediyeyi almamak herhalde büyük saygısızlıktı ama Ares'in dokunduğu hiçbir şeyi kabul etmek istemiyordum. İstemeye istemeye sırt çantasını omuzlarıma astım. Öfkemin, savaş tanrısının yanında kabardığını biliyordum ama hâlâ içimden ona bir yumruk atmak geliyordu. Bana bugüne kadar karşılaştığım tüm salakları birden hatırlatıyordu. Nancy Bobofit, Clarisse, Kokarca Gabe, kendini bir şey sanan öğretmenler, okulda bana aptal muamelesi yapmış veya okuldan uzaklaştırma cezası aldığımda bana gülmüş olan herkes...

Restorana baktığımda içeride sadece birkaç müşteri kaldığını gördüm. Bize servis etmiş olan garson kız endişeyle pencereden olan biteni seyrediyor ve sanki Ares'in bize bir zarar vermesinden korkuyor gibi gözüküyordu. Mutfaktan kızartma ustasını da çağırdı ve ona bir şeyler söyledi. Adam da evet manasında kafasını salladı, bir kez kullanılan ve atılan ufak bir kamera çıkarıp fotoğrafımızı çekti.

Harika, dedim kendi kendime. Yarın yine manşet olacağız.

Manşeti düşündüm. "On iki yaşındaki kaçak, savunmasız motorcuyu dövdü."

"Bana bir şey daha borçlusun," dedim Ares'e. "Annem hakkında bilgi vereceğine söz vermiştin."

"Bu haberi kaldırabileceğinden emin misin?" diye sordu Ares. Sonra motorunu çalıştırdı. "Annen ölmedi."

Birden aklım başımdan gitti. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, ölmeden önce Minotor tarafından kaçırıldı. Bir altın yağmuruna dönüştü, tamam mı? Buna metamorfoz denir, ölüm değil. Rehin tutuluyor."

"Rehin mi? Neden?"

"Savaş hakkında biraz bir şeyler okumalısın, asi çocuk. Rehineler. Tabii ki bir başkasını kontrol edebilmek için."

"Ama kimse beni kontrol etmiyor ki?"

Ares güldü. "Öyle mi? Haydi görüşürüz ufaklık."

Yumruklarımı sıküm. "Eros heykellerinden kaçan birine göre fazla ukalasın Tanrı Ares."

Güneş gözlüklerinin ardında alevler parıldadı. Saçlarımda sıcak bir rüzgar hissettim. "Tekrar karşılaşacağız, Percy Jackson. Bir daha bir kavgaya karıştığında arkanı kollasan iyi olur."

Harley motorunu çalıştırarak Delancy Sokağı'ndan aşağı gürleyerek gitti.

Annabeth, "Bu hiç de akıllıca değildi Percy," dedi. "Umurumda değil."

"Bir tanrıyı düşman edinmek istemezsin. Özellikle de onu."

"Hey, arkadaşlar," dedi Kıvırcık. "Lafınızı bölmek istemem ama..."

Restoranı işaret etti. Kasada birbirine tıpatıp benzeyen son iki müşteri hesaplarını ödüyordu; adamlar arkalarında beyaz bir logo olan siyah tulumlar giymişlerdi. Tıpkı kamyondaki ULUSLARARASI İYİLİK ŞİRKETİ logosuna benziyordu.

"Eğer şu hayvanat bahçesi arabasına bineceksek acele etmemiz gerekiyor."

Bundan hiç hoşlanmamıştım ama daha iyi bir seçenek de yoktu. Ayrıca, artık Denver'dan sıkılmaya başlamıştım.

Sokağın karşısına koşup kocaman kamyonun arkasına doluştuk ve kapıları da kapattık.

İlk hissettiğim şey o kokuydu. Sanki dünyanın en büyük kedi kumunun ortasında duruyorduk.

Dalgakıran'ın kapağını açana kadar treyler kapkaranlıktı. Kılıçtan gelen zayıf bir ışık, hayatımda gördüğüm en acıklı sahneyi aydınlattı. Pis metal kafeslerin içinde, üç zavallı hayvan vardı. Biri bir zebraydı, ikincisi erkek bir albino aslan ve sonuncusu da adını bile bilmediğim antilop türü bir hayvan.

Biri aslanın önüne bir torba şalgam koymuştu; hayvanın bunu yemek istemediği her halinden belliydi. Zebra ve antilobun önündeki plastik tepsilerde de hamburger eti duruyordu. Zebranın yelesine sakız parçaları yapışmıştı. Sanki biri boş vaktinde hayvana tükürüp durmuştu. Antilobun boynuzlarından birine, gümüş renkte "YOLUN YARISI!" yazılı, aptal bir doğum günü balonu bağlıydı.

Açıkçası kimse aslanın yanına yanaşmak istemiyordu ama zavallı şey, kendisine dar gelen alanda volta atıp duruyordu. Treylerin sıcaklığı fazla gelmiş olmalı ki, zorlukla nefes alıp veriyordu. Pembe gözlerinin önünde sinekler uçuşuyor, beyaz postundan kaburgaları sayılıyordu. "İyilik dedikleri bu mu?" diye bağırdı Kıvırcık. "İnsancıl hayvanat bahçesi nakliyesi bu mu yani?"

Büyük bir ihtimalle, hemen dışarı koşup kamyoncuları kavallarıyla bir güzel döverdi, ben de ona yardım ederdim ama tam o sırada kamyonun motoru çalıştı ve treyler sallanmaya başladı. Hepimiz ya yerlerimize oturduk ya da kendimizi yerde bulduk.

Bir köşedeki nemli yem öbeklerinin üzerine oturduk, sıcağı, kokuyu ve sinekleri yok saymaya çalıştık. Kıvırcık, keçi gibi meleyerek hayvanlarla konuşuyordu ama hayvanlar sadece üzgün üzgün bakıyorlardı. Annabeth kafesleri açıp hayvanları serbest bırakma taraftarıydı ama kamyon durmadan bunun bir işe yaramayacağını söyledim. Ayrıca, aslana önündeki şalgamlardan daha cazip gelebilirdik.

Bir sürahi bulup hayvanların suluklarını doldurdum. Sonra da önlerine yanlışlıkla koyulmuş olan yemlerin yerlerini değiştirmek için Dalgakıran'ı kullandım. Eti aslana verdim, şalgamları da zebrayla, antiloba.

Kıvırcık antilobu yatıştırmaya çalışırken, Annabeth de hayvanın boynuzuna bağlanmış olan balonu kesti. Zebranın yelesindeki sakızları da kesmek istiyordu ama kamyon hareket halindeyken bunu yapmanın tehlikeli olacağını düşündük. Kıvırcık'tan hayvanlara onlara sabaha daha fazla yardım edeceğimize dair söz vermesini istedik ve hepimiz biraz uyumaya çalıştık.

Kıvırcık bir şalgam torbasının üzerine tünedi; Annabeth, bisküvi paketini açıp isteksizce bir tane yemeye başladı; ben de Los Angeles'a yolu yarıladığımız için kendimi avutmaya çalıştım. Tarih henüz Haziran'ın on dördüydü. Gündönümü, yirmi birine kadar meydana gelmeyecekti. Henüz vaktimiz vardı.

Öte yandan, başımıza neler geleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tanrılar sürekli olarak beni oyalıyorlardı. En azından Hephaistos bu konuda dürüst davranmıştı, yani oraya buraya kameralar yerleştirip beni de alay konusu etmişti. Ama kameralar çekim yapmadıkları zaman da görevimin izlendiğini hissediyordum. Tanrılar için bir eğlence haline gelmiştim.

"Hey," dedi Annabeth. "Su parkında korkudan kendimi kaybettiğim için üzgünüm, Percy."

"Önemli değil."

"Sadece..." Annabeth titredi. "Örümcekler."

"Arakne öyküsü yüzünden mi?" diye bir tahminde bulundum. "Annene bir örgü yarışmasında rakip çıküğı için örümceğe dönüştürülmüştü, öyle değil mi?"

Annabeth evet manasında başını salladı. "Arakne'nin çocukları, ezelden beri Athena'nın çocuklarından öç alıyor. Eğer yarım kilometre ötemde bile bir örümcek varsa, anında beni buluyor. Bu sürünen, küçük yaraüklardan nefret ediyorum. Her neyse, sana borçluyum."

"Biz bir takımız, unuttun mu?" dedim. "Ayrıca, Kıvırcık harika uçtu."

Kıvırcık'ın uyuduğunu sanıyordum ama yattığı köşeden "Harikaydım, değil mi?" diye homurdandı.

Annabeth'le ben güldük.

Annabeth paketten bir bisküvi daha çıkarıp, yarısını bana verdi. "İris'in mesajında... Luke gerçekten hiçbir şey söylemedi mi?"

Bisküvimi yerken nasıl cevap vereceğimi düşünüyordum. Gökkuşağından yaptığımız konuşma tüm gece canımı sıkmıştı. "Luke, ikinizin çok eskiden beri arkadaş olduğunu söyledi. Ayrıca Kıvırcık'ın bu sefer yenilmeyeceğini ve kimsenin bir çam ağacına dönüşmeyeceğini de söyledi."

Kılıcın yansıttığı loş ışığın altında, yüzlerinin ifadesini okumak zordu.

Kıvırcık üzgün üzgün meledi.

"En baştan itibaren sana karşı dürüst davranmalıydım," Sesi titriyordu. "Eğer benim ne kadar başarısız olduğumu bilirsen beni yanında istemeyeceğini düşündüm."

"Sen, Zeus'un kızı Thalia'yı kurtarmaya çalışan satirsin, değil mi?"

Keyifsizce başını salladı.

"Ve Thalia'yla arkadaş olan diğer iki melez de kampa sağ salim dönenler..." Annabeth'e baktım. "Bunlar da sen ve Luke, öyle değil mi?"

Annabeth yemediği bisküvisini yere koydu. "Dediğin gibi, Percy, yedi yaşındaki bir melez zaten kendi başına büyük işler başaramazdı. Athena bana yardım etti. Thalia o sırada on iki yaşındaydı. Luke ise on dört. Her ikisi de benim gibi evden kaçmışlardı. Beni memnuniyetle yanlarına aldılar. Onlar... Muhteşem birer canavar savaşçısıydı, hiçbir eğitimleri de yoktu o zaman. Plansız programsız, Virginia'dan kuzeye doğru gittik. Kıvırcık bizi bulana kadar, iki hafta boyunca canavarlarla savaştık."

"Thalia'yı kampa götürmem gerekiyordu," dedi Kıvırcık burnunu çekerek. "Sadece Thalia'yı. Kheiron'un emirleri böyleydi. Kurtarma operasyonunu yavaşlatacak hiçbir şey yapmamamı söylemişti. Hades'in Thalia'nın peşinde olduğunu biliyorduk ama Luke'u ve Annabeth'i de tek başlarına bırakamazdım. Her üçünü de kurtarabileceğimi sandım. İyi Kimseler'in bizi yakalamasından ben sorumluyum. Onları görünce dondum kaldım. Kampa dönerken korkuya kapıldım ve yolumuzu kaybettik. Eğer biraz daha hızlı davranabilseydim..."

"Bu kadar yeter," dedi Annabeth. "Kimse seni suçlamıyor. Thalia da seni suçlamadı."

"Bizi kurtarmak için kendini feda etti," dedi Kıvırcık berbat bir halde. "Benim yüzümden öldü. Toynaklı İhtiyar Heyeti böyle dedi."

"Yani diğer iki melezi ortada bırakmadığın için mi?" dedim. "Ama bu haksızlık."

"Percy haklı," dedi Annabeth. "Eğer Kıvırcık orada olmasaydı, bugün ben hayatta olamazdım. Luke da öyle. Heyet'in ne dediği umurumda değil."

Kıvırcık karanlıkta burnunu çekip duruyordu. "İşte benim şansım. Dünyadaki en işe yaramaz satir benim. Buna rağmen, yüzyılın en güçlü iki melezi de, Thalia ve Percy."

"Sen işe yaramaz değilsin," diye diretti Annabeth. "Tanıdığım bütün satirler içinde en cesuru sensin. Yeraltı Dünyası'na gidecek başka bir satir tanıyor musun? Eminim Percy de burada olmandan gayet memnundur."

Annabeth incik kemiğime bir tekme attı.

"Evet," dedim ama Annabeth tekme atmasaydı herhalde evet demezdim. "Beni ve Thalia'yı bulman şans değil Kıvırcık. Sen doğal bir araştırmacısın. İşte bu yüzden Pan'ı sen bulacaksın."

Derin, tatmin olmuş bir iç geçirme sesi duydum. Kıvırcık'ın bir şey söylemesini bekledim ama nefes alış verişi ağırlaştı. Ses horlamaya dönüşünce uyuduğunu fark ettim.

"Nasıl beceriyor bunu yahu?" diye şaşırdım.

"Bilmiyorum," dedi Annabeth. "Ama ona çok güzel bir şey söyledin."

"Gerçekten öyle düşünüyorum."

Birkaç kilometre boyunca sessiz sessiz yola devam ettik. Zebra bir şalgam yedi. Aslan dudaklarında kalan son hamburger parçasını da temizledi ve ümitle bana baktı.

Annabeth, derin, stratejik bir şeyler düşünüyormuşçasına kolyesini ovuşturuyordu.

"Şu çam ağacı boncuğu," dedim. "O kamptaki ilk senenden mi kalma?"

Bana baktı. Ne yaptığının farkında değildi.

"Evet," dedi. "Her Ağustos ayında, heyettekiler yazın en mühim olayını seçer ve bunu o senenin boncuğu üzerine kazırlar. Bende Thalia'nın çam ağacı, yanan bir Yunan kadırgası, balo kıyafetli bir sentor boncuğu var... Bayağı tuhaf bir yazdı..."

"Üniversite yüzüğü babana mı ait?"

"Bu seni hiç..." Sonra durdu ve "Evet, evet babamın," dedi.

"Bana anlatmak zorunda değilsin."

"Hayır... Sorun değil." Hafifçe içini çekti. "Babam tam iki yaz önce, bunu bir mektubun içinde yolladı. Yüzük ona Athena'dan kalmış en önemli hatıra. O olmasaydı Harvard'daki doktora programını hayatta bitiremezdi...

Anlayacağın bu uzun bir hikaye. Her neyse, babam da bunu bana vermek istedi. Aptal gibi davrandığı için özür diledi, beni sevdiğini ve özlediğini söyledi. Eve geri dönüp onunla birlikte yaşamamı istediğini de söyledi."

"Bu çok da kötü gelmiyor kulağa."

"Aslında, evet... Ama sorun şu ki, ona inandım. O sene eve dönmeye çalıştım ama üvey annem tıpkı eskisi gibi davranıyordu. Çocuklarının benim gibi bir ucubeyle yaşamasını ve tehlikeye girmesini istemiyordu. Canavarlar saldırdı. Kavga ettik. Canavarlar saldırdı. Kavga ettik. Okulun yarı yıl tatiline kadar bile bekleyemedim. Kheiron'u aradım ve doğruca Melez Kampı'na geri döndüm."

"Tekrar yanına gitmeyi düşünür müsün?"

Annabeth gözlerime bakmıyordu. "Lütfen. Kendime acı çektirmeyi sevmiyorum."

"Ama pes etmemelisin," dedim. "Belki bir mektup falan yazmalısın ona."

"Tavsiyen için teşekkürler," dedi soğuk bir tavırla, "Ama babam kimlerle birlikte yaşayacağına zaten karar verdi."

Birkaç kilometre daha sessizce yol aldık.

"Eğer tanrılar savaşırsa, işler Truva Savaşı'ndaki gibi mi Olacak? Yani, Athena, Poseidon'a karşı mı savaşacak?"

Kafasını Ares'in verdiği sırt çantasına yasladı ve gözlerini yumdu. "Annemin ne yapacağını bilmiyorum. Bildiğim şu ki ben senin yanında olacağım."

"Neden?"

"Çünkü sen benim arkadaşımsın, Yosun Kafa. Başka salakça sorun var mı?"

Buna bir yanıt veremedim. Neyse ki bir yanıt vermek zorunda da kalmadım. Annabeth uyumuştu.

Kıvırcık horlar, bir albino aslan da aç aç bana bakarken, Annabeth gibi uykuya dalamadım ama yavaş yavaş gözlerimi kapadım.

Kabusum, daha önce milyonlarca kez gördüğüm bir rüya gibi başladı. Bir deli gömleği giydirilmiş vaziyette, bir sınava girmeye zorlanıyordum. Diğer çocuklar teneffüse çıkıyordu, öğretmen de sürekli olarak, Haydi Percy. Aptal değilsin, değil mi? Al kalemi kağıdı eline, diyordu.

Rüya buradan itibaren başka bir şeye dönüşüyordu.

Yanımdaki sırada, benim gibi deli gömleği giymiş bir kız oturuyordu. Benim yaşlarımda, punk tarzı çılgın görünümlü saçları, deli deli bakan ve etrafına koyu renk göz kalemi çekilmiş yeşil gözleri olan, burnu çillerle kaplı bir kızdı. Her nasılsa, kızın kim olduğunu biliyordum. Zeus'un kızı Thalia'ydı.

Üzerindeki deli gömleğiyle boğuşuyordu. Asabi asabi bana baktı ve Eee, Yosun Kafa? Birimizin buradan gitmesi lazım, dedi.

Rüyamdaki ben, kız haklı, diye düşündüm. O büyük mağaraya gidip Hades'e bir tavsiyede bulunmalıydım.

Sonra, deli gömleği üzerimde erimeye başladı. Sınıfın zeminine düştüm. Öğretmenin sesi, büyük bir uçurumun derinliklerinden yansıyarak soğuk ve kötü bir hal alana kadar değişti.

Percy Jackson, diyordu ses. Evet, değiş tokuş yolunda gitti gördüğüm kadarıyla.

Tekrar karanlık mağaraya geri dönmüştüm. Ölülerin ruhları etrafımda uçuşuyordu. Mağarada, göremediğim, canavarımsı bir şey konuşuyordu ama bu sefer konuştuğu kişi ben değildim. Sesin insanı donduran etkisi sanki bir başkasına yöneltilmişti.

Yani, hiç şüphelenmedi mi? diye soruyordu ses.

Bana tanıdık gelen bir başka ses, tam omzumun dibinde soruya yanıt verdi. Hayır, efendim. O da diğerleri gibi *cahil.*

Arkamı döndüm ama kimsecikler yoktu. Konuşan kişi de görünmezdi.

Aldatmaca üzerine aldatmaca, dedi mağaradaki ses yüksek sesle, Mükemmel.

Yanımdaki ses, Açıkçası efendim, size boşuna Sahtekar*dememişler. Ama bu gerçekten gerekli miydi? Çaldığım şeyi doğrudan size getirebilirdim...*

Sen mi? dedi canavar alaycı bir ses tonuyla. Zaten ne kadarını başarabileceğini gösterdin şu ana kadar. Eğer ben karışmasaydım, tamamıyla başarısız olacaktın.

Ama, efendim...

Sakin ol, küçük hizmetkar. Beraber geçirdiğimiz altı ay bize çok şeyler getirdi. Zeus'un öfkesi gitgide büyüdü. Poseidon artık son kartını oynadı. Simdi bunu ona karşı kullanmalıyız. Kısa süre sonra, dilediğin ödül senin olacak ve öcünü alacaksın. Her iki şey de bana getirildiği zaman... Ama bekle. O burada.

Ne? dedi görünmez hizmetkar. Sesi bir anda gergin çıkmaya başlamıştı. Onu siz mi çağırdınız, efendim?

Hayır. Artık canavarın tüm dikkati benim üzerimdeydi, kanımı donduruyordu. Babasının soyu kahrolsun... Çocuk *çok değişken, ne yapacağı belli olmuyor. Simdi de kendisini buraya getirdi.*

İmkansız! diye bağırdı hizmetkar.

Senin gibi karaktersiz bir mahluk için böyle belki, diye ters ters cevap verdi canavar. Sonra dikkati yine bana çevrildi. Evet... Demek görevinle ilgili bir rüya görmek istiyor*sun, genç melez. Memnuniyetle.*

Manzara değişti.

Bu sefer, siyah mermer duvarlı, bronz zeminli, geniş bir taht odasındaydım. Boş, korkunç görünümlü taht, insan kemiklerinden yapılmıştı. Tahtın ucunda annem duruyordu. Kollarını uzatmış, parlayan altın ışık altında donmuş gibiydi.

Ona doğru adım atmaya çalıştım ama ayaklarımı hareket ettiremiyordum. Kollarımı ona doğru uzattığımda ellerim kemiğe dönüştü. Etrafımı Yunan zırhı giymiş, sırıtan iskeletler sardı. Beni ipek kumaşlarla örtüyor, başımı Kimera zehri kokan defne yapraklarıyla sarıyorlardı. Koku ta kafatasıma kadar işlemişti.

Kötü ses gülmeye başladı. Selam, muzaffer kahraman!

Aniden uyandım.

Kıvırcık omuzlarımdan sarsıyordu. "Kamyon durdu," dedi. "Galiba hayvanları kontrol etmeye geliyorlar."

"Saklanın!" diye fısıldadı Annabeth.

Onun için saklanması kolaydı. Hemen sihirli kasketini taktı ve görünmez oldu. Kıvırcık'la ben çuvalların arkasına saklanıp şalgama benzediğimizi ummaya başladık.

Treylerin kapısı açıldı. İçerisi bir anda güneş ışığı ve sıcak havayla doldu.

"Öf be!" dedi kamyonculardan biri elini burnunun önünde sallayarak. "Keşke ev eşyaları taşıyor olsaydım." İçeri tırmandı ve hayvanların kaplarına biraz su koydu.

"Sıcak mı geldi, koca adam?" diye sordu aslana. Sonra da suyun geri kalanını aslanın suratına boca ediverdi.

Aslan hiddetle gürledi.

"Yaa, tabii, tabii," dedi adam.

Şalgam çuvallarının yanında duran Kıvırcık gerildi. Barışçıl bir ot yiyen olarak son derece vahşi gözüküyordu.

Kamyoncu, antilobun önüne AFİYET OLSUN yazan ezilmiş bir paket fırlattı. Zebraya sırıttı, "N'aber, çizgili? En azından senden burada kurtulacağız. Sihirbazlık gösterilerini sever misin? Bak buna bayılacaksın. Seni ikiye bölecekler."

Zebra, gözlerini fal taşı gibi açmış bana bakıyordu.

Etrafta çıt çıkmıyordu ama zebranın, Beni kurtarın, efendim. Lütfen, dediğini duydum.

Öyle şaşırmıştım ki, hareket bile edemiyordum.

Treylerin öte yanından birisi tak, tak, tak diye vuruyordu.

İçeride bizimle birlikte duran kamyoncu bağırdı. "Ne istiyorsun Eddie?"

Dışarıdan, Eddie olduğunu tahmin ettiğim bir ses "Maurice? Ne dedin?" diye cevap verdi.

"Ne diye vuruyorsun?"

Tak, tak, tak.

Eddie dışarıdan bağırdı. "Ne vurması?"

Bizimle birlikte duran Maurice gözlerini devirdi ve Eddie'ye bir küfür savurarak dışarı çıktı.

Bir saniye sonra, Annabeth yanımda beliriverdi. Maurice'i treylerden çıkarmak için dışarıdan o vurmuş olmalıydı. "Bu nakliye işi yasal olamaz," dedi.

"Aynen," dedi Kıvırcık. Sonra sanki birini dinliyormuş gibi durdu. "Aslan, bu adamların hayvan kaçakçısı olduğunu söyledi!" dedi.

Evet, bu doğru, dedi zebranın sesi kafamın içinde. Kıvırcık, "Hayvanları serbest bırakmalıyız!" dedi. Bir şeyler yapmamı beklermiş gibi Annabeth'le birlikte bana baktılar.

Zebranın konuşmasını duymuştum ama aslanınkini duymamıştım. Neden acaba? Belki bu da başka bir dinleme becerisiyle ilgiliydi... Yani sadece zebraları mı anlayabiliyordum? Sonra, atlar aklıma geldi. Annabeth, Poseidon'un atları yaratmasıyla ilgili olarak ne demişti? Peki bir zebra at sayılır mıydı? O yüzden mi zebrayı anlayabilmiştim?

Zebra, Kafesimi açın, efendim, lütfen. Sonra her şey yoluna girecek, dedi.

Eddie ve Maurice hâlâ dışarıda tartışıp duruyorlardı ama her an içeri girip hayvanlara eziyet edeceklerini biliyordum. Dalgakıran'ı elime alıp zebranın kafesinin kilidini kestim.

Zebra hemen dışarı fırladı. Bana doğru dönüp önümde eğildi. Teşekkür ederim, efendim.

Kıvırcık ellerini uzatıp keçi dilinde, dua gibi bir şeyler söyledi zebraya.

Maurice tam içeri bakmak için kafasını uzatmıştı ki, zebra üzerinden zıplayarak sokağa daldı. Dışarıda insanlar bağırıyor, çığlık atıyor, kornalar ötüyordu. Treylerin kapısına gidip baktığımızda, zebranın oteller, kumarhaneler ve neon ışıklarla bezenmiş bir sokakta dört nala koştuğunu gördük. Las Vegas'ın tam orta yerinde bir zebrayı serbest bırakmıştık.

Maurice ve Eddie zebranın arkasından koştular. Birkaç polis de onların arkasından koşuyor, "Hey! Bu işi yapmak için izninizin olması gerek!" diyorlardı.

"Hemen buradan tüymek için iyi bir zaman," dedi Annabeth.

"Önce diğer hayvanları da kurtaralım," dedi Kıvırcık.

Kılcımla kilitlerin hepsini kestim. Kıvırcık yine ellerini kaldırıp keçi konuşmasını yaptı.

"İyi şanslar," dedim hayvanlara. Antilop ve aslan, kafeslerinden fırlayıp birlikte sokaklara daldılar.

Turistlerden bazıları çığlık çığlığa kaçıştı. Bazıları da geriye çekilip bunun kumarhanelerden birinin gösterisi olduğunu zannederek fotoğraf çekmeye başladılar.

"Hayvanlar idare edebilecekler mi?" diye sordum Kıvırcık'a. "Yani, çöle falan gitmesinler..."

"Merak etme," dedi. "Onları satirlerin koruması altına aldım."

"O da ne demek?"

"Yani vahşi doğaya kazasız belasız varacaklar," dedi. "Su, yiyecek, gölgelik alan, artık ihtiyaçları her neyse, kolaylıkla yaşayabilecekleri güvenli bir yer bulabilecekler."

"Peki bize niye böyle bir koruma sağlayamıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü sadece vahşi hayvanlar üzerinde işe yarıyor."

"O zaman Percy'de de işe yaraması lazım," dedi Annabeth.

"Hey!" diye itiraz ettim.

"Şaka yapıyorum," dedi. "Haydi, bu iğrenç kamyondan çıkalım artık."

Çöle doğru apar topar yola koyulduk. Hava 35 dereceydi. Herhalde kızarmış dilenciler gibi gözüküyorduk ama herkes hayvanlarla o kadar meşguldü ki, kimse bize bakmıyordu bile.

Monte Carlo ve MGM'yi geçtik. Piramitleri, bir korsan gemisini ve aslının küçük bir taklidi olan Özgürlük Anıtı'nı da geçtik ama ben artık evimi özlemeye başlamıştım.

Ne aradığımızdan tam olarak emin değildim. Belki sadece birkaç dakikalığına güneşten korunacak bir yer, bir sandviç ve bir bardak limonata veya bizi batıya götürecek başka bir plan...

Yanlış bir sokağa sapmış olmalıydık ki, kendimizi bir çıkmazda bulduk. Lotus Oteli ve Kumarhanesi'nin tam karşısında duruyorduk. Otelin girişi, yaprakları yanıp sönen kocaman bir neon çiçeğinden yapılmıştı. Kimsecikler içeri girip çıkmıyordu ama parıldayan krom kapılar açık duruyordu. Dışarı sızan klima kokusu sanki lotus çiçeği kokusu gibiydi. Daha önce bir lotus çiçeği görmediğimden, bu konuda çok da emin olamadım.

Kapıdaki görevli bizi görünce gülümsedi. "Hey, çocuklar. Yorgun görünüyorsunuz. İçeri gelip biraz dinlenmek ister misiniz?" diye sordu.

Artık her şeye şüpheyle yaklaşmayı öğrenmiştim. O yüzden görevli kesin ya bir canavardır ya da bir tanrıdır diye düşündüm. Karşımıza kimin çıkacağı belli olmuyordu ki. Ama bu adam normal gözüküyordu. Ayrıca bizimle ilgilenen birini görmek beni rahatlatmıştı; o yüzden evet manasında kafamı sallayıp, içeri girmenin bizi çok memnun edeceğini söyledim. İçeride etrafımıza bakındık. Kıvırcık, "Vay be," dedi.

Tüm lobi, devasa bir oyun odasıydı. Tabii, oyun odası derken şu şapşal Pac-Man oyunlarından veya para aülıp oyun oynanan makinelerden bahsetmiyorum. En azından kırk kat yukarı çıkan cam bir asansörü çevreleyen bir su kaydırağı vardı. Binanın bir tarafında bir tırmanma duvarı ve bungee-jumping köprüsü vardı. Lazer silahlarıyla çalışan sanal gerçeklik odaları vardı. Ve her biri büyük bir televizyon ekranına sahip yüzlerce video oyunu vardı. Kısacası, ne arasanız vardı. Birkaç çocuk oyun oynuyordu ama etrafta fazla insan yoktu. En azından oyun oynamak için bekleyen kimse yoktu. Orada burada garson kızlar ve aklınıza gelebilecek her türlü şeyi servis eden büfeler vardı.

"Hey!" dedi kat hizmetlilerinden biri. En azından kat hizmetlisine benziyordu. Üzerinde beyazlı sarılı Hawaii tarzı bir gömlek vardı; gömleğin desenleri lotus çiçeklerindendi. Ayrıca bir şort ve sandaletler giymişti. "Lotus Kumarhanesi'ne hoş geldiniz. İşte oda anahtarınız."

"Şey, biz..." diye kekeledim.

"Hayır, hayır," dedi çocuk gülerek. "Hesap ödendi bile. Fazladan bir şey ödemeyeceksiniz. Sadece en üst kata çıkın ve 4001 numaralı odaya gidin.

Banyo köpüğü veya atış talimi için hedef gibi bir şeye ihtiyacınız olursa, hemen resepsiyonu arayın. İşte bunlar da LotusNakit kartlarınız. Bunlar restoranlarda, tüm oyunlarda ve diğer aktivitelerde geçerlidir."

Sonra her birimize yeşil, plastik kredi kartları verdi.

Bir yanlışlık yapıldığını düşünüyordum. Herhalde bizi milyonerin tekinin çocukları sanmıştı. Ama kartı elime alıp "Bunun limiti ne?" diye sordum.

Çocuk anlamamış gibi kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, kartın bir sınırı var mı?" diye sordum.

Çocuk güldü. "Hah, şimdi anladım. Şaka yapıyorsun. Hey, harikasın. İyi eğlenceler."

Asansörle yukarı çıktık ve odamıza girdik. Burası üç ayrı yatak odasından oluşmuş bir süitti. İçeride şeker, içecek ve cipsle dolu bir bar vardı. Oda servisi için ayrı bir telefon hattı da bulunuyordu. Yumuşacık havlular ve kuş tüyü yastıklı su yatakları vardı. Uydu yayını yapan büyük ekran bir televizyon ve yüksek hızlı internet bağlantısı olduğunu da gördüm. Balkonda jakuzi ve bir hedef vurma makinesiyle Las Vegas semalarında uçan güvercinleri vurabileceğiniz havalı tüfek de vardı. Böyle bir şeyin nasıl yasal olduğunu anlayamadım ama bu tertibatın bayağı havalı olduğu düşündüm. Uçuş pisti ve çöl manzarası olağanüstüydü ama bir daha böyle bir odadan bu harika manzarayı seyretmek için fırsatımızın olup olmayacağından emin değildim.

"Ah, şu güzelliğe bak," dedi Annabeth. "Burası..."

"Harika," dedi Kıvırcık. "Tek kelimeyle harika."

Odadaki dolapta giysiler duruyordu. Bazıları üstüme tam uydu. Bunun biraz tuhaf olduğunu düşünerek kaşlarımı çattım.

Ares'in sırt çantasını çöpe attım. Artık ona ihtiyacımız kalmamıştı. Gideceğimiz zaman otelden yenisini alabilirdik.

Bir hafta boyunca kan ter içerisinde yaptığımız yolculuk tan sonra duş almak harikaydı. Kıyafetlerimi değiştirip bir paket patates cipsi yedim, üç tane kola içtim ve kendimi uzun süredir hissetmediğim kadar iyi hissettim. Ama aklımın bir köşesinde hâlâ beni rahatsız eden ufak bir sorun vardı. Rüya gibi bir şey görmüştüm... Arkadaşlarımla konuşmalıydım. Gerçi sonra da yapabilirdim bunu.

Yatak odasından çıkınca Annabeth ve Kıvırcık'ın da giysilerini değiştirmiş ve duş almış olduklarını gördüm. Kıvırcık keyifle patates cipsi yiyordu, Annabeth de National Geographic kanalını seyrediyordu.

"Bu kadar kanal varken National Geographic'i mi açtın? Çıldırdın mı sen?" dedim.

"İlginç şeyler var."

"Kendimi çok iyi hissediyorum," dedi Kıvırcık. "Bayıldım buraya."

Kıvırcık fark etmeden, ayakkabılarından kanatlar fırlamıştı. Uçan ayakkabıları onu bir metre kadar havaya kaldırmış, sonra da yere koymuştu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Annabeth. "Uyuyacak mıyız?"

Kıvırcık'la birbirimize baktık ve sırıtmaya başladık. Plastik LotusNakit para kartlarımızı gösterdik.

"Oyun zamanı," dedim.

En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Ben biraz yoksul bir aileden geliyordum. Bizim için eğlence, Burger King'de yemek yemek ve film kiralamaktı. Beş yıldızlı bir Vegas oteli mi? Nerede...

Lobide beş, altı kez bungee-jumping ile atladım, su kaydırağından kaydım, yapay kayak alanında kar sörfü yaptım, bir de sanal-gerçeklik lazer oyunuyla FBI keskin nişancı oyununu oynadım. Bir ara Kıvırcık'ı oyundan oyuna koşarken gördüm. Ters avcılık oyununu çok sevmişti. Bu oyunda geyikler avcıları avlıyordu. Annabeth bilgi oyunları ve zeka gerektiren diğer oyunları oynuyordu. Kendi şehrinizi yaratabileceğiniz ve holografik

binaları ekranda görebileceğiniz üç boyutlu bir simülasyon oyunu vardı. Ben bundan fazla hoşlanmamıştım ama Annabeth bayılmıştı.

Bir şeylerin ters gittiğini tam olarak ne zaman fark ettim bilemiyorum.

Büyük bir ihtimalle keskin nişancı oyununu oynarken yanımda birinin durduğunu fark ettiğimde olsa gerek. Çocuk on üç yaşlarında falan olmalıydı ama kıyafetleri bir tuhaftı. Sanki bir Elvis taklitçisinin oğlu gibiydi. Geniş paçalı bir kot pantolon ve siyah çubuklu kırmızı bir tişört giymişti, saçı da New Jerseyli bir kızın okul balosuna giderken yaptığı gibi permalı ve jöleliydi.

Birlikte bir keskin nişancı oyunu oynadık. Sonra "Muazzam, dostum. İki haftadır buradayım ve oyunlar gitgide daha da güzel oluyor."

Muazzam mı?

Daha sonra konuşurken bir şeyin "feci" olduğunu söylediğimde, sanki bu kelimeyi ömründe duymamış gibi baktı bana.

Adının Darrin olduğunu söyledi ama ben daha fazla soru sorunca sıkıldı ve bilgisayar ekranına geri döndü.

"Hey, Darrin," dedim.

"Ne?"

"Hangi yıldayız?"

Bana bakıp, kaşlarını çattı. "Oyunda mı?"

"Hayır. Gerçek hayatta."

Biraz düşündükten sonra, "1977," dedi.

"Hayır," dedim. Korkmaya başlamıştım. "Gerçekten." "Hey, dostum. Sıkıcı olmaya başladı bu sorular. Bak burada oyun oynuyorum."

Sonra da sanki orada yokmuşum gibi davranmaya başladı.

Oradaki insanlarla konuşmaya çalıştım ama bu hiç de kolay olmuyordu. Herkes ya televizyon ekranına, video oyunlarına veya yemeğe kilitlenmişti sanki. Senenin 1985 olduğunu söyleyen bir adamla tanıştım. Bir diğeri 1993 yılında olduğumuzu söyledi. Hepsi de buraya daha yeni geldiklerini, en fazla birkaç hafta geçtiğini söylüyorlardı. Hiçbiri emin olmamakla beraber umurlarında da değildi.

Sonra ben bir düşüneyim dedim, buraya geleli ne kadar olmuştu ki? Los Angeles'a gidiyorduk. Yeraltı Dünyası'na giden yolu bulacaktık. Annem... O saniye ödümü koparan bir şey oldu. Annemin adını hatırlamakta güçlük çektim. Sally. Sally Jackson. Onu bulmalıydım. Hades'in Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmasına engel olmalıydım.

Annabeth'e baktığımda, hâlâ şehrini inşa ediyordu.

"Haydi," dedim. "Hemen buradan gitmeliyiz." Yanıt gelmedi.

Annabeth'i sarsmaya başladım. "Annabeth?"

Dönüp bana baktı ama sinirlenmişti. "Ne var?" "Gitmeliyiz."

"Gitmek mi? Sen neden bahsediyorsun? Daha kuleleri yeni..."

"Burası bir tuzak."

Onu tekrar sarsmaya başlayana kadar cevap vermedi. "Ne var?"

"Dinle beni. Yeraltı Dünyası. Görevimiz!"

"Of, haydi ama Percy. Sadece birkaç dakika daha."

"Annabeth, buradaki insanlardan bazıları 1977'den beri burada. Çocuklar yaşlanmamış bile. Buraya giriyorsun, sonsuza kadar da çıkamıyorsun."

"Ee, ne olmuş yani?" diye sordu. "Bundan daha güzel bir yer düşünebiliyor musun?"

Annabeth'i bileğinden kaptığım gibi ekrandan uzaklaştırdım.

"Hey!" diye çığlık atıp bana vurmaya başladı ama kimse dönüp bakmadı bile. Herkes son derece meşguldü.

Annabeth'in gözlerimin içine bakmasını sağladım. "Örümcekler. Kocaman, kıllı örümcekler." dedim.

Bu, onu sarstı. Bir anda kendine geldi. "Aman Tanrılarım," dedi. "Ne kadardır...?"

"Bilmiyorum ama hemen Kıvırcık'ı bulmalıyız." Kıvırcık'ı aramaya koyulduk ve onu Sanal Geyik Avcısı oyununu oynarken bulduk.

"Kıvırcık!" diye bağırdık.

"Öl insan! Öl seni pis çevre düşmanı!"

"Kıvırcık!"

Plastik silahını bana doğrulttu ve sanki oyundaki bir görüntüymüşüm gibi tetiği çekmeye başladı.

Annabeth'e baktım. Kıvırcık'ı kollarından tutup oradan uzaklaştırdık. Uçan ayakkabıları canlandı ve onu ters yöne doğru çekiştirmeye başladı. Bir yandan da "Hayır! Daha yeni seviye atladım! Hayır!" diye bağırıyordu.

Lotus Oteli'nin kat görevlisi koştura koştura yanımıza geldi. "Platin kartlarınız için hazır mısınız?" diye sordu.

"Biz gidiyoruz," dedim ona.

"Çok yazık," dedi ve bunu gerçekten de hissederek söylediğine eminim. Sanki gideceğimiz için üzülmüş gibiydi. "Platin kartlı üyelerimiz için tüm bir katı yeni oyunlarla donatmıştık."

Kartları bize uzattığında, içimden birini almak istedim. Kartı aldığım anda, asla burayı terk edemeyeceğimi biliyordum. Sonsuza kadar mutlu mutlu video oyunları oynayarak otelde kalabilirdim ama çok geçmeden de annemi, görevimi ve hatta kendi adımı bile unutabilirdim. Sonsuza dek, süper Disko Darrin'le birlikte sanal silahşor oyununu oynayabilirdim.

Kıvırcık karta uzandı ama Annabeth onun koluna yapışıp "Hayır, teşekkürler," dedi.

Kapıya doğru yürümeye başladık; yürüdükçe, yiyeceklerin kokusu ve oyunların sesleri daha da cezbedici gelmeye başladı. Yukarıdaki odayı düşündüm. Bir gece daha kalabilirdik, gerçek bir yatakta uyuyabilirdik...

Sonra, Lotus Kumarhanesi'nin kapılarından apar topar dışarı çıktık ve kaldırımda koşmaya başladık. Kumarhaneye girdiğimiz zamanki gibi öğleden sonraydı ama bir terslik vardı. Hava tamamıyla değişmişti. Fırtına çıkmış, çölde şimşekler çakıyordu.

Ares'in sırt çantası omuzlarımda asılıydı ki, bu da tuhaftı. Çantayı, 4001 numaralı odada çöpe attığımdan emindim ama o anda halletmem gereken başka sorunlar vardı.

En yakın büfeye koşup gazeteden seneyi kontrol ettim. Şükürler olsun ki, otele girdiğimizle aynı seneydi. Sonra tarihi okudum. 20 Haziran.

Lotus Kumarhanesi'nde tamı tamına beş gün kalmıştık. Yaz gündönümüne sadece bir gün kalmıştı. Görevimizi tamamlamak için tek bir günümüz vardı.

17. Su Yatağı Satın Alıyoruz

Bu Annabeth'in fikriydi.

Sanki paramız varmış gibi, bizi bir Vegas taksisinin arkasına tıktı ve şoföre "Los Angeles'a lütfen," dedi.

Şoför sarma sigarasını çiğnedi, bizi şöyle bir süzdü. "Orası 150 kilometrelik yol. Önceden ödeme yapmanız lazım." dedi.

"Kumarhane nakit para kartlarını kabul ediyor musunuz?" diye sordu Annabeth.

Adam omuzlarını silkti. "Bazılarını kabul ediyorum. Bunlar aynı kredi kartı gibi zaten. İlk önce limitini görmem lazım ama."

Annabeth adama yeşil LotusNakit kartını uzattı.

Şoför şüpheyle karta bakü.

"Haydi limite bak," dedi Annabeth.

Adam da öyle yaptı.

Taksimetre bir anda fırıl fırıl dönmeye başladı. Işıklar yanıp söndü. Nihayet, dolar işaretinin yanında bir sonsuzluk sembolü belirdi.

Şoförün sigarası ağzından düştü. Gözlerini fal taşı gibi açarak, bize döndü, "Los Angeles'ta nereye gitmek istersiniz, şey... Majesteleri?" diye sordu.

"Santa Monica Rıhtımı'na." Annabeth artık daha dik oturuyordu. "Majesteleri" ifadesinden hoşlandığı belliydi. "Eğer bizi oraya hemen götürürsen, üstü sende kalır."

Belki de bunu dememeliydi.

Taksinin hız göstergesi, Mojave Çölü boyunca saatte 150 kilometreden aşağıya düşmedi.

Yolda bol bol sohbet etme fırsatı bulduk. Annabeth'le Kıvırcık'a en son gördüğüm rüyayı anlattım ama haürlamak için kendimi ne kadar zorlasam, detaylar daha da silikleşiyordu. Lotus Kumarhanesi, hafızamı kısa devreye uğratmış gibiydi. Görünmez hizmetkarın sesini tam olarak hatırlayamıyordum ama tanıdık biri olduğundan emindim. Hizmetkar, mağaradaki canavara "Efendim" dışında bir isimle daha hitap etmişti... Özel bir isim veya unvan gibi bir şeydi...

"Sessiz Kişi miydi?" diye sordu Annabeth. "Zengin Kişi miydi? Her ikisi de Hades'in lakaplarıdır."

"Belki... " dedim ama ikisi de değil gibiydi.

"O taht odası Hades'in odasına benziyor," dedi Kıvırcık. "Genellikle bu şekilde tarif edilir."

Kafamı salladım. "Bir tuhaflık var. Taht odası aslında rüyamın odak noktası değildi. Mağaradan gelen ses... Bilmiyorum. Bir tanrının sesi gibi değildi sanki."

Annabeth'in gözleri büyüdü.

"Ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey... Sadece... Hayır, bahsettiğinin gerçekten de Hades olması lazım. Belki de ilk şimşeği çalması için şu görünmez hırsızını yollamıştır ve işler yolunda gitmemiştir."

"Nasıl yani?"

"Bi-bilmiyorum," dedi. "Ama Olimpos'tan Zeus'un sembolünü çaldıysa ve tanrılar da onun peşindeyse, pek çok tuhaflık olabilir. Hırsızın şimşeği saklaması gerekmiş olabilir veya yolda kaybetmiş olabilir. Her neyse, Hades'e götürememiştir. Rüyandaki ses böyle diyordu, değil mi? Hırsız

başarılı olamamış. Bu da Furiaların bizi otobüste niçin kovaladıklarını açıklıyor. Belki de şimşeğin bizde olduğunu düşünmüşlerdir."

Annabeth'in nesi olduğunu anlamamışüm. Solgun gözüküyordu.

"Ama ilk şimşek zaten bende olsaydı," dedim, "Ne diye Yeraltı Dünyası'na gitmek isteyeyim ki?"

"Hades'i tehdit etmek için," diye tahmin yürüttü Kıvırcık, "Anneni kurtarmak için rüşvet teklif etmeye veya şantaj yapmaya gidiyor olabilirsin."

Islık çaldım. "Bir keçiye göre epey kötü fikirlerin var." "Neden ki? Teşekkürler."

"Ama mağaradaki ses, iki şeyin kendisine getirilmesini beklediğini söyledi," dedim. "Eğer ilk şimşek bunlardan biriyse, diğeri ne o zaman?"

Kıvırcık aklı karışmış bir biçimde kafasını salladı. Annabeth sanki bir sonraki sorumun ne olduğunu biliyormuş gibi bana bakıyor ve sessizce sormamamı istiyordu. "Mağarada kimin olduğuna dair bir tahminin var, değil mi?" diye sordum ona. "Yani, o Hades değilse, kim o zaman?" "Percy... Şimdi bundan bahsetmeyelim. Çünkü eğer Hades değilse... Hayır. Hades olmalı."

Çorak topraklardan geçiyorduk. KALİFORNİYA EYALET SINIRI, 6. KİLOMETRE yazan bir tabelanın yanından geçtik.

Sanki basit ama önemli bir noktayı atlıyormuşum gibi geliyordu. Bildiğim bir kelimeye bakıp bir-iki harfinin eksik olması yüzünden anlamını çıkaramamak gibi bir histi. Görevimi düşündükçe, Hades'le yüz yüze gelmenin bir yanıt olmadığından daha da çok emin oluyordum. Bu işin içinde başka bir şey vardı, hem de çok daha tehlikeli bir şey.

Sorun şuydu: ilk şimşeğin Hades'te olduğunu tahmin ederek, 150 kilometre hızla Yeraltı Dünyası'na doğru gidiyorduk. Oraya vardığımızda yanıldığımız ortaya çıkacak olursa, bu hatayı telafi edecek vaktimiz bile olmayacaktı. Günbatımı sona erecek ve savaş başlayacaktı.

"Yanıt Yeraltı Dünyası'nda," diye beni rahatlatmaya çalıştı Annabeth. "Ölülerin ruhlarını gördün Percy. Onları görebileceğin tek bir yer var. Bence doğru yoldayız."

Sonra, Ölüler Dünyası'na girmek için birtakım planlar yapmaya başladı ama ben kendimi bir türlü plan yapmaya veremiyordum. Bilmediğimiz çok şey vardı. Bu, konuyu bilmeden bir sınava girmek gibiydi. Açıkçası, ben bunu defalarca yapmıştım.

Taksi, batıya doğru ilerledi. Ölüm Vadisi'nden gelen her şiddetli rüzgar, ölü bir ruhun sesi gibiydi. Ne zaman bir fren sesini duyacak olsam, Ekidne'nin sürüngen sesi aklıma geliyordu.

Güneş batarken, taksi bizi Santa Monica plajına bıraktı. Burası tıpa tıp, filmlerde gördüğümüz Los Angeles sahillerine benziyordu ama çok daha kötü kokuyordu. Rıhtıma dizilmiş gezici sirkler, kaldırımlarda sıralanan palmiye ağaçları, kum tepelerinde uyuyan evsizler ve doğru dalgayı bekleyen sörfçüler vardı.

Kıvırcık, Annabeth ve ben kıyı şeridinin sonuna kadar yürüdük.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Annabeth.

Pasifik Okyanusu, batan güneşin altında alün bir renge bürünmüştü. Ta ülkenin karşı kıyısında durup da Montauk plajında farklı bir denize bakmamın üzerinden ne kadar zaman geçtiğini hatırlamaya çalıştım.

Bütün bunları kontrol eden bir tanrı nasıl olabilirdi? Fen bilgisi öğretmenim ne derdi hep? Dünyanın yüzeyinin üçte ikisi sularla kaplı... Nasıl olmuştu da ben böylesine güçlü birinin oğlu olarak dünyaya gelmiştim?

Dalgalara doğru yürümeye başladım.

"Percy?" dedi Annabeth. "Ne yapıyorsun?

Sular belime, sonra da göğsüme gelene kadar yürümeye devam ettim.

Annabeth arkamdan sesleniyor, "Bu suyun ne kadar pis olduğunu biliyor musun sen? Aklına gelebilecek her türlü toksin..."

İşte o anda başımı da suya soktum.

İlk önce nefesimi tuttum. Bilerek su yutmak biraz zor oluyordu. Nihayet, kendimi artık tutamadığım zaman, nefes aldım. Tabii ki, gayet güzel nefes alabiliyordum.

Balık sürülerine doğru gittim. Bulanık suyun içinde ne olup bittiğini görmek zor olmalıydı ama ben tuhaf bir şekilde nerede olduğumu görebiliyordum. Zeminin inişli çıkışlı yüzeyini hissedebiliyordum. Benekler halinde kum yükseltileri oluşturan kolonileri görebiliyordum. Akıntıları, sıcak ve soğuk ırmakların kaynaşmasını görebiliyordum.

Bacağıma bir şeyin sürtündüğünü hissettim. Yere baktığım anda, bir roket gibi sudan fırladım. Yanı başımda yüzen 1.5 metrelik bir mako köpekbalığı vardı.

Ama bana saldırmıyordu. Sadece burnuyla dürtüyordu. Bir köpek gibi, dizimin dibinden ayrılmıyordu. Korkarak köpekbalığının sırtındaki yüzgece dokundum. Biraz geri çekildi ama sanki onu daha da sıkı sıkıya tutmam için yapmıştı bunu. Yüzgeci iki elimle birden kavradım. Köpekbalığı beni de çekerek yola koyuldu. Beni karanlığın içine doğru götürüyordu. Sonra, tam kocaman bir uçurumun başladığı yerde, tam kenarda beni bıraktı. Gece yarısı Büyük Kanyon'un kenarında durmak gibi bir şeydi bu. Fazla bir şey göremiyordum ama boşluğun orada olduğunu da biliyordum.

Okyanusun yüzeyi 50 metre kadar yukarıda kalmıştı. Basınç altında ezilmeyeceğimi biliyordum. Zaten aslında nefes de alamamam gerekiyordu. Ne kadar derine inebilirim acaba, diye düşündüm. Ta Pasifik'in dibine kadar inebilir miydim ki?

Sonra aşağıdaki karanlığın içinde parıldayan bir şey gördüm. Bana doğru yaklaşıyor ve yaklaştıkça daha da parlaklaşıyordu. Annemin sesine benzeyen bir kadın sesi, "Percy Jackson," diye seslendi.

Kadın yaklaşükça onu görmem kolaylaştı. Dalgalanan simsiyah saçları ve yeşil ipekten bir elbisesi vardı. Etrafında ışıklar parıldıyordu. Gözleri insanın aklını başından alacak kadar güzeldi; zaten bu yüzden üzerine bindiği beygir büyüklüğündeki denizatını sonradan fark ettim.

Kadın attan indi. Denizatıyla, mako köpekbalığı uzaklaşıp püskül gibi bir şeyle oynamaya başladılar. Kadın bana gülümsüyordu. "Buraya kadar geldin, Percy Jackson. Aferin sana."

Ne yapmam gerektiğini bilemedim, o yüzden kadının önünde eğildim. "Siz benimle Mississipi Nehri'nde konuşan kadınsınız."

"Evet, çocuğum. Ben bir Nereid, yani su perisiyim,

denizde yaşayan bir ruhum. Nehrin yukarı tarafında sana gözükmek o kadar da kolay değildi ama kuzenlerim, yani tatlı su perileri gücümü korumama yardımcı oldular. Tanrı Poseidon'a hizmet etmeseler de ona saygı duyarlar."

"Peki siz Poseidon'a mı hizmet ediyorsunuz?"

Kafasını salladı. "Uzun süredir Deniz Tanrısı'nın bir çocuğu olmamıştı. Seni ilgiyle izledik."

Aniden, daha küçücük bir çocukken, Montauk plajında dalgaların arasında gördüğüm gülümseyen kadın suratlarını hatırladım. Hayatımdaki daha birçok tuhaf şey gibi bunun da üzerinde fazla durmamıştım.

"Eğer babam benimle ilgileniyorsa, neden burada değil? Neden benimle konuşmuyor?"

Derinlerden soğuk bir akım yükseldi.

"Deniz Tanrısı'na karşı bu kadar sert olma," dedi Nereid. "O şu anda, hiç de istenmeyen bir savaşın eşiğinde. Ayrıca, sana doğrudan yardım etmesi de yasak. Tanrılar kimseyi kayıramazlar."

"Kendi çocuklarını bile mi?" diye sordum.

"Özellikle onları. Tanrılar kendileriyle doğrudan alakalı olmayan kişilere yardım ederler. İşte bu yüzen seni uyarıyor ve bir hediye veriyorum."

Elini uzattı. Avucunda üç tane beyaz inci parıldıyordu.

"Hades'in krallığına gittiğini biliyorum," dedi. "Ancak birkaç ölümlü bunu becerebilmiş ve hayatta kalmıştır. Biri üstün müzik yeteneği olan Orpheus'tu; diğeri üstün gücü olan Herkül; bir diğeri de Tartarus'un derinliklerinden bile kurtulabilen Hudini'ydi. Sen bu yeteneklere sahip misin?"

"Şey... Hayır, hanımefendi."

"Ah, ama sende başka bir şey var, Percy. Daha yeni yeni keşfetmeye başladığın yeteneklerin var. Eğer hayatta kalırsan, kahinler senin hem çok güzel hem de felaket bir geleceğe sahip olacağını söylüyorlar. Poseidon, zamanından önce ölmene izin vermez. Bu yüzden bu incileri al ve ihtiyacın olduğunda birini ayaklarının alünda ez."

"Bunu yapüğımda ne olacak?"

"Bu," dedi, "İhtiyacına göre değişir. Ama unutma ki denize ait olan her şey eninde sonunda yine denize geri döner."

"Peki uyarı nedir?"

Su perisinin gözlerinde yeşil bir ışık yandı. "İçinden geldiği gibi yap, yoksa kaybedersin. Hades şüphe ve çaresizlikle beslenir. Elinden geldiği zaman seni kandıracak ve kendi kararlarını almanı zorlaştıracaktır. Hades'in krallığına vardığın an, seni asla isteyerek salıvermeyecektir. İnançlı ol. İyi şanslar, Percy Jackson."

Sonra denizatını çağırdı ve boşluğa doğru dört nala gitmeye başladı.

"Bekleyin," diye arkasında bağırdım. "Nehirde, bana hediyelere güvenme demiştiniz. Hangi hediyelerden bahsediyordunuz?"

"Hoşça kal genç kahraman," diye seslendi sesi derinliklerde kaybolurken. "Kalbinin sesini dinlemelisin." Parıldayan minicik yeşil bir ışık haline gelip gözden kayboldu.

Karanlığa doğru onu takip etmek istiyordum. Poseidon'un krallığını görmek istiyordum. Ama sonra yüzeyde batmakta olan güneşe baktım. Arkadaşlarım beni bekliyordu. O kadar az vaktimiz kalmıştı ki...

Hemen kıyıya doğru ayaklarımı çırpmaya başladım.

Giysilerim plaja varır varmaz kurudu. Kıvırcık'la Annabeth'e olanları anlattım ve incileri gösterdim. Annabeth suratını ekşitti. "Hiçbir hediye bir bedeli olmadan verilmez."

"Ama bunlar bedavaydı."

"Hayır," diyerek, başını salladı. "Beleşe öğle yemeği yenmez. Bu dilimize gayet anlamlı bir şekilde çevrilmiş eski bir Yunan atasözüdür. Görürsün, bunun da bir bedeli olacak."

Bu düşüncelerle, denize arkamızı döndük.

Ares'in sırt çantasından bulduğumuz bozukluklarla, Batı Hollywood'a giden otobüse bindik. Şoföre, Em Teyze'nin Bahçe Cücesi Mağazası'ndan aldığım Yeraltı Dünyası adres kağıdını gösterdim ama adam Nakil Sırasında Ölüm Plakçılık diye bir yer duymamıştı.

"Bana televizyonda gördüğüm birini hatırlatıyorsun," dedi. "Sen bir aktör müsün yoksa?"

"Şey... Ben dublörüm... Çocuk oyuncular için dublörlük yapıyorum," dedim.

"Tamam, şimdi oldu."

Adama teşekkür ettik ve hemen bir sonraki durakta otobüsten indik.

NSÖ denen yeri bulmak için kilometrelerce yürüdük. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Telefon rehberinde de kaydı yoktu.

Polis arabalarından kaçmak için iki kez ara sokaklara sapmak zorunda kaldık.

Sonra elektronik eşya satan bir mağazanın vitrinini gördüğüm anda donup kaldım. Televizyon, üvey babam Kokarca Gabe'le yapılan bir röportajı yayınlıyordu. Gabe, Barbara Walters'la konuşuyordu; sanki çok ünlü bir şahsiyetti. Walters, röportajı kendi dairemizde, bir poker oyununun ortasında yapıyordu. Babamın yanına oturmuş, elini okşayan genç, sarışın bir kadın vardı.

Babamın yüzünde, yalandan bir gözyaşı belirdi. "İnanın bana Bayan Walters, şu yanımda oturan şeker kız beni avutmamış olsaydı, berbat bir halde olurdum. Üvey oğlum, benim için önemli olan her şeyi aldı götürdü benden. Karımı... Camaro arabamı... Özür... Özür dilerim. Olan biten hakkında konuşurken zorlanıyorum."

"İşte hikayeyi duydunuz, Amerika." Barbara Walters kameraya döndü. "Karşımızda yıkılmış bir adam ve ciddi sorunları olan bir delikanlı var. İşte kaçak delikanlının bir hafta önce Denver'da çekilen son fotoğrafı."

Ekran, Annabeth ve Kıvırcık'la birlikte Colorado'daki restoranın önünde Ares'le konuşurken çekilmiş bir fotoğrafımızı gösterdi.

"Bu fotoğraftaki diğer çocuklar kim?" diye dramatik bir biçimde sordu Barbara Walters. "Konuştukları adam kim? Percy Jackson bir suçlu, terörist veya belki de yeni bir kültün beyni yıkanmış kurbanı mı? Reklamlardan sonra tanınmış bir çocuk psikoloğuyla konuşacağız. Bizden ayrılmayın Amerika."

"Hadi gel," dedi Kıvırcık. Mağazanın vitrinine bir yumruk indirmeden beni apar topar oradan uzaklaştırdı.

Hava kararmıştı ve aç görünümlü tipler sokakta cirit atmaya başlamıştı. Beni yanlış anlamayın, yani ben New Yorkluyum. Kolay kolay korkmam. Ama Los Angeles, New York'tan çok farklıydı. New York'ta her yer birbirine yakındı. Şehir ne kadar büyük olursa olsun, kaybolmadan bir yerden diğerine kolaylıkla gidebilirdiniz. Sokaklar ve metro hattı

düzenliydi. Şehirde belirli bir sistem vardı. Bir çocuk aptal olmadığı sürece güvende olabilirdi.

Los Angeles ise böyle değildi. Karmakarışık bir şehirdi, bir yerden bir yere gitmek zordu. Bana Ares'i hatırlattı. Yani, şehrin büyük olması yetmiyormuş gibi, bir de gürültülü, tuhaf ve oradan oraya gitmesi zordu. Yarına kadar, yaz gündönümü bitmeden nasıl Yeraltı Dünyası'na gideceğimize dair en ufak bir fikrim yoktu.

Bir ara sokaktan geçerken, karanlıktan gelen bir ses "Hey, siz!" diye seslendi.

Tam bir salak gibi durdum.

Daha ne olduğunu anlamadan, etrafımız bir çocuk çetesi tarafından sarılmıştı. Bunlar pahalı giysiler giymiş, kötü kötü bakan altı beyaz çocuktu. Tıpkı Yancy Akademisi'ndeki çocuklara benziyorlardı: kötü çocuk rolü oynayan zengin züppeler.

İçgüdüsel bir hareketle hemen Dalgakıran'ın kapağını açtım.

Kılıç bir anda elimde belirince, çocuklar biraz geri çekildi ama liderleri ya gerçekten aptaldı ya da çok cesurdu. Çocuk sustalı bir çakıyla üstüme geliyordu.

Kılıcı çocuğa doğru sallamak gafletinde bulundum.

Çocuk ciyak ciyak bağırdı. Ama yüzde yüz ölümlü olmalıydı çünkü kılıç ona zarar vermeden göğsünden geçiverdi. Çocuk kılıcın geçtiği yere baktı. "Bu da ne böyle?"

Şaşkınlığı geçip öfkeye dönüşene kadar iki-üç saniyemiz olduğunu düşündüm. "Koşun!" diye bağırdım Annabeth'le Kıvırcık'a.

Çocuklardan ikisini itip nereye gittiğimizi bilmeden çılgınca koşmaya başladık. Sonra bir sokağa saptık.

"İşte!" diye bağırdı Annabeth.

Sokakta sadece tek bir dükkan açık gözüküyordu. Dükkanın pencerelerinde neon ışıkları yanıp sönüyordu. Kapının üzerinde ABKUKUL'NUN US KATAYRALI ĞAMAZAIS yazıyordu.

"Kabuklu'nun Su Yatakları Mağazası mı?" diye tercüme etti Kıvırcık.

Burası hiç de bir tehlike anında gireceğim bir yere benzemiyordu ama o anda umurumda bile değildi.

Kendimizi kapıdan içeri atıp bir su yatağının arkasına saklandık. Hemen ardımızdan çetenin dışarıdan geçtiğini gördük.

Kıvırcık, nefes nefese "Sanırım onları atlattık," dedi.

"Kimi atlattınız?" diye sordu arkamızdan gelen bir ses.

Hepimiz yerimizden zıpladık.

Arkamızda, tatil kıyafetleri giymiş, yırtıcı bir kuşa benzeyen bir adam duruyordu. Boyu en az iki metreydi ve dazlaktı. Cildi gri ve pul puldu. Kalın göz kapakları, soğuk, sürüngen gibi bir gülümsemesi vardı. Bize doğru usul usul ilerledi ama sanki istese çok daha hızlı hareket edebilirmiş gibi bir hisse kapıldım.

Üzerindeki kıyafet tam da Lotus Kumarhanesi'nden çıkmış gibiydi; yetmişlerden kalmışa benziyordu. Şal desenli ipek gömleği, tüysüz göğsünün ortasına kadar iliklenmişti. Kadife ceketinin yakası bir iniş pisti kadar genişti. Boynunda o kadar çok gümüş zincir asılıydı ki, sayamadım bile.

"Ben Kabuklu," dedi sarımtırak dişlerini göstererek.

Evet, belli, dememek için kendimi zor tutuyordum.

"İçeri böyle daldığımız için kusura bakmayın," dedim, "Sadece, şey, bakmıyorduk."

"Şu kötü çocuklardan saklanıyoruz demek istedin herhalde," diye homurdandı. "Bunlar her gece böyle terör estirirler. Onlar sayesinde

dükkana bir sürü insan giriyor. Su yataklarına bakmaya ne dersiniz?"

Tam "Hayır, teşekkürler," diyecektim ki, Kabuklu omzuma o koca ellerinden birini koydu ve galeriye doğru götürdü.

Aklınıza gelebilecek her tür su yatağı vardı. Farklı ahşaplardan ve desenlerden yapılmış, çeşitli boyuttaki su yataklarını görmek mümkündü.

"Bu, en sevilen model." Kabuklu, ellerini, yatak başına Lav Lambaları monte edilmiş, siyah saten çarşaflı bir yatağın üzerinde gezdirdi. Yatak örtüsü titreşimler saçıyordu ve yatak bu yüzden yağlı jöleye benziyordu.

"Milyonlarca elin yaptığı bir masaj," dedi Kabuklu. "Haydi, denesenize. Uzanın, birazcık şekerleme yapın. Ne isterseniz yapabilirsiniz. Zaten bugün işler çok kesat."

"Şey... Sanmıyorum," dedim.

"Milyonlarca elin yaptığı bir masaj mı?" diye bağırdı Kıvırcık ve yatağa atladı. "Hey, arkadaşlar. Bu harika bir şey."

"Hmm," dedi Kabuklu. "Neredeyse, neredeyse."

"Neredeyse ne?" diye sordum.

Kabuklu, Annabeth'e baktı. "Bana bir iyilik yap da şuradakini dene, tatlım. Bu sana uyabilir."

Annabeth, "Ama ne..." dedi.

Kabuklu güvence verircesine omuzlarına pat pat vurdu ve Annabeth'i, çerçevesine tik ağacından aslanların kazınmış olduğu, leopar desenli yatak örtülü Safari Lüks Modeli'ne götürdü. Annabeth yatağa uzanmak istemeyince, Kabuklu onu yatağa doğru itti.

"Hey!" diye bağırdı Annabeth.

Kabuklu parmaklarını şıklatarak "Ergo!" diye bağırdı.

Yatakların kenarlarından ipler fırlayarak Annabeth'i şilteye bağladı.

Kıvırcık yataktan kalkmak isteyince, onun da siyah satenli yatağından ipler fırlayarak Kıvırcık'ı bağladı.

"Bu, bu, hi-hiç de ha-ha-hari-ri-ka değil!" diye bağırdı Kıvırcık. Sesi milyonlarca elin yaptığı masajdan titriyordu.

Dev, Annabeth'e baktı, sonra bana bakıp sırıttı. "Neredeyse olacaktı, kahretsin."

Geriye bir adım atmak istedim ama Kabuklu beni ensemden yakaladı. "Hop, hop. Üzülme. Sana da uygun bir yatak buluruz elbet."

"Arkadaşlarımı bırak."

"Ah, tabii, bırakacağım. Ama önce onları yataklara uydurmam lazım."

"Nasıl yani?"

"Bütün yataklar iki metre uzunluğunda. Arkadaşların çok kısa kalıyor. Onları yataklara uydurmak gerek."

Annabeth ve Kıvırcık yataklarla boğuşuyorlardı.

"Yanlış ölçülere hiç tahammül edemem," diye mırıldandı Kabuklu. "Ergo!"

Kıvırcık'la Annabeth'in yataklarından yeni ipler çıkarak, onları ayak bileklerinden ve koltuk altlarından bağladı. İpler gerilmeye ve arkadaşlarımı iki uçtan çekmeye başladı.

"Merak etme," dedi Kabuklu. "Bunlar esnetmeye yarar. Belki omurgalarını beş, altı santim kadar uzatabilirler. Hatta uzadıktan sonra hayatta kalma şansları bile var. Şimdi sana bir yatak bulalım, ne dersin?"

Kıvırcık, "Percy!" diye bağırdı.

Başım dönüyordu. Bu dev gibi su yatağı satıcısını tek başıma yenemeyeceğimi biliyordum. Daha kılıcımı çekmeden boynumu kırardı.

"Gerçek ismin Kabuklu değil, öyle değil mi?" diye sordum.

"Resmi olarak, Prokrustes," dedi.

"Şu herkesi esneten kişi," dedim. Hikayeyi hatırlıyordum. Prokrustes, Atina'ya giderken Theseus'u, aşırı misafirperverlik göstererek öldürmeye çalışan devdi.

"Evet," dedi satıcı. "Ama Prokrustes ismini kim doğru söyleyebiliyor ki? Ticari alanda zor bir isim. Ama herkes 'Kabuklu' diyebiliyor."

"Haklısın. Güzel bir isim."

Devin gözleri ışıldadı. "Öyle mi dersin?"

"Kesinlikle," dedim. "Ya şu yataklardaki işçiliğe ne demeli? Olağanüstü!"

Yüzünü kocaman bir gülümseme sardı ama ensemi kavrayan parmaklarını hâlâ gevşetmemişti. "Ben de müşterilerime aynı şeyi söylüyorum. Hem de her seferinde. İşçilik falan kimsenin umurunda değil. Kaç tane Lav Lambalı yatak başı görmüşsündür ki bugüne kadar?"

"Pek fazla değil."

"Percy!" diye bağırdı Annabeth. "Ne yapıyorsun?" "Ona aldırma," dedim Prokrustes'e. "Onunla geçinmek zordur."

Dev güldü. "Aslında bütün müşteriler öyle. Hiçbiri iki metre boyunda değil. Ne kadar düşüncesizler. Sonra da yataklar boylarına uymadı diye şikayet ediyorlar."

"Peki ya boyları iki metreden uzunsa, o zaman ne yapıyorsunuz?"

"Aman zaten bu sürekli başıma gelen bir olay. Hemen hallediveriyorum."

Dev boynumu bıraktı ama daha ben hareket bile edemeden yanındaki masaya uzanıp kocaman, çift bıçaklı pirinç bir balta aldı. "Müşteriyi yatağa göre ortalıyorum ve her iki uçtaki fazlalıkları kesiyorum."

"Hah, tamam o zaman," dedim zorlukla yutkunarak. "Gayet mantıklı."

"Senin gibi zeki bir müşteriye rastladığıma çok memnunum."

İpler arkadaşlarımı daha da germeye başladı. Annabeth'in beti benzi attı. Kıvırcık, boğazlanan bir tavuk gibi tuhaf sesler çıkarıyordu.

"Demek öyle Kabuklu..." dedim renk vermemeye çalışarak. Kalp şekilli Özel Balayı yatağının fiyat etiketine baktım. "Şu yatağın gerçekten de titreşimleri durdurmak için dinamik sabitleyicileri mi var?" diye sordum.

"Tabii ki. Denesene."

"Eh, belki de denerim. Ama asıl merak ettiğim senin gibi iri yarı bir adamda işe yarayıp yaramayacağı. Hakikaten hiç titreşim çıkmıyor mu?"

Dev hevesle yatağa oturup şilteyi düzeltti. "Hiç titreşim yok, görüyor musun?"

Parmaklarımı şaklaüp "Ergo!" dedim.

Kabuklu'nun etrafını bir anda ipler sardı ve koca devi şilteye dümdüz yapıştırdı.

"Hey!" diye bağırdı.

"Tam ortalayın," dedim iplere.

Talimatımı duyunca, ipler kendilerini yeniden ayarladılar. Kabuklu'nun kafası olduğu gibi dışarıda kalmıştı. Ayakları da yataktan dışarı sarkıyordu.

"Hayır!" dedi. "Bekle! Bu sadece bir gösteri."

Hemen Dalgakıran'ın kapağını çıkardım. "Birkaç küçük ayar..."

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Eğer Kabuklu insan olsaydı, zaten ona zarar vermem mümkün olmazdı. Eğer bir canavarsa, bu durumda yok edilmeyi hak etmişti.

"Sıkı pazarlık yapıyorsun," dedi. "Galeride istediğini beğen, sana yüzde otuz indirim yapayım!"

"Sanırım tepeden başlasam iyi olacak," diyerek kılıcımı havaya kaldırdım.

"Peşin para vermene de gerek yok. Altı ay boyunca faiz de işletmem!"

Kılıcımı salladım. Kabuklu pazarlığı kesti.

Yataklardaki diğer ipleri kestim. Annabeth ve Kıvırcık ayağa kalktılar. İkisi de inliyor, suratlarını buruşturuyor ve bana küfrediyorlardı.

"Boyunuz uzamış sanki," dedim.

"Aman çok komik," dedi Annabeth. "Bir dahaki sefere daha hızlı ol."

Kabuklu'nun masasının orada duran panoya baktım. Hermes Nakliye Hizmetleri'nin ve Los Angeles Bölgesi Canavarlarıyla İlgili Özlü Bilgiler Kitabı'nm reklamları asılıydı. "Canavarlarla İlgili Bilgi Bulabileceğiniz Tek Sarı Sayfalar!" diyordu ilan. Onun altında da NSÖ Plakçılık'ın parlak turuncu broşürü duruyordu. Broşürde kahramanların ruhlarına karşılık komisyon verildiği yazıyordu. "Yeni yetenekler arıyoruz!" diyen broşürde, NSÖ'nün adresi bir haritayla birlikte verilmişti.

"Haydi," dedim arkadaşlarıma.

"Dur da bir kendimize gelelim," dedi Kıvırcık. "Neredeyse ölene kadar gerecekti dev bizi!"

"O zaman Yeraltı Dünyası için hazırsınız demektir," dedim. "Buradan sadece bir sokak ötedeymiş."

18. Annabeth Köpek Eğitiyor

Valencia Bulvarı'nın karanlık bir yerinde durmuş, önümüzdeki siyah mermere alün harflerle kazınmış yazıya bakıyorduk: NSÖ PLAKÇILIK.

Daha aşağıda, cam kapıların üzerinde de, SATICILAR GİREMEZ. BERDUŞLAR GİREMEZ. CANLILAR GİREMEZ yazıyordu.

Neredeyse gece yarısı olmuştu ama lobide ışık yanıyordu ve içerisi üka basa insanla doluydu. Güvenlik masasının arkasında, güneş gözlüklü ve kulaklıklı, sert görünümlü bir güvenlik görevlisi oturuyordu.

Arkadaşlarıma döndüm. "Tamam. Planı unutmayın," dedim.

"Plan," diye yutkundu Kıvırcık. "Tabii, plana bayıldım." Annabeth, "Peki plan işe yaramazsa ne yapacağız?" diye sordu.

"Hemen karamsarlığa kapılmayın," dedim.

"Doğru," dedi. "Ölüler Diyarı'na giriyoruz ve karamsar olmamalıyım."

Cebimden, Santa Monica'daki Nereid'in verdiği üç süt beyazı inciyi çıkardım. Bir terslik olduğu takdirde işe yarayacaklarmış gibi gözükmüyorlardı.

Annabeth elini omzuma koydu. "Özür dilerim Percy. Haklısın. Her şey yolunda gidecek."

Sonra da Kıvırcık'ı dürttü.

"Ha, tabii tabii," diye atıldı Kıvırcık. "Buraya kadar geldik. İlk şimşeği bulup, anneni kurtaracağız. Sorun yok."

Arkadaşlarıma bakıp kendimi gerçekten şanslı hissettim. Sadece birkaç dakika önce neredeyse benim yüzümden gerile gerile öleceklerdi ama şimdi benim hatırım için cesur davranmaya ve beni teselli etmeye çalışıyorlardı.

İncileri tekrar cebime koydum. "Haydi, gidip biraz Yeraltı kıçı tekmeleyelim."

NSÖ'nün lobisinden içeri girdik.

Ortalıkta gözükmeyen hoparlörlerden yumuşak bir müzik sesi geliyordu. Halılar ve duvarlar çelik grisi rengindeydi. Köşelerdeki saksılardaki incecik kaktüsler, iskelet el şeklindeydi. Mobilyalar siyah deridendi ve oturacak bütün yerler doluydu. İnsanlar koltuklarda oturuyor, ayakta duruyor, pencereden bakıyor veya asansörü bekliyordu. Hiç kimse kımıldamıyor, konuşmuyor ya da bir şeyler yapmıyordu. Gözümün ucuyla her şeyi rahat rahat görebiliyordum ama birilerine dikkatle bakacak olsam, onlar da hemen bizi süzmeye başlıyorlardı... Herkes transparandı. İnsanların bedenlerine baktığımda diğer tarafı görebiliyordum.

Güvenlik görevlisinin masası bir platformun üzerindeydi, bu yüzden onunla konuşurken yukarı bakmak zorunda kaldık.

Adam uzun boylu ve zarif görünümlüydü. Çikolata renkli bir teni ve sarartılmış, askeri tarzda kesilmiş kısacık saçları vardı. Kemik çerçeveli güneş gözlükleri takmıştı; üzerinde saçının rengine uyan ipek bir İtalyan takım elbise vardı. Yakasındaki gümüş renkli yaka kartının altına da siyah bir gül iliştirmişti.

Yaka kartındaki ismi okuduktan sonra, şaşkınlığımı gizleyemedim. "Adınız Kheiron mu?"

Adam öne doğru uzandı. Güneş gözlüklerinde kendi yansımamdan başka bir şey göremiyordum ama gülümsemesi, sizi yemeden önce gülümseyen bir pitonunki gibi aldatıcı ve soğuktu.

"Ne kadar da hoş bir delikanlı," dedi. Tuhaf bir aksanı vardı; İngiliz olabilirdi ama sanki İngilizce'yi ikinci dili olarak öğrenmişti. "Söyle bakalım dostum, ben bir sentora benziyor muyum?"

"Ha-hayır!"

"Efendim, diyeceksin," diye ekledi nazikçe.

"Efendim," dedim.

Yaka kartını tuttu ve parmaklarını harflerin altında gezdirdi. "Bunu okuyabiliyor musun, dostum? Ne diyor? C-H-A-R-O-N. Neymiş? CHA-RON."

"Charon."

"Harika! Şimdi ne demen lazım? Bay Charon."

"Bay Charon," dedim.

"Aferin." Arkasına yaslandı. "Şu yaşlı at adam sanılmaktan nefret ediyorum. Söyleyin bakalım, sizin gibi küçük ölülere nasıl yardımcı olabilirim?"

Sorusu, karnıma bir yumruk yemişim gibi bir etki bıraktı bende. Yardım için Annabeth'e baktım.

"Yeraltı Dünyası'na gitmek istiyoruz," dedi Annabeth.

Charon'un ağzı seyirdi. "Vay canına, ne kadar da ilginç bir fikir."

"Öyle mi?" diye sordu Annabeth.

"Doğrudan ve dürüstçe. Çığlık atmak yok. 'Bir yanlışlık olmalı Bay Charon' demek yok." Bize baktı. "Peki siz nasıl öldünüz?"

Kıvırcık'a dirsek attım.

"Ah," dedi Kıvırcık. "Şey... Boğulduk... Küvette."

"Üçünüz de mi?" diye sordu Charon.

Evet manasında kafamızı salladık.

"Büyük bir küvet olmalı," dedi Charon etkilenmiş bir ses tonuyla. "Sanırım Yeraltı Dünyası'na yolculuk etmek için yanınızda para yok. Amerikan Ekspres kartıyla ödeme yapabilirsiniz ya da son kablolu televizyon faturanıza ekleyebilirim yolculuk ücretini. Ama sizler daha çocuksunuz... Ahhh, insan ne zaman öleceğini bilemiyor ki. Bu durumda, Yeraltı Dünyası'na geçmek için birkaç yüzyıl beklemek zorunda kalabilirsiniz."

"Yoo, bizim paramız var," dedim. Masanın üzerine üç altın drahmi koydum. Bunları Kabuklu'nun mağazasından almıştım.

"Şimdi oldu," derken dudaklarını yaladı. "Gerçek drahmi. Gerçek altından yapılmış drahmi hem de. Bunları neredeyse şeyden beri görmemiştim...."

Parmakları hevesle paraların üzerini örttü.

Adam şimdi bana bakıyordu. Güneş gözlüklerinin ardındaki bakışları sanki göğsümü delip geçiyordu. "Adımı bile doğru dürüst okuyamadın. Sen disleksik misin, evlat?"

"Hayır," dedim. "Ben ölüyüm."

Charon öne doğru eğildi ve beni koklamaya başladı. "Sen ölü falan değilsin. Tahmin etmeliydim. Sen bir yarı tanrısın."

"Bakın, Yeraltı Dünyası'na geçmemiz lazım," diye ısrar ettim.

Charon'dan derin bir kükreme sesi geldi.

Bir anda lobide bir kıpırdanma başladı; sesi duyan herkes ayaklandı ve asabi asabi volta atmaya, sigara yakmaya, saçlarını başlarını düzeltmeye ve saatlerine bakmaya başladılar.

"Hemen gidin buradan," dedi Charon. "Paraları alıp sizi gördüğümü unutacağım."

Tam paralara uzanmıştı ki, ben önce davrandım. "Hizmet yoksa, ödeme de yok," dedim. Olduğumdan daha da cesur gözükmeye çalışıyordum.

Charon tekrar kükredi. İnsanın kanını donduran derin bir ses tonu vardı. Ölülerin ruhları bu sefer asansörün kapısını yumruklamaya başladılar.

"Ne yazık," diye içimi çektim. "Daha da paramız var aslında."

Charon'un kükremesi bir anda mırıldayan bir aslan sesine dönüştü. "Beni satın alacağını mı sanıyorsun, seni yarı tanrı? Şey... Sadece meraktan soruyorum, daha ne kadar paran var?"

"Çok," dedim. "Bahse girerim Hades böylesine zor bir iş için sana yeteri kadar para ödemiyordur."

"Ah sorma. Bütün gün şu ruhlara bakıcılık yapmak ne demek bilemezsin. Hep 'Lütfen ölmeyeyim', 'Ne olur karşı tarafa parasız geçeyim' gibi şeyler dinliyorum. Üç bin senedir maaşıma zam yapılmadı. Şu üzerimdeki takım kaç para biliyor musun?"

"Daha iyisine layıksın," dedim. "Biraz takdir görmen lazım. Saygı görmen lazım. İyi de bir maaşın olmalı."

Söylediğim her cümleyle birlikte masaya bir altın daha koyuyordum.

Charon pahalı ipek takımına baktı, sanki daha iyi bir kıyafet giymiş vaziyette hayal ediyordu kendini. "İtiraf etmeliyim ki delikanlı, şimdi biraz olsun mantıklı konuşmaya başladın."

Birkaç para daha çıkardım cebimden. "Hades'le konuşurken maaşına zam yapmasını söyleyebilirim," dedim.

Charon içini çekti. "Kayık neredeyse doldu zaten. Sizi de bindireyim de gidin bari."

Ayağa kalkıp masaya bıraktığımız paraları topladı ve "Gelin bakalım," dedi.

Yanından geçtiğimiz ruhlar, rüzgar gibi kıyafetlerimizi çekiştirmeye, anlayamadığımız bir şeyler fısıldamaya başladılar. Charon ruhları yolundan iterek "Beleşçiler," diye homurdandı.

Asansöre kadar biz eşlik etti ki, asansör ağzına kadar ellerinde birer yeşil biniş kartı tutan ruhlarla doluydu. Charon bize tutunmuş olan iki ruhu yakaladığı gibi, gerisin geriye lobiye yolladı.

Lobidekilere dönerek "Tamam. Şimdi, ben yokken uslu durun bakalım." dedi. "Eğer hafif müzik istasyonunu değiştirmeye yeltenen olursa, bir bin yıl daha burada beklersiniz. Anlaşıldı mı?"

Sonra kapıları kapattı. Asansörün bölmesine bir anahtar kartı soktu ve aşağı doğru inmeye başladık.

"Asansörde bekleyen ruhlara ne oluyor?" diye sordu Annabeth.

"Hiçbir şey," dedi Charon.

"Ne kadar süre böyle bekliyorlar peki?"

"Ya sonsuza kadar ya da benim canım isteyene kadar."

"Ah, sanırım adil bir çözüm bu," dedi Annabeth.

Charon tek kaşını kaldırdı. "Genç hanım, kim ölümün adil olduğunu söylemiş? Sıranız gelince görürsünüz. Zaten gittiğiniz yerde hemen öleceksiniz."

"Hayır, kurtulacağız," dedim.

"Hah."

Birden başım döndü. Artık aşağı doğru değil, ileri doğru gidiyorduk. Hava puslandı. Etrafımdaki ruhlar şekil değiştirmeye başladı. Modern kıyafetleri, gri renkli başlıklı elbiselere dönüştü. Asansörün zemini sallanıyordu.

Gözlerimi açık tutmaya çalışıyordum. Bir baktım ki Charon'un takım elbisesi uzun siyah bir cüppeye dönüşmüş. Güneş gözlükleri artık gözünde değildi. Gözlerinin olması gereken yerde, aynı Ares'inki gibi boşluklar vardı ama Charon'unkiler gece gibi kapkaranlıktı; ölüm ve çaresizlik doluydu.

Baktığımı görünce, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diyebildim ancak.

Bana sırıtıyor gibi geldi ama pek de öyle değildi. Sadece yüzünün etleri transparan olmaya başlamıştı. Ta kafatasına kadar görebiliyordum.

Bu arada zemin sallanmaya devam ediyordu. Kıvırcık, "Sanırım beni deniz tuttu," dedi.

Tekrar gözlerimi kırpıp açtığımda asansör artık asansör değildi. Tahta bir kayıktaydık. Charon bizi kemik, ölü balık, plastik bebekler, ezilmiş çiçekler ve ıslak diplomalar gibi bir sürü tuhaf şeyle dolu karanlık, yapış yapış bir nehre doğru götürüyordu.

"Bu Styks Nehri," dedi Annabeth. "Ne kadar da..."

"Pis," dedi Charon. "Binlerce senedir, siz insanlar Yeraltı Dünyası'na geçerken, elinize ne geçerse attınız buraya, tabii bunlara hiç gerçekleşmeyen umutlar, hayaller ve istekler de dahil. Bana sorarsanız atık maddeler konusunda çok sorumsuzca davrandınız."

Pis sudan sisler çıkıyordu. Tam üstümüzde sislerin arasında, sarkıtlardan oluşmuş bir tavan vardı. İleride gözüken kıyı, yeşilimsi, zehir renginde parıldıyordu.

Boğazımı bir panik hissi kapladı. Ne işim vardı burada? Etrafımdaki insanların tümü... Ölüydü.

Annabeth elime yapıştı. Normal şartlar altında bu yaptığı beni bir hayli utandırırdı ama şu anda onun neler hissettiğini anlıyordum. Bu kayıkta birinin daha canlı olduğundan emin olmak istiyordu.

Kendimi dua ederken buldum ama kime dua ettiğimi bile bilmiyordum. Burada, sadece bir tanrı önemliydi ve o da karşı çıkacağım bir tanrıydı.

Birden, Yeraltı Dünyası'nın kıyıları gözüktü. Büyük kaya parçaları ve siyah volkanik kumlar, elli metre kadar ileriye, yüksek taş bir duvara kadar devam ediyordu. Duvar her iki yöne doğru da alabildiğince yükseliyordu.

Yeşil pustan, büyük bir hayvanın uluması gibi bir ses geldi ve kayalara çarparak yansıdı.

"Bizim ihtiyar Üç-Surat acıkmış" dedi Charon. Yeşilimsi ışık altında gülümsemesi iskelet gülümsemesine dönüşmüştü. "Bu sizin için kötü şans yarı tanrıcıklar."

Kayığın alt tarafı siyah kumlara değince, ölüler yavaş yavaş inmeye başladılar. Küçük bir kızın elini tutan bir kadın, kol kola yürüyen yaşlı bir çift, benim yaşlarımda, gri elbisesi üzerinde, sessizce yürüyen bir çocuk...

Charon, "Sana iyi şanslar dostum ama aşağıda ne yazık ki şans falan yok. Aman şu benim zamdan bahsetmeyi unutma," dedi.

Ona verdiğimiz altın paraları sayarak, kesesine koydu. Sonra da değneğini eline aldı. Boş kayığı karşı tarafa geçirirken, bir Barry Manilow şarkısına benzer bir şey mırıldanıyordu.

Biz de aşınmış, eski bir yoldan ruhları takip etmeye başladık.

Neyle karşılaşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Karşıma inci gibi parıldayan kapılar mı, büyük, siyah bir kale kapısı mı, yoksa başka bir şey mi çıkacaktı? Ama Yeraltı Dünyası'nın kapıları, havaalanı güvenliğiyle New Jersey Demir Savunma Bariyeri arası bir yerdi.

ŞU ANDA EREBUS'A GİRMEKTESİNİZ yazan büyük, siyah bir kemerin altında üç ayrı giriş noktası vardı. Her girişin üzerine monte edilmiş güvenlik kameraları ve metal detektörler vardı. Buranın ardında Charon gibi siyah cüppeli zebanilerin durduğu kabinler vardı.

Aç hayvanın uluması artık daha da iyi duyuluyordu ama nereden geldiğini göremiyordum. Hades'in kapısında muhafızlık yapması gereken üç başlı köpek Kerberus ortalıkta gözükmüyordu.

Ölüler üç ayrı kuyruğa girdiler. Bunlardan ikisinde GÖREVLİLER, diğerindeyse KOLAY ÖLÜM yazıyordu. KOLAY ÖLÜM kuyruğu hızlıca ilerliyordu. Diğer iki kuyruk çok yavaştı.

"Bu ne sence?" diye sordum Annabeth'e.

"Herhalde hızlı olan kuyruk doğruca Asphodel Tarlaları'na gidiyor," dedi. "Demek ki sonları neyse kabulleniyorlar orada. Sanırım mahkemenin vereceği kararı beklemekten kaçınıyorlar. Aksi takdirde aleyhlerine bir kararla karşılaşabilirler."

"Ölü insanlar için de mi bir mahkeme var?"

"Tabii. Üç tane de hakim var. Sandalyeye kimin oturduğuna göre yer değiştiriyorlar. Özellikle de oturanlar, Kral Minos, Thomas Jefferson, Shakespeare gibi insanlarsa. Bazen birinin hayatını inceleyip ona özel bir ödül veriyorlar... Elysium Tarlaları gibi. Bazen de cezalandırıyorlar. Ama çoğu insan, iyi veya kötü olmaksızın yaşıyor. O yüzden genellikle Asphodel Tarlaları'na gidiyorlar."

"Peki orada ne oluyor?"

Kıvırcık, "Kansas'taki bir buğday tarlasında sonsuza dek durduğunu hayal et." dedi.

"Acımasızmış," dedim.

"Şunun kadar acımasız değil," diye kekeledi Kıvırcık. "Bakın."

Birkaç siyah cüppeli zebani, bir ruhu bir köşeye çekmiş, güvenlik masasında onu tartaklıyorlardı. Ölü adamın suratı tanıdık geliyordu.

"Şu haberlere çıkan rahip, hatırladın mı?" diye sordu Kıvırcık.

"Tabii ya." Hatırlamıştım. Yancy Akademisi'nde televizyon izlerken rastlamıştım bu adama. Bu, yetimler için milyonlarca dolar toplayıp sonra bunları kendisi için harcarken yakalanan sinir bozucu, New Yorklu bir din adamıydı. Adam, kendisine öyle muazzam bir malikane yaptırmıştı ki, altın kaplamalı tuvaletleri ve kapalı golf sahası bile vardı. Sonra, *Tanrı adına aldığı* Lamborghini marka arabası bir polis kovalamacasında uçurumdan yuvarlanınca ölmüştü.

"Ne yapıyorlar ona öyle?" diye sordum.

"Hades'in özel cezası," diye bir tahmin yürüttü Kıvırcık. "Gerçekten kötü olan kişiler, buraya gelir gelmez Hades'in dikkatini çekiyor. Fur... Yani İyi Kimseler, onun için sonsuza dek sürecek bir işkence hazırlıyorlar."

Furiaların düşüncesi bile beni titretmeye yetti. Şu anda onların bölgesinde olduğumu hatırladım. Yaşlı Bayan Dodds heyecanla dudaklarını yalıyor olmalıydı.

"Ama eğer adam bir din adamıysa ve farklı bir cehennem anlayışı varsa... " dedim.

Kıvırcık omuzlarını silkti. "Onun burayı bizim gibi gördüğünü kim söyledi? İnsanlar ne görmek isterlerse onu görürler. Sen bu açıdan çok inatçısın... Daha doğrusu ısrarcısın diyeyim."

Kapılara daha da yaklaşmışük. Uluma o kadar kötü bir hale gelmişti ki, bastığım zemin sallanıyordu. Buna rağmen, hâlâ sesin nereden geldiğini anlayamamıştım.

Sonra, yirmi beş metre kadar önümüzde yeşil sisler parıldadı. Yolun üçe ayrıldığı yerde devasa boyutlarda, simsiyah bir canavar duruyordu.

Canavarı daha önceden görmemiştim çünkü ölüler gibi yarı görünmezdi. Hareket edene kadar, arkasında her ne varsa, kendi renkleri onlarla karışıyordu. Sadece gözleri ve dişleri gözüküyordu. Ve gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Korkudan ağzımı kapatamıyordum. Söyleyebildiğim tek şey "Bu bir Rottweiler," oldu.

Kerberus'u hep büyük, siyah bir bekçi köpeği olarak düşünmüştüm. Tabii, kıllı bir mamutun iki katı büyüklükte, genellikle görünmez ve üç kafalı olarak hayal etmiştim.

Ölüler doğrudan ona doğru yürüyorlardı. Hiçbiri korkmuyordu. GÖREVLİ yazan kuyruktakiler, Kerberus'un yanına geçiyorlardı. KOLAY ÖLÜM ruhlarıysa Kerberus'un ön pençelerine ve karnının altına doğru yürüyor, bunu yaparken de eğilmelerine bile gerek kalmıyordu.

"Şimdi onu daha iyi görüyorum," diye kekeledim. "Niye acaba?"

"Sanırım..." dedi Annabeth dudaklarını yalayarak, "Ölmeye yaklaştığımızdan."

Köpeğin orta kafası bize doğru uzandı. Havayı kokladı ve kükredi.

"Yaşayanların kokusunu alabiliyor," dedim.

"Olsun," dedi Kıvırcık tir tir titreyerek. "Nasıl olsa bizim bir planımız var."

"Doğru," dedi Annabeth. Sesinin hiç bu kadar zayıf çıktığını duymamıştım. "Bir planımız var."

Canavara doğru yaklaşmaya başladık.

Orta kafa bize hırladı ve sonra o kadar yüksek sesle havladı ki, gözlerim yerinden çıkacaktı neredeyse.

"Ne dediğini anlayabiliyor musun?" diye sordum Kıvırcık'a.

"Tabii," dedi. "Anlayabiliyorum."

"Ne diyor peki?"

"İnsanların dilinde bunun tam karşılığı olan bir kelime olduğunu sanmıyorum."

Sırt çantamdan büyük sopayı çıkardım; bunu Kabuklu'nun dükkanındaki Lüks Safari modelinden koparmıştım. Sopayı havaya kaldırıp, Kerberus'a mutlu köpek düşünceleri iletmeye çalıştım. Sürekli olarak Alpo köpek maması reklamlarını, şirin, minik köpek yavrularını ve yangın söndürücüleri düşünüyordum. Sanki ölmek üzere değilmişim gibi gülümsemeye çalıştım.

"Hey, koca oğlan!" diye seslendim. "Bahse girerim seninle fazla oyun oynayan yoktur."

"HIRRRRR!"

"Güzel köpek," dedim yavaşça.

Sopayı salladım. Köpeğin orta kafası hareketi izledi. Diğer iki kafa gözlerini bana dikmiş, ruhlarla ilgilenmiyorlardı. Şu anda Kerberus'un tüm dikkati benim üzerimdeydi. Eminim ki, bu da iyi bir şey değildi.

"Yakala!" diye bağırıp, sopayı sislerin içine doğru vargücümle fırlattım. Sopanın foşşş diye ta Styks Nehri'ne düştüğünü duydum.

Kerberus hiç oralı olmadan, hiddetli ve öfkeli bir biçimde bana bakıyordu.

Plan bu kadardı.

Kerberus şimdi daha farklı kükrüyordu, ses tamı tamına üç boğazının derinliklerinden birden geliyordu.

"Şey, Percy?" dedi Kıvırcık.

"Evet?"

"Bilmen gereken bir şey var."

"Evet?"

"Kerberus diyor ki, istediğimiz tanrıya dua etmek için sadece 10 saniyemiz kalmış. Sonra... Şey... Karnı açmış."

"Bekle!" dedi Annabeth. Çantasında bir şey aramaya başladı.

Eyvah, dedim kendi kendime.

"Beş saniye," dedi Kıvırcık. "Koşmaya başlayalım mı?"

Annabeth çantasından üzüm büyüklüğünde kırmızı, lastik bir top çıkardı. Üzerinde SU DÜNYASI, DENVER yazıyordu. Daha onu durduramadan, topuyu havaya kaldırdı ve Kerberus'a doğru yürüdü.

"Topu görüyor musun? Topu istiyor musun, Kerberus? Otur!" diye bağırdı.

Kerberus da en az bizim kadar şaşırmıştı.

Köpeğin üç kafası da yana döndü. Altı burun deliği hızla açılıp kapanıyordu.

"Otur!" diye bağırdı Annabeth tekrar.

Annabeth'in her an dünyanın en büyük köpek bisküvisi olacağından emindim.

Ama bunun yerine, Kerberus üç dudağını yaladı, ön ayaklarının üzerine çökerek oturdu. Oturduğu anda altından geçmekte olan bir düzine kadar KOLAY ÖLÜM kuyruğunda bekleşen ruhu ezdi. Ezilen ruhlar sönmüş lastik gibi tıslayarak yok oldular.

Annabeth, "Aferin sana!" dedi.

Ardından topu Kerberus'a fırlattı.

Köpek topu orta kafasının ağzıyla yakaladı. Top ancak çiğneyebileceği kadar büyüktü; diğer kafaları yeni oyuncağı almak için ortadaki kafayı ısırmaya çalıştılar.

"Yere koy onu!" diye bağırdı Annabeth.

Kerberus'un kafaları birbirleriyle kavga etmeyi bırakıp ona döndüler. Köpek, topu minik bir sakız parçası gibi iki dişinin arasına yerleştirmişti. Korkunç bir biçimde kükreyerek topu yere bıraktı. Top tükürük içerisinde ve neredeyse yarısı ısırılmış halde Annabeth'in ayaklarının dibinde duruyordu.

"Aferin sana!" Annabeth, tükürükle kaplanmış olmasına aldırmadan topu yerden aldı.

Bize döndü ve "Hemen şimdi gidin buradan. KOLAY ÖLÜM kuyruğuna girin, orası daha hızlı ilerliyor."

"Ama..." diyecek oldum.

Annabeth, tıpkı köpeğe emrettiği gibi bize de "Hemen!" diye bağırdı.

Kıvırcık ve ben öne doğru isteksizce bir adım attık. Kerberus hırlamaya başladı.

"Dur!" diye bağırdı Annabeth canavara. "Eğer topu istiyorsan, dur!"

Kerberus istemeye istemeye durdu.

"Peki ya sen?" dedim Annabeth'in yanından geçerken.

"Ne yaptığımı biliyorum Percy," diye fısıldadı. "En azından bildiğimi sanıyorum..."

Kıvırcık'la ben canavarın bacaklarının arasından geçtik.

Aman, Annabeth, lütfen canavara oturmasını söyleme, diye düşündüm.

Neyse ki, köpeğin bacaklarının arasından kazasız belasız geçebildik. Kerberus'un arkadan görünüşü de bayağı korkunçtu.

"Aferin oğlum!" dedi Annabeth.

Köpeğin ısırdığı topu aldı ve büyük bir ihtimalle o anda benim düşündüğüm şeyin aynısını düşündü. Eğer Kerberus'u ödüllendirecek olursa, onu kandırmak için elimizde başka bir şey kalmayacaktı.

Yine de topu ileriye doğru fırlattı. Canavarın sol ağzı topu anında yakaladı, ama orta ağız ona saldırmaya, üçüncü ağız da itiraz eder gibi inlemeye başladı.

Canavarın dikkati dağılmışken Annabeth hızla köpeğin karnının altından geçti ve metal detektörde bizimle buluştu.

"Nasıl yaptın bunu?" diye sordum hayretle.

"Köpek eğitimi," dedi hızlı hızlı nefes alıp vererek. Annabeth'i ağlamaklı bir vaziyette görmek beni şaşırtmıştı. "Ben küçükken babamın evinde bir doberman—"

"Boş verin şimdi bunu," dedi Kıvırcık üstümü başımı çekiştirerek. "Haydi, çabuk!"

Tam KOLAY ÖLÜM kuyruğuna girecekken, Kerberus'un üç kafasından da ağlamaklı iniltiler gelmeye başladı. Annabeth durdu.

Köpeğe bakmak için kafasını çevirdiğinde, Kerberus'un da bize baktığını gördük.

Kerberus hızlı hızlı soluyarak, önündeki minik, paramparça olmuş kırmızı topa bakıyordu.

"Aferin oğlum!" dedi Annabeth ama bu sefer sesinde melankoli ve tereddüt vardı.

Canavar, sanki Annabeth için endişelenmiş gibi kafasını yana çevirmişti.

"Sana çok yakında başka bir top getireceğim," diye söz verdi Annabeth. "İster misin?"

Canavar yine mırıl mırıl sesler çıkardı. Kerberus'un hâlâ oyun oynamak istediğini anlamak için köpek dili konuşmaya gerek yoktu.

"Aferin sana. Yakında seni ziyaret edeceğim. Söz veriyorum." Annabeth bize döndü. "Haydi gidelim buradan."

Kıvırcık'la ben metal bir detektörden geçtik. Bir anda detektörün kırmızı ışıkları yanıp sönmeye başladı. "İzinsiz eşya! Büyülü eşya!"

Kerberus havlamaya başladı.

Hızla KOLAY ÖLÜM kapısından geçtik ama daha da çok alarm ötmeye başladı. Bir anda kendimizi Yeraltı Dünyası'na doğru koşarken bulduk.

Birkaç dakika sonra, nefeslerimiz kesilmiş bir şekilde kocaman, siyah bir ağacın arkasında saklanıyorduk. Yanımızdan güvenlik zebanileri geçiyor, Furialardan yardım istiyorlardı.

Kıvırcık "Peki, Percy, bugün neler öğrendik bakalım?" diye fısıldadı.

"Öç kafalı köpeklerin, sopa yerine kırmızı lastik topları tercih ettiklerini mi?"

"Hayır," dedi Kıvırcık. "Planların bazen gerçekten de işe yaramayacağını!"

Ben bundan pek de emin değildim. Annabeth'le aynı fikirde olduğumuzu düşünüyordum. Yeraltı Dünyası'nda bile, herkesin, hatta canavarların bile arada bir özel ilgiye ihtiyacı vardı.

Zebanilerin çekip gitmesini beklerken bunları düşünüyordum. Annabeth'in, Kerberus'un hüzünlü hüzünlü ulumasını ve bulduğu yeni arkadaşı ararken çıkardığı iniltileri dinlerken yanağından düşen bir damla gözyaşını görmemiş gibi davranıyordum.

19. Gerçekleri Öğreniyoruz, Gibi Bir Şey

Ömrünüzde gördüğünüz en büyük konser kalabalığını, mesela bir milyon kişinin doldurduğu bir futbol sahasını düşünün.

Şimdi de bu sahanın bir milyon katı daha büyüğünü düşünün. Tıklım tıklım insan dolu bu sahada elektrikler kesilse, etraf sus pus olsa, zifiri karanlıkta çıt bile çıkmasa, bunun sebebi ne olabilirdi? Büyük bir ihtimalle sahne arkasında trajik bir olay olmuş olması gerekirdi. Büyük bir kalabalık, karanlıkta dolanıp dururken, hiç başlamayacak olan bir konseri bekliyor olurdu.

Eğer böyle bir sahneyi gözünüzün önüne getirebiliyorsanız, Asphodel Tarlaları'nın neye benzediğini biraz olsun anlamışsınız demektir. Siyah çimenler milyarlarca ölünün ayakları altında ezilmişti. Ilık, nemli bir rüzgar, bir bataklığın nefesi gibi esiyordu. Kıvırcık'ın kavak olduğunu söylediği siyah ağaçlar, öbekler halinde oraya buraya serpiştirilmişti.

Mağaranın tavanı o kadar yüksekteydi ki, bu aslında tavan değil de fırtına bulutu bile olabilirdi. Ama bir de sarkıtlar vardı; bunlar solgun gri ışıklar gibi parıldıyor ve acımasız bir biçimde sivri uçlarını gösteriyorlardı. Her an üzerimize düşme ihtimallerini düşünmemeye çalışıyordum ama oraya buraya düşmüş ve siyah çimlere saplanmış olanlar vardı. Sanırım ölülerin roket büyüklüğündeki sarkıtlar tarafından ezilmek gibi bir korkuları yoktu.

Annabeth, Kıvırcık ve ben kalabalığa karışmaya çalışıyor, bir yandan da güvenlik görevlilerini kolaçan ediyorduk. Ölülere bakmak her ne kadar zor bir şeyse de, Asphodel ruhları arasında tanıdık birileri var mı diye bakınmaktan kendimi alamıyordum. Ölülerin yüzleri parlar. Hepsi de biraz öfkeli veya şaşkın gibidirler. Sizinle konuşmak isterler ama sesleri yarasa sesi gibi, vızıltı halinde çıkar. Onları anlamadığınızı fark ettikleri an, suratlarını asıp uzaklaşırlar.

Ölüler korkunç değildir. Sadece hüzünlüdürler.

Üzerinde,

ELYSIUM TARLALARI'NA GİDECEKLER VE SONSUZA KADAR LANETLENECEKLER İÇİN KARAR BÖLGESİ Hoş geldiniz, yeni ölüler

yazan siyah bir brandanın bulunduğu ana kapıdan sızan yeni ölülerle birlikte sürünmeye devam ediyorduk.

Çadırın arka tarafında iki daha kısa kuyruk vardı.

Soldaki kuyruktaki ruhlar, güvenlik zebanileri tarafından

Ceza Tarlaları'na giden kayalık yolda yürütülüyorlardı. Tarlalar ta uzaktan, pusların arasından parıldıyordu. İşkence bölgelerini olabildiğince büyük, lav ve maden tarlalarıyla bezenmiş çorak bir toprak ve dikenli teller ayırıyordu. Uzaktan bile insanların iblisler tarafından kovalandıklarını,yakıldıklarını, kaktüslerin üzerinden çırılçıplak vaziyette koşmaya veya opera dinlemeye zorlandıklarını görebiliyordum. Sisifos'un minnacık bedenini zorlayarak yükünü bir tepenin zirvesine taşıdığını hayal meyal seçebiliyordum. Çok daha kötü şeyler de gördüm... Anlatmak istemediğim başka şeyler.

Karar çadırının sağ tarafından uzayıp giden kuyruk çok daha iyiydi. Bu kuyruk duvarlarla çevrili küçük bir vadiye çıkıyordu. Burada Yeraltı Dünyası'nın tek mutlu topluluğu var gibiydi. Güvenlik kapısının ötesinde, Roma villaları, Ortaçağ şatoları ve Viktorya dönemi malikaneleri gibi değişik tarihi dönemlerden kalma harikulade evlerle dolu mahalleler vardı. Bahçelerde gümüş ve altın rengi çiçekler açmıştı. Çimler gökkuşağı rengindeydi. Kahkahalar duyuluyor, barbekü kokuları geliyordu.

Burası Elysium'du.

Vadinin tam ortasında parıldayan, mavi bir göl vardı. Gölün ortasında da Bahama Adaları'ndaki tatil beldelerini andıran üç küçük ada vardı. Bunlara Kutsanmışlar Adaları deniyordu; buraya sadece üç kez hayata gelmeyi seçmiş ve her seferinde de Elysium'a gitmeyi hak etmiş olanlar

girebiliyordu. Kutsanmışlar Adalan'nı gördüğüm anda, öldükten sonra gitmek istediğim yerin orası olduğunu anladım.

"İşte bu kadar," dedi Annabeth aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Burası tam kahramanlara layık bir yer."

Ama sonra, Asphodel Tarlalan'na ve Ceza Tarlaları'na göre buranın ne kadar küçük olduğunu ve ne kadar az insanın orada bulunduğunu düşündüm. Demek ki, çok az sayıda insan hayatları boyunca iyilik yapıyordu. Bu üzücü bir durumdu.

Karar çadırından çıkıp Asphodel Tarlaları'nın derinliklerine doğru ilerlemeye başladık. Etraf daha da karanlıklaştı. Giysilerimizden renkler çekildi. Cırcır böceği gibi öten ruhların sesleri azalmaya başladı.

Birkaç kilometre yürüdükten sonra, uzaktan tanıdık bir çığlığın geldiğini duyduk. Ufukta gördüğümüz şey, parıldayan, siyah obsidiyenden yapılmış bir şatoydu. Siyah, yarasaya benzer üç yaratık korkulukların üzerine tünemişü. Bunlar Furialardı. Bizi bekledikleri hissine kapıldım.

"Sanırım geri dönmek için artık çok geç," dedi Kıvırcık düşünceli düşünceli.

"Merak etme, bir şey olmayacak," dedim onu rahatlatmaya çalışarak.

"Belki de önce başka yerlere bakmalıyız," dedi Kıvırcık. "Mesela, Elysium gibi..."

"Haydi ama keçi çocuk," dedi Annabeth ve Kıvırcık'ın koluna yapıştı.

Kıvırcık melemeye başladı. Ayakkabıları kanatlandı, ayakları öne doğru atılarak onu Annabeth'ten uzaklaştırdı, kıç üstü çimlerin üzerine düştü.

"Kıvırcık," diye azarladı Annabeth, "Dalga geçmeyi kes artık."

"Ama geçmiyo..."

Tekrar meledi. Ayakkabıları deli gibi kanat çırpıyordu. Sonra yerden havalandılar ve Kıvırcık'ı bizden uzaklaştırmaya başladılar.

"Maia!" diye bağırdı ama sihirli kelime bu sefer işe yaramıyordu. "Maia, yeter artık. 911! İmdat!"

Kendime gelmeye çalışıp Kıvırcık'ı yakalamak için öne atıldım, ama çok geçti. Kıvırcık daha da hızlanmış, yokuş aşağı kızak gibi kayıyordu.

Hemen arkasından koşmaya başladık.

Annabeth, "Bağcıklarını çöz!" diye bağırdı.

Bu iyi fikirdi ama sanırım ayakkabılarınız sizi son sürat bir yerlere sürüklerken bağcıklarınızı çözmek kolay bir iş değildi. Kıvırcık doğrulmaya çalışıyor ama ayaklarına uzanamıyordu.

Kıvırcık'ı gözden kaybetmemeye çalışıyorduk ama o, sinirli sinirli kendisine bir şeyler söyleyen ruhların bacaklarının arasından geçe geçe ilerliyordu.

Kıvırcık'ın dosdoğru Hades'in kapısından içeriye dalacağından emindim ama ayakkabıları birden sağa döndü ve onu ters yöne doğru sürüklemeye başladı.

Eğim daha da dikleşmişti. Kıvırcık biraz daha hızlandı. Annabeth'le ben ona yetişmek için koşturuyorduk. Mağaranın duvarları her iki tarafta da darlaştı ve o anda bir tünele girdiğimizi fark ettim. Etrafta siyah çimler veya ağaçlar yoktu; sadece kayalık bir zemin ve yukarıdaki sarkıtların zayıf ışığı hissediliyordu.

"Kıvırcık!" diye bağırdım sesim yankılanarak. "Bir şeye tutunmaya çalış!"

"Ne?" diye bağırdı.

Çakıl taşlarına tutunuyordu ama onu yavaşlatacak kadar büyük bir şey yoktu ortalıkta.

Tünel gitgide daha da karanlık ve soğuk oldu. Kollarımdaki tüyler ürperiyordu. Burada çok kötü bir hava vardı. Hayatımda daha önce

görmediğim birtakım imgeler gözümün önüne geliyordu: eski bir sunağa akıtılmış kanlar, bir katilin leş gibi kokan nefesi...

Sonra tam önümüzdeki şeyi görünce, korkudan afalladım.

Tünel kocaman karanlık bir mağaraya doğru genişleyerek gidiyor ve tam ortasında da bir mahalle büyüklüğündebir uçurum duruyordu.

Kıvırcık uçurumun kenarına doğru hızla ilerliyordu.

"Haydi Percy!" diye bağırdı Annabeth bileğimden çekiştirerek.

"Ama bu..."

"Biliyorum," diye bağırdı. "Rüyanda gördüğün yer! Ama Kıvırcık'ı bir an önce yakalamazsak, aşağı düşecek!" Annabeth haklıydı. Kıvırcık'ın az sonra karşılaşacağı son bir anda beni kendime getirdi.

Kıvırcık çığlık atıyor, yerlere tutunmaya çalışıyor ama ayakkabıları onu dosdoğru uçuruma doğru götürüyordu. Ona zamanında yetişmemiz imkansız gibi gözüküyordu.

Onu kurtaran şey toynakları oldu.

Uçan ayakkabılar daha en baştan Kıvırcık'a bol gelmişü. Kıvırcık büyük bir kayaya çarpınca sol ayakkabısı ayağından fırladı. Ayakkabı hızla karanlığa karışarak uçurumdan aşağı daldı. Sağ ayağındaki ayakkabıysa Kıvırcık'ı sürüklemeye devam ediyordu ama hızı biraz olsun kesilmişti. Kıvırcık büyük bir kaya parçasına tutunarak yavaşlamayı başardı.

Onu yakalayıp yukarı doğru çekmeye başladığımızda, uçurumun kenarından üç metre kadar uzaktaydı. Ayakkabının diğer teki, uçuruma doğru uçmadan önce kafamıza birer tekme attı ve hızla oradan uzaklaştı.

Hepimiz kan ter içerisinde, tükenmiş vaziyette obsidiyen çakıllara serildik. Sırt çantam daha da ağırlaşmıştı, sanki biri içine taş doldurmuş gibiydi.

Kıvırcık'ın orası burası yara bere doluydu. Elleri kanıyordu. Gözleri korkudan keçi gözü gibi olmuş, göz bebekleri küçülmüştü.

"Bunun nasıl olduğunu..." dedi nefes nefese. "Benyapma..."

"Bir dakika," dedim. "Dinleyin."

Bir ses duymuştum, karanlıktan derin bir fısıltı geliyordu. Birkaç saniye geçmemişti ki Annabeth "Percy, burası..."dedi.

"Şşşt," dedim. Ayağa kalktım.

Ses gitgide artıyordu. Tam aşağıdan, uçurumun dibinden kötü, mırıl mırıl bir ses geliyordu.

Kıvırcık ayağa kalktı. "B-bu da ne?"

Sesi şimdi Annabeth de duyabiliyordu. Gözlerinden anlamamıştım. "Tartarus. Burası Tartarus'un girişi."

Hemen Dalgakıran'ın kapağını açtım.

Bronz kılıç uzayarak karanlıkta parlamaya başladı. Tam bu sırada, duyduğumuz kötü ses bir an için duraksadı, sonra mırıltılarına devam etti.

Sesin söylediği kelimeleri az çok anlayabiliyordum; bu eski, çok eski bir dile aitti, hatta Yunan dilinden bile eskiydi. Sanki...

"Büyü," dedim.

"Buradan hemen gitmeliyiz," dedi Annabeth.

Birlikte Kıvırcık'ı ayağa kaldırdık ve tünelde ilerlemeyedevam ettik. Ayaklarım yeterince hızlı hareket edemiyordu. Sırt çantam beni yavaşlatıyordu. Bu arada ses daha da öfkeli gelmeye başlamıştı. Bir anda kendimizi çılgınlar gibi koşarken bulduk.

Tam bunu yapmıştık ki...

Arkamızdan dondurucu bir rüzgar esti; sanki uçurum içine derin bir nefes çekiyordu. Bir an için dengemi kaybettim. Eğer uçuruma daha yakın olsaydık aşağı düşecektik.

İleri gitmeye çalışarak nihayet tünelin en üst kısmına ulaştık. Burada mağara, Asphodel Tarlaları'na doğru genişliyordu. Ama kaçtığımız için bir şeyin hiç de memnun olmadığını hissediyorduk.

Kendimizi siyah bir kavak koruluğuna attığımızda, "Bu da neydi?" diye sordu Kıvırcık nefes nefese. "Hades'in hayvanlarından birisi mi?"

Annabeth'le birbirimize baktık. Annabeth'in ta Los Angeles'ta taksiye bindiğimizden beri bir şeyler planladığını biliyordum. Ama bana söylemekten korkuyordu. Açıkçası ben de sormaya korkuyordum.

Kılıcımın kapağını takıp, kalemi cebime koydum. "Yürümeye devam edelim." Kıvırcık'a baktım. "Yürüyebilecek misin?" diye sordum.

Şöyle bir yutkundu. "Tabii. O ayakkabıları hiç sevmemiştim zaten.."

Cesur davranmaya çalışıyordu ama en az Annabeth'le benim kadar titriyordu. Uçurumda olan şey, birinin hayvanı falan değildi. Ağza alınmayacak kadar eski ve güçlü bir şeydi. Ekidne bile beni bu denli korkutmamıştı. Tüneli geride bırakıp Hades'in şatosuna doğru gittiğimize neredeyse sevinecek haldeydim.

Neredeyse.

Furialar ileride puslar arasındaki korkulukların üzerinde uçuşuyorlardı. Kalenin dış duvarlarında siyah bir parıltı vardı. İki katlı bronz kapılar da ardına kadar açık duruyordu.

Yakından bakınca kapıların üzerindeki oymaların çeşitli ölüm sahnelerini yansıttığını gördüm. Bazıları günümüzdendi; mesela, bir şehrin üzerinde patlayan bir atom bombasını, gaz maskesi takmış askerleri, ellerinde bomboş yemek kaplarıyla sırada bekleyen aç Afrikalıları gösterenoymalar vardı. Ama hepsi de bu bronz kapılara sanki asırlar önce

kazınmış gibiydi. Bunların gerçekleşen kehanetler olup olmadıklarını merak ettim bir an.

Kapılardan içeri girdiğimizde hayatımda gördüğüm en tuhaf bahçeyle karşılaştım. Rengarenk mantarlar, zehirli sarmaşıklar ve tuhaf parıltılar saçan bitkiler, hiç gün ışığı görmeden büyümüştü. Bitkilerin üzerinde hiç çiçek yoktu ama etraftaki yakut ve ham elmas öbekleri zaten çiçek gibi gözüküyordu. Bahçedeki bir diğer şey de, sanki Medusa'nın partisine gidip de donup kalmış gibi hareketsiz duran çocuk, satir ve sentor heykelleriydi. Hepsinin suratında tuhaf bir gülümseme vardı.

Avlunun tam ortasında, turuncu tomurcukları karanlıkta neon gibi parlayan bir nar bahçesi vardı. "Bu Persephone'nin bahçesi," dedi Annabeth. "Yürümeye devam edin."

Annabeth'in neden oradan gitmek istediğini anlamıştım. Narların ekşi kokusu karşı konulmaz derecede güzeldi. Bir anda nar yemek için içimde dayanılmaz bir istek duydum ama sonra Persephone'nin hikayesini hatırladım. Yeraltı Dünyası'ndaki yiyeceklerden bir lokma ısırmak, sonsuza kadar orada kalmaya yeter de artardı. Kıvırcık tam kocaman, sulu bir narı koparıp yemek üzereyken onu zor engelledim.

Siyah sütunların ve mermer revakların arasından geçerek merdivenleri çıktık ve Hades'in evine girdik. Girişin, meşalelerin yansıyan ışığı altında sanki kaynıyormuş gibi gözüken bronz, parıl parıl parlayan bir zemini vardı. Tavan yoktu ama yukarıda mağaranın damı gözüküyordu. Sanırım hiçbir zaman yağmurdan endişe etmiyorlardı.

Kenarlardaki her kapının önünde askeri kıyafetler giymiş iskeletler vardı. Bazıları Yunan zırhı, bazıları da İngiliz tarzıkırmızı askeri üniformalar giymişti. Diğerleri de omuzlarına yırtık pırtık Amerikan bayrağından kamuflaj şeritleri asmıştı. Hepsinde de mızrak, silah veya M-16 vardı. Hiçbiri bizi rahatsız etmedi ama biz koridorda karşı taraftaki kapılara doğru yürürken, boş göz delikleri bizi izliyordu.

Kapıların önünde iki ABD'li denizci iskeleti bekliyordu. Bize bakıp sırıttılar. Göğüslerine roketle fırlatılan el bombaları asmışlardı.

"Biliyor musunuz," dedi Kıvırcık. "Bahse girerim Hades'in şu kapı kapı dolaşan satıcılardan yana bir sıkıntısı yoktur."

Sırt çantam artık dayanılmayacak kadar ağırlaşmıştı. Neden olduğunu anlayamıyordum. Çantayı açıp yanlışlıkla içine bir bowling topu koyup koymadığımı kontrol etmek istiyordum ama hiç sırası değildi.

"Çocuklar," dedim, "Acaba... Zili mi çalsak?"

O anda koridorda sıcak bir rüzgar esti ve kapılar ardına kadar açıldı. Muhafızlar geri çekildiler.

"Sanırım bu *girin* demek oluyor," dedi Annabeth.

İçerideki oda aynı rüyamda gördüğüm gibiydi, yalnızcabu sefer Hades'in tahtı doluydu.

Hades şu ana kadar tanıştığım üçüncü tanrı olduğu halde içlerinde en tanrı gibi gözükendi.

Boyu en azından beş metre vardı, siyah ipek bir cüppe giymiş, başına da altından yapılmış örgülü bir taç takmıştı. Teni albino beyazlığındaydı, omuzlarına düşen saçları kuzguni siyahtı. Ares kadar cüsseli görünmemekle beraber, her yanından güç fışkırıyordu. İnsan kemiklerinden yapılmış tahtında, bir panter kadar atik, zarif ve tehlikeli gözüküyordu.

O anda kendimi bir emir kulu gibi hissettim. Hades benden daha bilgiliydi. Benim efendim olmalıydı. Sonrakendimi bu düşünceden sıyırmaya çalıştım.

Hades'in bedeninin etrafındaki renkler beni aynı Ares'le karşılaştığım zamanki gibi etkilemeye başlamıştı. Ölülerin Efendisi, Adolf Hitler'in, Napolyon'un veya intihar bombacılarının başı olan o teröristlerin bildik suretlerini andırıyordu. Hades'te de aynı bu adamlarda olduğu gibi etkileyici gözler, insanı büyüleyen kötü bir karizma vardı.

"Buraya gelmen büyük cesaret, Poseidon'un oğlu," dedi nazik bir sesle. "Bana yaptıklarından sonra, gerçekten çok cesurca. Ya da belki de sen fazla

ahmaksın."

Tüm eklemlerim uyuşmuştu; hemen oracıkta, Hades'in ayaklarının dibinde sonsuz bir uykuya almak istiyordum.

Kendime gelmeye çalışarak öne doğru bir adım attım. Ne diyeceğimi biliyordum. "Efendim ve Amcam, size iki şey rica etmek için geldim," dedim.

Hades bir kaşını havaya kaldırdı. Tahtta böyle öne doğru çıkmış otururken siyah cüppesinin kumaşında acı içerisinde kıvranan yüzler beliriyordu; sanki cüppesi Ceza Tarlaları'ndan kaçmaya çalışan ölülerin ruhlarından yapılmıştı. Hiperaktif yanım, elbiselerinin diğer parçalarının da öyle bir şeylerden mi yapılmış olabileceğini merak etti. Hades'in iç çamaşırına desen olmak için insanlar ne tür kötülükler yapmışlardı?

"Sadece iki rica, öyle mi? Seni küstah çocuk. Sanki benden yeterince şey alıp götürmedin. Konuş bakalım. Hâlâ hayatta olman beni eğlendiriyor."

Yutkundum. Aynen korktuğum gibi gelişiyordu olaylar.

Hades'in yanındaki küçük, boş tahta baktım. Taht, kenarları altınla işlenmiş siyah bir çiçek şeklindeydi. Keşke KraliçePersephone burada olsaydı diye düşündüm. Mitolojik hikayelerde onun kocasını nasıl yatıştırdığın okumuştum. Tabii,Persephone şu anda yeryüzünde annesi tarım tanrıçası Demeter ile birlikte olmalıydı. Zaten mevsimleri oluşturan şey de dünyanın eğimi değil, Persephone'nin ziyaretleriydi.

Annabeth hafifçe öksürdü. Parmağıyla sırtımı dürttü.

"Tanrı Hades," dedim. "Bakın efendim, tanrıların arasında bir savaş çıkmamalı. Bu son derece... Kötü olur."

"Gerçekten kötü olur," diye destek verdi Kıvırcık.

"Zeus'un ilk şimşeğini bana geri verin," dedim, "Lütfenefendim. Bırakın da onu Olimpos'a geri götüreyim."

Hades'in gözleri öfkeyle parladı. "Yaptıklarından sonranasıl böyle yalan söyleyebiliyorsun?"

Arkadaşlarıma baktım. Onlar da en az benim kadar şaşkın gözüküyorlardı.

"Şey... Amca," dedim, "Sürekli olarak 'yaptıklarından sonra' diyorsun. Ben tam olarak ne yaptım ki?"

Taht odası öyle şiddetle sallandı ki, eminim Los Angeles bile sarsılmıştı. Mağaranın tavanından bir şeyler döküldü. Duvarlardaki kapıların hepsi açıldı ve bütün tarihi zamanlardan ve Batı medeniyetinden yüzlerce iskelet savaşçı içeri girdi. Odanın tam ortasında sıralanarak bütün çıkışları kapattılar.

Hades kükredi. "Benim savaş istediğimi mi sanıyorsun, seni yarı tanrıcık?" diye sordu.

İyi de bu adamlar hiç de barış yanlısı gibi gözükmüyorlar, demek istedimse de vazgeçtim. Bu yanıt beni tehlikeye atabilirdi.

"Siz Ölülerin Efendisisiniz. Bir savaş daha krallığınızı genişletmez miydi?" diye sordum dikkatlice.

"Hah, tam kardeşlerimin söyleyeceği bir şey! Daha fazla adama ihtiyacım yok benim. Asphodel Tarlalan'nı görmedin mi?"

"Şey..."

"Sadece şu son yüzyıl içerisinde ne kadar kazançlı çıktım biliyor musun? Kalabalık yüzünden yeni bölümler açmak zorunda kaldım."

Konuşmak için ağzımı açtım ama Hades'in susmaya niyeti yoktu.

"Daha fazla güvenlik zebanisi gerekiyor. Karar çadırının orada trafik sıkışıyor. Personel çift vardiya yapmak zorunda kalıyor. Eskiden zengin bir tanrıydım, Percy Jackson. Yeraltı'ndaki her türlü değerli metal benim kontrolüm altındaydı. Ama şimdi masraflarım arttı!"

"Charon da zam istiyor." Sözcükler ağzımdan bir anda çıkıvermişti ama keşke kendimi tutsaydım, diye düşündüm.

"Başlatma Charon'dan şimdi! Şu İtalyan takım elbiseleri keşfettiğinden beri laf dinlemiyor zaten. Her yerde sorun var ve hepsiyle de ben bizzat ilgilenmek zorundayım. Saraydan dış kapılara gidene kadar çıldırıyorum. Hayır, yarı tanrıcık. Benim daha fazlasına ihtiyacım yok! Bu savaşı ben istemedim."

"Ama Zeus'un şimşeğini siz aldınız."

"Yalan!" diye kükredi. Hades, tahtından kalkınca boyunun bir futbol sahasındaki skor direği kadar uzun olduğunu gördüm. "Baban Zeus'u kandırabilir evlat, ama beni asla. Nasıl bir plan yaptığını biliyorum onun."

"Plan mı?" diye sordum.

"Kış gündönümünün hırsızı sendin," dedi. "Baban seni bir sır gibi sakladı. Seni Olimpos'taki taht odasına yolladı. Sen de ilk şimşeği ve benim miğferimi aldın. Seni bulması için Yancy Akademisi'ne Furia'mı yollamasaydım, Poseidon'unplanı başarılı olacaktı. Ama artık saklanamazsın. Poseidon'un hırsızı olarak açığa çıkacak ve miğferimi geri vereceksin!."

"Ama... " diyecek oldu Annabeth. O anda beyninin son sürat işlediğini biliyordum. "Tanrı Hades, karanlık miğferiniz de mi kayıp?" diye sordu.

"Bana masum numarası yapma, küçük kız. Sen ve şu satir, bu kahramana en başından beri yardım ediyorsunuz, sonra da buraya gelip beni Poseidon adına tehdit ediyorsunuz. Poseidon bu şantajla onu destekleyeceğimi mi sanıyor yoksa?"

"Hayır!" dedim. "Poseidon... Ben... "

"Olimpos'takilere miğferin kaybolduğunu anlatmadım bile çünkü adil davranacaklarını düşünmüyorum. Tabii, bir de en güçlü silahımın kaybolduğunu söylemek istemiyorum açıkçası. Bu yüzden senin peşine

kendim düştüm; buraya geleceğin belli olunca da seni durdurmak için hiçbir şey yapmadım."

"Bizi durdurmadın mı? Ama..."

"Miğferimi bana hemen geri verirsin ya da ölümleri durdururum. Sana karşıteklifim bu. Dünyayı yarıp tüm ölüleri yeryüzüne akıtırım. Yaşadığınız yerleri tam bir kabusa çeviririm. Ve sen, Percy Jackson... Senin iskeletin de ordumu Hades'ten çıkaracak kişi olur."

İskelet askerler öne çıkarak silahlarını hazır konuma getirdiler.

O anda korkudan dehşete düşmeliydim herhalde. İşin tuhaf tarafı, incindiğimi hissediyordum. Yapmadığım bir şey yüzünden suçlanmak kadar beni kızdıracak bir şey olamaz. Bununla ilgili bir sürü tecrübem vardı.

"Sen de en az Zeus kadar kötüsün," dedim. "Senden çaldığımı düşünüyorsun, öyle mi? O yüzden mi Furialarıpeşimden yolladın?"

"Tabii ki," dedi Hades.

"Peki ya diğer canavarlar?"

Hades dudağını büktü. "Benim onlarla bir alakam yok. Ben sadece hemen ölmeni istemedim. Buraya canlı canlı gelmeliydin ki, Ceza Tarlalarındaki her tür işkenceyle yüz yüze gelebilesin. Krallığıma bu kadar kolaylıkla nasıl girebildiği sanıyorsun?"

"Kolay mı?"

"Benden aldıklarını geri ver!"

"Ama miğferiniz bende değil. Ben ilk şimşek için gelmiştim."

"Yani şu anda zaten sende olan ilk şimşekten mi bahsediyorsun?" diye bağırdı Hades. "Buraya onunla geldin, küçük aptal, beni tehdit edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Ama bende değil!"

"Çantanı aç o zaman."

O anda içimi bir korku sardı. Sırt çantamdaki ağırlık, bowling topu ağırlığındaki şey... Olamazdı...

Çantamı yere indirip açtım. İçinde yaklaşık bir metre uzunluğunda, her iki ucu da sipsivri, silindir bir metal parça duruyordu. Metal parça enerjiyle vızıldıyordu.

"Percy," dedi Annabeth. "Nasıl..."

"Bil-bilmiyorum. Nasıl oldu bu anlayamadım."

"Siz kahramanlar hep aynısınız zaten," dedi Hades."Gururunuz sizi yerlere seriyor; yani, böylesine bir silahı elini kolunu sallaya sallaya buraya getirebileceğini sanıyorsun. Zeus'un ilk şimşeğini istememiştim ben ama madem burada, bende kalsın. Eminim ki mükemmel bir pazarlık aracı olacak. Şimdi... Miğferimi istiyorum. Nerede?"

Dilim tutulmuştu. Miğfer bende değildi. Şimşeğin sırt çantama nasıl girdiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Hades'in beni kandırmaya çalıştığını düşünüyordum. Ne de olsa Hades kötü adamlardandı. Ama bir anda her şey alt üst olmuştu. Kullanılan ben olmuştum. Zeus, Poseidon ve Hades de bir başkası tarafından birbirlerine düşürülmüşlerdi. İlk şimşek çantadaydı ve ben çantayı...

"Tanrı Hades, bekleyin," dedim. "Bunların hepsi bir hata."

"Hata mı?" dedi Hades kükreyerek.

İskeletler silahlarını doğrulttular. Yukarıdan kanat sesleri geldi; üç tane Furia, efendilerinin tahtının arkasına tünedi. Bayan Dodds suratlı olanı hevesle bana bakıp sırıttı ve kanatlarını çırptı.

"Hata mata yok," dedi Hades. "Buraya niye geldiğini de, ilk şimşeği getirmenin gerçek nedenini de biliyorum. Buraya o kadın için pazarlık etmeye geldin."

Hades avucundan bir ateş topu fırlattı. Top tam önümdeki merdivenin basamaklarında patladı. Annem aynı Minotor'un onu öldürmeye çalıştığı andaki gibi altından bir yağmurun içinde donmuş vaziyette duruyordu.

Konuşamıyordum. Anneme uzanmak istedim ama etrafındaki ışık bir havai fişek kadar sıcaktı.

"Evet," dedi Hades tatmin olmuş bir ifadeyle. "Onu ben aldım, Percy Jackson. Er ya da geç benimle pazarlık için buraya geleceğini biliyordum. Miğferimi geri verirsen, belki ben de onu serbest bırakabilirim. O şu anda ölü değil. En azından henüz ölmedi diyelim. Ancak beni kızdırırsan, bu durum değişebilir."

Cebimdeki incileri düşündüm. Belki onlar kaçmamıza yardımcı olabilirlerdi. Annemi bir serbest bırakabilseydim...

"Ah, inciler," dedi Hades kanımı donduran bir sesle."Evet, erkek kardeşim ve ucuz numaraları. Onları çıkar, Percy Jackson."

Elim daha onu kontrol edemeden cebimden incileri çıkardı.

"Sadece üç tane," dedi Hades. "Ne kadar yazık. Bunların her birinin tek bir kişiyi koruduğunu biliyorsun, değil mi? Eh, kurtar anneni bakalım. Sonra da arkadaşlarından hangisini geride bırakacağına karar ver. Haydi. Seçimini yap. Ya da sırt çantasını bana ver ve şartlarımı kabul et."

Annabeth ile Kıvırcık'a baktım. Suratları allak bullak olmuştu.

"Kandırıldık," dedim. "Bu bir tuzak."

"Evet, ama neden?" dedi Annabeth. "Uçurumdaki ses..."

"Bilmiyorum," dedim. "Ama Hades'e soracağım."

"Karar ver, çocuk!" diye bağırdı Hades.

"Percy," dedi Kıvırcık elini omzuma koyarak. "Ona ilk şimşeği veremezsin."

"Biliyorum."

"Beni burada bırak," dedi. "Üçüncü inciyi anneni kurtarmak için kullan."

"Hayır!"

"Ben bir satirim," dedi Kıvırcık. "Ruhlarımız insanlarınki gibi değil. Hades beni öldürene kadar işkence yapabilir ama asla sonsuza kadar elinde tutamaz. Öldükten sonra bir çiçek veya bunun gibi bir şey olarak yeniden doğabilirim. İnan bana, en iyi çözüm bu."

Annabeth bronz bıçağını çekerek "Hayır!" dedi. "Siz ikiniz gidin. Kıvırcık, senin Percy'yi koruman lazım. Sonra araştırma ruhsaünı alıp Pan'ı araman gerek. Percy'nin annesini kurtarın. Ben sizi korurum. Savaşarak ölmek istiyorum."

"Kesinlikle hayır," dedi Kıvırcık. "Ben kalıyorum."

"Tekrar düşün, keçi çocuk," dedi Annabeth.

"Kesin artık ikiniz de!" dedim. Kalbim ortadan ikiye ayrılacak gibiydi. Her ikisi de bunca zaman yanımda olmuşlardı. Kıvırcık'ın, Medusa'nın bahçesinde bombalara balıklama dalışını, Annabeth'in bizi Kerberus'tan kurtarışını hatırladım;Hephaistos'tan, Su Dünyası'ndan, St. Louis Kemeri'nden ve Lotus Kumarhanesi'nden kaçabilmiştik. Binlerce kilometre boyunca tuzağa düşeceğimi düşünürken arkadaşlarım bunu bana asla yapmamışlardı. Beni tekrar tekrar kurtarmaktan başka hiçbir şey yapmamışlardı ve şimdi de kendilerini annem için feda etmek istiyorlardı.

"Ben ne yapacağımı biliyorum," dedim. "Şunları alın."

İkisine de birer inci verdim.

Annabeth, "Ama Percy... " diyecek oldu.

Dönüp anneme baktım. Kendimi feda edip, son inciyi onun için kullanmayı her şeyden çok istiyordum ama ne diyeceğini de biliyordum. Buna asla izin vermezdi. İlk şimşeği Olimpos'a geri götürüp Zeus'a doğruyu

anlatmalıydım. Savaşı durdurmalıydım. Onu kurtarsam annem beni asla affetmezdi. Sanki milyonlarca sene önceymiş gibi, Melez Tepesi'nde söylenen kehaneti hatırladım: *En çok önemsediğini kurtaramayacaksın sonunda.*

"Özür dilerim" dedim anneme. "Geri geleceğim. Bir yolunu bulacağım."

Hades'in suraündaki ukala ifade kayboldu. "Ne?"

"Miğferini bulacağım Amca," dedim. "Onu sana geri getireceğim. Charon'a zam yapmayı unutma."

"Sakın benimle dalga geç..."

"Ha bir de, arada bir Kerberus'la oynasan iyi olur. Kırmızı lastik topları seviyor."

"Percy Jackson, sakın ha..."

"Şimdi çocuklar!" diye bağırdım.

İncileri ayaklarımızla ezdik. Bir an için hiçbir şey olmadı.

Hades,"Yok edin onları!" diye bağırdı.

İskelet ordusu öne doğru bir hamle yaptı, kılıçlarını çekip, silahlarını otomatiğe aldılar. Furia'ların kanatları alev almaya başladı.

Tam iskeletler ateş ettikleri anda, ayağımın dibindeki inci parçaları, yeşil bir ışık çıkarıp mis gibi bir deniz rüzgarı estirerek patladı. Kendimi bir anda yerden havalanan, süt beyazı bir silindirin içinde buldum.

Annabeth'le Kıvırcık da tam arkamdaydılar. Biz yüzeye doğru yol alırken, mızraklar ve mermiler inci baloncuklarına çarpıyor ama bir zarar veremiyordu. Hades öyle bir hiddetle bağırdı ki, Los Angeles'ta başımızın beladan kurtulmayacağından emindim.

"Yukarı bakın!" diye bağırdı Kıvırcık. "Çarpacağız!"

Aynen dediği gibi, sarkıtlara doğru hızla gidiyorduk ki,bunlar balonlarımızı patlatıp bizi delik deşik edeceklerdi.

"Balonları nasıl kontrol ediyoruz?" diye sordu Annabeth.

"Kontrol edebildiğini sanmıyorum," diye bağırdım.

Balonlar tavana çarpmak üzereyken çığlık atmaya başladık ve... Birden kendimizi zifiri karanlıkta bulduk.

Ölmüş müydük?

Hayır, hâlâ hayatta olduğumuzu hissediyordum. Hâlâ yukarı doğru tırmanıyor, kayaların arasından da suda süzülür gibi geçiyorduk. İşte incilerin gücü buymuş demek, diye düşündüm. *Denize ait olan hep denize geri döner.*

Birkaç dakika boyunca silindirimin içinden dışarısını göremedim, sonra inci okyanusun dibinde açıldı. Annabethbve Kıvırcık'ın balonları da tam arkamdan geliyordu. Sonra, *poffff!*

Santa Monica Körfezi'nin tam orta yerinde, suyun yüzeyine çıkük. Bu arada bizi "Hey, adamım!" diye selamlayan bir sörfçüyü de alabora ettik.

Kıvırcık'ı yakalayıp onu bir cankurtaran botuna doğru ittim. Annabeth'i de yakalayıp onu da o tarafa doğru çektim. O sırada, etrafımızda beş metrelik beyaz bir köpekbalığının dolaştığını gördüm.

"Toz ol!" dedim.

Köpekbalığı anında toz oldu.

Sörfçü de kötü mantarlarla ilgili bir şeyler saçmalayıp panik halinde ayaklarını çırparak olabildiğince çabuk uzaklaştı.

Her nasılsa, günün hangi vakti olduğunu biliyordum: 21 Haziran, yani yaz gündönümü sabahının erken saatleriydi.

Uzaktan Los Angeles'ın ateşler içerisinde yandığını görebiliyorduk; her yandan dumanlar yükseliyordu. Bir deprem olmuştu ve bu Hades'in suçuydu. Herhalde arkamdan bir ölüler ordusu da yollamıştı.

Ama o anda Yeraltı Dünyası en büyük sorunumuz değildi.

Kıyıya varmalıydım. Zeus'un ilk şimşeğini Olimpos'a geri götürmeliydim. En önemlisi de beni kandıran tanrıyla ciddi bir konuşma yapmalıydım.

20. Salak Akrabamla Kavga Ediyorum

Bizi bir sahil güvenlik botu buldu ama o anda bizi uzun uzun sorgulayamayacak ya da sokak kıyafetlerimizle körfezin ortasında ne aradığımıza şaşıramayacak kadar meşguldüler. Başa çıkmaları gereken bir felaket vardı. Telsizleri sürekli olarak yardım çağrıları veriyordu.

Bu yüzden, omuzlarımıza birer havlu sarıp biraz içme suyu verdikten sonra, bizi Santa Monica Limanfna bıraktılar. Su şişelerinin üzerinde BEN KÜÇÜK BİR SAHİL GÜVENLİK GÖREVLİSİYİM! yazıyordu. Sonra da daha fazla insan kurtarmak için oradan ayrıldılar.

Giysilerimiz sırılsıklamdı, hatta benimki bile. Sahil Güvenlik botunu gördüğümüzde, beni sudan çıkardıklarında kuru olmayayım diye dua etmiştim çünkü bu şüphe yaratabilirdi. O yüzden arkadaşlarım gibi sırılsıklam olmayı dilemiştim. Tabii ki, her zaman kullandığım su geçirmeme büyüsü o anda işe yaramaz hale gelmişti. Bir de ayaklarımçıplaktı çünkü ayakkabılarımı Kıvırcık'a vermiştim. Sahil Güvenlik görevlisinin, birimizin toynakları olduğunu görmesindense, beni çıplak ayaklı görmesi daha iyiydi.

Karaya çıktıktan sonra plajda yürüyüp harika bir günbatımına karşı yanmakta olan şehri izledik. Kendimi ölüp dirilmiş gibi hissediyordum ki, aslında öyle de olmuştu. Sırtçantamda hâlâ Zeus'un ilk şimşeği duruyordu. Annemi gördüğüm için içimi tuhaf bir his kaplamıştı.

"İnanmıyorum," dedi Annabeth. "Bütün bu yolu..."

"Bu bir tuzaktı," dedim. "Ancak Athena'ya yakışır birplan."

"Hey," diye ikaz etti beni Annabeth.

"Anladın, değil mi?" dedim.

Annabeth yere baktı, sonra öfkesi dinmiş bir halde "Evet, anladım," dedi.

"Ama ben anlamadım," diye sızlandı Kıvırcık. "Biriniz bana..."

"Percy..." dedi Annabeth. "Annen için gerçekten çok üzgünüm. Çok üzgünüm..."

Onu duymamış gibi yaptım. Eğer annem hakkında konuşmaya başlarsam küçük bir çocuk gibi ağlayacaktım.

"Kehanet doğru çıktı," dedim. " *Batıya gideceksin, geri dönen tanrıyla yüzleşeceksin.* Ama bu Hades değildi. Hades, Üç Büyükler arasında bir savaş çıkmasını istemiyor. Hırsızlığı yapan başka biri. Biri, Zeus'un ilk şimşeğini ve Hades'in miğferini çaldı, sonra da Poseidon'un oğlu olduğum için beni suçladı. Böylece, Poseidon her iki taraf tarafından da suçlanacaktı. Bugün gün batana kadar üç tanrı arasında savaş çıkacak. Ve sorumlusu da ben olacağım."

Kıvırcık kafası karışmış gibi başını salladı. "Ama bu düzenbaz kim olabilir ki? Kim savaş çıkartmak istesin?"

Plaja bakınca birden olduğum yerde kalakaldım. "Hmm,dur da bir düşüneyim."

İşte tam karşımızdaydı. Siyah deri ceketi üzerinde, güneş gözlüklerini takmış, omzunda alüminyumdan yapılmış bir beyzbol sopasıyla orada duruyordu. Motosikleti de çalışır vaziyette, kumlara farlarından kırmızı bir ışık yansıtıyordu.

"Hey, evlat," dedi Ares. Beni gördüğüne gerçekten memnun olmuş gibiydi. "Senin ölmüş olman gerekiyordu."

"Beni kandırdın," dedim. "Miğferi ve ilk şimşeği sen çaldın."

Ares pis pis sırıttı. "Dur bakalım, onları bizzat ben çalmadım. Birbirlerinin güç sembollerini çalan tanrılar... Bu kesinlikle olmayacak bir şey. Ama bu dünyadaki emirlere uyacak tek kahraman sen değilsin."

"Peki kimi kullandın? Clarisse'yi mi? Kış gündönümünde o da oradaydı."

Bu fikir onu bayağı hoşuna gitti. "Kim olduğu önemli değil. Önemli olan evlat, savaşı geciktirmen. Senin Yeraltı Dünyası'nda ölmen gerekiyor. Ancak o zaman şu Yaşlı Yosun Kafa, seni öldürdüğü için Hades'e kızacak. Leş Nefesli, Zeus'un ilk şimşeğini ele geçirecek, böylece Zeus da ona kızacak. Bu arada Hades hâlâ bunu arıyor..."

Cebinden, aynı soyguncuların giydiği gibi bir kasket çıkardı ve bunu motosikletinin tutacaklarının arasına koydu. Kasket, anında gösterişli, bronz bir savaş miğferine dönüştü.

"Karanlık Miğferi!" dedi Kıvırcık hayranlıkla.

"Evet," dedi Ares. "Nerede kalmıştım? Ha evet, Hades, hem Zeus'a hem de Poseidon'a kızacak çünkü bunu kimin aldığını bilmiyor. Çok yakında üçlü bir savaşa girmiş olacağız."

"Ama onlar senin ailen!" diye itiraz etti Annabeth.

Ares omuzlarını silkti. "En iyi savaş çeşidi. Her zaman enkanlısıdır. Her zaman demişimdir, akrabalarını savaşırken görmek kadar muhteşem bir şey yoktur."

"Sırt çantasını bana Denver'da vermiştin," dedim. "İlk şimşek bunca zamandır çantadaydı demek."

"Hem evet hem hayır," dedi Ares. "Ölümlü beyinleriniz almayabilir böylesine karmaşık bir olayı ama sırt çantası aslında ilk şimşeğin kını, sadece şekli biraz değişik gözüküyor. Sendeki kılıç gibi, ilk şimşek de kınına bağlı, evlat. Kılıcın hep cebine geri dönüyor, değil mi?"

Ares'in bunu nereden bildiğini anlayamadım ama sanırım bir savaş tanrısının silahlar hakkında bilgili olması zaten onun işiydi.

"Her neyse," diye devam etti Ares. "Biraz hokus pokustan sonra, siz Yeraltı Dünyası'na varınca ilk şimşek kınına geri dönecekti... Ve tam isabet.

Yolda ölecek olsanız da bir şey fark etmeyecekti. Silah hâlâ bende olacaktı."

"Peki ilk şimşeği niye kendine saklamadın? Neden onu Hades'e yolladın?" dedim.

Ares'in çenesi seğirmeye başladı. Bir an için sanki kafasında birini dinliyormuş gibi durdu. "Niye öyle yaptım... Evet... Böyle bir ateş gücüyle..."

Sonra birkaç saniye boyunca transa geçti.

Annabeth'le ben endişeyle birbirimize baktık.

Ares bir anda düşüncelerden sıyrıldı ve "Çünkü sorunçıkarmak istemedim," dedi. "İlk şimşekle senin suçüstü yakalanman daha iyi olacaktı."

"Yalan söylüyorsun," dedim. "Şimşeği Yeralti'na yollamak senin fikrin değildi, değil mi?"

"Tabii ki benim fikrimdi!" Bu arada Ares'in güneş gözlüklerinden sanki alev alev yanmaya başlayacakmış gibi dumanlar çıkıyordu.

"Hırsızlığı sen planlamadın," diye bir tahminde bulundum. "Bir başkası o iki şeyi çalmak için bir kahraman yolladı. Sonra Zeus, hırsızı yakalaman için peşinden seni yollayınca, hırsızı yakaladın. Ama onu Zeus'a teslim etmedin. Bir şey seni bunu yapmaktan alıkoydu. Başka bir kahraman gelipde çalınan şeyleri teslim edene kadar bunları sen sakladın. Uçurumdaki şey sana hükmediyor."

"Ben savaş tanrısıyım! Kimseden emir almam! Ben rüya da görmem!"

"Rüyalardan bahseden olmadı," dedim tereddütle.

Ares iyice sinirlenmişti ama bunu örtbas etmeye çalışıyordu.

"Biz işimize bakalım evlat. Hâlâ hayattasın. Şimşeği Olimpos'a götürmene izin veremem. Onları ikna edebilirsin. Bu yüzden seni öldürmem

gerekiyor. Şahsi bir şey değil."

Sonra parmaklarını şaklattı. Ayaklarının dibindeki kum bir patlamayla yarılarak, vahşi bir boğaya dönüştü. Boğa, Melez Kampı'ndaki yedinci kulübenin kapısında asılı duran kafadan da büyük ve çirkindi. Hayvan kumu eşeliyor, jilet gibi keskin boynuzlarını aşağı indirmiş, pörtlek gözleriyle bana bakıyordu. Ares'ten gelecek bir emirle, her an saldırmaya hazır gibi gözüküyordu.

Sörf tahtasına doğru bir adım attım. "Benimle kendin savaş Ares," dedim.

Ares güldü ama gülüşünde bir tuhaflık sezdim... Rahatsız olmuş gibiydi. "Senin sadece tek bir yeteneğin var evlat. O da arkana bakmadan kaçmak. Kimera'dan bu sayede kurtuldun. Yeraltı Dünyası'ndan da kaçmayı başardın. İçinde kahramanlık yok."

"Korktun mu?"

"Ancak rüyalarında," dedi ama güneş gözlükleri, gözlerinin ateşinden erimeye başlamıştı. "Seninle kendim muhatap olamam. Kusura bakma evlat. Benim seviyemde değilsin."

Annabeth "Percy, koş!" diye bağırdı.

Dev boğa ileri doğru atıldı.

Ama benim canavarlardan kaçmaya niyetim yoktu. Hades'ten de, Ares'ten de, başka kimseden de kaçmayacaktım.

Boğa üstüme doğru gelirken, hemen kalemimin kapağını çıkardım ve yana kaydım. Dalgakıran ellerimde belirdi. Kılıcı yukarı doğru salladım. Boğanın sağ dişi kırılarak yere düştü. Dengesini kaybeden hayvan denize doğru koşmaya başladı.

"Dalga!" diye bağırdım.

Bir anda, hiç yoktan bir dalga çıkıverdi ortaya ve boğanın üstünü bir yorgan gibi kaplayarak oracıkta yuttu. Canavar son bir kez korkuyla

bağırdı. Sonra da denize gömüldü.

Ares'e döndüm, "Şimdi benimle savaşacak mısın?" diye sordum. "Yoksa başka bir hayvanın ardına mı saklanacaksın?"

Ares'in yüzü öfkeden morarmıştı. "Dikkat etsen iyi olur, evlat. Seni bir şeye dönüştürebilirim..."

"Bir hamam böceğine mi? Yoksa bir solucana mı? Tabii, tabii. Poponu ancak bu şekilde kamçılanmaktan kurtarabiliyorsun, değil mi?"

Ares'in güneş gözlüklerinin üzerinde alevler dans etmeye başladı. "Yazık sana evlat. Sen gerçekten de kaşınıyorsun."

"Eğer kaybedersem, beni istediğin şeye dönüştür. İlk şimşeği de al. Ama ben kazanacak olursam, hem miğfer hem de ilk şimşek benim olacak, senin de buralardan çekip gitmen gerekecek."

Ares dudaklarını büktü.

Omuzlarındaki beyzbol sopasını savurarak, "Şimdi ezilmeye ne dersin? Klasik yöntemle mi olsun, modernle mi?" dedi.

Ona kılıcımı gösterdim.

"Peki o zaman, ölü çocuk," dedi. "Klasik olsun." Beyzbol sopası, kocaman, ancak iki elle tutulabilen bir kılıca dönüştü. Kılıcın kabzası, ağzında bir yakut tutan kocaman bir kurukafaydı.

"Percy," dedi Annabeth. "Bunu yapma. O bir tanrı."

"Hayır, o bir korkak," dedim.

Annabeth yutkundu. "En azından şunu tak. Şans getirir."

Boynundan, beş senedir kampta topladığı boncukların ve babasının yüzüğünün asılı olduğu kolyesini çıkararak,benim boynuma taktı.

"Barış adına," dedi. "Athena ve Poseidon seninle olsun."

Yüzümün alev alev yandığını hissettiysem de zar zorgülümseyebildim. "Teşekkürler."

"Bunu da al," dedi Kıvırcık. Herhalde binlerce kilometredir cebinde sakladığı düzleşmiş teneke kutuyu uzattı. "Satirler senin arkanda."

"Kıvırcık... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Kıvırcık hafifçe omzuma vurdu. Teneke kutuyu arka cebime soktum.

"Vedalaşma işini bitirdin mi?" diye sordu Ares. Siyah deri toz bezi yerleri süpüre süpüre, gün batımında ateş gibi parlayan kılıcıyla üzerime doğru yürüdü. "Ben sonsuzluktan beri savaşıyorum, evlat. Gücümün bir sınırı yok ve ölümsüzüm. Ya sende neler var?"

Daha küçük bir ego, diye düşündüm ama bir şey demedim. Ayaklarımı sörf tahtasının üstünde tutarak geri geri gittim ve bileklerime kadar suya girdim. Çok uzun süre önce,Denver'daki restoranda Annabeth'in söylediklerini düşündüm. Ares'in gücü var. Ama tek sahip olduğu şey güç. Bazen gücün bile aklın karşısında boyun eğmesi gerekir.

Ares kılıcını kafama doğru salladı ama ben orada değildim.

Bedenim benim için gerekli olan şeyi düşünmüştü. Su beni havaya kaldırmış, kılıcımı savurarak zıpkın gibi Ares'in başının üzerinden uçmuştum. Ama Ares de en az benim kadar hızlıydı. Yana doğru dönerek, tam omurgasına isabet etmesi gereken kılıç darbesini kendi kılıcının kabzasıyla engellemişti.

Pis pis sırıttı. "Fena değil, hiç fena değil."

Tekrar kılıcını salladı; bu sefer karaya kaçmak zorunda kaldım. Yan yan gidip, suya girmem gerekiyordu ama Ares ne yapmaya çalıştığımı biliyordu. Üzerime öyle bir geldi ki, paramparça olmamak için elimden geleni yaptım. Sürekli olarak sörf tahtasından uzaklaşıyordum. Saldıracak bir boşluk da bulamıyordum. Ares'in kılıcı, Dalgakıran'dan çok daha büyüktü.

Kılıç derslerinden birisinde, 'Düşmanına yaklaş,' demişti Luke. Eğer daha kısa bir kılıç kullanıyorsan, düşmanına yaklaşman gerekir.

Kılıcımı sallayarak Ares'e yaklaştım ama Ares de zaten bunu bekliyordu. Kılıcımı elimden savurarak beni bir tekmeyle yere devirdi. Belki 8-10 metre havaya uçtum. Eğer kumun yumuşak yüzeyine düşmeseydim, herhalde belim kırılırdı.

Beni ikiye ayıracak korkusuyla, gözlerimi Ares'ten ayıramıyordum. Derken, gözlerimin ucuyla kıyıya yakın caddede kırmızı ışıkların yanıp söndüğünü gördüm. Araba kapıları çarpıyordu.

"İşte memur bey!" diye bağırdı biri. "Gördünüz mü?"

Boğuk sesli bir polis, "Şu televizyona çıkan çocuğa benziyor... Neler oluyor burada..." dedi şaşkınlıkla.

"Çocuğun silahı var," dedi başka bir polis. "Hemen destek isteyelim."

Ares'in kılıcı kuma isabet ederken, diğer tarafa yuvarlandım.

Kılıcımı alıp tam Ares'in suratının ortasına salladım ama kılıç tekrar düştü elimden.

Ares hangi hamleyi yapacağımı önceden biliyor gibiydi. Sörf tahtasına doğru geri geri giderek, Ares'in peşimdengelmesini sağladım.

"Haydi, itiraf et, evlat," dedi Ares. "Çaresizsin. Seninle sadece oynuyorum şu anda."

Bu arada benim de duyularım hassaslaşmıştı. O anda Annabeth'in niçin DEHB'nin savaşta hayat kurtardığını söylediğini anlamıştım. Tamamıyla uyanıktım, her detayı fark edebiliyordum.

Ares'in gerildiğini görebiliyordum. Artık onun da ne tarafa doğru hamle yapacağını kestirebiliyordum. Hatta benden on metre ötede sol yanımda duran Annabeth ve Kıvırcık'ın da farkındaydım. O sırada, ikinci bir polis arabası sirenlerini çala çala geldi. Deprem yüzünden evlerinden dışarı fırlamış olan insanlar da bir kalabalık oluşturmaya başladı. Kalabalığın

arasında, satir gibi yürüyen birkaç kişi olduğunu gördüm. Sanırım onlar da savaşı izlemek için Hades'ten yeryüzüne gelmiş parıldayan ruhlardı. Bir yerlerden de derimsi kanat sesleri geliyordu.

Siren sesleri gitgide arttı.

Suya doğru biraz daha ilerledim ama Ares gerçekten çok hızlıydı. Kılıcının ucu üzerimdeki giysinin kolunu delipkolumu sıyırdı.

Bir polis megafonla "Silahları bırakın! Onları yere koyun. Hemen!" diye bağırdı.

Silah mı?

Dönüp Ares'in eline bakınca, kılıcının kah bir tabanca, kah iki elle tutulan bir kılıç gibi gözüktüğünü gördüm. Bizi izleyen insanların benim elimde ne gördüklerini bilmiyordum ama hoş gözükmediğimi tahmin edebiliyordum.

Ares izleyenlere dönüp bakınca biraz nefes alabildim. Kıyıda beş tane polis arabası ve bunların arkasında yere çömelmiş polisler vardı. Silahlarını bize doğru doğrultmuşlardı.

"Bu özel bir mesele!" diye haykırdı Ares. "Gidin buradan!"

Elini şöyle bir sallayınca, polis arabalarının üzerini kırmızı bir ateş duvarı sardı. Arabalar patlamadan önce, polislerin ancak kaçacak vakti oldu. Arkada duran kalabalık çığlık çığlığa dağıldı.

Ares kahkahalar atarak gürledi. "Şimdi, küçük kahraman. Seni de kızartalım."

Kılıcını salladı. Bu sefer Ares'in kılıcını elinden düşürmeyi başardım. Yanına yaklaşıp kılıcımı salladım ama Ares yine kaçtı. Arük dalgalar sırtıma vurmaya başlamıştı. Ares de kalçalarına kadar suya girmiş, beni izliyordu.

Akıntıyla beraber, denizin ritmini hissetmeye başladım; dalgalar büyüyordu. O anda aklıma bir fikir geldi. Küçük dalgalar, diye düşündüm.

Hemen arkamdaki dalgalar çekildi. Akıntıyı kontrol edebiliyordum ama bu arada bir tıpanın ardındaki basınç gibi gerilim de artıyordu.

Ares kendinden emin bir biçimde sırıtarak öne çıktı. Artık savaşacak halim kalmamış gibi, kılıcımı aşağı indirdim.*Bekle,* dedim denize. Basınç neredeyse ayaklarımı yerden kesmek üzereydi. Ares kılıcını havaya kaldırdı. Tam o anda dalgaları serbest bıraktım ve bir dalganın yardımıyla, hızla Ares'in kafasının üzerinden geçtim.

İki metrelik bir dalga Ares'in suratının tam ortasında patladı; Ares küfrediyor, bir yandan da yuttuğu yosunları ağzından çıkarmaya çalışıyordu. Bir hamlede yanına gidip tekrar önceden yaptığım gibi kılıcımı savurdum. Ares tam zamanında kılıcını kaldırdı ama bu sefer dengesini kaybetti. Başka bir yöne atılarak yerimi değiştirdim ve Dalgakıran'ı suyun altından tanrının topuğuna sapladım.

Hades'in yarattığı deprem, Ares'ten çıkan kükreme sesinin yanında devede kulak kalıyordu. Deniz geri çekilerek, Ares'in ayaklarının altında yirmi beş metrelik, ıslak bir kum tabakası bıraktı.

Savaş tanrısının topuğundan, tanrıların kanı olan İkor akmaya başladı. Ares'in suratındaki ifade nefretle bile ölçülemeyecek kadar kötüydü. Suratından acı, şok ve yaralandığını reddetme ifadeleri okunuyordu.

Topallaya topallaya yanıma gelirken bir yandan da Yunanca küfürler savuruyordu.

Bir şey onu durdurdu.

Sanki bir bulut güneşin önüne geçmiş gibiydi ama daha da kötüydü. Işık bir an söndü. Sesler ve renkler kayboldu. Soğuk, ağır bir basınç plajın üzerinden geçerek, zamanı yavaşlattı; ısı dondurucu bir soğuğa dönüştü. Sanki hayatın bir anlamı kalmamıştı, savaşmak bile nafile gibiydi.

Sonra karanlık geçti.

Ares donmuş kalmıştı.

Arkamızdaki polis arabaları yanıyordu. Kalabalık dağılmıştı. Annabeth'le Kıvırcık şok içerisinde plajda durmuş,

Ares'in ayaklarının dibindeki su seline ve kumların, parıldayan altın ikorunu içişini seyrediyorlardı.

Ares kılıcını indirdi.

"Bir düşman kazandın, yarı tanrıcık," dedi. "Artık kaderini kendin çizmiş oldun. Bundan böyle, savaşta her kılıcını kaldırdığında, her başarılı olmayı umduğunda, lanetimi hissedeceksin. Sakın benden, Perseus Jackson, sakın benden."

Sonra vücudu parlamaya başladı.

"Percy!" diye bağırdı Annabeth. "Sakın izleme!."

Ares, gerçek ölümsüz şekline dönerken arkamı döndüm.

Bakacak olsaydım küle dönüşeceğimi biliyordum. Işık söndü.

Tekrar arkamı döndüm. Ares gitmişti. Dalgalar geri çekilince, Hades'in bronz karanlık miğferinin orada durduğunu gördüm. Hemen miğferi alıp arkadaşlarımın yanına gittim.

Yürürken, yine derimsi kanat sesleri duydum. Dantel şapkalı ve ateş kanatlı üç iğrenç büyükanne gökyüzünden süzülüp tam önüme kondular.

Daha önceden, Bayan Dodds olan ortadaki Furia öne çıktı. Dişlerini gösteriyordu ama ilk kez onu o kadar da korkunç bulmadım. Daha çok hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sanki beni yemeyi planlamış ama sonra hazımsızlık yaparım diye vazgeçmiş gibiydi.

"Her şeyi gördük," diye tısladı. "Demek... Gerçekten hırsız sen değildin?"

Miğferi ona doğru fırlattığımda şaşırdı.

"Bunu tanrı Hades'e ver," dedim. "Ona gerçeği anlat. Savaş başlatmamasını söyle." Furia bir an için tereddüt etti ama sonra çatallı dilini, yeşil, derimsi dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Çok yaşa, Percy Jackson. Gerçek bir kahraman ol.Eğer kahraman olmazsan ve benim elime düşersen..."

Eline düştüğüm düşüncesi onu zevklendirince şöyle biröttü. Sonra kız kardeşleriyle birlikte yarasa kanatlarının üzerinde kalkıp dumanla kaplanmış gökyüzüne kanat çırptılar ve gözden kayboldular.

Beni hayretle seyreden Annabeth'le Kıvırcık'ın yanına gittim.

"Percy..." dedi Kıvırcık. "Bu gerçekten çok..."

"Korkutucuydu," dedi Annabeth.

"Harikaydı!" diye düzeltti Kıvırcık.

Korkmamıştım. Harika olduğunu da düşünmüyordum. Yorgun, bitap ve tamamıyla tükenmiş durumdaydım.

"Siz de hissettiniz mi... Artık her neyse?" diye sordum.

Her ikisi de endişeyle evet manasında kafalarını salladılar.

"Sanırım yukarıdaki Furialardı," dedi Kıvırcık.

Ama ben pek de emin değildim. Bir şey Ares'in beniöldürmesini engellemişti ve bunu yapabilen her neyse, Furialardan çok daha güçlü bir şeydi.

Annabeth'e baktım ve o anda aynı şeyi düşündük. Artık uçurumdaki sesin, Tartarus'un girişinde konuşanın kim olduğu biliyordum.

Kıvırcık'tan sırt çantamı geri aldım ve içine baktım. İlk şimşek hâlâ oradaydı. Bu minicik şey neredeyse Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatacaktı.

"New York'a geri dönmeliyiz," dedim. "Hem de bu gece."

"Bu imkansız," dedi Annabeth. "Tabii şey yapmazsak..."

"Uçmazsak," dedim.

Annabeth bana baktı. "Nasıl uçmak yani? Uçağa binmekten mi bahsediyorsun? Hatırlarsan, Zeus seni havadaçarpabilir diye bunu asla yapmaman söylenmişti ve bir nükleer bombadan daha güçlü bir silah var yanında."

"Evet," dedim. "Aynen öyle. Haydi, gidelim."

21. Hesabı Kapatıyorum

İnsanların bazen kafalarında bir şeyler kurup sonra bunları gerçekmiş gibi yaşamaları ne kadar tuhaf. Uzun zaman önce, Kheiron böyle demişti bana. Her zaman olduğu gibi, söylediklerinin doğruluğunu çok sonra anladım.

Los Angeles'taki haberlere göre, Santa Monica plajında meydana gelen patlamadan polis arabalarına ateş açan çılgın bir rehineci sorumlu tutulmuştu. Adam depremde zarar gören bir gaz borusuna ateş açınca patlama olmuştu.

Bu çılgın rehineci, nam-ı diğer Ares, beni ve iki çocuğu daha New York'ta rehin alıp on gün boyunca bütün ülkeyi dolaşarak terör estiren adamdı.

Zavallı küçük Percy Jackson artık uluslararası bir suçlu değildi. New Jersey'deki otobüste, rehineciden kaçmak için bir karmaşa yaratmıştı. Sonradan, görgü tanıkları da deriler giymiş adamı otobüste gördüklerine yemin etmişlerdi (Hatta 'Niçin daha önce hatırlamadık ki onu?' diye hayıflanmışlardı). Çılgın adam, St. Louis Kemeri'ndeki patlamadan da sorumlu tutuluyordu. Ne de olsa, böylesine büyük bir patlamadan bir çocuk sorumlu tutulamazdı. Denver'daki bir restoranda çalışan bir garson kız da, dışarıda adamın çocukları tehdit etüğini görmüş, bir arkadaşına olay anının fotoğrafını çektirip hemen polise haber vermişti. Nihayet cesur Percy Jackson, ki bu ben oluyordum, Los Angeles'tayken kendisini rehin alan adamdan bir silah çalıp plajda onunla çarpışmıştı. Polis olay yerine tam zamanında varmıştı. Ama bu olağanüstü patlamada beş polis arabası imha olmuş, rehineci de kaçmıştı. Mucize eseri ölen olmamıştı. Percy Jackson ve iki arkadaşı polis koruması altına alınmıştı.

Gazeteciler işte bu şekilde bize tüm olayı anlattılar. Biz de kafalarımızı sallayarak, biraz ağlayıp sızlayarak onları dinledik. Bu arada yorgun

olduğumuzdan şikayet ediyorduk ki, bu hiç de zor değildi. Kameraların önünde kurban rolü oynuyorduk.

Gözyaşlarımı güçlükle zapt ederek "Tek istediğim sevgili üvey babamı tekrar görebilmek. Onu her televizyonda gördüğümde, bana yoldan çıkmış, asi çocuk diyordu ya... Yine de... Bir şekilde... Kurtulacağımızı biliyordum. Şimdi bu güzel şehirde yaşayan herkese dükkanından hediyeler vereceğini biliyorum. İşte telefon numarası," diye anlatıyordum. Polisler ve gazeteciler o kadar duygulanmışlardı ki, New York'a gidebilmemiz için etrafta bir şapka dolaştırarak biletler için yeterli parayı topladılar.

Uçakla gitmekten başka çaremizin olmadığını biliyordum. Zeus'un bu durumda biraz insafa gelip beni görmezden geleceğini umuyordum. Ama yine de kendimi uçağa binmek için zorlamak güçtü.

Uçağın kalkışı bir felaketti. Her türbülansa girdiğimizdebunun bir Yunan canavarından daha korkutucu olduğunu düşünüyordum. La Guardia Havaalam'na inene kadar, koltuğun koluna sıkı sıkıya yapışmıştım. Havaalanında yerel gazeteciler bizi bekliyordu ama Annabeth sayesinde onları atlattık. Annabeth görünmez kasketini takıp "Donmuş yoğurtreyonunun oradalar! Haydi oraya gidelim!" diye bağırarak insanları başka bir yöne yolladı, sonra da bizimle valizlerimizi teslim alacağımız yerde buluştu.

Taksi durağında vedalaştık. Annabeth ve Kıvırcık'a, Melez Kampı'na gidip, Kheiron'a olan biteni anlatmalarını söyledim. Önce olmaz deyip itiraz ettiler ama görevin bu son kısmını tek başıma yapmam gerektiğini biliyordum. Eğer bir aksilik olursa, tanrılar bana inanmazsa... Annabeth'le Kıvırcık'ın hayatta kalıp Kheiron'a gerçeği anlatmalarını istiyordum.

Böylece bir taksiye atlayıp Manhattan'a doğru yola koyuldum.

Yarım saat sonra, Empire State Binası'nın kapısından içeri giriyordum.

Paçavraya dönmüş giysilerimle, yara bere içerisindeki yüzümle herhalde bir sokak çocuğuna benziyordum. En az yirmi dört saattir uyumamıştım.

Resepsiyondaki görevliye gidip "Altı yüzüncü kat?" dedim.

Adam, kapağında bir büyücünün resminin olduğu kocaman bir kitap okuyordu. Fantezi romanlarıyla pek aram yoktu ama kitap iyi olmalıydı çünkü adamın dikkatini çekene kadar bir hayli süre geçti. "Böyle bir kat yok bu binada evlat," dedi.

"Zeus'la görüşmem lazım."

Adam boş boş gülümsedi. "Pardon?"

"Beni duydun."

Tam bu adamın sıradan bir ölümlü olduğunu ve bana deli gömleği giydirmeden kaçmamın iyi olacağını düşünmeye başlamıştım ki, adam "Randevun yoksa, onunlagörüşemezsin ufaklık. Tanrı Zeus kendisine önceden haber verilmeden kimseyle görüşmez," dedi.

"Sanırım bu istisnai bir durum," diyerek çantamın fermuarını açıp içindekini gösterdim.

Adam çantanın içindeki metal silindire baktı, birkaç saniye ne olduğunu anlayamadı. Sonra suratı bembeyaz oldu. "Ama bu... "

"Evet, öyle," dedim. "Bunu çantadan çıkarıp..."

"Hayır! Hayır!" diye bağırdı. Koltuğundan fırlayıp bulduğu anahtar kartını uzattı. "Bunu güvenlik bölmesine sok. Asansörde başka kimsenin olmamasına dikkat et."

Dediği gibi yaptım. Asansörün kapıları kapanır kapanmaz, panelin üzerinde, 600 rakamını gösteren yeni bir ışık yandı.

Işığa bakıp beklemeye başladım.

Bu arada asansör müziği çalıyordu. "Yağmur damlaları başıma düşüyor..."

Nihayet, ding. Kapılar açıldı. Dışarı çıktığımda neredeyse kalbim duracaktı.

Boşlukta asılı duran, dar bir taş geçidin üzerindeydim. Manhattan'a bir uçak yüksekliğinden bakıyordum. Önümde uzanan beyaz mermer merdivenler gökyüzündeki bir bulutun içine doğru devam ediyordu. Gözlerimle merdivenlerin nerede sona erdiğini takip ettim ama gördüğüm şeyi aklım almıyordu.

Tekrar bak, diyordu beynim.

Bakıyoruz, diye ısrar ediyordu gözlerim. Gerçekten oradaydı.

Bulutların üzerinden, tepesi karlarla kaplı bir dağ gözüküyordu. Dağın yamacına asılı duran sürüyle şato vardı. Burası bir şato şehriydi; hepsinde de beyaz sütunlu avlular, altın yaldızlı teraslar ve üzerinde binlerce ateşin yandığı bronz meşaleler vardı. Ta tepeye kadar dimdik uzanan yollar vardı. En tepedeyse, beyaz karlara görüntüsü yansıyan en büyük şato vardı. Titizlikle hazırlanmış bahçeler zeytin ağaçları ve güllerle doluydu. Uzaktan, renkli çadırlarla dolu bir açık hava pazarı, dağın bir yamacına inşa edilmiş taş bir amfitiyatro, diğer yanındaysa bir hipodrom ve stadyum gözüküyordu. Bu eski bir Yunan şehriydi ama hiç de eski gözükmüyordu. Şehir, yepyeni, tertemiz ve rengarenkti. Atina'nın yirmi beş bin sene önceki hali gibi duruyordu.

Burası gerçek olamaz, diye düşündüm. Yani, New York şehrinin üzerinde milyarlarca ton ağırlığındaki bir yıldız kümesi gibi salınan yer, gerçek olamazdı. Böylesine bir yer nasıl olur da milyonlarca insanın gözleri önünde Empire State Binası'nın tepesinde olabilirdi?

Ama işte oradaydı, ben de tam karşısında duruyordum.

Olimpos'tan geçişim görülmeye değerdi. Bahçelerindenbana zeytin fırlatan ağaç perilerinin yanından geçtim. Pazardaki seyyar satıcılar bana sopaya geçirilmiş ambrosia ve yeni bir kalkan satmaya çalıştılar; bu kalkan, Hephaistos televizyonunda görülen Altın Kalkan'ın bir kopyasıydı. Dokuz ilham perisinin konserini dinlemek için parkta bir kalabalık toplanmıştı. Satirler, periler ve büyük bir ihtimalle genç kuşak tanrı ve tanrıça olabilecek

hoş görünümlü gençler vardı kalabalığın arasında. Hiç kimse yakında patlayabilecek olan bir savaş yüzünden endişeli gözükmüyordu.İşin aslı, herkeste tam bir bayram havası vardı. Birkaçı dönüp bana baktı ve kendi aralarında fısıldaştılar.

Ana yoldan, tepedeki büyük şatoya doğru yokuş yukarı tırmanmaya başladım. Burası, Yeraltı Dünyası'nın zıt bir kopyasıydı. Orada her şey siyah renkli ve bronzdandı.Buradaysa, her şey beyazdı ve gümüş renginde parıldıyordu.

Hades'in kendi şatosunu buraya benzetmeye çalıştığını fark ettim. Olimpos'a ancak kış gündönümünde gelmesine izin veriliyordu, o yüzden kendi Olimpos'unu Yeraltı'nda inşa etmişti. Onunla takışmama rağmen, yine de haline üzülüyordum. Buradan atılmış olması gerçekten çok yazıktı. Kim olsa kendini kötü hissederdi.

Merdivenler merkezi bir bahçeye çıkıyordu. Orayı geçince de bir taht odası vardı.

Aslında oda pek de doğru kelime değildi. Oranın yanında, Grand Central İstasyonu kiler gibi kalırdı. Kocaman sütunlar, hareket halindeki yıldızları gösteren kavisli bir tavana kadar uzanıyordu.

Hades gibi iri yarı yaratıklar için hazırlanmış olan on iki tane taht, aynı Melez Kampı'ndaki kulübeler gibi ters bir U şeklinde dizilmişlerdi. Ortadaki ocak çukurunda muazzam bir ateş yandı. Tahtların ikisi hariç hepsi boştu. Sağ baştaki tahtta ve hemen onun solundaki tahtta iki tanrı oturuyordu. Kendileriyle konuşmamı bekleyen tanrıların kim olduğunun bana söylenmesi gerekmiyordu. Dizlerim titreye titreye yanlarına gittim.

Tanrılar aynı Hades gibi, dev insanlara benziyorlardı ama sanki vücudum yanmaya başlayacakmış gibi bir hisse kapılmadan onlara bakamıyordum. Tanrıların Tanrısı Zeus, koyu mavi çizgili bir takım elbise giymişti. Sert platinyumdan yapılmış gösterişsiz tahtında oturuyordu. Bir fırtına bulutu gibi gözüken grili siyahlı sakalı yeni tıraş edilmişti. Yüzü gururlu, yakışıklı ve ciddi, gözleriyse yağmur grisiydi. Yanına yaklaştıkça hava elektrikleniyor ve ozon kokusu geliyordu.

Yan tahtta oturan tanrı, Zeus'un erkek kardeşiydi kuşkusuz ama çok daha farklı giyinmişti. Bana Key West'ten tanıdığım bir plaj serserisini hatırlatıyordu. Ayağında deri sandaletler, üzerinde haki renkli bir şort ve hindistancevizi ve papağan desenli bir Tommy Bahama gömleği vardı. Teni güneşten koyulaşmıştı, elleri yaşlı bir balıkçınınkiler gibi yara bere doluydu. Saçları da benimkiler gibi siyahtı. Yüzünde, bana hep asi damgası vurulmasına sebep olan o suratsız ifade vardı. Ama benimkiler gibi deniz yeşili olan gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar bana onun gülmeye de alışık olduğunu gösteriyordu.

Tahtı, açık sularda avlanan bir balıkçının sandalyesiydi. Basit, siyah bir deri oturma yeri ve olta koymaya yarayan bir bölmesi vardı. Ama bölmede olta yerine, uçlarından yeşil bir ışık saçan bronz bir üçlü yaba vardı.

Tanrılar ne konuşuyor ne de hareket ediyorlardı ama sanki daha yeni kavga etmişler gibi odadaki gerilim hissediliyordu.

Balıkçının tahtına yaklaşıp önünde diz çöktüm. "Baba," dedim. Başımı kaldırıp ona bakamadım. Kalbim deli gibi atıyordu. Her iki tanrıdan da fışkıran enerjiyi hissedebiliyordum. Eğer yanlış bir şey söyleyecek olsam, beni tuzla buz ederlerdi.

Soldaki tahtta oturan Zeus, "Önce bu evin efendisiyle konuşman gerekmez mi evlat?" diye sordu.

Başımı kaldırmaya cesaret edemeden bekledim.

"Sakin ol kardeşim," dedi Poseidon sonunda. Sesi, bebekliğimden kalma en eski anıları canlandırdı gözümde. Alnımın üzerinde duran bir tanrının elinin verdiği hissi hatırladım. "Çocuk babasıyla muhatap oluyor. Doğru olan da bu."

"Sen onu kabul ediyorsun yani, öyle mi?" diye sordu Zeus gaddar bir ses tonuyla. "En kutsal yeminimizi bozarak peydahladığın bu çocuğu kabul ediyor musun?"

"Hatamı kabul ettim," dedi Poseidon. "Şimdi çocuğun söyleyeceklerini dinlemek istiyorum."

Hata mı?

Boğazımda bir şeyler düğümlendi. Ben bu muydum yani? Bir hata. Bir tanrının hatası mıydım?

"Zaten onu bir kez kurtardım," diye homurdandı Zeus. "Bölgemde uçacak cüreti gösterdi... Peh! Bu küstahlığından dolayı onu havada çarpmalıydım."

"Şimşeğini kaybetme riskini göze alacaktın, öyle mi?" dedi Poseidon sakin sakin. "Bence onu bir dinleyelim."

Zeus biraz daha homurdandı. "Dinlerim," dedi. "Sonra da onu Olimpos'tan atıp atmamaya karar veririm."

"Perseus, bana bak," dedi Poseidon.

Kafamı kaldırıp baktım ama suratında tam olarak ne gördüğümden emin olamadım. Yüzünde ne sevgi ne de beni kabullendiğine dair en ufak bir iz vardı. Bana cesaret verecek herhangi bir şey de yoktu. Sanki okyanusa bakıyordum. Okyanusa baktığınızda bazı günler nasıl bir ruh hali içerisinde olduğunu anlayabilirdiniz; diğer günlerdeyse gizemli, anlaşılmaz olurdu.

Poseidon'un benim hakkımda ne düşüneceğine dair hiçbir fikri olmadığı izlenimine kapıldım. Oğlum olmamdan dolayı mutlu muydu değil miydi, kendisi de bilmiyordu. Tuhaf bir şekilde, Poseidon'un mesafeli olması beni rahatlatmıştı. Benden özür dileyecek olsa, beni sevdiğini söylese, hatta gülümsese bile, içinden gelmediğini düşünecektim. Benimle vakit geçirmediği için sudan mazeretler uyduran bir insan baba gibi olacaktı. İşte buna alışabilirdim. Ne de olsa, ben de ona karşı ne hissettiğimden emin değildim.

"Tanrı Zeus'la konuş evlat," dedi Poseidon. "Başından geçenleri anlat."

Böylece, başımdan geçenleri bir bir Zeus'a anlattım. Sonra Gök Tanrısı'nın huzurunda parıldamaya başlayan metal silindiri çantadan çıkarıp Zeus'un ayaklarının dibine bıraktım.

Bunu, bir tek şöminenin ateşinden gelen çıtırtıların bozduğu uzun bir sessizlik izledi.

Zeus avucunu açar açmaz ilk şimşek içine uçtu. Avucunu kaparken, metalik silindirin uçları elektrikle doldu. Zeus, onu, saçlarımı ürperten, enerjiyle hırlayan bildiğimiz şimşek haline getirene kadar avucunun içinde tuttu.

"Sanırım çocuk doğruyu söylüyor," diye mırıldandı Zeus. "Ama nasıl olur da Ares böyle bir şey yapar?"

"Ares ukala ve fevri," dedi Poseidon. "Ailenin diğer fertlerine çekmiş."

"Tanrım?" dedim.

İkisi birden "Evet?" diye cevap verdiler.

"Ares bunları yaparken yalnız değildi. Birisi... Bir şey... Ona bu fikri verdi."

Sonra onlara rüyalarımı ve plajda hissettiğim şeyi anlattım. Ares'i beni öldürmekten alıkoyan, dünyayı durdurmaya yetecek güçteki o bir anlık ürkütücü histen bahsettim.

"Rüyalarımdaki ses, bana şimşeği Yeraltı Dünyası'na götürmemi söyledi. Ares de bu tip rüyalar gördüğünü ima etti bir ara. Bence o da benim gibi, savaş başlatmak için kullanılıyor."

"Yani Hades'i mi suçluyorsun?" diye sordu Zeus.

"Hayır," dedim. "Şunu söylemek istiyorum, Tanrı Zeus.Hades'in huzurunda bulundum. Plajda hissettiğim şey çok farklıydı. Uçuruma yaklaştığımda da aynı şeyi hissetmiştim. Orası Tartarus'un girişiydi, değil mi? Aşağıda güçlü ve kötü bir şey var... Tanrılardan bile yaşlı bir şey."

Poseidon ve Zeus birbirlerine baktılar. Eski Yunanca konuşarak ciddi ciddi bir şey tartıştılar. Sadece tek bir kelimeyi anlayabilmiştim. Baba.

Poseidon bir şeyler önerdi ama Zeus hiç oralı olmadı. Poseidon karşı çıktı. Zeus öfkeyle elini kaldırıp "Artık bundan bahsetmeyeceğiz," dedi. "İlk şimşeği Lemnos sularında bizzat temizlemem gerekiyor; metalinden insan kokusunu çıkarmak lazım."

Ayağa kalkıp bana baktı. Sert yüz ifadesi bir an için biraz yumuşadı. "Bana hizmet ettin, evlat. Çok az kahraman yaptıklarını yapabilirdi."

"Tabii yardım da aldım, efendim," dedim. "Kıvırcık Çalıdibi ve Annabeth Chase..."

"Sana müteşekkir olduğumu göstermek için hayatını bağışlayacağım. Sana güvenmiyorum Percy Jackson. Burada oluşunun Olimpos'un geleceği için çok hayırlı olacağını sanmıyorum. Ama ailemizde huzuru korumak adına, yaşamana müsaade edeceğim."

"Şey... Teşekkür ederim efendim."

"Sen sen ol, sakın tekrar uçmaya kalkışma. Geri döndüğümde de seni burada bulmayayım. Yoksa ilk şimşekten payına düşeni alırsın ki, bu da hissettiğin son şey olur."

Şato bir gök gürültüsüyle sarsıldı. Bir anda çakan bir şimşekle birlikte, Zeus gözden kayboldu.

Taht odasında babamla yalnız kalmıştım.

"Amcan böyle dramatik çıkışları hep sevmiştir," dedi içini çekerek. "Herhalde oyunculuk tanrısı olarak da gayet iyi iş çıkarırdı."

Rahatsızlık verici bir sessizlik çöktü odaya.

"Efendim, uçurumda ne vardı?"

"Tahmin edemedin mi?" diye sordu Poseidon.

"Kronos," dedim. "Titanların kralı."

Tartarus'tan uzakta, Olimpos'un taht odasında bile, Kronos ismi odayı kararttı; şöminenin ateşi bile artık o kadar ısıtmıyordu sırtımı.

Poseidon asasını sıktı. "Percy, Birinci Savaşta, Zeus, babamız Kronos'u binlerce parçaya ayırdı. Kronos da babası, Uranüs'e aynı şeyi yapmıştı. Zeus, Kronos'tan arta kalanları Tartarus'un en karanlık uçurumuna bıraktı. Titan ordusu dağılmış, Etna Dağı'ndaki kaleleri yok edilmiş ve müttefikleri dünyanın en uzak yerlerine sürülmüşlerdi. Ama Titanlar tıpkı biz tanrılar gibi ölümsüzdür. Kronos'tan arta kalanlar tuhaf bir biçimde hâlâ canlı; sonsuza kadar acı hissedecek olsa da hâlâ şuurlu ve güç peşinde."

"Artık iyileşmeye başladı," dedim. "Geri dönmek üzere."

Poseidon hayır manasında kafasını salladı. "Zamanzaman, geçen bunca süre içerisinde, Kronos kıpırdanmıştır. İnsanların kabuslarına girip onlarda kötü hisler uyandırmıştır. Derinlerden yerinde duramayan canavarları çıkarmıştır. Ama uçurumda dirileceğini söylemek ayrı bir konu."

"Bence bunu yapmak istiyor baba" dedim. "Bana böyle dedi."

Poseidon uzunca bir süre konuşmadı.

"Tanrı Zeus bu konu hakkında konuşulmasını istemiyor. Kronos'la ilgili hiçbir şey konuşulmayacak. Sen görevinibitirdin evlat. Tek yapman gereken de bu."

"Ama..." dedim, sonra başka bir şey söylememeye karar verdim. Tartışmanın bir anlamı yoktu. Bu, benim tarafımda olan tek tanrının öfkelenmesine yol açabilirdi. "Nasıl istersen baba," dedim.

Poseidon'un dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "İtaatkar davranmak pek sana göre değil, değil mi?"

"Hayır, efendim."

"Sanırım bana çekmişsin. Deniz hükmedilmeyi sevmez." Ayağa kalkıp yabasını aldı. Sonra bir anda ışıltılar saçarak sıradan bir adamın boyuna

geldi. Artık tam karşımda duruyordu. "Gitmelisin evlat. Ama bilmeni isterim ki annen geri döndü."

Olduğum yerde kalakalmıştım. "Annem mi?"

"Eve döndüğünde annenin orada olduğunu göreceksin.Hades'e miğferini geri yollayınca o da anneni serbest bıraktı. Ölülerin Efendisi bile sözünü tutar."

Kalbim deli gibi atıyordu. İnanamıyordum. "Siz... Şey..." Benimle gelip onu görüp göremeyeceğini sormak istiyordum. Ama sonra bunun çok saçma bir fikir olduğunu fark ettim. Bir an Deniz Tanrısı yanımda, bir taksiye atlayıp onunla birlikte şehrin yukarı bölgesine gittiğimi düşündüm. Annemi bunca sene sonra görmek isteseydi, bunu herhalde daha önceden yapardı. Tabii, evde bir de Kokarca Gabe vardı.

Poseidon'un yüzü hüzünlendi. "Eve geri döndüğünde önemli bir karar vermen gerekiyor, Percy. Odanda seni bekleyen bir paket var."

"Bir paket mi?"

"Gördüğün zaman anlarsın. Kimse senin yerine seçeceğin yola karar veremez, Percy. Kararı sen vermelisin."

Ne dediğini tam olarak anlamadıysam da kafamı salladım.

"Annen onca kadın arasında bir kraliçeydi," dedi düşünceli düşünceli. "Onun gibi bir kadınla binlerce sene geçse de karşılaşamam. Bu hâlâ da geçerli... Dünyaya geldiğin için üzgünüm, evlat. Sana bir kahramanın kaderini bahşettim ve bir kahramanın kaderi asla iyi olmaz. Sadece trajik bir sonla noktalanır."

Üzgün gözükmemeye çalıştım. Babam karşımda durmuş, doğduğum için üzgün olduğunu söylüyordu. "Önemli değil baba."

"Belki şu anda önemli olmayabilir," dedi. "Şimdi değil. Ama bu benim için bağışlanamayacak bir hataydı."

"Ben gideyim o zaman," diyerek, beceriksizce önünde eğildim. "Sizi... Tekrar rahatsız etmeyeceğim."

Beş adım atmıştım ki bana seslendi. "Perseus." Geri döndüm.

Şimdi gözlerinde daha farklı bir ifade vardı, biraz gururlu, biraz ateşli bir ifade. "Gayet iyi bir iş çıkardın, Perseus. Beni yanlış anlama. Ne yaparsan yap, bana ait olduğunu bil. Sen Deniz Tanrısı'nın gerçek oğlusun."

Geri dönmek için tanrıların şehrinde yürürken tüm konuşmalar bıçak gibi kesildi. İlham perileri konserlerini yarıda kestiler. İnsanlar, satirler, su perileri, herkes dönüp bana baktı. Sanki bir kahramanmışım gibi, yüzlerinde saygı ve minnet ifadesi vardı.

On beş dakika sonra, hâlâ olayların etkisi altında, Manhattan sokaklarına geri dönmüştüm.

Annemin dairesine gitmek için bir taksiye atladım ve kapıyı çaldım. İşte nane ve meyan kökü kokuları arasında, güzel annem karşımda duruyordu. Beni görür görmezyüzündeki tüm yorgunluk ve endişe kayboldu. "Percy! Şükürler olsun. Canım bebeğim!"

Bana öyle bir sarıldı ki nefesim kesildi. Annem gözyaşları içinde, saçlarımı okşayarak ağlıyordu koridorda.

İtiraf edeyim, ben de neredeyse ağlayacaktım. Tir tir titriyordum; onu gördüğüme o kadar sevinmiştim ki.

Bana daha o sabah bir anda kendisini evde bulduğunu ve Kokarca Gabe'in şaşkınlıktan neredeyse kalp krizi geçirdiğini anlattı. Minotor olayından itibaren hiçbir şey hatırlamıyordu; Gabe ona benim aranan bir suçlu olduğumu, oradan oraya giderek milli anıtları havaya uçurduğumu anlatınca, annem şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş. Yeni haberleri dinlemediğinden, bütün gün endişe içerisinde kıvranmış durmuş. Gabe ona kayıp olduğu vakti telafi etmesi gerektiğini söyleyip çalışmaya zorlamış.

Öfkemi yutup, ona önce kendi hikayemi anlattım. Bütün o korkunç olayları annemi ürkütmeden anlatmaya çalışıyordum ama bu o kadar da

kolay değildi. Hikayenin tam Ares kısmına gelmiştim ki içeriden Gabe'in sesi geldi. "Hey, Sally! Daha yemek pişmedi mi?"

Annem gözlerini yumdu. "Seni burada gördüğüne hiç de memnun olmayacak, Percy. Bugün Gabe'in dükkanını, Los Angeles'tan binlerce insan aradı... Bedavaya bir şeyler isteyip durdular."

"Ya, sahi mi? O konuda..."

Annem zorlukla gülümsedi. "Onu daha fazla kızdırma, olur mu? Haydi, gel."

Ben gittiğimden beri, ev sanki Gabe Dünyası olmuştu. Yerlerde diz boyu çöpler vardı. Koltuk bira kutularıyla yeniden döşenmiş gibiydi. Lambalardan kirli çorap ve çamaşırlar sarkıyordu.

İçeride, Gabe ve üç ahmak arkadaşı poker oynuyorlardı.

Gabe beni görünce ağzındaki puroyu düşürdü. Suratı lavdan bile daha kırmızı olmuştu. "Seni küçük asi şey, ne yüzle buraya gelirsin? Polisin seni..."

Annem, "O bir kaçak falan değil," diye araya girdi. "Bu harika bir haber, değil mi Gabe?"

Gabe, bir ona bir bana bakıyordu. Eve döndüğüme sevinmemiş gibiydi.

"Zaten hayat sigortanı geri vermek zorunda kaldım, Sally," dedi. "Telefonu ver bana. Polisi arayacağım."

"Gabe, hayır!"

Gabe kaşlarını kaldırdı. "Sen şimdi 'hayır' mı dedin? Bu salak çocukla uğraşacağımı mı sanıyorsun? Hâlâ arabamı mahvettiği için dava açabilirim ona."

"Ama... "

Gabe elini tokat atacakmış gibi havaya kaldırınca, annem ürktü.

O anda annemle Gabe hakkında yeni bir şey fark ettim. Gabe daha önce de anneme vurmuştu. Ne zaman ve ne kadar süredir bu devam ediyordu bilmiyorum. Ama bunu yaptığına emindim. Belki de ben ortalıkta olmadığım süre boyunca, senelerdir devam ediyordu.

İçimde engelleyemediğim bir öfke yükseliyordu. Gabe'e doğru yürüdüm ve içgüdüsel bir hareketle cebimden kalemimi çıkardım.

Gabe güldü. "Ne var asi çocuk? Üzerime yazı mı yazacaksın? Hele bana bir dokun, sonsuza kadar hapse girersin, anladın mı?"

"Hey, Gabe," diye arkadaşı Eddie araya girdi. "O daha bir çocuk."

Gabe sinirle arkadaşına baktı ve iğrenç bir sesle onu taklit etti. "O daha bir çocuk."

Diğer arkadaşları geri zekalı gibi güldüler.

"Sana iyi davranacağım, asi çocuk," Gabe tütünden sararmış dişlerini göstererek güldü. "Eşyalarını toplayıp buradan toz olman için beş dakika veriyorum. Ondan sonra polisiarayacağım."

"Gabe!" diye yalvardı annem.

"O evden kaçmıştı. Bırak da öyle kalsın."

Dalgakıran'ın kapağını açmak için kıvranıyordum ama kılıcı kullansam bile, insanlara zarar vermiyordu. Ve Gabe, ne yazık ki, kenarından köşesinden insan tanımına uyuyordu.

Annem koluma yapıştı. "Lütfen, Percy. Haydi gel, odana gidelim."

Annemin beni oradan uzaklaştırmasına izin verdim ama ellerim hâlâ öfkeyle titriyordu.

Kullanılmış araba aküleri ve Barbara Walters'la yaptığı röportajı seyreden birinin gönderdiği kurumuş çiçekler dahil olmak üzere, odam Gabe'in ıvır zıvırlarıyla dolmuştu.

"Gabe sadece biraz kızgın," dedi annem. "Onunla sonra konuşurum. Eminim her şey yoluna girecek."

"Hayır anne, asla yoluna girmeyecek," dedim. "Gabe burada olduğu sürece bu olmayacak."

Annem endişeyle ellerini ovuşturdu. "Belki... Yazın benimle çalışman için seni yanıma alabilirim. Sonbaharda başka bir yatılı okul..."

"Anne."

Annem yere baktı. "Deniyorum, Percy. Gerçekten deniyorum. Sadece... Biraz zamana ihtiyacım var."

O anda yatağımın üzerinde bir paket belirdi. En azındadaha birkaç saniye önce orada olmadığına yemin edebilirdim.

Paket, bir basketbol topunu alacak büyüklükte, orası burası yırtılmış karton bir kutuydu. Üzerindeki adres kendi el yazımla yazılmıştı:

Tanrılar
Olimpos Dağı
600. Kat,
Empire State Binası
New York, NY

En içten dileklerimle,
PERCY JACKSON

Paketin üst kısmına, siyah keçeli kalemle, bir adamın elinden çıktığı belli olan bir yazıyla dairemizin adresi ve şu kelimeler yazılmıştı: GÖNDERENE İADE EDİNİZ.

Birden Poseidon'un bana Olimpos'ta söylediklerini hatırladım.

Bir paket. Bir karar.

Ne yaparsan yap, bana ait olduğunu bil. Sen, Deniz Tanrısı'nın gerçek oğlusun.

Dönüp anneme baktım. "Anne, Gabe'in gitmesini istiyor musun?"

"Percy, bu kadar basit değil. Ben..."

"Anne, lütfen söyle. O sersem seni dövüyor. Gitmesini istiyor musun, istemiyor musun?"

Annem bir an için tereddüt etti ama sonra belli belirsiz evet manasında kafasını salladı. "Evet, Percy. Gitmesini istiyorum. Uzun süredir bunu ona söyleyecek cesareti toplamaya çalışıyorum. Bunu sen benim için yapamazsın. Benim sorunlarımı sen çözemezsin."

Pakete baktım.

Annemin sorunlarını bal gibi de çözebilirdim. O paketi hemen açıp poker masasına fırlatmak ve içindekini dışarı çıkarmak istiyordum. Oturma odamızın tam ortasında, kendi heykeller bahçemizi kurabilirdik.

Bu tam da bir Yunan kahramanının hikayelerde yapacağı şeydi. Ve de Gabe'in hak ettiği şey.

Ama bir kahramanın hikayesi hep trajediyle sonlanır. Poseidon bana böyle demişti.

Yeraltı Dünyası'nı hatırladım. Gabe'in ruhunun sonsuza kadar Asphodel Tarlaları'nda süzüldüğünü veya Ceza Tarlaları'nda her türlü işkenceyi gördüğünü hayal ettim; mesela, fokur fokur kaynayan bir yağ kazanının içine oturmuş, opera dinleyerek sonsuza kadar poker oynayabilirdi. Oraya birini göndermeye hakkım var mıydı? Gabe'i bile?

Bir ay önce olsa, tereddüt etmezdim bile. Ama şimdi...

"Bunu yapabilirim," dedim anneme. "Kutunun içine birnkez bakması yeter, bir daha asla seni rahatsız edemez." Annem pakete baktı ve hemen neden bahsettiğimi anladı.

"Hayır, Percy," dedi. "Bunu yapamazsın."

"Poseidon senden bir kraliçe diye bahsetti," dedim. "Binlerce sene geçse bile senin gibi bir kadınla asla tanışamayacağını söyledi."

Annemin yanakları al al oldu. "Percy..."

"Bundan çok daha iyisini hak ediyorsun anne. Üniversiteye devam edip diplomanı almalısın. Bir roman yazabilir, belki iyi bir adamla tanışıp güzel bir evde yaşamaya başlarsın. Beni korumak için Gabe'le yaşamak zorunda değilsin. Bırak da kurtulayım ondan."

Annem yanağına akan bir damla göz yaşını sildi. "Tıpkıbaban gibi konuştun," dedi. "Bir keresinde benim için gelgiti bile durdurabileceğini söylemişti. Denizin dibinde bana bir saray yapacaktı. Elini şöyle bir salladı mı, bütün sorunları çözebileceğini düşünürdü."

"Bunun neresi yanlış peki?"

Rengarenk gözleri ruhumu okumaya çalışıyordu sanki. "Bence bunun cevabını biliyorsun, Percy. Bunu anlayabilecek kadar fazla benziyorsun bana. Eğer hayatımın bir anlamı olacaksa, bunu benim yaratmam gerekiyor. Bir tanrının veya oğlumun bana bakmasına izin veremem ki... Cesaretimi toplamalıyım. Görevin bana bunu hatırlattı."

Bir süre içeride hâlâ devam eden poker partisinden gelen sesleri, küfürleri ve İspanyol kanalını dinledik.

"Kutuyu sana bırakıyorum. Eğer seni tehdit edecek olursa..."

Annemin suratı bembeyazdı ama olur manasında kafasını salladı. "Nereye gideceksin, Percy?"

"Melez Kampı'na."

"Yaz için mi yoksa... Sonsuza dek mi?"

"Sanırım bu olayların nasıl gelişeceğine bağlı."

O anda gözlerimiz birleşti, birbirimizin ne demek istediğini anlamıştık. Yaz sonuna kadar neler olup bittiğine bakacaktık.

Annem alnımı öptü. "Bir kahraman olacaksın, Percy. Tüm zamanların en büyük kahramanı olacaksın."

Odama son bir kez dönüp baktım. İçimde burayı son kez görüyormuşum gibi bir his vardı. Sonra annemle birlikte sokak kapısına yürüdük.

"Gidiyor musun asi çocuk?" diye seslendi arkamdan Gabe. "Nihayet kurtuluyorum senden."

Ne yapacağım konusunda hâlâ tereddütlüydüm. Yani,Gabe'den öcümü almak için elimde mükemmel bir fırsat vardı. Annemi kurtarmadan çekip gidecek miydim?

"Hey, Sally!" diye bağırdı. "Köfteler ne oldu?"

Annemin gözleri öfkeyle doldu. Belki, dedim kendi kendime, belki de kurtulacak ondan. Annemi iyi ellere teslim ettiğimi fark edip rahatladım. Kendi ellerine teslim ediyordum onu.

"Yemek hemen geliyor, hayatım," dedi annem Gabe'e. "Köfteler sürprizli."

Sonra bana bakıp göz kırptı.

Kapı kapanırken gördüğüm son şey, annemin orada durmuş Gabe'e bakıyor olduğuydu. Sanki Gabe'in bir bahçe heykeli olarak nasıl gözükeceğini düşünüyordu.

22. Kehanet Gerçekleşiyor

Bizler, Luke'tan beri, Melez Kampı'na canlı dönen ilk kahramanlardık. Bu yüzden, herkes bize sanki bir yarışma programında ödül kazanmışız gibi davranıyordu. Kampın geleneklerine uygun bir biçimde, başımıza defne çelenkleri takarak, şerefimize verilen enfes ziyafete katıldık. Sonra, havai fişeklerin atıldığı bir tören alayının başını çekerek yokluğumuzda bizim için kulübelerimiz tarafından yapılan kefenleri yaktık.

Annabeth'in kefeni çok güzeldi. Kefen, üzerine baykuş resimleri işlenmiş gri renkli ipekli bir kumaştan yapılmıştı. Annabeth'e bunu kullanmaya fırsatı olmadığı için yazık olduğunu söyledim. Bana bir yumruk atıp sesimi kesmemi söyledi.

Poseidon'un oğlu olarak kulübemi başka kimseyle paylaşmak zorunda değildim, o yüzden kefenimi Ares'in kulübesi hazırlamaya gönüllü olmuştu. Eski püskü bir çarşaf parçasını alıp kenarlarına gözleri çarpı işareti olan gülenyüzler çizmişlerdi. Tam ortasına da kocaman harflerle EZİK yazmışlardı.

Bunu yakmak o kadar keyifliydi ki, anlatamam.

Apollon'un kulübesi şarkılar söyleyip bisküviler ikramediyordu. Bu arada etrafım, eski Hermes kulübesinden tanıdığım arkadaşlarımla sarılmıştı. Annabeth'in Atina'dan arkadaşları ve Kıvırcık'ın, Toynaklı İhtiyar Heyeti'nden aldığı araştırma ruhsatını hayranlıkla seyreden satir dostları vardı. Konsey, Kıvırcık'ın görevdeki başarısını "Hazımsızlık yaratacak kadar başarılı. Dana önceden karşılaşmadığımız türden bir başarı," diyerek tebrik etmişti.

Tek eğlenmeyenler, Clarisse ve kulübesiydi. Zehir zemberek bakışları, babalarını yendiğim için beni asla affetmeyeceklerini anlatıyordu.

Hiç de umurumda değildi.

Dionisos'un hoş geldin konuşması bile keyfimi kaçıramadı. "Evet, evet, küçük fare ölmedi. Şimdi ukala ukala gezinecek etrafta. Ne yapalım artık. Diğer haberlere gelince, bu cumartesi kano yarışları düzenlenmeyecek..."

Üç numaralı kulübeye girdiğimde artık kendimi o kadar da yalnız hissetmediğimi fark ettim. Gündüzleri arkadaşlarımla beraber eğitimimize devam ediyorduk. Geceleri de yatağımda uzanıp babamın denizde olduğunu bilerek dalgaların sesini dinliyordum. Belki hâlâ benden çok emin değildi, doğmamı da istememişti ama bunlara rağmen beni izlediğini biliyordum. Zaten şu ana kadar da onu utandıracak bir şey yapmamıştım, tam aksine benimle gurur duyuyordu.

Anneme gelince, artık yeni bir hayata başlayabilirdi. Kampa geri döndükten bir hafta sonra, annemden bir mektup geldi. Gabe'in gizemli bir şekilde çekip gittiğini, hatta sırra kadem bastığını yazmıştı. Polise haber vermiş, ancakannemin içinde Gabe'in asla bulunamayacağına dair eğlenceli bir his varmış.

Ha, bir de annem ilk heykelini satmış. Bu gerçek insan boyutlarında, Pokerci adını verdiği bir çalışmaymış. Heykeli, Soho'da bir sanat galerisi olan bir koleksiyoncu satın almış.

Annem heykelden o kadar çok para kazanmış ki, yeni bir daire almak için paranın bir kısmını depozito olarak vermiş ve New York Üniversitesi'nde eğitimine devam edebilmek için ilk dönemin harcını yatırmış. Soho'daki sanat galerisi, annemin çalışmasını "süper çirkin neorealite akımının" öncülüğünü yapan bir eser olarak tanımlamış ve ondan yeni çalışmalar bekliyormuş.

"Merak etme," diye yazmıştı annem. "Heykel işi buraya kadar. Bana bıraktığın kutudan kurtuldum. Benim için artık yeniden yazmaya dönme zamanı."

Mektubun altında bir de not vardı. "Şehirde çok iyi bir özel okul buldum. Yedinci sınıfı orada okumak istediğin takdirde, sana okulda yer ayırtmak için para yatırdım. Artık kendi evinde yaşayabilirsin. Ama bütün

sene Melez Kampı'nda kalmaya karar verirsen de bunu anlayışla karşılarım."

Notu özenle ikiye katlayıp yatağımın yanındaki masaya koydum. Her gece uyumadan önce, notu tekrar tekrar okudum ve anneme ne diyeceğime karar vermeye çalıştım.

4 Temmuz'da, tüm kamp dokuzuncu kulübenin önündeki havai fişek gösterisini seyretmek için plajda toplandı. Hepsi de Hephaistos'un çocukları olduğundan, sadece kırmızı, beyaz ve mavili patlamalarla yetinmediler. Açıklara bir yüzen ev demirleyip, bunu Patriot füzesi büyüklüğünde roketlerle doldurdular. Bu gösteriyi daha önceden de seyreden Annabeth'e göre, patlamalar o kadar birbiri ardına meydana gelecekti ki, izleyiciler sanki bir animasyon filmi seyrettikleri izlenimine kapılacaklardı. En son patlamada yüzlerce metre uzunluğunda Spartalı savaşçılar okyanusun üzerinde savaşacak ve sonra da milyonlarca renk saçarak patlayacaklardı.

Annabeth'le birlikte piknik sepetini taşırken, Kıvırcık veda etmek için yanımıza geldi. Her zamanki gibi, kot pantolon, tişört ve spor ayakkabılar giymişti ama bu son birkaç haftadır daha da büyümüş gözüküyordu, neredeyse bir lise öğrencisi görünümüne erişmişti. Keçi sakalı kalınlaşmıştı. Biraz kilo da almıştı. Boynuzları en az iki, üç santim uzamıştı, o yüzden insan gibi gözükebilmek için sürekli olarak rasta kasketi takıyordu.

"Gidiyorum," dedi. "Size şey demeye geldim... Bilirsiniz işte..."

Kıvırcık için mutlu olmaya çalıştım. Ne de olsa bir satirin Pan'ı aramak için izin alması her gün rastlanan bir olay değildi. Ama vedalaşmak zordu. Onu sadece bir senedir tanıdığım halde benim en eski arkadaşımdı.

Annabeth ona sarıldı. Takma ayakları da yanına almasını söyledi.

İlk olarak nereye gideceğini sordum.

"Bu bir sır," dedi utanarak. "Keşke benimle gelebilseniz çocuklar ama insanlar ve Pan..."

"Anlıyoruz," dedi Annabeth. "Yanında yolculuk için yeterince teneke kutu var mı?."

"Evet."

"Kavallarını da aldın mı?"

"Aman, Annabeth," diye homurdandı. "Yaşlı bir keçi nine gibi konuşuyorsun."

Ama Kıvırcık bu ilgiden hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Bastonunu eline alıp omzuna bir sırt çantası astı. Otoyollarda görebileceğiniz sıradan bir Amerikalı otostopçu gibi gözüküyordu. Yancy Akademisi'nde kabadayılardan koruduğum o küçük çocuk değildi artık.

"Peki o zaman," dedi. "Bana şans dileyin."

Annabeth'e tekrar sarıldı. Omuzlarıma vurdu ve kumsala doğru yürümeye başladı.

O anda gökyüzünde havai fişekler patlamaya başladı. Herkül, Nemea aslanını öldürüyor, Artemis bir boğayı kovalıyor, George Washington (o da Athena'nın oğluydu) daDelaware'i geçiyordu.

"Hey, Kıvırcık!" diye seslendim.

Tam ormanın girişinde durup bana baktı.

"Her nereye gidiyorsan, umarım lezzetli ençiladalar yapıyorlardır."

Kıvırcık sırıttı, sonra yoluna devam edip ağaçların ardında gözden kayboldu.

"Onu tekrar göreceğiz," dedi Annabeth.

Buna inanmayı istiyordum. Tam tamına iki bin yıldır tek bir araştırmacının bile geri gelmemesi... Sonra bunu düşünmemeye çalıştım. Kıvırcık geri dönen ilk satir olacaktı. Olmalıydı.

Temmuz ayı bitti.

Vaktimi bayrak yarışı için yeni stratejiler geliştirerek ve bayrağı Ares'e kaptırmamak için diğer kulübelerle dostluk kurarak geçiriyordum. Hayatımda ilk defa lavlarda kavrulmadan tırmanma duvarına tırmanabildim.

Zaman zaman Büyük Ev'in yanından geçiyor ve tavanarasının pencerelerine bakıp Kahin'in neler dediğini düşünüyordum. Kendimi, kehanetin artık gerçekleştiğine ikna etmeye çalışıyordum.

Batıya gideceksin, geri dönen tanrıyla yüzleşeceksin. Oraya gitmiş, bunu da yapmıştım. Tabii, beni kandırmayaçalışan tanrının Hades değil de Ares olduğu ortaya çıkmıştı ama olsun.

Çalınanı bulacaksın, selametle iade edeceksin.

Her şeyi tek tek kafamda kontrol ettim. Bir: Zeus'un şimşeğini geri götürdüm. İki: Karanlık Miğfer, Hades'in yağlı kafasına geri döndü.

Dost bildiğin ihanet edecek sana.

İşte bu satır beni hâlâ rahatsız ediyordu. Ares önce dost gibi davranmış, sonra bana ihanet etmişti. Herhalde Kahin bunu kastetmişti...

Ve en çok önemsediğini kurtaramayacaksın sonunda.

Annemi kurtaramamıştım çünkü onun kendi kendisinikurtarmasını sağlamıştım ve doğru olanın bu olduğunu biliyordum.

Peki neden hâlâ huzursuz hissediyordum?

Yaz döneminin son gecesi hızla geldi çattı.

Kampçılar son bir kere birlikte akşam yemeği yiyeceklerdi. Yemeğimizin bir kısmını tanrılar için yaktık. Kıdemli danışmanlar kamp ateşinin etrafında yaz sonu boncuklarını dağıttılar.

Ben de kendi kolyemi aldım ama kampta geçirdiğim ilk yaz boncuğunu kolyenin üzerinde görünce, ateşin ışıklarının yüzümün kızarmasını engellediğine memnun oldum. Boncuk simsiyahtı, tam ortasındaysa deniz yeşili bir üçlü yaba vardı.

"Seçim oy birliğiyle yapıldı," dedi Luke. "Bu boncuk Deniz Tanrısı'nın kamptaki ilk oğlu olman şerefiyle ve Yeraltı Dünyası'na savaşı durdurmak için çıktığın görev için verilmiştir!"

Bütün kamp ayağa kalkıp alkışlamaya başladı. Hatta, Ares'in kulübesi bile ayağa kalkmak zorunda kaldı. Athena'nın kulübesi, alkışlardan payını alabilmesi için Annabeth'i öne doğru iteledi.

O anda mutlu muydum, hüzünlü mü bilemiyordum. Nihayet kendime bir aile bulmuştum; bu insanlar beni seviyor ve güzel bir şey yaptığımı düşünüyorlardı. Ne yazık ki birçoğu sabahın erken saatlerinde kamptan ayrılacaklardı.

Ertesi sabah, masamda bir form buldum.

Bunu Dionisos'un doldurduğunu biliyordum çünkü ısrarla ismimi yanlış yazıyordu.

Sevgili Peter Johnson,

Eğer bütün sene boyunca Melez Kampı'nda kalmayı düşünüyorsanız bugün öğleye kadar Büyük Ev'e haber vermeniz gerekmektedir. Eğer kararınızı bildirmezseniz, kulübenizi boşalttığınız veya korkunç bir biçimde öldüğünüz sonucuna varılacaktır. Temizlikçi harpyalar günbatımında işe koyulacaklardır. Kampta izinsiz kalan kampçıları yemek için kendilerine izin verilmiştir. Tüm şahsi eşyalar lav uçurumunda yakılacaktır.

İyi günler dileriz!

Bay D. (Dionisos)

Kamp Başkanı, Olimpos Konseyi #12

Bu da DEHB ile ilgili bir başka şeydi. Son teslim tarihleriyle yüz yüze kalmadığım sürece bunlar benim için bir şey ifade etmezdi. Yaz bitmişti ve ben ne anneme bir cevap verebilmiştim ne de kampa. Şimdi karar vermek için önümde sadece birkaç saatim vardı.

Aslında kolayca verilebilecek bir karardı. Yani, dokuz ay boyunca kahramanlık eğitimi mi iyiydi, yoksa dokuz ay boyunca sınıfta oturmak mı?

Ama annemi de düşünmek zorundaydım. Hayatımda ilk kez Gabe olmadan bütün bir sene annemle yaşamak için bir fırsat geçmişti elime. Kendi evimde olabilecek, boş vakitlerimde şehirde istediğim gibi dolaşabilecektim. Sonra uzun süre önce görevimizi yapmaya çalışırken Annabeth'in söylediği bir şey aklıma geldi: canavarlar gerçek dünyada. Bir işe yarayıp yaramadığını ancak dışarıda öğreniyorsun.

Zeus'un kızı Thalia'nın başına gelenleri düşündüm. Melez Kampı'ndan çıktığım zaman kaç tane canavarın bana saldıracağını düşündüm. Bütün bir sene boyunca Kheiron veya arkadaşlarım olmaksızın tek bir yerde kalacak olsam, annemle bir sonraki yaza kadar hayatta kalabilir miydik? Tabii önce imla testleri ve beş paragraflık kompozisyonlar beni öldürmezse... Arenaya gidip kılıç egzersizi yapmaya karar verdim. Belki bu mantıklı bir karar vermeme yardımcı olabilirdi.

Büyük bir bölümü terk edilen kamp alanı, Ağustos sıcağının altında parıldıyordu. Bütün kampçılar ya kulübelerinde eşyalarını toparlıyor ya da son denetleme yapılmadan önce ortalığı silip süpürüyordu. Argos, Gucci valizlerini ve makyaj malzemelerini toparlamaya çalışan Afrodit'in çocuklarına yardım ediyor, kampın onları havaalanına götürecek olan mekik otobüsüne yetiştirmeye uğraşıyordu.

Daha buradan ayrılmayı düşünme, dedim kendi kendime.Sadece trenle gidebilirsin.

Kılıç savaşçılarının bulunduğu arenaya vardığımda, Luke'un da orada olduğunu gördüm. Spor çantasını arenanın kenarına koymuştu. Tek başına çalışıyor, daha önceden hiç görmediğim bir kılıçla cansız savaş

mankenleriyle boğuşuyordu. Herhalde sıradan bir çelik kılıçtı çünkü kılıç mankenlerin başını koparıyor, samanla doldurulmuş bedenlerine saplanıyordu. Luke'un turuncu renkli danışman gömleği terden sırılsıklam olmuştu. Yüzünde o kadar gergin bir ifade vardı ki, gören de hayatının gerçekten tehlikede olduğunu düşünürdü. Oracıkta öyle kalakalmış, Luke'un bir sıra mankeni kılıçtan geçirişini, bunları bir saman yığınına dönüştürmesini izliyordum.

Bunlar sadece cansız mankenlerdi ama Luke'un kılıç kullanmadaki becerisinden çok etkilenmiştim. Bu adam inanılmaz bir kılıç ustasıydı. Onun nasıl olup da görevini tamamlayamadığını düşündüm.

Nihayet Luke beni gördü ve tam kılıcını sallayacakken durdu. "Percy."

"Kusura bakma," dedim utanarak. "Ben sadece..." "Sorun değil," dedi kılıcını indirerek. "Sadece bazı sondakika egzersizleri yapıyordum."

"Artık bu mankenler kimseyi rahatsız edemeyecek." Luke omuzlarını silkti. "Nasıl olsa her yaz yenilerini yapıyoruz."

Elindeki kılıç şimdi hareketsiz durduğundan tuhaf bir şey fark ettim. Kılıç, iki farklı metalden yapılmıştı; bir tarafı bronzdan, diğer tarafı çeliktendi.

Luke kılıca baktığımı fark etti. "Ha, bu mu? Bu yeni oyuncağım. Adı Arkadan Bıçaklayan."

"Arkadan Bıçaklayan mı?"

Luke kılıcı evirip çevirirken, kılıç kötü kötü parıldıyordu. "Bir tarafı göklerden alınmış bronzdan yapılmış, diğer tarafıysa sıkıştırılmış çelik. Hem ölümlülerin hem de ölümsüzlerin üzerinde etkili olabiliyor."

O anda daha ben görevime yeni başlarken, Kheiron'un söyledikleri aklıma geldi. Kheiron, bir kahramanın, çok gerekmediği sürece, ölümlülere zarar vermemesi gerektiğini söylemişti.

"Böyle silahlar yapabildiklerini bilmiyordum."

"Muhtemelen yapamıyorlar" diye onayladı Luke, "Butek örnek."

Hafifçe gülümsedi ve kılıcı kınına soktu. "Dinle, ben de seni görmeye geliyordum. Neden son bir kez ormana gidip savaşacak bir şey aramıyoruz?"

Niye tereddüt ettim bilmiyorum. Luke'un bu kadar arkadaşça davranmasına sevinmeliydim. Görevden geri döndüğümden beri, Luke bana karşı biraz mesafeli davranıyordu. Dikkatleri üzerime çektiğim için bana sinir olacağından korkuyordum.

"İyi bir fikir mi sence?" dedim. "Yani..."

"Haydi ama." Spor çantasını karıştırıp içinden altılık bir kutu kola paketi çıkardı. "İçkiler benden."

Kolalara bakarken, bunları nasıl kampa soktuğunu anlamaya çalışıyordum. Kampın marketinde ölümlülerin içtiği cinsten gazlı içeceklerden yoktu. Belki ancak bir satirle konuşup kampa sokabilirdiniz.

Şeker ve kafein. İrademi kaybettim.

"Tabii," dedim. "Neden olmasın?"

Ormana girip savaşacak canavar aradık ama hava çok sıcaktı. Aklı olan bütün canavarlar herhalde güzel, serin mağaralarında şekerleme yapıyordu.

Sonra, ilk bayrak yarışında, Clarisse'nin mızrağını kırdığım derenin yanında gölgelik bir yer bulduk. Kocaman bir kayaya oturarak, kolalarımızı içtik ve ormana vuran güneş ışıklarını seyrettik.

Biraz sonra Luke, "Görevde olmayı özlüyor musun?" dedi.

"Her üç adımda bir saldıran canavarları mı?" dedim. "Dalga mı geçiyorsun sen?"

Luke bir şey söylememi beklermiş gibi kaşını kaldırdı.

"Evet, aslında özlüyorum," diye itiraf ettim. "Ya sen?" Luke'un suratı asıldı.

Kızlardan hep Luke'un ne kadar yakışıklı olduğunu dinliyordum ama o anda halsiz ve kızgın gözüküyordu; hiç de yakışıklı değildi. Sarı saçları güneş ışığının altında gri gözüküyordu. Suratındaki yara izi her zamankinden daha belirgindi. Gözüme birden yaşlı bir adam gibi gözüktü.

"On dört yaşımdan beri Melez Kampı'nda yaşıyorum," dedi. "Thalia'dan beri... İşte olanları biliyorsun. Eğitim üzerine eğitim aldım. Sıradan bir genç gibi gerçek dünyada yaşama fırsatım olmadı. Sonra elime bir görev verdiler, geri dönünce de 'Pekala, oyun bitti. Hayatta başarılar' diye kestirip attılar."

Kola tenekesini buruşturup göle attığını görünce çok şaşırdım. Melez Kampı'nda öğrendiğiniz ilk şeylerden biri "yerlere çöp atılmaz" kuralıdır. Bunu su ve ağaç perileri sürekli olarak tekrarlarlar. Eğer onları dinlemezseniz, size haddinizi bildirirler. Gece yattığınızda yatağınızı çamur içinde ve kırkayak kaynar halde bulabilirsiniz.

"Defne taçlarının da canı cehenneme," dedi. "Büyük Ev'de tavan arasında duran o tozlu ödüller gibi olmayacağım."

"Buradan gidiyormuş gibi konuşuyorsun," dedim.

Luke tuhaf tuhaf güldü. "Ah, evet Percy, ayrılıyorum. Seni buraya vedalaşmak için getirdim."

Birden parmaklarını şaklattı. Ufak bir ateş, ayağımın dibinde minik bir delik açtı. Delikten, el büyüklüğünde, sürünen bir şey çıktı. Çıkan şey bir akrepti.

Hemen kalemimi cebimden çıkarmak için davrandım.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Luke. "Mağaraakrepleri beş metre yükseğe kadar zıplayabilirler. İğnesi kolaylıkla giysilerinden girebilir. Altmış saniyede ölürsün."

"Luke, ne demek...."

Sonra neler olup bittiğini anladım.

Dost bildiğin ihanet edecek sana.

"Sen," dedim.

Luke gayet sakin üstünü başını silkeliyordu.

Akrep dönüp ona bakmıyordu bile. Pörtlek siyah gözlerini bana dikmiş, ayakkabıma tırmanırken kıskaçlarını birbirine vuruyordu.

"Ben çok şey görüp geçirdim, Percy," dedi. "Sen hiçbir şey fark etmedin mi? Karanlığın çöküşü, canavarların daha da güçlenmesi sana bir şeyler anlatmadı mı? Bütün bunların boşuna olduğunu görmüyor musun? Yapılan tüm kahramanlıklar... Tanrıların elinde birer oyuncaktan farkımız yok. Tanrıların binlerce sene önce alt edilmesi gerekiyordu ama bizim gibi melezler sayesinde direndiler."

Olanlara inanamıyordum.

"Luke... Bahsettiğin kişiler bizim annebabalarımız."

Luke güldü. "İyi de bu onları sevmemi mi gerektiriyor?Onların şu çok değerli 'Batı medeniyeti' bir hastalık, Percy. Tüm dünyayı ölüme doğru sürükleyen bir hastalık... Bunu durdurmanın tek yolu tanrıları yerle bir etmek ve hayatadaha dürüst bir şeyle başlamak."

"Sen de en az Ares kadar delisin."

Luke'un gözleri parladı. "Ares aptalın teki. O kime hizmet ettiğini asla anlayamadı. Eğer zamanım olsaydı bütün bunları daha iyi açıklayabilirdim, Percy. Ama galiba bu kadar uzun süre yaşayamayacaksın."

Akrep pantolonumun paçasından yukarı tırmanmaya başladı.

Bu durumdan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Biraz zamana ihtiyacım vardı.

"Sen Kronos'a hizmet ediyorsun," dedim.

Hava birden soğudu.

"Ağzından çıkan isimlere dikkat etmen lazım," diye uyardı Luke.

"Kronos şimşeği ve miğferi sana çaldırttı. Rüyalarına girip seninle konuştu."

Luke'un gözü seğirmeye başladı. "Seninle de konuştu, Percy. Onu dinlemeliydin."

"Kronos senin beynini yıkıyor, Luke."

"Yanılıyorsun. O bana yeteneklerimin boşa harcandığını gösterdi. İki sene önceki görevim neydi biliyor musun, Percy? Babam Hermes, Hesperides Bahçeleri'nden altın bir elma çalıp bunu Olimpos'a getirmemi istedi. Aldığım onca eğitimden sonra, bana verebileceği en iyi görev buydu."

"Ama bu çok da kolay bir görev değilmiş," dedim. "Bu görevi ancak Herkül başarılı bir biçimde yerine getirebilmişti."

"Evet, aynen öyle," dedi Luke. "Başkalarının daha önceden yapıp da başarılı olduğu görevleri tekrarlamanın ne faydası var? Tanrıların tek bildiği bazı şeyleri tekrar tekrar yapmaktan ibaret. Görevi yapmayı hiç istemedim. Bahçedeki ejderha bana bunu verdi." Öfkeyle yüzündeki yara izini gösterdi. "Buraya geri döndüğümde herkes bana acıdı. O anda Olimpos'u taş üzerinde taş bırakmayacak şekilde yakıp yıkmak istedim ama sonra doğru zamanı bekledim. Derken, Kronos'la ilgili rüyalar görmeye başladım. Beni değerli bir şey çalmaya ikna etti; bu öyle bir şey olacaktı ki,hiçbir kahraman elini sürmeye bile cesaret edemeyecekti. Kış gündönümü gezisine gittiğimizde, diğer kampçılar uyurken, gizlice taht odasına girdim ve Zeus'un tahtından ilk şimşeği çaldım. Hades'in Karanlık Miğferi'ni de. Tereyağından kıl çekmek kadar kolay oldu. Olimposlular o kadar küstahlar ki, birinin kendilerinden bir şey çalabileceğini akıllarına bile getirmediler. Kendilerine olan güvenleri korkunç boyutta. Fırtınanın çıktığını duyduğumda, New Jersey yolunu yarılamıştım bile. Hırsızlığı ancak o zaman fark ettiklerini anladım."

Akrep artık dizimde oturuyor, parlayan gözleriyle bana bakıyordu. Sesimi yükseltmemeye çalışarak, "Peki çaldıklarını niçin Kronos'a vermedin?" diye sordum.

Luke'un gülümsemesi bir anda kayboldu. "Ben... Ben kendime fazla güvenmeye başladım. Zeus, çalınan ilk şimşeği bulmaları için kendi çocuklarını da ortalığa salınca işler değişti. Artemis, Apollon ve babam Hermes dahil olmak üzere herkes ilk şimşeği arıyordu. Ama beni yakalayan Ares oldu. Aslında onu yenerdim ama dikkatsiz davrandım. Ares silahlarımı ve çaldıklarımı alıp bunları Olimpos'a götüreceğini ve beni diri diri yakacağını söyleyerek beni tehdit etti. Tam o sırada, Kronos benimle konuşmaya başladı. Ares'e ne söylemem gerektiğini anlattı. Tanrıların arasında büyük bir savaş çıkacağı fikrini Ares'in aklına ben soktum. Tek söylemem gereken, ilk şimşeği ve miğferi bir süreliğine biryerde saklaması gerektiği ve diğerleri birbirini yerken kendisinin uzaktan bunu keyifle seyredebileceğiydi. Ares'in gözlerindeki o zalim ifadeyi görünce, onun oltaya takıldığını anladım. Sonra, Ares beni bıraktı ve ben de henüz yokluğumu kimse fark etmemişken hemen Olimpos'a geri döndüm." Luke yeni kılıcını çekti. Kılıcın güzelliğindenbüyülenmiş gibi, parmaklarını üzerinde gezdirdi. "Sonra, Titanların Efendisi... Beni kabuslarla cezalandırdı. Bir daha hiç hata yapmamak için yemin ettim. Melez Kampı'na geri döndüğümde, rüyalarımda bana ikinci bir kahramanın geleceğini, bu kahramanın hem ilk şimşeği hem de miğferi Ares'ten alıp Tartarus'a geri götürebileceği söylendi."

"Demek o gece ormandaki cehennem tazısını sen çağırmıştın."

"Kheiron'un, kampın artık güvenli bir yer olmadığını düşünmesini sağlamamız gerekiyordu. İşte Kheiron seni bu yüzden o göreve yolladı. Hades'in senin peşinde olduğuna dair olan korkularını bir şekilde doğru çıkarmamız gerekiyordu. Sonuçta bu işe yaradı."

"Uçan ayakkabılar lanetliydi," dedim. "Beni Tartarus'a götüreceklerdi."

"Eğer ayakkabıları sen giyiyor olsaydın, götüreceklerdi tabii. Ama sen onları o satire verince, plan bir anda değişti. Kıvırcık zaten elini sürdüğü her şeyi mahvediyor. Laneti bile şaşırttı."

Luke, o sırada kucağımda oturan akrebe baktı. "Tartarus'a gidecek olsaydın, zaten ölürdün Percy. Ama merak etme. İşleri yoluna koyması için seni küçük arkadaşımla baş başa bırakacağım."

"Thalia seni kurtarmak için kendi hayatını feda etti," dedim dişlerimi gıcırdatarak. "Ona olan borcunu böyle miödüyorsun?"

"Sakın Thalia'dan bahsetme!" diye bağırdı. "Tanrılar onun ölmesine izin verdiler. Bu onların ödemesi gereken bir bedel."

"Kullanılıyorsun, Luke. Sen de Ares de kullanılıyorsunuz. Kronos'u dinleme artık."

"Ben mi kullanıldım?" diye sordu Luke tiz bir sesle. "Dön de kendine bir bak. Baban senin için ne yaptı bugüne kadar? Kronos eninde sonunda dirilecek. Sen sadece planlarını biraz aksattın, o kadar. Olimposluları Tartarus'a, insanları da mağaralara geri gönderecek. Geride sadece ona hizmet edecek olan en güçlüler kalacak."

"Akrebi geri çağır," dedim. "Eğer o kadar güçlüysen, gel de benimle kendin dövüş."

Luke gülümsedi. "İyi denemeydi Percy. Ama ben Ares değilim. Beni kandıramazsın. Efendim beni bekliyor. Bana vereceği tonla görev var."

"Luke..."

"Hoşça kal Percy. Yeni bir Altın Çağ geliyor. Ama sen bunu göremeyeceksin."

Sonra kılıcını yay gibi gererek karanlıklara daldı.

Akrep hemen harekete geçti.

Elimle akrebe vurup hemen kılıcımın kapağını çıkardım. Akrep üzerime atlayınca kılıcımla onu ortadan ikiye ayırdım.

Tam kendimle gurur duyacakken, elime bir baktım ki avucumdaki kocaman, kırmızı bir yaradan sarı renkli irin akıyor. Akrep o arada beni

sokmayı başarmıştı.

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Görüşüm buğulandı. Su, diye düşündüm. Beni daha önce de iyileştiren şey su olmuştu.

Zar zor göle ulaştım ve elimi suya soktum ama hiçbir şey olmuyordu. Akrebin zehri fazlasıyla kuvvetliydi. Artık gözlerim kararmaya başlamıştı. Güçlükle ayakta duruyordum.

Altmış saniye, demişti Luke.

Kampa geri dönmeliydim. Eğer buralarda kendimden geçecek olursam vücudum akşama canavarlara yem olurdu. Kimse de bana ne olduğunu öğrenemezdi.

Ayaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı. Alnım ateşler içerisindeydi. Sendeleye sendeleye kampa doğru gittim. Ağaç perileri beni görünce dallardan indiler.

"Yardım edin," dedim boğuk bir sesle. "Lütfen..."

İki ağaç perisi kollarımdan tutarak, beni sürüklemeyebaşladılar. En son hatırladığım şey, düzlük bir yere beni bıraktıkları, danışmanlardan birinin beni fark ederek yardım istemesi ve bir sentorun deniz kabuğundan yapılma bir borazanı çalması oldu.

Sonra her yer kapkaranlık oldu.

Uyandığımda ağzımda bir pipet vardı. Çikolata tadında bir şey içiyordum. Nektar.

Gözlerimi açtım.

Büyük Ev'in hasta odasında, bir yatakta yatıyordum. Sağ elime kocaman bir bandaj sarılmıştı. Argos köşede nöbet tutuyordu. Annabeth yanı başımda oturuyor, nektar bardağımı tutmuş, alnımdaki mendili ıslatıyordu.

"İşte yine buradayız," dedim.

"Seni gerizekalı," dedi Annabeth ama bilincim yerine geldiği için mutluluktan uçtuğunu biliyordum. "Seni bulduklarında rengin yemyeşildi ve griye dönmek üzereydi. Eğer Kheiron seni iyileştirmemiş olsaydı..."

"Tamam, tamam," dedi Kheiron. "Percy'nin bünyesi de kuvvetliymiş."

Kheiron yatağımın başında insan formunda oturuyordu,o yüzden kim olduğunu anlayamamıştım. Bedeninin alt kısmı sihirle tekerlekli sandalyeye tutturulmuştu, üst kısmınaysa bir ceket giymiş ve kravat takmıştı. Gülümsüyordu ama suratı yorgun ve solgun gözüküyordu. Uyku uyumadan Latince sınavlarını okuduğu zamanki gibiydi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Sanki iç organlarım önce dondurulmuş, sonra da mikro-dalga fırında eritilmiş gibi."

"Aslında çok yerinde tarif ettin çünkü seni bu duruma sokan şey bir mağara akrebinin zehriydi. Eğer gücün varsa, bana olanları anlatmalısın."

"Luke'un böyle yaptığına..." dedi Annabeth güçlükle konuşarak. Yüzünde kızgın ve üzgün bir ifade verdi. "Evet, evet, inanabiliyorum. Tanrılar onu lanetlesin... O görevden döndüğünden beri çok değişti zaten."

"Bunu Olimpos'a bildirmek lazım," diye mırıldandı Kheiron. "Hemen yola çıkmalıyım."

"Ama Luke şimdi serbestçe dolaşıyor ortalıkta," dedim. "Asıl benim onun peşinden gitmem lazım."

Kheiron hayır manasında kafasını salladı. "Hayır, Percy. Tanrılar..."

"Evet, tanrılar Kronos hakkında konuşmak bile istemiyorlar," diye lafını yarıda kestim. "Zeus bu konuyu kapattı!"

"Percy, bunun zor olduğunu biliyorum. Ama öç almak için hemen ortaya atılmamalısın. Henüz hazır değilsin."

Söyledikleri hoşuma gitmemişti ama bir yandan da Kheiron'un haklı olduğunu biliyordum. Elime şöyle bir bakınca, kılıç tutamayacağım hemen belli oluyordu zaten. "Kheiron... Kahin'in kehaneti... Kronos'la ilgiliydi, öyle değil mi? Ben de kehanetin bir parçası mıydım? Ya Annabeth?"

Kheiron gergin bir biçimde tavana baktı."Percy, bir şey söylemek bana düş..."

"Benimle bu konuyu konuşmamanız söylendi, değil mi?"

Kheiron'un yüzünde anlayışlı ama hüzünlü bir ifadebelirdi. "Sen büyük bir kahraman olacaksın, evlat. Seni gideceğin görevlere en iyi şekilde hazırlayacağım. Ama başına gelecekler konusunda yanılmıyorsam..."

O anda gökyüzünde bir şimşek çaktı ve pencereleri titretti.

"Tamam!" diye bağırdı Kheiron. "Anladım!"

Sonra sinirli sinirli iç geçirdi. "Tanrıların bir bildikleri var, Percy. Geleceğin hakkında çok fazla şey bilmek asla iyi bir şey değildir."

"Ama öylece oturup bekleyemeyiz," dedim.

"Öylece oturup beklemeyeceğiz ki," diye söz verdi Kheiron. "Yine de dikkatli olmalısın. Kronos senin etkisiz hale gelmeni istiyor. Hayatının darmadağın olmasını, düşüncelerinin korkuyla ve öfkeyle dolmasını istiyor. Ona istediğini verme. Sabırlı ol ve gerekli olan eğitimi al. Senin de ön plana çıkıp görevlerini yerine getireceğin bir zaman gelecek."

"Tabii o kadar uzun süre yaşarsam."

Kheiron elini ayak bileğimin üzerine koydu. "Bana güvenmelisin Percy. Yaşayacaksın. Ama ilk önce bir sonraki sene için bir karar vermen gerekiyor. Sana doğru kararın ne olduğunu ben söyleyemem..." Bence Kheiron hangi kararı vermem gerektiğini gayet iyi biliyordu ve bu da bana herhangi bir tavsiyede bulunmamasını güçleştiriyordu. "Ama bütün sene boyunca Melez Kampı'nda mı kalacağına, yoksa yedinci sınıfı ölümlüler

dünyasında okuyup yazın mı buraya geleceğine karar vermelisin. Bunu bir düşün. Olimpos'tandöndüğümde bana kararını söylemelisin."

İtiraz etmek istedim. Soracağım bir sürü soru vardı. Ama Kheiron'un yüzündeki ifade konuşmanın sona erdiğini ve bana söyleyebileceği kadarını zaten söylediğini anlatıyordu.

"Elimden geldiğince çabuk dönmeye çalışacağım," diye söz verdi Kheiron. "Argos sana göz kulak olacak."

Sonra Annabeth'e baktı. "Ah, canım... Hazırsan eğer, seni bekliyorlar..."

"Kimler seni bekliyor?" diye sordum.

Kimse cevap vermedi.

Kheiron apar topar odadan dışarı çıktı. Tekerlekli sandalyenin dikkatli bir şekilde merdivenin basamaklarını ikişer ikişer indiğini duydum.

Annabeth içeceğimdeki buzlara baktı.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi. Bardağı masaya koydu. "Ben... Senin yapmamı söylediğin bir şeyi yaptım sadece. Senin... Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Evet. Kalkmama yardım et. Dışarı çıkmak istiyorum."

"Percy, bu hiç de iyi bir fikir değil."

Bacaklarımı yataktan dışarı sarkıttım. Yere düşmeden, Annabeth beni yakaladı. Bir anda başım dönmeye başladı.

"Demiştim sana..." dedi Annabeth.

"İyiyim," diye ısrar ettim. Luke, Batı dünyasını yok etmeye hazırlanırken burada böyle yatalak gibi yatamazdım.

En sonunda bir adım atabildim. Sonra bir adım daha attım ama bütün ağırlığımı Annabeth'e vermiştim. Argos uzaktan da olsa, dışarı kadar bizi takip etti.

Ön avluya çıkana dek, suratım kan ter içerisinde kalmıştı. Midem düğüm düğümdü. Ama yine de parmaklıklara kadaryürüyebildim.

Hava kararmıştı. Kamp tamamıyla terk edilmiş gibi gözüküyordu. Kulübelerde ışık yoktu ve voleybol sahası da sessizdi. Gölün üzerindeki kanolar da yerlerinde yoktu. Ormanın ve çilek tarlalarının ötesinde Long Island Koyugüneşin son ışıklarının altında parıldıyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Annabeth.

"Bilmiyorum."

Kheiron'un sanki bütün sene kampta kalmamı ve daha fazla eğitim almamı istediğini hissettiğimi anlattım ama bunun istediğim şey olduğundan emin değildim. Onu Clarisse'yle baş başa bırakmanın da hoşuma gitmediğini söyledim...

Annabeth dudaklarını ıslattı, sonra da "Percy, ben eve dönüyorum," dedi.

Öylece bakakaldım. "Babanlara mı demek istiyorsun yani?"

Melez Tepesi'nin zirvesini işaret etti. Thalia'nın çam ağacının yanında, yani kampın sihirli bölgesinin sona erdiği yerde, bir aile bekliyordu. İki küçük çocuk, bir kadın ve uzun boylu sarışın bir adam... Birini bekliyorlardı. Adam, Annabeth'in Denver'da Su Dünyası'ndan aldığı sırt çantasına benzer bir çanta taşıyordu.

"Geri döndüğümüzde ona bir mektup yazdım," dedi Annabeth. "Aynı senin söylediğin gibi... Ona üzgün olduğumu söyledim. Eğer beni hâlâ istiyorsa, okul dönemi için eve geri gidebileceğimi anlattım. Hemen bir cevap yazdı. Ve... Denemeye karar verdik."

"Bu bayağı yürek ister."

Tekrar dudaklarını ıslattı. "Okul dönemi boyunca aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi? En azından... Bana İris mesajı göndermeden bir şey yapma."

Zorla da olsa gülümsedim. "Belaya bulaşmak istemiyorum. Genellikle bela bana geliyor zaten."

"Önümüzdeki yaz kampa geldiğimde Luke'un peşine düşeriz. Bir görev isteriz ama eğer onay vermezlerse kaçıp yine de gideriz. Tamam mı?"

"Tam Athena'ya yaraşır bir plan," dedim.

Elini uzattı. Sıktım.

"Kendine iyi bak, Yosun Kafa," dedi. "Gözlerini açık tut."

"Sen de Akılı Kız."

Annabeth'in tepeye doğru yürüyüp ailesiyle buluşmasını izledim. Babasına beceriksizce sarıldı ve dönüp vadiye son bir kez baktı. Thalia'nın çam ağacına dokundu, sonra da ailesiyle birlikte tepeyi aşarak ölümlülerin dünyasına gitti.

Kampta ilk defa kendimi gerçekten yalnız hissettim. Long Island Koyu'na baktım ve babamın Deniz zapt edilmeyi sev*mez deyişini hatırladım.*

O anda kararımı verdim.

Eğer Poseidon beni izliyor olsaydı acaba verdiğim kararı onaylar mıydı, diye merak ettim.

"Önümüzdeki yaz yine geleceğim," diye söz verdim ona. "O zamana dek hayatta kalacağım. Ne de olsa ben senin oğlunum." Eşyalarımı toparlayıp eve dönebilmek için Argos'tan beni üç numaralı kulübeye götürmesini istedim.

TEŞEKKÜRLER

Sayısız cesur yardımcılarımın desteği olmasa, bu hikayeyi baskı aşamasına götürmek isterken bir sürü canavar tarafından çoktan öldürülmüştüm. Hikayeyi ilk okuyan kişi olan büyük oğlum Haley Michael'a; alü yaşında olmasına rağmen ailemin en mantıklı bireyi küçük oğlum Patrick John'a; Melez Kampı'nda geçirdiğim uzun saatlere tahammül edebilen karım Becky'ye teşekkürlerimi yolluyorum. Ayrıca, ortaokul test kadromda bulunan, Hermes kadar zeki ve atik Travis Stoll'a; Athena kadar sevilen C. C. Kellogg'a; Avcı Artemis kadar keskin görüşlü Allison Bauer'e ve ortaokul İngilizcesini anlamamıza yardımcı olan Bayan Margaret Floyd'a da teşekkürler. Mükemmel bir klasik edebiyat bilgini olan Profesör Egbert J. Bakker'a; summa cum laude temsilcisi Nancy Gallt'a; Jonathan Burnham'a; Jennifer Besser'a ve Sarah Hughes'a da Percy'ye olan inançları için minnettarım.